

Địa Ngục Sầu Thẳm

Contents

Địa Ngục Sầu Thẳm	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	29
12. Chương 12	33
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	44
16. Chương 16	48
17. Chương 17	52
18. Chương 18	55
19. Chương 19	59
20. Chương 20	62
21. Chương 21	65
22. Chương 22	69
23. Chương 23	73
24. Chương 24	77
25. Chương 25	81
26. Chương 26	85
27. Chương 27	89
28. Chương 28	94
29. Chương 29	98
30. Chương 30	103
31. Chương 31	108
32. Chương 32	112
33. Chương 33	117
34. Chương 34	121
35. Chương 35	125
36. Chương 36	130
37. Chương 37	135
38. Chương 38	140
39. Chương 39	143
40. Chương 40	148
41. Chương 41	153

42. Chương 42	157
43. Chương 43	162
44. Chương 44	166
45. Chương 45: Phiên Ngoại Về Nhan Tích	169
46. Chương 46: Phiên Ngoại: “người Biết Không?”	172

Địa Ngục Sâu Thẳm

Giới thiệu

« Tiểu thư. » Oanh Nhi đứng trước giường, đang cầm trong tay một bộ quần áo. À, đúng vậy, bộ đồ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dia-nguc-sau-tham>

1. Chương 1

Đau đớn, thân thể dường như vỡ vụn ra.

Cổ tay vẫn còn bị trói ở trên khung giường, tư thế nằm sấp khiến cho toàn thân ta cứng ngắc.

Ánh mặt trời chiếu tới xuyên qua cửa sổ, hơi chói mắt.

Hắn, đã sớm đi khỏi rồi. Tuy rằng ta không biết hắn đi khỏi lúc nào, nhưng ta biết cho tới giờ, hắn đều đi ngủ một mình, cho dù nữ nhân được sủng ái thêm lần nữa, hầu hạ xong rồi cũng sẽ bị đưa trở về.

Nơi này là gian phòng nhỏ đằng sau thư phòng của hắn, dựng lên để nghỉ ngơi, tất cả đều bố trí theo ý thích của hắn, hoa mỹ mà thoải mái, cái giường lớn này cũng vậy.

Ta không nhớ rõ đêm qua đã bị làm bao lần, có lẽ là bởi vì cách biệt hơn nửa tháng không có động vào ta, đêm qua hắn hiển nhiên càng phát ra sự đói khát cuồng dã.

« Tiểu thư. » Oanh Nhi đứng trước giường, đang cầm trong tay một bộ quần áo. À, đúng vậy, bộ đồ ta mặc đêm qua sờn cũ không chịu nổi nên đã bị xé rách.

Oanh Nhi cẩn thận giúp ta cởi cổ tay ra, nơi đó để lại vết đỏ hằn rõ. Ta không khỏi cười khổ, xem ra lần sau phải làm tay áo dài hơn một chút.

« Tiểu thư, em đã chuẩn bị xong nước ấm, cô vẫn nên về phòng tắm rửa trước đi, hôm nay trong phủ hình như còn có khách đến. Bữa cơm trưa cô nhất định phải đến tham dự. »

Ta biết, đêm qua tuy ta đã hao phí rất nhiều sức lực, nhưng tắm rửa sạch sẽ một chút, rồi nghỉ ngơi một chút, chống đỡ một bữa cơm trưa cũng không có vấn đề gì.

Oanh Nhi luôn luôn sẵn sàng cẩn thận mọi chuyện, nước không lạnh cũng không nóng, thoải mái làm cho ta muốn thờ dài. Hơi nóng làm mờ ánh mắt ta, ta nhắm mắt lại, bắt đầu bay bổng suy nghĩ xa xăm.

Ta, Nhan Tử Sa, là tiểu như nho nhỏ trong phủ này.

Ca ca của ta, Nhan Ngạo Hành là chủ nhân trong phủ này.

Trên giang hồ, không ai là không biết đến Nhan Ngạo Hành, bởi vì hắn là chủ nhân của Vô địch sơn trang, là võ lâm minh chủ tay cầm thanh Vô ẩn kiếm chí bảo, là con nuôi của đương kim Thánh Thượng, là hiệp sĩ thiếu niên anh tuấn, là đại anh hùng trong mộng của nữ nhân giang hồ.

Còn ta, ta biết sự tồn tại của mình rất ít người biết đến. Đương nhiên, con gái vốn sẽ không hay xuất đầu lộ diện, huống chi ta là do vợ lẽ sinh ra. Mẫu thân của ta và Nhan lão gia đã quy tiên, ta chỉ duy nhất có thể dựa vào ca ca của ta, Nhan Ngạo Hành.

Nhưng mà, từ trước đến giờ, hắn không bao giờ cho phép ta gọi hắn là ca ca.

Bởi vì hắn là chủ nhân của ta, còn ta, chẳng qua chỉ là nô lệ ti tiện mà thôi.

2. Chương 2

Tiểu thư, nên uống thuốc đi thôi.” Oanh Nhi dịu dàng gọi đến.

Ta hơi nhú nhú mảy, nước đã hơi lạnh, vừa rồi thiếu chút nữa đã ngủ, aiya, xem ra đêm qua mệt lắm.

Oanh Nhi lấy ra một bộ quần áo bằng lụa mỏng (*sa) màu tím, phối hợp với trang sức lấp lánh màu tím cũng ổn rồi.

Ta lẳng lặng ngồi nhìn chính mình trong gương, một cô gái không hề nhan sắc, sắc mặt tái nhợt, đã biến thành Nhị tiểu thư thanh lệ thoát tục, cao quý tao nhã của Vô địch sơn trang.

Không khỏi nhớ tới mấy hôm trước, ta có từng xem tiểu thuyết thần tiên ma quái, trong đó có một chuyện xưa, nói là có con yêu quái bạch cốt, chỉ cần phủ thêm làn da mỹ nhân, sẽ biến thành đáng vẻ khuynh quốc khuynh thành, hoàn toàn mê đảo nhiều vị thư sinh, ăn hết thịt, hút hết máu của bọn họ.

Nhìn lại chính mình trong gương, ta bất giác thề chiếc lưỡi đình hương, liếm đôi môi hồng nhuận, phải, máu người không biết có phải uống vào tốt được như vậy hay không.

“Tiểu thư, nên uống thuốc đi, để lạnh sẽ không tốt đâu.” Oanh Nhi lại thúc giục.

Ta khẽ thở dài một tiếng, rồi cầm lấy cái bát hoa xanh, ngửa đầu, uống toàn bộ một hơi.

Thuốc thực đắng, nhưng đắng như vậy ta đã quen rồi, dù sao thuốc này ta đã uống suốt mười năm qua.

Ta còn nhớ rõ mùa đông năm ấy.

“Nhan lão gia, thật sự là âm hàn khí trong cơ thể tiểu thư là do từ trong tử cung mang đến, lần này chẳng qua là hàn độc sau 6 năm tăng lên, lần đầu gây khó dễ, chỉ sợ...”

“Nói vậy! Bất kể thế nào cũng phải làm cho Sa Nhi sống sót, nếu không mẫu thân của nó sẽ trở về nói ta, đòi lại công bằng cho nó! Tồn nhiều bạc cũng không sao cả, nếu mà Sa Nhi có gì sơ suất, ta sẽ lấy mạng của ngươi!”

“Kéo dài mạng sống thật ra không khó, nhưng thể chất của tiểu thư, đoán chừng về sau sẽ không dễ thụ thai.”

“Có sao đâu, con gái của Nhan Vô Địch ta chẳng lẽ còn sợ bởi vì không có con nối dõi mà bị chồng khi dễ sao! Chỉ cần Sa Nhi lớn lên an toàn, tất cả mọi việc đều có cha của nó, ta đây chịu trách nhiệm!”

Bắt đầu từ ngày đó, ta liền không tách được khỏi thuốc.

Vốn là tiểu thư của Vô Địch sơn trang, đáng nhẽ phải học võ công, nhưng bởi vì lý do thể chất, phụ thân không muốn ta học võ. Ta còn nhớ ông nói, ca ca của con tương lai nhất định sẽ vượt qua người làm cha này, về sau có bảo vệ con, không cần phải học võ công gì cả.

Ta còn nhớ rõ ngày hôm đó, cây đậu tía nở rộ vây quanh hành lang, ta bé xíu được bọc lại trong bộ da cáo, rúc vào trong lòng phụ thân ấm áp, ca ca ở đình viện luyện công, ánh mặt trời chiếu lên người ta, không khí dường như đều tràn ngập hơi thở hạnh phúc.

Ít nhất, ta cũng còn từng hiểu rõ thế nào là hạnh phúc, ít nhất ta đã từng nghĩ chính mình sẽ vẫn hạnh phúc như vậy.

Cho tới cái ngày hôm đó, bà ấy đã trở lại!

“Tiểu thư, tiểu thư, khách đã tới rồi, trang chủ đã phân phó nhà bếp phục vụ bữa ăn ở phòng khách, cô nên đi ra ngoài đi.” Giọng nói của Oanh Nhi gọi lại suy nghĩ của ta.

Ta để mặc Oanh Nhi giúp ta chuẩn bị lần cuối. “Tiểu thư, hôm nay cô thật sự đẹp quá à! Tiểu thư vẫn là thích hợp với màu tím nhất.”

Ta đẹp sao? Ta biết chính mình rất đẹp, từ nhỏ chính là một đứa mỹ nhân bại hoại. Vì vậy phụ thân rất yêu chiều ta, gần như có vị khách nào mới đến chơi cũng trở thành người để nghe phụ thân khoe ta. « Thế nào con gái của Nhan Vô Địch ta tương lai cũng sẽ là mỹ nhân đứng đầu thiên hạ vô địch ! Ha ha ha ! » Tiếng cười hào sảng kiêu ngạo của phụ thân là giọng thường xuất hiện nhất trong trí nhớ của ta.

Ánh mắt phụ thân thường hay truy đuổi bóng dáng của ta, ta cũng biết là kỳ quái. Thời điểm đó ta rõ ràng chỉ là đứa trẻ con 5,6 tuổi, nhưng ta đã có thể cảm thụ được ánh mắt nóng như lửa của phụ thân, nhưng thực ra cũng không hoàn toàn là do kiểu cưng chiều kia mà nhắm vào ta. Thực ra, ta chỉ là một hình bóng mà thôi, ông chính là thông qua mặt của ta để đi tìm một người khác.

Lại một lần nữa nhìn vào gương, ta hỏi : « Oanh Nhi, khách hôm nay tới là ai vậy ? »

« Là Thích thiếu gia và Thích tiểu thư đó ! »

Thì ra là bọn họ.

Thích Thiếu Thương là một trong số rất ít người trong chốn võ lâm hiện giờ có thể so sánh được với ca ca, không chỉ bởi vì hắn là Đại công tử nhà họ Thích ở Giang Nam, cũng không chỉ bởi hắn có dáng vẻ ngọc thụ lâm phong (*ý chỉ dáng vẻ oai phong đường bệ), khiêm tốn, lễ nghĩa, mà còn bởi hắn còn có phong độ, trên đường hành hiệp trượng nghĩa, một mình đấu với tứ hổ Thái Bắc, giúp đỡ nhà họ Lỗ ở Thiểm Bắc, khiến cho người trong giang hồ cùng một lúc nhắc đến ca ca và hắn là “Bắc Ngạo Nam Thiếu, Long ngâm phượng tường” (*ý chỉ: rồng bơi dưới nước, phượng bay liệng trên trời).

Hắn nhìn vẫn như vậy, một thân áo trắng, càng phác nên dáng vẻ xuất trần của hắn, cũng khó trách lại có nhiều nữ nhân giang hồ ngưỡng mộ hắn như vậy.

“Tử Sa muội muội, hôm nay khí sắc của muội có vẻ không tồi à!” Hắn mỉm cười.

“Thích đại ca cát tường.” Ta lả lướt xoay người, định muốn hành lễ chào.

Quả nhiên khiến hắn vội vàng lại đỡ ta, “Tử Nhi, nhiều năm như vậy rồi mà sao muội còn khách khí đối với ta như vậy? Mau lên, không cần đa lễ, nếu muội sẽ không tốt lắm đâu, cũng lại là lỗi của ta nữa.

Trong lòng ta cười thầm, quả nhiên, con gái có dáng vẻ mảnh mai nhu nhược mới là có lợi. Nam nhân chính là thích trở thành đối tượng để nữ nhân dựa dẫm, thích bảo vệ những nữ hoa xinh đẹp ngọt ngào, nũng nịu. Võ công có ích lợi gì đâu, với nữ nhân, quan trọng hơn hết chính là, một là nhan sắc, hai là trí tuệ.

Chính ta phải vất vả mất đến ba năm mới nghĩ thông suốt được đạo lý này.

“Thiếu thương, lâu lắm không gặp cậu nha!”

Cơ thể ta khẽ chấn động nhưng không để lộ ra bên ngoài, cũng tránh cánh tay chìa ra giúp đỡ của hắn.

“Ha ha, chúng ta từ biệt ở Thanh Châu cũng đã phải hơn hai tháng rồi, trong lòng thấy hơi nhớ nhớ, nên ta liền tới đây quây rầy. Mong nhan huynh thứ lỗi.”

“Đây là nói gì vậy, ta hoan nghênh còn không được nữa là!”

“Phải rồi, phải rồi, ca ca, vừa rồi muội thấy trong sân nhà của Ngạo Hành ca ca có cây đậu tía nở hoa thật là tươi tốt kiêu diễm à. Liệu Vân Nhi có thể ở lại thêm vài ngày nữa, thường thức ngắm hoa cho kỹ?” Thích Hồng Vân cả người mặc một màu đỏ rực, kéo cánh tay của ca ca, không bỏ qua cơ hội tỏ ra đáng yêu.

“Người nha, mỗi lần đến đều quần quít lấy Nhanh huynh không thôi, chỉ sợ làm phiền Nhan huynh làm việc.”

“Có sao đâu, Hồng Vân muội muội thích gì thì cứ làm vậy nhé. Thiếu Thương, ta còn có một số việc muốn cùng cậu thương lượng.” Ca ca cười nói ôn nhu với Hồng Vân.

Ánh mắt Thích Hồng Vân say mê nhìn chăm chú theo ca ca.

Ai, lại là một tù binh đắm chìm dưới mị lực của ca ca.

Ngũ quan của ca ca như điêu khắc, đôi mắt đen kiêu ngạo, khí thế khiến người khác phải hổ thẹn, lại còn cả quyền thế và địa vị trong tay hần, những thứ đó tựa như một thứ thuốc mê, khiến ọi cô nương đều si mê không nguôi.

Người khác đều nói công tử Ngạo Hành giữ mình trong sạch, thái độ đối xử bình đẳng với mọi cô nương, cũng không đối xử coi trọng hơn với ai, như vậy ngược lại, hần càng có sức hút lợi hại hơn với các cô nương, không phải sao? Không chiếm được mới là tốt nhất.

“Tử Sa muội muội? Một mỗi sao ? Có muốn đi vào nghỉ ngơi một chút hay không ? » Giọng nói thân thiết ôn nhu của Thích Thiếu Thương vọng tới bên tai.

Ta gần như đã đứng thất thần, xem ra nên kiềm chế mình lại một chút.

Cúi đầu, ta dịu dàng nói : « Muội không có vấn đề gì, hiếm khi có được Thích đại ca và Vân tỷ tỷ đến, Tử Sa tất nhiên phải tiếp khách mới đúng. »

« Tử muội muội, muội cũng không nên miễn cưỡng, nếu muội lại bị bệnh, chính là có người sẽ đau lòng. Huynh nói có phải hay không, Ngạo Hành ca ca, haha... » Thích Hồng Vân vừa che miệng cười, vừa liếc mắt nhìn huynh trưởng một cái.

Thật sự không thể hiểu nổi, trong lòng ta thấy phiền chán, vô cùng thân thiết vui đùa như vậy, nàng ta không có tư cách đâu ! Thực làm như chính mình là Thiếu nữ nãi nãi của Vô địch sơn trang vậy. »

Nhưng Thích Thiếu Thương cười xấu hổ, không hề lên tiếng.

Ta không thể không có chút cảm thông với hần, có người muội muội không biết chừng mực nặng nhẹ như vậy đúng là không hay ho gì. Ta không khỏi mỉm cười nói với hần : « Tử Nhi xin nhận tấm lòng quan tâm của Hồng Vân tỷ tỷ, nếu Tử Nhi bị bệnh, một mỗi, khiến ca ca lo lắng thì sẽ không tốt lắm. »

Thích Thiếu Thương cười cảm kích đáp lại ta, dù sao trong lời nói hoà giải của ta còn có điều so sánh khéo.

Đột nhiên, thân thể ta run lên, ca ca lạnh lùng liếc mắt nhìn ta.

Ta không khỏi cười khổ trong lòng, hôm nay ta đã nói hơi nhiều rồi.

3. Chương 3

Người thích hần sao?” Âm thanh lười biếng vang lên..

Ban ngày hần trưng ra bộ mặt mình chủ võ lâm cao quý tao nhã, hiện giờ hần đã biến thành chúa tể đêm tối.

Thấy ta không lên tiếng trả lời, hần nhếch một tia cười lạnh, hơi tách khỏi thân thể ta, rồi lại đột nhiên đâm vào.

“Ồ ~” cơ thể ta chỉ có thể gắn chặt dưới chân đệm vải gấm, ngăn mình không phát ra âm thanh không chịu nổi.

“Hần thích người.” Lần này là lời khẳng định , “Ta đã sớm đã nhìn ra, mỗi lần hần tới đây, ánh mắt luôn tìm xem người đang ở đâu!” Hần bỗng nhiên ghé sát bên tai ta, giống như tình nhân đang nỉ non.

“Đáng tiếc, hân vĩnh viễn dường như không nhận ra được, Tử Sa muội muội mà hân cảm nhận là bằng thanh ngọc khiết, chẳng qua chỉ là đứa kỹ nữ dâm đẳng!” Giọng hân mang theo vẻ căm hận.

Sỉ nhục như vậy, ta đã phải nghe trong suốt ba năm rồi. Từ ba năm trước sau khi phụ thân qua đời, ca ca liền hoàn toàn trở thành một người khác, biến thành một kẻ ma quỷ!

Hân hận ta! Là rất hận! Hân dùng lời nói của hân, thân thể của hân, thái độ của hân, nhắc nhở ta khắp nơi! Hân hận ta!

Ta vĩnh viễn quên không được ngày thay đổi đó! Vĩnh viễn không thể quên!

Vào mùa đông ba năm trước, phụ thân ta không có dấu hiệu gì lâm bạo bệnh, ta đang ở biệt quán suối nước nóng tĩnh dưỡng, khi chạy tới nơi, đã thấy đưa vào áo quan, thân thể lạnh như băng.

Mùa đông là thời điểm thân thể ta rất yếu ớt, hơn nữa lại bị đả kích bởi cái chết của phụ thân nên ta ngã bệnh.

Lúc ta có thể xuống giường, thì đã là ba ngày sau khi chôn cất phụ thân .

Vào thời điểm đó, ta đau buồn vì mất đi phụ thân, vào ban đêm, ta gạt Oanh Nhi, lén lút tới nơi trước kia phụ thân thích ở nhất, “Hà cư” .

“Hà cư” nằm ở phía sau hoa viên (*vườn hoa) giữa hồ, ngày trước, phụ thân thường hay một mình đến Hà Cư uống rượu, còn ta thì hay đánh đàn cho ông nghe khi ông uống rượu.

Nơi đó, là nơi đầy kỷ niệm của ta và phụ thân.

Xa xa, ta thấy bên trong Hà Cư tự nhiên lại có ngọn đèn!

Phụ thân! Trong lòng ta kêu to lên! Là phụ thân ở nơi này sao?

Ta vội vàng chạy về phía Hà Cư, đẩy mạnh cửa ra, bên trong Hà Cư thật sự có người!

Là hân, ca ca, hân đang ngồi ở chỗ phụ thân thường ngồi, cũng làm cùng một việc, uống rượu.

Ca ca cho tới bây giờ đều là niềm tự hào của phụ thân, hân cũng không thường xuyên ở trong phủ , bởi vì hân là đứa con trai của Nhan Vô Địch, từ nhỏ đã bị đưa đến sự phụ của phụ thân – hai vợ chồng Hoang Minh (*Hoang Minh nhị lão) để nhận sự huấn luyện nghiêm khắc ở đó.

Trong trí nhớ, ca ca với ta cũng không phải rất thân thiết, bởi vì phụ thân cưng chiều ta như vậy, hơn nữa hân là con trai, lại càng không thể giống như ta, có thể dựa vào trong lòng phụ thân làm nũng. Cho nên, chiếm lấy toàn bộ thời gian và sự chú ý của phụ thân, chỉ có ta.

Trước khi phụ thân qua đời, ca ca vừa lúc về tới phủ, cho nên, cuối cùng làm bạn đưa tiễn phụ thân ra đi, chính là hân.

Thấy ca ca, ta đột nhiên nhận ra, trong mấy ngày ta sinh bệnh , ca ca chưa từng tới thăm ta, cũng không sai người tới hỏi thăm tình hình của ta .

Ca ca nghe thấy thanh âm ta mở cửa , hân, ngẩng đầu lên.

Ánh mắt kia, không chút che giấu, cho dù ta không hiểu gì, cũng có thể nhận ra, ánh mắt ca ca có gì đó, là oán hận!

“Là người à!” Hân oán hận mà nói, thậm chí hơi nghiêng răng lại, hàm xúc ý tứ.

Ta chưa từng nhìn thấy ca ca như vậy, lập tức bị dọa tới ngây người, vẫn đứng không nhúc nhích ở nơi đó.

Ta chỉ có thể ngây ngốc nhìn ca ca đi từng bước một đi tới chỗ ta, mãi đến khi cơ thể bị ôm chặt, lại bị quăng lên giường một cách hung hăng, thời điểm đó, ta mới kêu gào phát ra sự hoảng sợ: “Không được! Ca ca, không được!”

Sự chống cự của ta giống như thức tỉnh lại đã thấm sâu vào lòng ca ca, hân không để ý đến sự giãy dụa của ta, không thương tình chút nào mà xé nát xiêm y của ta, mãi đến khi ta hoàn toàn trần trụi trước mặt hân.

Thân thể nhỏ bé của ta hoàn toàn hiện ra trước mặt ca, da thịt trần trụi bởi vì vừa rồi giấy dựa nên ửng hồng lên, tóc của ta hoàn toàn rối tung, xoã ra, ánh trắng cùng ánh nền chiếu rọi xuống, trong ánh mắt ta ngập tràn nước mắt.

“Không được! Ca ca, không được!” Ta khóc to cầu xin.

“Câm miệng! Không được gọi ta là ca ca! Người là đồ tiện nhân, đúng vậy! Tiện nhân sinh ra nghiệt chủng đương nhiên cũng là tiện nhân! Nhà họ Nhan chúng ta không có loại tiện nhân như người! Loại tiện nhân như người, từ nhỏ nên bị bóp chết, người là đồ tiện chủng!” Ca ca gầm lên với ta.

“Ca ca, huynh làm sao vậy, Tử Nhi làm sai cái gì sao? Huynh vì sao phải đối xử với muội như vậy!” Ta nghẹn ngào.

“Làm sai cái gì? Người không biết sao? Sự tồn tại của người vốn là sai lầm, người là yêu nghiệt, người đến hại nhà họ Nhan chúng ta, đúng thế, chính là đến hại phụ thân! Bởi vì người, phụ thân mới có thể nương tay đối với đứa tiện nhân kia, bởi vì người, phụ thân mới phải chết! Là người hại chết hần! Là các người!” Ca ca ánh mắt đã hoàn toàn biến thành màu đỏ như máu, hần không hề là ca ca của ta, hần đã hoàn toàn biến thành tên ma quỷ!

“A! Đau quá! Không được a! Buông ra, ca ca không được!” Không có khởi động, không có làm gì để bôi trơn bên dưới, ca ca đi vào ta.

Đau quá! Thân thể cùng tâm hồn dường như đều đã tới điểm cực hạn, xấu hổ và giận dữ hoà cùng đau đớn, kể cả vết thương vừa mới xé rách, giống như đã xé ta thành hai nửa!

Ca ca không chút thương tiếc cơ thể ta, đâm vào rồi lại rút ra, cơ thể nhỏ nhắn của ta căn bản không thể thích ứng với vật vĩ đại của hần, máu tử nữ chảy ra bên dưới giúp bôi trơn.

Ca ca một tay ép hai tay giấy giữa vụn vụn của ta, tay kia thì nâng cái eo nhỏ nhắn của ta lên để đón hần mãnh liệt đoạt lấy!

“Ô ô, không được, van xin huynh, không được, Tử Nhi không muốn

”Ta chỉ có thể khóc, cầu xin hần nhanh chóng chấm dứt cực hình như vậy.

Dường như tiếng khóc của ta ảnh hưởng tới hần, hần tức giận xoay người ta lại, làm lưng ta quay về phía hần, hần lại một lần nữa hung hăng đi vào từ phía sau ta!

Tư thế như thế khiến cho hần gắn vào càng sâu hơn, ta có thể cảm nhận được mỗi lần hần tiến vào, đẩy ta vào bên trong vách tường, kịch liệt và nóng bỏng, ta giống như một ổ trứng búp bê rách nát, mặc cho hần đùa bỡn cơ thể của ta.

Nhưng dần dần, nửa thân dưới bắt đầu thích ứng, lại có một loại cảm giác không giống trước truyền tới từ chỗ đó, ướt át, ngứa ngáy, giống như có rất nhiều con sâu nhỏ ở phía trong.

“Ồ ~” ta rốt cục phát ra âm thanh rên rỉ đầu tiên.

Nghe được tiếng rên rỉ của ta, hần đột nhiên dừng động tác, cúi đầu, ghé tới bên tai của ta nói chậm rãi: “Sao thế, nhanh như vậy đã có cảm giác, không hổ là đứa con gái kỹ nữ, ngay cả thân thể cũng đều dâm dăng như vậy. Vốn là muốn giết chết người, chẳng qua như vậy thật sự tiện lợi cho người, ta muốn cho người sống không bằng chết. Người hãy nghe cho kỹ, từ hôm nay trở đi, người chính là nô lệ của ta, là đồ chơi của Nhan Ngạo Hành ta, ta muốn lúc nào thì người phải đáp ứng ta lúc đó, nếu người không nghe lời

ta sẽ cho người nếm mùi vị địa ngục!” Giọng ca ca lạnh như băng mà tàn khốc, giống như là vọng đến từ nơi địa ngục sâu thẳm nhất.

Ta muốn thế nào khác cũng không được, vào đêm thứ ba an táng phụ thân ta, trên giường ở Hà Cư lạnh lẽo như băng, đêm đầu tiên của ta cuối cùng là bị chính ca ca của mình cướp đi!

Buổi đêm hôm ấy, với ta vĩnh viễn trở thành cơn ác mộng!

4. Chương 4

Đôi lúc ta thường suy nghĩ, vì có gì sự tình lại trở nên như vậy?

Hạnh phúc nơi địa ngục sâu thẳm nhất dường như chính là chuyện tình một đêm đó.

Vì cái gì ta và ca ca rõ ràng là sống nương tựa vào nhau lại biến thành quan hệ dơ bẩn như vậy?

Vì cái gì mà người thân duy nhất của ta lại oán hận ta như thế? Cuối cùng phụ thân chết như thế nào? Và đến tột cùng có nội tình gì mà ta không biết?

Ta không chỉ hỏi ca ca một lần về vấn đề này, đổi lại chính là lần nào cũng bị hấn chiếm đoạt.

Sau này ta khôn ngoan rút ra bài học, hấn rõ ràng là không muốn nói cho ta biết, cái chết của phụ thân trở thành một vết thương chưa lành miệng không thể đụng tới trong lòng ca ca, còn ta giống như là đã chọc vào miệng vết thương đó.

Ngoài việc hưởng dụng cơ thể của ta, vũ nhục tôn nghiêm của ta, thì trong cuộc sống ca ca cũng không có ngược đãi ta, bất kể là người thân trong nhà hay là khách vãng lai đều biết địa vị của ta ở Vô địch sơn trang. Thậm chí có người còn truyền miệng nói rằng ta chính là yếu điểm duy nhất của ca ca bởi vì hấn rất quý trọng ta mới cho ta ở tại Tử Uyển yên tĩnh. Ngoài một số ít người hầu, ca ca không cho bất cứ người tạp vụ nào tiếp cận nơi đó.

Đối với bên ngoài đương nhiên là nói cơ thể ta không tốt, cần yên lặng tĩnh dưỡng, nhưng thực ra là đem ta giam cầm ở Tử Uyển, chủ yếu là vì ban đêm ở đây không bị quấy rầy mà thôi.

Chỉ có như vậy lúc hấn đùa lõng với ta mới không có gì cấm kỵ, không cần lo lắng có người sẽ nghe thấy bên trong vọng ra những thanh âm khó nghe tục tĩu.

Bị dạy dỗ trong ba năm, thân thể ta đã trở thành tù binh của hấn, chỉ cần hấn muốn thì hấn có thể tùy ý dễ dàng khơi dậy dục vọng của ta, dẫn đường ta đón nhận cơ thể hấn như thế nào, dạy ta hầu hạ hấn thế nào cho thật tốt, dùng khả năng thiên phú của mình để thỏa mãn dục vọng của hấn ra sao.

Có lúc ta không khỏi nghĩ rằng mình có gì khác so với những kỹ nữ thanh lâu chứ? Đơn giản là các nàng có rất nhiều ân khách, còn ta thì chỉ có một người, hơn nữa người ân khách cố tình này lại là ca ca của mình.

Nhưng ta sẽ vĩnh viễn không làm kỹ nữ của hấn.

Ta muốn biết toàn bộ sự tình, ta phải tìm hiểu một lý do để có thể không phải khóc ướm gối trong mộng lúc đêm khuya. Ta muốn trở về chính mình ba năm trước đây, trở lại lúc tâm hồn và thân thể đều không bị vũ nhục.

Ta biết có lẽ chân tướng sự việc cũng không thể làm cho ta được cứu rỗi, nhưng chí ít có thể cho lòng ta một chút bình thần.

Ta đang chờ đợi cơ hội!

Có lẽ, cơ hội lập tức sẽ đến.

Tuy rằng ta không ra ngoài nhưng ta cũng góp nhặt được một ít manh mối, tỷ như trước khi phụ thân qua đời, vị khách cuối cùng được người tiếp đón là Thích Nghiêm Phong. Bọn họ đã nói chuyện với nhau suốt một buổi tối, sau khi Thích Nghiêm Phong cáo từ thì ngày hôm sau phụ thân tạ thế.

Bất luận Thích Nghiêm Phong cùng cái chết của phụ thân có liên quan hay không, ta đều phải gặp ông ấy một lần, ít ra ta muốn biết trước khi phụ thân qua đời rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nói không chừng có thể cung cấp cho ta một ít manh mối.

Vì mục đích này ta bỏ ra không ít công sức, hiện tại xem ra công sức đó đều không phải uổng phí. Thích Thiều Thương đối với ta đúng thực là rất có cảm tình. Tuy hấn không phải là yêu ta mê mết nhưng ít nhất ta có thể khẳng định, chỉ cần ta muốn cầu kiến phụ thân hấn thì hấn tuyệt đối sẽ không cự tuyệt, bởi phụ thân của Thích Thiều Thương chính là Thích Nghiêm Phong.

Trở ngại lớn nhất chính là Nhan Ngạo Hành.

Ca ca quả thực là người có khả năng khôn khéo, sau khi phụ thân qua đời, một mình hấn chống đỡ toàn bộ Vô Dịch sơn trang chẳng những không làm cho thanh danh sơn trang bị hao tổn mà còn toả sáng vang lừng hơn, chỉ mới năm nào mà đã nhẹ nhàng đi lên vị trí vô lâm minh chủ, có thể nói là danh thực đã về.

Ta làm sao có thể lừa gạt hấn đi gặp Thích Nghiê Phong?

Ta muốn ngẫm nghĩ kĩ lại xem, ta nghĩ ta nhất định sẽ có biện pháp.

Chiếc giường này ta đã rất quen thuộc, trên lan can của nó trang trí bằng ám hoa được điêu khắc bằng tay, là tác phẩm của một người cao thủ nghề mộc thời tiền triều còn được lưu truyền đến nay. Ám hoa điểm trang trên thành giường đều làm bằng bạc trắng ngàn hai, tổng cộng có một trăm lẻ tám đóa.

Điều ta quen thuộc nhất là nó làm bằng gỗ đàn hương phát ra thanh âm kẻo kẻo kẻo kẻo, mỗi khi ta nằm lên nó đều không tránh khỏi phát ra tiếng, đương nhiên hiện tại ta cũng có thể nằm xoay người trên nó mà không phát ra thanh âm gì.

Ta lẳng lặng nằm trên giường đã quá một canh giờ, vì không muốn kinh động đám người hầu nên ta chỉ có thể thừa dịp khoảng cách giữa giờ Ngọ thiện (cơm trưa) mà trà trộn đi vào.

Rốt cục ta nghe được tiếng bước chân vọng tới từ ngoài cửa.

“Nhan huynh, ta cảm thấy sự việc lần này tuyệt đối không thể xem thường, U Minh Ám phủ tụy rằng tách biệt ra khỏi hắc bạch lưỡng đạo, nhưng lại che dấu thực lực, cho nên chúng ta tuyệt đối không thể phớt lờ.”

“Ừ, lần này Nguyệt kiếm mất trộm đích thực là rất kỳ quái, tuy rằng Mộ Dung thế gia đều nhất trí là không ai nhận diện được kẻ trộm nhưng Nguyệt kiếm không hấn là danh kiếm, bên trong nó nhất định che dấu bí mật, có thể đây cũng chính là nguyên nhân khiến nó bị đánh cắp.”

“U Minh Ám phủ từng phái người đến thay mặt môn chủ của họ mượn kiếm nhưng lại bị cự tuyệt khéo léo, có thể là bọn họ bày binh bố trận cho người giả mạo đi trộm kiếm.”

“Nếu Nguyệt kiếm thật sự rơi vào tay U Minh Ám phủ, chỉ sợ...” Ca ca cũng không nói gì thêm.

“Nhan huynh, chi bằng chúng ta cùng đi một chuyến đến nhà Mộ Dung, điều tra ra manh mối chuyện này. Vốn tháng sau chính là ngày sinh nhật của phụ thân đệ, nếu huynh lấy danh nghĩa đi Giang Nam mừng thọ, cũng sẽ không khiến mọi người hoài nghi. Hơn nữa đến nhà của đệ phải đi qua Hàng Châu, vô lâm minh chủ đến Hàng Châu đương nhiên phải nể mặt Mộ Dung thế gia ở lại đó vài ngày.”

“Được, vốn ta cũng định đi chúc thọ thế bá, như vậy là vô cùng thích hợp, cứ làm theo lời đệ nói, ta thật muốn nhìn xem bên trong hồ lô của U Minh ám phủ bán thuốc gì?”

“Đệ đi trước để chuẩn bị đồng thời thông báo cho gia phụ một tiếng.”

“Huynh cũng hơi mệt, cụ thể an bài như thế nào, chúng ta sau bữa tối lại cùng bàn bạc.”

“Kìa Nhan huynh, ngu đệ sẽ không quấy rầy, Vân Nhi đã nhiều ngày quấy rầy cũng làm huynh mệt mỏi! Mong rằng huynh nể mặt của đệ, không phiền trách tiểu cô nương phiền phức.”

“Sao đệ nói vậy, muội muội của đệ không phải cũng chính là muội muội của huynh ư! Vân Nhi khờ dại ngay thẳng, sống cùng với nàng cũng là một chuyện rất thú vị. Ha ha.”

Hai người sảng khoái cười một trận, ta chợt nghe tiếng mở cửa thư phòng. Một lát sau, cánh cửa bị chốt lại.

Ta ngưng thần nín thở lẳng lặng nằm trong chốc lát, nghe gian ngoài không có động tĩnh gì bèn chậm rãi ngồi dậy trên giường.

Đột nhiên một giọng nói từ cửa sổ truyền đến: “Người thật là có nhả hứng a! Sớm như vậy mà lên giường?”

Thân thể ta cứng đờ trong nháy mắt, ca ca không biết từ khi nào đã vào phòng trong, đang ngồi trên ghế cạnh cửa sổ, nhất cử nhất động của ta vừa rồi đều bị hấn nhìn thấy.

Ta không trả lời, chỉ quay đầu lại nhìn vào ánh mắt ca ca, chậm rãi đem áo ngủ bằng gấm khoác trên người thả xuống dưới.

Trên mặt ca ca hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng lập tức ánh mắt hổ phách trong suốt biến thành màu đen thẫm. Ở bên dưới áo ngủ bằng gấm, ta không mặc yếm, cả nửa người trên hoàn toàn hiển lộ ra trước mặt hắn. Mặc dù đã có nhiều lần quan hệ xác thịt cùng hắn, nhưng chủ động lỏa lồ cơ thể như vậy trước mặt hắn lại là lần đầu tiên, tâm lý của ta không khỏi có chút e dè khấn trương. Nhưng ta biết có thể lừa gạt được hắn hay không cũng chỉ có cách này, vũ khí duy nhất ta có thể tận dụng được cũng chỉ có thân thể này.

Hắn không hề nhúc nhích, chỉ là nhìn ta chăm chăm, dưới ánh mắt chăm chú của hắn, mặt của ta rất cục vắn đỏ, thậm chí ngay cả thân thể của ta da thịt cũng ửng hồng, không khí đầu xuân hơi lạnh, hai nụ hoa trên ngực cũng có thay đổi, chậm rãi cương cứng lên.

“Ngạo chủ.” Ta rút cục mở miệng khó khăn nói: “Thiếp tới đây là để hầu hạ người, thỉnh cầu người tha thứ.” Ta vừa nói vừa mở rộng áo ngủ gấm, khiến cho hắn thấy ta cả người đều trần trụi, đã chuẩn bị tốt chờ hắn thưởng dụng.

Hắn chậm rãi đứng lên đi đến trước mặt ta, đột nhiên vươn tay kèm chặt lấy ta: “Người từ trước đến này đều không quá chủ động, lần này đến thư phòng của ta cuối cùng có mục đích gì? Nói mau!”

Ta cố chịu đau, xốc áo gấm lên, vừa vòng tay ôm lấy hắn vừa nói: “Tử Nhi biết sai lầm rồi, Tử Nhi không nên nói nhiều chọc giận người, Tử Nhi đối với Thích đại ca cho tới giờ đều không có ý nghĩ gì không an phận cả, Tử Nhi chỉ có hy vọng duy nhất là chủ nhân không có giận dữ... ôn nhu một chút đối với Tử Nhi.”

Ta ngẩng mặt lên, nở nụ cười quyến rũ nhu thuận với hắn.

5. Chương 5

Hắn nhìn chăm chăm ta trong chốc lát, rút cục buông bàn tay đang giữ chặt lấy ta ra, ngược lại nắm lấy nụ hoa trên ngực trái ta, thì thầm nói: “Đã cứng lên rồi!”

Thân thể ta run lên, nụ hoa là một trong những nơi mẫn cảm nhất trên cơ thể ta, mỗi khi bị thoáng đùa bỡn một chút, ta liền không thể điều khiển được, tự động bắt đầu trở nên ướt át.

Phát hiện ta run rẩy, bên môi hắn nở một tia cười tà mị: “Muốn ư? Nhưng mà ta còn chưa muốn. Người không phải nên cố gắng thêm một chút nữa sao? tiểu yêu nỏ của ta.”

Ta kính cẩn nghe theo, giúp hắn cởi bỏ đai lưng, cởi bỏ áo khoác ngoài cho hắn, cho đến khi thân hình trắng kiện hoàn mỹ của hắn hoàn toàn hiện ra trước mặt ta.

Ta cúi đầu, lần đầu tiên chủ động ngậm lấy phân thân của hắn.

Ba năm qua, số lần ta khẩu giao cho hắn (*uhm, oral sex, ai muốn hiểu thêm có thể tìm kiếm trên mạng nha, đừng hỏi ta hihi) có thể đếm được trên đầu ngón tay. Một phần là bởi vì hắn thích gọn gàng dứt khoát, một phần vì ta cũng không thích phục vụ hắn như thế, cũng bởi cho tới bây giờ chưa hề nghĩ muốn lấy lòng hắn. Mỗi lần giao hoan, chỉ muốn mau mau chấm dứt. Chỉ có ít lần khi hắn hứng trí đến đây bắt ta hầu hạ hắn như vậy, cho nên so sánh kỹ xảo với người khác, kỹ thuật của miệng ta không thể xem là quá thuần thục.

Nhưng hôm nay lại khác, ta dụng tâm muốn lấy lòng hắn, muốn toàn bộ tâm trí và sự chú ý của hắn đều chuyển hướng đến cơ thể ta, cho nên, ta gần như sử dụng toàn bộ khả năng và chiêu thức của mình.

Cái lưỡi đình hương của ta cố gắng lau liếm nơi lửa nóng của hắn, cổ họng buồn nôn không ngừng.

Phải đến khi cảm giác được phân thân của hắn trong chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn của ta không ngừng phình to lên, cho đến khi nghe thấy hắn phát ra tiếng kêu rên rĩ, ta biết, hiệp này, ta đã thắng.

Hắn rút ra từ trong miệng ta, mạnh mẽ đẩy ta nằm xuống dưới thân thể hắn: “Người thật sự là con tiểu yêu tinh dâm đẳng!” Hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào mặt ta, oán hận nói.

Ta lấy lòng hắn, dùng thân thể của chính mình cọ xát lên hắn, hài lòng nhìn thấy mặt hắn đã biến thành mảnh thủy tinh đen và sâu thẳm thẳm, đây chính là bằng chứng cho việc ta đã khơi mào thành công tình dục của hắn.

Hắn nâng đùi phải của ta lên, phân thân hung hăng tìm được chuẩn xác cửa vào bí ẩn của ta, rồi tiến vào. “Ồ.” Bởi vì hắn đột ngột xâm nhập nên cơ thể ta co lại theo bản năng, lại càng khiến hắn thúc nhanh hơn, hắn gầm nhẹ một tiếng, bắt đầu chuyển động theo nhịp trong thân thể ta.

Hắn chuyển động vừa khấn trương vừa tàn nhẫn, ta hoàn toàn bị động phối hợp với tiết tấu của hắn.

Trước đây mỗi lần ân ái đều là do hắn bắt buộc, nhưng lần này, ta phải biểu hiện mình hoàn toàn thuận phục hắn. Lần đầu tiên ta phối hợp với hắn không gì trời buộc, hoàn toàn buông thả bản thân theo đuổi cảm giác hưởng thụ. Ta không ngừng thôi miên chính mình, quên đi, quên rằng mình đang hoan ái với ca ca của mình, coi như hắn là người yêu của mình, coi như thể xác và tinh thần ta đều yêu hắn đi! Cứ phóng túng như vậy một lần đi!

Ta nhiệt liệt phản ứng, khiến cho hắn càng thêm mưa rền gió dữ chiếm đoạt.

Cơ thể của ta bị hắn giữ trong tay, nhưng đồng thời, ta cũng nắm trong tay thân thể hắn. Mỗi lần hắn va chạm là một lần ta rên rỉ, đều ảnh hưởng đến nhau khiến cho đối phương không thể cất lời được.

Kịch liệt hoan ái như vậy, thân thể suy nhược của ta gần như không thể tiếp nhận được. Cả cơ thể đều trở nên mất cảm dị thường, từng lần cao trào đều làm cho ta chỉ có thể dựa vào khuỷu tay hắn mà yêu kiều thờ dốc.

Đến khi hắn gầm nhẹ một tiếng, đồng thời bắn ra, ta cũng đạt tới lần cao trào cuối cùng, và rốt cục ở lần cao trào này ta cũng không trụ được nữa liền ngắt đi.

Khi ta lại tỉnh lại, mặt trời đã bắt đầu lặn đằng Tây, cảm giác xương cốt cả người đều dường như muốn rã rời.

Ta ngồi dậy trên giường, lẳng lặng ôm lấy chân, tựa lên vách tường.

Mệt mỏi quá, không chỉ mệt thân thể, mà còn cả tâm nữa.

Trong đầu nhớ lại đủ loại hành động không biết xấu hổ vừa rồi của chính mình, ngực ta bắt đầu đau đớn âm ỉ.

Ba năm qua, bất kể bị hắn cưỡng bức bao nhiêu lần, nội tâm ta cũng chưa từng khuất phục. Tuy ta rất hiểu rằng, dựa vào thực lực của mình, căn bản là không thể phản kháng được hắn, nhưng lòng kiêu ngạo cùng sự tự tôn của ta không cho phép ta hoàn toàn thần phục dưới chân hắn.

Mỗi một lần bị hắn chiếm đoạt, ta rốt cục đều tách rời linh hồn khỏi thân thể của chính mình. Ta biết cho dù ta không thể điều khiển thân thể của mình nhưng ít nhất ta có thể khống chế được con tim mình.

Nhưng chuyện vừa xảy ra đã gạt bỏ ba năm cố gắng của ta, ta biết vừa rồi ta đã hoàn toàn bị sáp nhập vào một, bất luận là thân thể hay là tâm hồn.

Tuy vậy, cảm giác thỏa mãn của thân thể lại khiến cho lòng ta càng thêm trống rỗng. Những cảm giác tội lỗi bị ta chôn giấu sâu chặt giờ không thể kiềm chế được nữa, bắt đầu tra tấn con tim ta. Dù cho ta tự đưa ra ỉnh bao nhiêu lý do, đều hết thấy không thể che giấu được rằng, ta vừa buông thả bản thân với thân thể của chính anh trai ruột mình, thậm chí vô liêm sỉ hưởng thụ trò chơi như vậy, có vài khoảnh khắc ta thậm chí đã kính dâng cho hắn ngay cả trái tim mình.

Đau quá, ngực ta trở nên đau đớn không thể kiềm chế được. Chỉ mong lựa chọn của ta không sai, chỉ mong sự cố gắng của ta sẽ có thể được đáp lại! Ta vùi đầu thật sâu vào trong chăn.

“Người đang suy nghĩ điều gì?”

Tim ta siết chặt lại, ta chậm chậm quay đầu lại.

Trời ạ! Ta tự dừng lại phạm vào sai lầm như vậy. Ca ca hắn vẫn chưa đi! Hắn đang ngồi trên ghế bành nhìn ta.

Cho tới giờ, sau khi thỏa mãn, hắn đều sẽ đi khỏi ngay lập tức, cho dù ta bị hắn tra tấn thành bộ dạng gì đi nữa. Cho nên vừa rồi ta thật không ngờ là đáng nhẽ phải xem xét qua một chút coi có người hay không.

Lần đầu tiên, con người thật của ta không chút che giấu, bị phơi bày hết trước mặt hắn, hơn nữa lại trong tình huống không hề phòng bị!

“Người suy nghĩ điều gì?” Trong mắt hắn có một thứ gì đó ta không sao hiểu được.

Ta cắn chặt răng, “Tử Nhi chỉ là hơi mệt mỏi...” Đồng thời ta cúi đầu, ra vẻ thẹn thùng đỏ mặt.

“Ta có lẽ nên thưởng cho cố gắng vừa rồi của ngươi?” Trong giọng nói của ca ca mang theo một tia chế giễu.

“Tử Nhi chỉ muốn chủ nhân vui vẻ mà thôi. Chủ nhân ngài vui vẻ, Tử Nhi cũng sẽ vui vẻ.” Ta cúi đầu càng thấp.

“Ừ!” Hắn vươn tay, nâng đầu ta lên: “Người ngoan ngoãn như vậy, ta không thể nào bỏ ngươi một mình ở lại nhà được! Không bằng như vậy đi, ngươi theo ta đi chúc thọ Thích bá bá!”

Ca ca ánh mắt lóe ra, ta chỉ có thể mỉm cười, ôn nhu nói: “Vâng, chỉ cần chủ nhân muốn, Tử Nhi nhất định nghe theo.”

Ca ca vỗ về hai bên má ta với vẻ vô cùng thân thiết. Đây là hành động dịu dàng chưa từng có của hắn, khiến cho ta không biết nên phản ứng lại như thế nào ngay lúc ấy, trong đầu không tự chủ được hiện lên cảnh tượng hoan ái vừa rồi, vì vậy mặt lại đỏ bừng lên.

“Người gần đây dường như thật dễ dàng đỏ mặt.” Ca ca nói với hàm ý sâu xa.

Ta xấu hổ quay đầu đi, lại khiến cho hắn khẽ cười.

Sự tình thuận lợi ngoài dự đoán, ta thậm chí không cần mở miệng mà đã đạt được mục đích. Tuy vậy, ta có một loại cảm giác kỳ lạ là, qua buổi chiều hôm nay, quan hệ của ta và caca đã trở nên không giống với lúc trước.

Sự thay đổi này là tốt hay xấu ta vẫn chưa thể xác định được. Ít nhất hiện tại ta chỉ có thể đi từng bước, tính từng bước, bất luận thế nào ta cũng phải gặp được Thích Nghiêm Phong!

6. Chương 6

Tháng tư ở Hàng Châu, ngay cả trong không khí cũng đều tràn ngập hương hoa. Không khí ướt át mà ấm áp, làm tâm tình của ta cũng trở nên nhẹ nhàng khoan khoái.

Lần đầu tiên ta đi khỏi Vô Định sơn trang tới nhà họ hàng xa, trên đường tất cả mọi thứ với ta mà nói đều là mới mẻ và thú vị.

Dọc đường đi Thích Thiệu Thương càng chăm sóc ta, làm cho ta không khỏi sinh ra thiện cảm với hắn, đương nhiên loại thiện cảm này không phải là quan hệ tình yêu nam nữ, so sánh cảm giác với Nhan Ngạo Hành mà nói, hắn càng giống ca ca của ta.

Chúng ta vừa từ Hàng Châu đến vùng ngoại ô, đã thấy người của nhà Mộ Dung đến đón tiếp.

Đi tới là hai người trẻ tuổi nhất trong đám đệ tử xuất sắc của nhà Mộ Dung, Mộ Dung Vân và Mộ Dung Hàn.

Mộ Dung Vân thoát nhìn đã thấy không yên tĩnh, khuôn mặt dài rất giống búp bê, luôn cười hì hì, nếu so sánh thì Mộ Dung Hàn nghiêm túc hơn, cũng nói không nhiều như Mộ Dung Vân.

“Ngạo chủ, Thích công tử, lần trước nhị vị đến Hàng Châu đã là chuyện hai năm về trước. Đó là thời điểm ta cùng Hàn ca đều ra ngoài đi du lịch, cho nên Ngạo chủ không có gặp qua hai người chúng ta. Nhưng mà chúng ta đối với tên Ngạo chủ đã như sấm bên tai! Lần này ngài cùng Thích công tử đến Hàng Châu cần phải ở lại chơi vài ngày. Hàng Châu mỗi năm một lần đều có hội hoa xuân trọng đại, cũng sắp bắt đầu rồi, đến lúc đó ta và Hàn ca sẽ dẫn các vị khách quý đi chơi mua sắm vui vẻ.”

“Vân huynh đệ khách khí.” Ca ca mỉm cười nói: “Lần này phải quấy rầy hơn rồi.”

“Ai, nói gì vậy chứ, ngài đừng có nói như vậy, các vị trưởng bối trong nhà đều đang chờ rồi! Hai vị tiểu thư dọc theo đường đi cũng đã vất vả, khi vào quý phủ cần phải nghỉ ngơi một chút cho tốt ạ, ha ha ha ha.”

Dọc đường đi cùng họ, Mộ Dung Vân nói mãi không ngừng nghỉ, nhưng không khí thật ra vẫn rất hoà hợp, nói nói cười cười, rất nhanh đã đi tới phủ họ Mộ Dung.

Tới phủ rồi, khó tránh khỏi phải chào hỏi à, khách sáo à, rồi lại đến bữa tiệc rượu lớn à.

Đi đường mệt nhọc, ta quả thực cảm thấy hơi chút mệt mỏi, lại còn ở trước mặt ca ca bất kỳ lúc nào cũng phải duy trì vẻ mặt giả tạo, cố gắng cả về tinh thần lẫn tâm sức. Việc này đối với cơ thể của ta là gánh nặng, cho nên dùng một chút hết bữa tối ta liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Thích Hồng Vân đã kéo ta đi dạo quanh Tây hồ, còn ca ca và Thích Thiểu Thương bởi vì muốn cùng mấy vị chủ nhà Mộ Dung nói chuyện gì đó nên ở lại trong phủ.

Chịu trách nhiệm giúp bọn ta đi dạo phố chính là nhị tiểu thư nhà Mộ Dung, Mộ Dung Thiển, nàng rất là hoạt bát đáng yêu, dọc đường đi cùng Thích Hồng Vân cả hai cứ cười nói nói, nhưng thật ra vô cùng thú vị, ngay cả ta cũng bị các nàng trêu đùa mà bật cười ra tiếng.

“Ai ai, Tử Sa muội muội, muội thật sự là vô cùng xinh đẹp à! Trước đây ta còn chưa tin cái gì là chim sa cá lặn, hôm nay thấy muội, thật sự tin rồi! Chẳng trách ca ca người yêu quý muội đến vậy, ngay cả tỷ cũng rất thích à! Ngày hôm qua phụ thân vừa thấy hình dáng tiểu thư khuê các của muội, đã muốn tỷ ngoan ngoãn học hỏi muội!”

“Tử Nhi chẳng qua là dong chi tục phận (*cô gái tầm thường) thôi, làm sao đuổi kịp được hai vị tỷ tỷ được!” Ta cười nhợt nhạt, nữ nhân giống Mộ Dung Thiển mới làm cho người khác không thể không thích nàng ta.

“Vân tỷ tỷ, Tử Sa muội muội, ta đưa các nàng đi ăn cá dầm chua Tây Hồ đi! Phía trước chính là quán Ngoại Lâu!”

Vừa vào quán Ngoại Lâu, đã có tiểu nhị đi tới đón tiếp: “Ôi chào, Nhị tiểu thư, cơn gió nào mang người tới đây, nhanh nhanh, trên lầu hai có một phòng trang nhã. Chuyên dành trước cho người!”

Lên lầu, quả nhiên là điều kiện tốt, liếc mắt một cái là nhìn ra Tây Hồ.

Ba người chúng ta vừa mới ngồi vào chỗ của mình, chủ phòng quỳ liền đến: “Nhị tiểu thư, hôm nay muốn ăn cái gì ạ?”

“Cá dầm chua Tây Hồ, gà ăn mỳ (*gà để cả con, nhét vào bunn rồi nướng lên đó), canh hơi chua chua, rau thập cẩm, ngư viên thang, ai, người xem đã đủ chưa, mang mấy món ngon lên đây! Hôm nay bốn tiểu thư mời khách, nếu để ta mất mặt thì sẽ hối tội người!”

“Vâng vâng vâng, lập tức, lập tức mang đến ngay!”

“Ai, tiếp đến là một chai rượu Quế Hoa.”

“Loại tốt nhé, mời ba vị dùng” Chủ phòng quỳ xoay người đi xuống lầu.

“Thiển tỷ tỷ, muội sẽ không uống rượu đâu!” Ta cười nói.

“Chẳng quan hệ gì cả! Uống mấy ngụm đi, nghe nói cơ thể người có hàn khí, loại rượu Quế Hoa này là tốt nhất cho cơ thể đó!”

“Ha hã, Tiểu nương tử thích uống rượu? Đến đây đến đây, đại gia ta hôm nay làm ông chủ, bảo đảm cho các người uống đủ!” Một thanh âm ngang ngược tiến gần tới.

Hóa ra bên cạnh bàn chúng ta có một người khách, là một đại hán mặt mày đỏ bừng, xem ra đã uống say đến bảy tám phần rồi.

“Tiểu tử ngươi có biết bốn tiểu thư là ai không? Tự nhiên dám tới quấy rối trước mặt bốn tiểu thư sao!” Đôi mày liễu của Mộ Dung Thiển dựng thẳng lên, phần nộ quá.

“Ui, Tiểu nương tử nóng tính quá, tốt tốt tốt, tới ăn uống với đại gia, đến cho đại gia ôm một cái nào!” Vừa nói, vừa tự dưng thực sự nhào tới.

Mộ Dung Thiển nhắc tay lên định cho hán một tát, ai ngờ đại hán này lại có thể uốn éo thắt lưng, né qua, thừa dịp trực tiếp quật cánh tay Mộ Dung Thiển ra sau nách.

Mộ Dung Thiển hoảng hốt, lập tức hiểu được, hán tử này tuyệt đối không phải đơn giản say xỉn đùa giỡn như vậy, người này thân thủ không kém, là có chuẩn bị mà đến.

Vài người khác ở một bàn kia cũng xông tới, cầm binh khí, đi thẳng lên.

Mộ Dung Thiển và Thích Hồng Vân lập tức cùng bọn họ đánh nhau.

Ta không hiểu võ công, nhưng cũng nhận ra, Mộ Dung Thiển và Thích Hồng Vân tuyệt đối không phải là đối thủ của mấy người này.

Chính vào lúc này, một đại hán giơ một băng ghế gỗ, quét về phía người Mộ Dung Thiển, ta đang muốn hét lên Mộ Dung Thiển cẩn thận, đột nhiên cảm giác phía sau cổ tê rần, mất đi tri giác.

Thơm quá, cái gì thơm như vậy?

Ta cố hết sức mở to mắt, nơi này là chỗ nào nhỉ?

Chiếc giường chạm trổ ngà voi, treo đầy màn gấm tơ tằm, chiếc khăn gấm mỏng nhẹ và mềm mại, cúi đầu nhìn xuống, trên người đã thay một chiếc áo ngủ lụa thêu hoa trắng tuyền, thoải mái và tao nhã.

“Tiểu thư cô tỉnh rồi ư?” Một giọng nói vui mừng kêu lên.

Một cô bé xấp xỉ tuổi ta, trong tay bưng một bát sứ nhỏ, cười đối mặt với ta, hai cái má lúm đồng tiền tròn tròn sâu trên má.

Lúc này ta mới phát hiện ra, thì ra mùi thơm giúp ta tỉnh lại là tỏa ra từ trong cái bát trên tay con bé.

“Gia, gia, tiểu thư tỉnh rồi! Ngài mau tới ạ!” Con bé quay đầu, quay ra ngoài cửa hô lên.

Cánh cửa bị đẩy ra, một người bước vào.

Hắn, tuấn mỹ mà lạnh lùng, ánh mắt như hồ nước sâu, dường như không có một tia dao động, cả người giống như một bông hoa tuyết liên (*một loại hoa sen trắng mọc trên núi băng) nở trên núi băng lạnh như nhau, trong suốt mà đẹp đẽ. Dường từ như vậy để hình dung về một người nam nhân chỉ sợ là không quá thích hợp, nhưng mà lúc đó ấn tượng đầu tiên hắn đem lại cho ta chính là như vậy. Tuy nhiên, không lâu sau, ta liền phát hiện ra, hình dung người này giống tuyết liên, hoàn toàn là sai cả mười phần!

Hắn đi tới, ngồi ở bên giường của ta, cầm bàn tay phải của ta bắt đầu bắt mạch cho ta.

“Cảm giác thế nào? Có chỗ nào ... không thoải mái không?” Giọng nói của hắn cũng lạnh như băng .

“Có, ta đã đói bụng.” Ta nói thành thật.

Hắn nhìn chăm chăm ta trong chốc lát, nói phân phó: “Mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi chứ? Mau mang tới cho ta đi.”

Cô gái vội cầm bát mang tới, hắn nhận lấy cái bát, rất tự nhiên ôm ta ngồi dậy.

Ta co mình lại, lách mình tránh ra.

Hắn lại nhìn chăm chăm ta trong chốc lát, cuối cùng mở miệng nói: “Không nên tùy hứng, ngoan ngoãn ăn thứ này đi.”

“Ta có thể tự mình ăn được!” Ta nói biện bạch, trong lòng âm thầm suy nghĩ, chúng ta hình như không thân quen như vậy!

“Thân thể của nàng thực suy yếu, hàn độc vừa mới phát tác. Hơn mười ngày nay, mặc dù nàng có uống được, nhưng tâm trạng mệt nhọc cùng với đi xe ngựa vất vả, làm cho hàn độc trong cơ thể nàng tác động vào tư tưởng, nếu không có ta ở đây, mạng nhỏ của nàng đã sớm không còn rồi!” Hắn lạnh lùng nói.

Trong lòng ta bỗng bức tức không lý do: “Sống chết có mệnh, giàu sang ở trời, Nếu Nhan Tử Sa ta đã làm phiền công tử ra tay cứu giúp, thì cũng là công tử xen vào việc của người khác! Huống chi ta cũng không phải cầu xin người cứu ta, ta đi tới nơi này cũng không phải xuất phát từ sự tự nguyện. Có muốn ăn đồ người cho cũng phải xem bốn cô nương có mất hứng hay không!”

Hắn nghe xong ta nói không giận mà ngược lại còn cười: “Được, tốt lắm, xem ra tinh thần của nàng không tồi. Nàng xem ra không đói bụng, ta thấy hai người bạn kia của nàng cũng không ăn gì.”

Lòng ta trầm xuống, Thích Hồng Vân và Mộ Dung Thiển quả nhiên cũng bị bắt tới : “Người cũng biết chúng ta là ai, nơi này chính là Hàng Châu, người nhà Mộ Dung sẽ tìm được chúng ta, Thích đại ca cũng sẽ không buông tha người! Ca ca ta là minh chủ vô lâm, nếu như người bắt kính với ta, ca ta nhất định sẽ thay ta ra mặt!”

Hắn lẳng lặng nghe ta nói xong một mạch, lạnh lùng cười: “Nàng cho là ca ca của nàng sẽ quan tâm nàng sống chết hay sao?”

Một câu nói của hắn làm ta sửng sốt một lúc lâu. Hắn là ai vậy, hắn vì sao lại nói như vậy, chẳng lẽ hắn biết được điều gì? Lòng ta lập tức rối loạn.

Hắn nhìn ta không nói gì, còn nói thêm: “Nếu nàng nghe lời, ta sẽ chăm sóc hai vị bằng hữu của nàng. Nếu nàng xử sự làm cho ta vừa lòng, không chừng ta còn có thể suy nghĩ thả các nàng về nhà. Đương nhiên, nàng cũng có thể lựa chọn không nghe lời ta nói, ta chưa bao giờ thích bắt buộc người khác!”

Lựa chọn? Ha ha, ta tự nhiên lại còn có thể lựa chọn sao? Vì sao luôn bảo ta phải nghe lời chứ? Ta từ nhỏ nghe lời phụ thân, sau đó lại nghe lời ca ca, đến bây giờ còn muốn ta nghe lời người lạ mà cơ bản là không hề quen biết sao! Chẳng lẽ số mệnh của ta đã định trước là bị điều khiển, là bị đùa giỡn sao? Vì sao lại muốn ta hy sinh? Vì sao lại muốn ta ngoan ngoãn để đổi lại sự an toàn của người khác? Ta vì sao phải gánh chịu tất cả thế? Chẳng lẽ tất cả đều là do ta sai? Ba năm trước, ta chẳng biết tại sao lại phải chịu trách nhiệm về lòng thù hận sâu đậm của ca ca ta, nhưng ngay cả vì sao bị thù hận ta cũng không biết! Đây cũng là do ta sai sao? !

Tim ta đau đớn quá, giống như oan ức và đau khổ tích tụ ba năm qua đều cùng lúc trào ra khỏi cơ thể của ta. Lòng ngực ta giống như bị xé toạc ra đến nơi!

Ta hoảng hốt thấy sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi. Hắn hình như lay lay cơ thể ta, nói với ta cái gì đó, nhưng ta đã không nghe thấy gì nữa.

Lần thứ hai tỉnh lại đã là buổi tối sao? Trên bàn đốt một ngọn nến.

Ta đột nhiên phát hiện ra bản thân mình khác thường, ta rõ ràng là đang khoả thân !

“Không nên cử động!” Một giọng nói từ phía sau lưng ta vang đến!

Là hắn! Ta mới phát hiện ra, hắn và ta giống nhau, ta ngồi khoanh chân ở trên giường, hai bàn tay hắn phía sau lưng của ta, có luồng khí ấm áp từ bàn tay hắn truyền tới, loại cảm giác này đang lưu chảy trong cơ thể ta.

Ta nghe thấy hắn khẽ thở dài một hơi, đôi bàn tay rời khỏi lưng ta.

Đột nhiên mất đi nơi ấm áp, ta không khỏi phát run rẩy lên, lập tức, một cái áo ngủ bằng gấm mềm mại ấm áp quần quanh ta.

Hắn ôm ta từ phía sau, ta bị hắn ôm yên ổn chắc chắn trước ngực: “Còn cảm thấy lạnh không? Ngực có còn đau không?”

Giọng nói của hắn hình như có phần mệt mỏi, đã không còn lạnh như băng, dường như còn có một chút tình cảm thân thiết. Hắn thở ra khí nóng đằng sau tai ta, làm hai má ta đỏ theo.

Ta chỉ nghe thấy hắn thốt lên một tiếng cười khê: “Quái, phát sốt sao? Sao mặt lại hồng vậy?”

Ta then quá hoá giận, tức giận quay đầu, nói: “Người ôm ta chặt quá, ta sắp sửa bị nghẹn chết rồi!”

Lúc này, ta mới phát hiện ra, hiện giờ chúng ta đang trong tư thế mờ ám. Trên trán hắn lấm tấm một lớp mồ hôi, ánh mắt hắn sáng rực khác thường, mà ánh mắt hắn, đã không lạnh như băng như lúc mới gặp. Lúc này hắn nhìn ta, thậm chí ta còn có thể cảm giác được bản thân mình được hắn coi trọng như thế nào!

“Ám, Minh Ám. Đây là tên của ta!” Hắn nhìn ta thật sâu, lẳng lặng nói.

7. Chương 7

Ngày hôm sau, ta mới phát hiện ra, thì ra chúng ta đang ở trên một chiếc thuyền trên Tây Hồ.

Trên mặt hồ sóng gợn lăn tăn, giống như sóng mắt giữa hai kẻ tình nhân, từng vòng lại từng vòng ôn nhu lan toả.

Ta tựa vào cửa sổ bên giường, ôm lấy chiếc gối, thích thú thưởng thức cảnh Tây Hồ xinh đẹp. Trong trí nhớ của ta, từ ba năm sau khi phụ thân qua đời, đã rất lâu rồi ta không có tâm tình vui vẻ như vậy. Ta nhìn sự yên lặng của mặt hồ cũng giống như cảm giác bình yên trong lòng mình lúc này.

Thật sự rất kỳ quái. Ngay cả hấn là ai ta cũng không biết, vì sao hấn bắt cóc ta cũng không rõ thế mà còn có thể nhàn nhã hưởng thụ cảnh non nước tươi đẹp. Ta thật là bội phục đối với khả năng thích ứng của chính mình. Có lẽ bị cái tên ca ca hỉ nộ vô thường kia huấn luyện thành ra như vậy rồi.

Ca ca, hấn sẽ tìm ta khắp nơi sao? Muội muội của võ lâm minh chủ, cả nhị tiểu thư của nhà Mộ Dung và Thích đại tiểu thư bị bắt cóc tại chính địa bàn của Mộ Dung thế gia, thử hỏi vị Mộ Dung công tử cao ngạo kia sẽ tức giận thành bộ dạng gì.

“Nàng cho rằng ca ca sẽ để ý tới sống chết của nàng sao?” Trong đầu ta chợt hiện ra những lời này. Đúng thế, hấn sao có thể để ý ta sống hay chết, hấn cho ta sống chẳng qua chỉ là để tra tấn ta. Cho dù ta chết, đối với hấn mà nói, cũng chỉ là thiếu đi một thứ đồ chơi trên giường mà thôi

Nghĩ đến đây, ngực ta nhói đau, khe thở dài một cái, vốn nghĩ mình đã nhìn rõ mọi việc, ngờ đâu lại bị mấy câu nói ảnh hưởng làm cho hần độc phát tác. Xem ra chính mình cũng chẳng kiên cường như mình đã tưởng.

“Nàng tức giận gì?”

Hấn đi đến, trên tay bưng một cái mâm đựng trái cây, bên trong toàn là vải.

“Người làm sao biết ta thích ăn thứ này?” Ta ngạc nhiên hỏi, lập tức cầm lấy một quả, bỏ vào trong miệng.

“Từ từ ăn, cẩn thận nuốt vào cả hạt.” Hấn dường như bị chọc cười vì thói tham ăn của ta, khoé môi khẽ nhếch lên.

Ta mê muội nhìn hấn tươi cười, ngây ngốc nói: “Minh Ám, người cười thật sự nhìn rất đẹp! Vì sao luôn trưng ra một bộ mặt lạnh lùng? Tình cờ cười một cái cũng là cười lạnh, thật sự thực đáng tiếc à!”

Hấn ngẩn ra, dường như không nghĩ tới ta sẽ nói những lời như vậy: “Ta vốn nghĩ rằng nàng và ta là những kẻ giống nhau”. Hấn liếc mắt ý vị thâm trầm nhìn ta một cái: “Chẳng qua, nàng nguy trang thật giỏi.”

Lần này đến lượt ta giật mình. Hấn nói rất đúng, từ ba năm trước ở bên Nhan Ngạo Hành, ta dường như đã quên mất phải cười như thế nào, không đúng, ta là đã quên đi cảm giác muốn cười mới đúng. Ba năm nay, ta chỉ là con người hoàn toàn giả dối.

Đúng vậy, ta giỏi nguy trang hơn hấn, cũng cần phải nguy trang, chỉ có như vậy mới có thể tận lực không làm cho ca ca tức giận, chỉ có như vậy mới có thể tận lực tránh việc hấn vũ nhục và thương tổn ta. Ta tựa như trốn tránh trong xác con chim nhỏ, chưa đủ lông đủ cánh sẽ vĩnh viễn không dám phá xác thoát ra ngoài.

“Ta cảm thấy mệt mỏi quá.” Ta buông cành vải đang cầm trong tay, ôm chân, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ có con chim đang bơi trên mặt hồ, lông trắng muốt chói mắt.

Hấn buông mâm đựng trái cây, ngồi xuống bên cạnh ta, không nói gì, chỉ ôm ta vào trong lòng.

Cái ôm của hấn thật ấm áp, ấm áp đến nỗi ta cảm thấy dường như sắp rơi vào đó. Ta cúi đầu dựa vào ngực hấn, nghe tiếng tim hấn đập trong lồng ngực, đột nhiên cảm thấy rất an tâm. Con người này có lẽ sẽ không làm ta thương tổn – ta thầm tự nhủ với chính mình.

“Cho ta nhìn thấy các nàng được không?” Ta không ngẩng đầu lên, thấp giọng nói với hấn.

“Được!” Hấn trả lời dứt khoát.

Ta ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hấn, không thể tin được vào tai mình.

“Chỉ cần là mong muốn của nàng, ta sẽ không làm nàng thất vọng.” Hấn nhìn thẳng vào mắt ta, dịu dàng nói.

Ta không ghìm được mà hỏi: “Chúng ta trước kia đã gặp mặt sao? Chúng ta trước kia đã từng quen biết nhau sao?”

“Ta đã biết nàng từ rất lâu rồi, từ khi nàng vừa mới sinh ra, ta đã biết nàng rồi.” Hấn thở dài nói.

Ta hoàn toàn bị hấn mê hoặc, trong ánh mắt đột nhiên có một tia chua xót..

“Ngoan, đừng khóc.” Hấn ôm ta trong lòng ngực, lại nhẹ nhàng vỗ về lên lưng ta, lúc này ta mới phát hiện nước mắt đang tuôn rơi trên mặt mình.

Các nàng kia được chăm sóc rất tốt. Lúc ta tới thăm bọn họ, các nàng ấy còn đang ngủ say, nhìn qua cũng không có gì khác thường.

“Bọn họ khác nàng, ta chỉ là cho bọn họ uống thuốc mê, không có hại gì đối với thân thể.” Hấn đứng ở đằng sau ta nói.

Ta quay đầu hỏi: “Người định xử trí chúng ta như thế nào?”

“Các nàng ư? Hai nàng kia sống hay chết ta không quan tâm, nàng hy vọng ta làm như thế nào? Quan trọng là ... ý kiến của nàng.” Hấn bình tĩnh nói.

Ta cúi đầu, trầm mặc không nói gì.

Ngay lúc đó ở phía sau, từ ngoài cửa bỗng vọng đến một trận âm ỉ “Gia, bọn họ đã tìm đến đây!” Có người ở ngoài cửa nhẹ giọng bẩm báo.

Hấn hơi nhíu mày: “Nhan Ngạo Hành đã tới sớm hơn ta dự đoán một chút.”

Ta ngẩng đầu lên, ca ca đến đây sao?

Hấn nhìn ta, nói: “Nàng muốn trở về sao? Nếu nàng không muốn trở về, ta sẽ dẫn nàng đi.”

Ta cười khổ, Minh Ám đã làm đúng theo lời hấn nói, cho phép ta lựa chọn nơi ở.

Nhưng mà, vì sao ta lại do dự?

Bất luận thân phận thật sự của Minh Ám là gì, ta chỉ biết một điều rằng hấn thật lòng đối với ta. Cũng chỉ có ở trước mặt hấn, ta mới có thể là chính mình.. Tất cả hỉ nộ ái ố đều không phải khống chế nữa. Thậm chí ta đã bắt đầu tham luyện cái ôm ấm áp của hấn, tham luyện cảm giác được hấn sủng ái che chở.

Nhưng mà, nếu như ta bỏ đi như vậy, ca ca sẽ từ bỏ sao? Cho dù cơ thể của ta tự do, nhưng trái tim ta thì sao? Có thể thật sự thanh thản sao? Ta còn chưa gặp được Thích Nghiêm Phong, ta còn chưa điều tra rõ vì sao phụ thân đột nhiên qua đời, còn nữa, ta vẫn chưa biết được lí do khiến ca ca hận ta như thế!

“Ta không đi!” Ta xoay người lại. “Ít nhất bây giờ ta vẫn chưa thể đi theo người. Có một số việc ta phải tự mình xử lí. Chỉ có như vậy, ta mới có thể thật sự tự do!”

Ta không nhìn thấy biểu hiện của hấn, chỉ nghe thấy được hấn nhẹ nhàng thở dài: “Nếu đây là quyết định của nàng, ta sẽ không ngăn cản. Nhưng nếu nàng có việc cần đến ta, ta nhất định sẽ đến bên cạnh nàng. Chỉ cần nàng đáp ứng ta một việc!”

Hấn xoay người ta lại, nhìn thẳng vào mắt ta, nghiêm túc nói: “Phải yêu quý chính bản thân mình!!”

Ta tươi cười đáp lại hấn: “Được, ta đáp ứng người.”

Hấn lấy từ trong ngực ra một khối bạch ngọc nhỏ được kết vào cùng những sợi tơ ngũ sắc và một cái bình ngọc nhỏ, rồi nói: “Khối ngọc này có thể làm ấm người, đeo bên người rất có lợi đối với thân thể nàng! Nàng cứ luôn uống thuốc như vậy, tuy rằng có hiệu quả nhưng về lâu dài sẽ khiến thân thể nàng ỷ lại, không tốt chút nào. Cái chai này chính là hoả hạt sen, cứ bảy ngày nàng lại ăn một hạt. Khi nào nàng dùng hết, ta tự khắc sẽ tìm cách đưa đến tiếp cho nàng.”

Ta tiếp nhận noãn ngọc (*loại ngọc ám), đeo nó lên cổ, cất bình ngọc vào trong ngực. Trong giây lát không biết phải nói gì nữa, chỉ có thể ngây ngốc nhìn vào mặt hân.

Mắt hân chợt sáng lên, vươn tay ôm ta vào lòng, nói: “Phải luôn nhớ đến ta đấy!”

Ta kinh ngạc, chỉ thấy hân mỉm cười với ta, cúi đầu, lướt qua môi ta rồi ngay lập tức không chút do dự xoay người đẩy cửa đi ra. Để lại ta vẫn đang sững sờ, trong khoảnh khắc không biết nên phản ứng như thế nào.

Ngay sau đó, cánh cửa phịch một tiếng bị đá văng, Thích Thiểu Thương là người đầu tiên đi tới!

“May mắn mọi người đều không có việc gì! Lũ đạo tặc này cũng coi như thức thời, sau khi biết thân phận các người đã bị dọa cho phát hoảng mà bỏ chạy! Nếu không phải bọn chúng chạy nhanh thì, hừ hừ!” Mộ Dung Vân kích động hoa chân múa tay ở bên kia, dường như muốn lấy lại mặt mũi cho Mộ Dung thế gia.

“Đúng vậy! Bọn họ sau khi biết người bị bắt cóc là tiểu thư của Mộ Dung và khách, liền lập tức chạy trốn! Đây dù sao cũng là Hàng Châu, bọn họ làm sao có gan làm loạn, đối địch với nhà Mộ Dung.”

“Ha ha ha, vẫn là Nhan nhị tiểu thư nhanh trí, sao có thể giống muối muối ngốc nghếch của ta, chưa chi đã bị hôn mê!” Về mặt Mộ Dung Vân đặc ý: “Tiểu Vân, còn không mau hầu hạ Nhan nhị tiểu thư đi tắm rửa thay quần áo, nghỉ ngơi cho khỏe!”

“Không cần, muối muốn được yên lặng một mình. Tử Nhi có chút mệt mỏi xin được cáo lui trước!”

“Nha đầu Tử Sa, trước tiên con cứ đi nghỉ ngơi đi! Con yên tâm, bọn đạo tặc đã trốn thoát lần này, ta nhất định sẽ không tha bất cứ kẻ nào. Nhất định sẽ bắt được bọn chúng cho con hả giận!” Mộ Dung lão gia an ủi ta.

Ta chỉ mỉm cười không nói, từ từ xoay người ra khỏi phòng.

Mệt mỏi quá. Tuy rằng mọi người dường như đều tin lí do thoái thác của ta, thế nhưng cái con người quan trọng nhất kia lại không biểu lộ gì cả. Chắc diễn xuất của ta không có vấn đề gì chứ?

“Nàng thật sự không có chuyện gì chứ?” Một giọng nói ở đằng sau ta vang lên, chính là Thích Thiểu Thương. Ta xoay người lại, thấy hân buồn bã nhìn ta.

“Thích đại ca, huynh xem ta không phải đang rất tốt ư?” Ta cười nói: “Huynh không cần lo lắng, nhưng còn Hồng Vân tỷ tỷ, huynh nên tới thăm tỷ ấy thì hơn!”

“Tử Nhi, nàng

~” hân muốn nói lại thôi: “Nàng tuy thoát nhìn thực dịu dàng, nhưng chỉ là, vì sao ta lại cảm thấy nàng không giống những gì biểu hiện ra? “

Ta nhất thời ghen lời, tại sao có thể như vậy? Tại sao ngay cả Thích Thiểu Thương cũng nhìn ra?

“Tử Nhi!” Hân đột nhiên cầm lấy tay của ta: “Kỳ thật ta, ta đối với nàng

~”

“Thiểu Thương, Hồng Vân đã tỉnh lại, người mau tới xem nàng ấy đi!” Một giọng nói vang lên ngắt lời hân.

Thích Thiểu Thương xấu hổ buông tay của ta ra, liếc mắt nhìn ta một cái, cuối cùng xoay người đi khỏi.

“Mới qua một ngày mà công phu bản lĩnh diễn trò của người đã kém đi nhiều à!”

Ta hít sâu một hơi, xoay người, không ngoài dự kiến, nhìn thấy khuôn mặt không chút biểu tình của Nhan Ngạo Hành!

8. Chương 8

Hân khoanh tay trước ngực, dựa người vào hành lang, ánh mắt lạnh lùng dò xét ta.

Đột nhiên ta có cảm giác bất lực, quả nhiên, hân vẫn nghi ngờ ta. À không! Chính xác là, hân từ trước tới giờ vốn không tin tưởng ta!

“Ta mệt mỏi rồi, ta muốn nghỉ ngơi!” Ta thấp giọng nói.

“Mệt? Người thật sự mệt mỏi?” Hấn cười lạnh nói : “Vất vả suốt một ngày một đêm, cũng thật khó cho người!”

“Ta không làm việc đó!” Ta nhất thời không kìm chế được hét lớn: « Người có biết hay không, ta xem chút nữa đã mất mạng! »

Thấy đồng tử của hấn phút chốc co lại, lúc này ta mới phát hiện, mình đang nói cái gì cơ chứ. Vì có gì lại phải giải thích cho tên ma vương lạnh lùng ấy!

Khẽ nhắm mắt, ta xoay người định rời đi.

Đột nhiên, ta bị ôm một phát bay lên không, còn chưa kịp phản ứng gì, đã thấy mình bị hấn ôm lên nóc nhà.

Cảnh vật dần bỏ lại đằng sau, ta chỉ còn nghe thấy tiếng gió xẹt bên tai.

Rốt cục, chúng ta cũng ngừng lại.

Nơi đây là một căn nhà tranh, gần cửa có một cây anh đào đang đang âm thầm tỏa hương thơm ngào ngạt.

“Là ta, mở cửa mau!”

“Thật khác thường, người cứ luôn thế nào đêm hôm khuya khoắt lại đến quấy rầy ta!” Bên trong có người giọng bất mãn thầm nói.

Cánh cửa vang lên một tiếng động nhỏ, một công tử áo xanh bước ra, dáng vẻ như đã muốn nghỉ ngơi, tóc dài rối tung sau đầu, cau mày, vẻ mặt như muốn nói “Ta rất không vui!”.

Ta thật sự kinh ngạc, lần đầu tiên có người dám như vậy, sắc mặt khó coi tiếp chuyện ca ca ta.

“A! Người đem về một mỹ nhân như thế từ nơi nào vậy! Có phải muốn ta giúp người cướp? Người sao lại không nói sớm hử! Nếu không ta đã đi cùng người. Đúng rồi, mỹ nhân à, người có tỷ tỷ hay muội muội gì không, giới thiệu cho ta nhé!” Hấn hứng thú nói nói một hồi.

“Tránh ra!” Ca ca lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn hấn một cái.

Hấn bị bắt ngờ, nhất thời tránh sang một bên, bị chặn cửa, miệng lại làu bàu : “Người đúng là tên vô lại, thật không ngạc nhiên khi tiểu mỹ nhân bị tước đoạt mất.”

Ca ca không thèm để ý đến hấn, ôm ta lập tức đi vào.

Căn nhà tranh bên trong thật giống như mong đợi của ta, sạch sẽ, nhẹ nhàng thoải mái, trong không khí tràn ngập hương thơm của thảo dược.

Ca ca ôm ta đem vào một gian phòng, để ta nằm ngay ngắn trên giường, quay đầu ra sau nói với hấn:” Người giúp nàng kiểm tra xem có cái gì bất thường hay không!”

Hấn tiến tới gần ta:”Chỉ biết sai bảo người khác làm, mà thái độ lại xấu như vậy! Lần sau người chớ nên đến nữa! À, tiểu mỹ nhân, ta không phải nói nàng đâu. Nàng thì bất cứ lúc nào cũng đều có thể đến.”

Hấn vừa nói vừa cầm lấy tay ta. Thì ra, hấn chính là thầy thuốc.

Vừa nghe mạch đập của ta, vẻ mặt hấn liền thay đổi tức khắc, trên mặt biểu cảm khó coi. Một lúc sau, hấn cũng buông tay ta ra.

“Có phải mấy ngày nay bởi vì vấn đề phức tạp nào đó mà nàng ngắt xỉu?” Hấn nghiêm túc hỏi han.

Ta không suy nghĩ gì liền gật đầu. Nhưng khi nhìn sang ca ca, ta lại lập tức lắc đầu.

“Quả nhiên!”

“Không có, ta không hề ngắt gì cả, sự tình gì cũng không có, cơ thể ta rất tốt!” Ta vội vàng phủ nhận.

“Căn bệnh này thật sự rất nguy hiểm, nếu không có người giúp người đảo ngược khí huyết kịp thời, nàng có thể mất mạng rồi! Nàng có phải đã ăn qua hỏa hạt sen ? Khí huyết của nàng có hơi nóng của hỏa hạt sen

che chở, bằng không nàng đã không thể khôi phục nhanh thế! Nhưng mà hỏa hạt sen chỉ sinh trưởng ở cốc Liệt Hỏa, ngay cả ta, đã tốn bao nhiêu tâm huyết cũng chỉ có được năm hạt, mà nàng lần này đã ít nhất ăn 8 hạt! Người cứu nàng chính là hần phải không?” Hần nói xong, quay đầu nhìn ca ca.

“Nàng hiện tại không có chuyện gì sao?”

“Ừ, trong thời gian ngắn sẽ không phát tác.”

“Thanh, ngươi có thể đi ra ngoài!”

“A! Vì sao chứ! Nơi này là nhà của ta, ta sẽ ở đây với tiểu mỹ nhân!” Hần rên rỉ phản kháng.

“Đi ra ngoài! Đừng để ta nói lần thứ hai!”

“Thật là không công bằng, ta không biết kiếp này làm gì sai mà luôn bị người này hành hạ!” Hần sờ sờ mũi, bước ra khỏi phòng mà lòng không muốn.

“Đúng rồi.” Hần đứng nơi cửa phòng, nở nụ cười xảo trá: “Ta quên nói, muốn giúp một người đảo ngược khí huyết, nhất định phải cùng người đó tiếp xúc da thịt mới có thể hoàn thành! Hắc hắc!” Nói xong, cánh cửa phịch một tiếng, đóng lại.

“Hần đã từng chạm vào người?” Ca ca nói, giọng khàn khàn, như đang buồn bực chuyện gì.

Ta bởi vì xấu hổ do lời nói ấy, đã sớm vùi đầu vào chăn, không dám ngược nhìn ca ca.

“Người khiến hần chạm vào người?” Ca ca ngang ngược đánh nhẹ ta, nhìn thẳng vào ánh mắt ta mà dò xét.

Ta cắn môi, cố ý không nhìn vào mắt hần. Chỉ có như vậy, ta mới có thể khống chế mình không run rẩy, không sợ hãi, không cầu xin ca ca tha thứ.

“Được, tốt lắm!” Hần cười lạnh nói: “Xem ra lá gan ngươi càng lúc càng lớn! Người cho rằng gạt được một lần là có thể gạt thêm lần nữa?”

Ta thình lình quay đầu đi.

“Người nghĩ rằng ta không biết ngày đó ngươi trốn ở thư phòng ta là vì mục đích gì sao?” Giọng hần đầy sự mỉa mai.

“Chẳng qua, ta hứng thú với trò chơi mới mẻ đó, không hề phản đối, vì chưa từng thấy người chủ động, không phải sao?” Miệng hần cười lạnh, giống như nhắc nhở biểu hiện dâm dăng không chịu nổi của ta ngày đó.

“Người nghĩ rằng ta vì sao lại diễn kịch cùng ngươi? Ta vốn là muốn thưởng thức một chút, ngươi có thể làm đến thế nào, nhưng thật ra, ngươi làm cho ta quá thất vọng!” Hần khẽ lắc đầu nói, ánh mắt càng ngày càng sắc lạnh: “Người cư nhiên cùng U Minh Âm phủ cấu kết với nhau!”

“Ta không có!” Ta vừa xấu hổ vừa tức giận: “Ta không biết cái gì là U Minh Âm phủ cả! Người không cần vu khống ta!”

“Thanh chẩn đoán bệnh là không có sai! Hỏa hạt sen chỉ có ở cốc (*hang động) Liệt Hỏa, mà cốc Liệt Hỏa là nơi của U Minh Âm phủ! Chỉ có chủ nhân U Minh Âm phủ mới có thể lấy được, ở giang hồ khó có thể kiếm được thuốc ấy, ngoại trừ hần, còn có ai có phạm sự chuẩn bị nhiều hỏa hạt sen cho người!” Hần tức giận nói.

Ta đột nhiên nhận ra, đã từng nghe nói qua, cái bình ngọc nhỏ ấy, chính là hỏa hạt sen, nhưng lại nghe nói, chỉ cần ta ăn xong rồi, hần lại đưa những thứ khác mới hơn, nếu thật sự giống lời ca ca nói, kia không phải là ...

“Như thế nào? Câu chuyện thế nào?” Hần khinh miệt nhìn ta.

“Người đã muốn định tội ta, ta đây nói tất cả đều không được, phải làm sao?” Ta cúi đầu, nhẹ giọng đáp.

Ta nghĩ nên bỏ qua, nghĩ đến thì có thể làm được, nghĩ đến đã làm gì được, nói gì thì cuối cùng cũng bị hần chê cười. Một sự chê cười thật lớn! Thật đáng buồn cười à. Ta nghĩ mình có thể đấu lại hần – đã từng đánh bại vô số địch thủ là vô lâm minh chủ sao? Thật sự không biết lượng sức rồi.

“Hắn ở nơi nào?” Hắn lạnh lùng hỏi: “Các người cầu kết với nhau như thế nào?”

Ta lắc đầu, nhắm hai mắt lại.

“Tốt, tốt lắm! Ta xem ngươi có thể kiên trì đến mức nào!” Giọng nói hắn giống như phảng phất từ địa ngục vang đến.

Da thịt ta nóng như lửa, dường như mỗi lần hắn chạm vào đều làm ta run rẩy không thôi.

Thật là khó chịu! Cơ thể ta như sắp nổ tung, ta chỉ có thể vô thức đóng đưa thân thể, muốn thoát khỏi tình cảnh tra tấn này!

“Có vẻ như là rất có hiệu lực.” Hắn nói cứ như vừa xa lại vừa gần: “Có phải rất muốn hay không?”

“Biết cái này gọi là gì không? Nhan mị! Trong hoàng cung dùng để đối phó với phi tử không nghe lời đó.”

“Nói cho ta biết, hắn ở nơi nào? Các người làm sao liên lạc với nhau? Chỉ cần ngươi nói, ta liền giúp ngươi giải thoát.”

Tay của ta bị trói, hắn vừa nói vừa tùy ý đùa giỡn cơ thể ta.

“Hắn đã chạm vào ngươi?” Lưỡi hắn lướt qua vành tai ta, nhẹ nhàng mà cắn một chút, vừa lòng khi nghe thấy được tiếng ta rên rỉ.

“Nói mau, hắn đã chạm vào ngươi? Có phải hay không nơi này?” Tay hắn nâng một bên ngực ta, thưởng thức trong bàn tay, ác ý nắm đỉnh nụ hoa, vuốt ve, lôi kéo.

Ta càng thêm run rẩy mạnh hơn, miệng tràn ra nhiều tiếng nức nở cùng rên rỉ.

“Từ bỏ, không cần

~~” Ta run giọng cầu xin hắn.

“Không cần? Ngươi muốn ai? Không cần ta, chẳng lẽ ngươi muốn hắn?” Gương mặt hắn phút chốc trở nên biến dạng.

Hắn tách hai chân ta ra, không hề thương xót thăm dò bên trong ta, tra tấn ta.

“Hắn chạm qua nơi này của ngươi sao? Đã muốn trở thành hạng người này, thật là dám dăng! Ngươi là câu dẫn hắn như vậy? Phải không? Nói mau! Lòng kiên nhẫn của ta rất có hạn!” Hắn cắn vào cổ ta không chút kiên nhẫn.

“Ta không có

hắn không có chạm qua ta

” Ta thở dốc, cố gắng tránh né hành động của hắn.

“Con nhỏ lừa bịp!” Hắn cúi đầu, ngậm một bên nụ hoa: “Ta xem ngươi có thể kiên trì bao lâu!”

Dưới sự di chuyển của đầu lưỡi cùng răng hắn, sự kìm chế của ta dường như sụp đổ. Toàn thân bị đùa giỡn ở hai nơi, ta sắp không chịu nổi sự tra tấn của hắn rồi.

“Làm ơn...làm ơn...ta van xin ngươi

” Ta nức nở cầu xin hắn.

“Van xin ta? “ Hắn từ từ đi sâu vào.

“Van xin ngươi

xin ngươi giúp ta

xin ngươi giúp ta giải thoát

” Cái cảm giác kích thích bên dưới này, làm cho ta đã sắp mất đi thần trí rồi.

“Ta là ai?” Hắn đột nhiên dừng lại mọi động tác.

Ta khó chịu vặn vẹo thân thể, thân dưới hút chặt vào ngón tay hắn, không nhìn được bên cạ xát: "Người là Người là Nhan Ngạo Hành!"

van người

”

“Tốt lắm! Bây giờ người đã biết, hãy kêu cho ta nghe!” Hắn rút ngón tay ra, đổi lại bằng cái vật nóng như lửa của hắn.

Đột nhiên các giác quan được lấp đầy, ta dường như lập tức tới đỉnh điểm, ai ngờ, hắn vừa mới đi vào, liền rút khỏi ngay sau đó, ta giữ chặt nơi thắt lưng hắn, muốn ngăn cản hắn rời đi.

“Kêu cho ta nghe! Kêu tên ta! Nói muốn kêu tên ta!” Hắn thì thầm dỗ ngọt bên tai ta.

“Nhan Ngạo Hành

” Ta không thể đưa đưa theo nữa, phải cầu xin hắn thưởng cho.

Hắn khích lệ ta, nhẹ nhàng rút ra rồi lại đâm sâu vào:”Kêu nữa! Kêu vang lên một chút!”

“Nhan Ngạo Hành

Nhan Ngạo Hành

Nhan Ngạo Hành~~a~~ Nhan Ngạo Hành

!”

Ta giống như ở dưới sự điều khiển của hắn, chỉ biết thốt ra tên hắn, chịu đựng hắn tước đoạt.

Hai thân thể dính vào nhau rất phù hợp, ta vốn không thể nghĩ gì nữa, chỉ biết theo bản năng mà đóng đưa, phối hợp nhịp điệu với hắn!

Cho đến khi, tiếng hét to của ta và tiếng gầm nhẹ của hắn cùng vang lên, chúng ta đã cùng nhau chạm đến đỉnh điểm của đam mê!

9. Chương 9

Tinh thần của ta dần dần hồi phục, ở nơi sâu thẳm nhất trong lòng trào lên một cảm giác lạnh lẽo và trống rỗng, ngọn lửa dục vọng vừa mới đây còn đang cháy đã bị dập tắt.

Hắn lẳng lặng nằm trên người ta, vùi đầu lên ngực ta, ta không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, chỉ có thể cảm nhận được ngực hắn đang đập phồng.

Cổ tay vẫn bị trói, ta chỉ có thể dùng sức của khuỷu tay, muốn né ra từ trong ngực hắn .

“Đừng nhúc nhích!” Hắn kêu lên một tiếng đau đớn.

Ta vừa mới hồi phục bình thường da thịt bỗng chốc lại đỏ bừng hết cả. Hắn còn đang ở trên cơ thể của ta à!

“Người có khỏe không? Có chỗ nào cảm thấy khó chịu không?” Âm thanh hắn khàn khàn, trong ánh mắt vẫn còn mang theo ham muốn chưa thỏa mãn đủ.

“Buông ra!” Ta cắn môi, không nhìn ánh mắt hắn.

“Còn muốn chống lại ta sao? ! Hả!” Hắn chuyển động như là cảnh cáo.

Ta càng cắn mạnh môi, kiên quyết nuốt tiếng rên rỉ đã muốn trào ra khỏi miệng.

“Không cho phép tự cắn mình!” Hắn ở bên tai ta độc tài nói ra lệnh.

Đột nhiên, hắn làm một việc mà ta tuyệt đối không thể tưởng tượng ra, hắn, lại có thể hôn ta!

Ta giật mình mở to hai mắt, quả thực không thể tin được chuyện này!

Lưỡi hần mang theo toan tính chiếm giữ, cẩn thận nhắm nháp mùi vị của ta, sau đó cố ý cùng lưỡi ta quấn lấy nhau, hần vừa dẫn đường cho lưỡi ta cùng hần vào đam mê, vừa đói khát mút nước bọt của ta.

Ta đã hoàn toàn quên mất hô hấp, toàn bộ bị rung động!

Hần chưa từng có hôn qua ta, ta phản ứng ngây ngô hoàn toàn không hiểu phải đáp lại hần như thế nào, mà hần, cũng không có nhắm mắt lại, cứ như vậy nhìn thẳng, quan sát sự thay đổi của ta!

Mãi cho đến giờ phút này, ta mới hiểu rõ một việc như vậy, ở trước mặt hần ta vĩnh viễn không có thể có bí mật nào!

Bỗng nhiên, hần buông lưỡi của ta ra, thấp giọng cười nói: “Hít thở đi!”

Khụ khụ, ta thở hổ hển khuôn mặt đỏ bừng, xấu hổ lúng túng mãi.

Hần lặng lẽ nhìn ta trong chốc lát, ánh mắt lóe lên, lúc này ta như không quen biết hần.

“Ta tin tưởng người!”

“Hả? Cái gì?” Trong chốc lát ta không có phản ứng lại.

“Người không có cho hần chạm qua người!” Cái miệng của hần hơi nhếch lên: “Bởi vì ~”

“Người không có ta không có phản ứng, trên người người chỉ có dấu vết ta lưu lại, người cũng chỉ có cảm giác đối với phương thức của ta!” Hần khẽ cắn vành tai của ta, thấp giọng nỉ non nói.

Ta bị hần nói rõ ràng như vậy, xấu hổ cúi đầu, “Ta đã sớm nói rồi, là người không tin người ta!” Vừa mới nói xong, ta liền hối hận gần như muốn cắn rơi đầu lưỡi của mình, thanh âm như vậy, giọng điệu như vậy, dường như là làm nũng với hần.

Hần khẽ nở nụ cười, đây không phải là nụ cười quen thuộc của hần, tiếng cười của hần không có chế nhạo, không có oán hận, dường như chỉ là xuất phát từ trong lòng hần sung sướng mà thôi.

Ta tràn đầy nghi ngờ nhìn hần, tâm tình hần rõ ràng rất tốt.

“Sao thế? Lưỡi bị mèo ăn luôn rồi à?” Hần véo nhẹ cái mũi của ta.

Ngay ở phía sau, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

“Ta nói rồi, Nhan lão đại! Thân thể tiểu mỹ nhân mặc dù khỏe rồi, nhưng mà không nên vận động quá độ nha! Người cũng nên có chừng có mực!” Âm thanh nặng nề của Thanh vang lên ở ngoài cửa.

Ta đột nhiên nghĩ đến chuyện vừa rồi ta la lên chắc chắn đã bị Thanh nghe thấy.

Trời ạ, ta chưa từng có cảm thấy bị mất mặt như vậy, thực hận không thể lập tức tìm một cái hố mà chui xuống.

Ta oán hận trong lòng, trừng mắt liếc nhìn kẻ đầu sỏ dường như không có việc gì kia một cái!

Ta không nghĩ tới hành động của mình lại khiến hần cất tiếng cười to, ngược lại, ta bị dọa đến tay chân luống cuống muốn che cái miệng của hần lại.

Động tác như vậy kéo theo cơ thể tiếp xúc nhau nhiều hơn, ta cảm giác được rõ ràng phần cơ thể dưới của hần đã bắt đầu nổi lên thay đổi.

Thân thể hần chấn động, khàn giọng nói: “Người còn muốn tiếp tục một lần nữa sao?! Tiểu yêu tinh!”

Ta hoàn toàn không biết phải làm sao, chỉ biết liều mạng lắc đầu.

“Vì sao rốt cục ta muốn người chưa đủ chứ?” Hần thở dài nói, ánh mắt kia dường như muốn ăn sạch ta ngay lập tức.

Thân thể của ta bỗng bị siết chặt, ta cam chịu nhắm mắt lại, chuẩn bị chịu đựng hần lại chiếm lấy một lần nữa!

Nhưng ngoài dự kiến của ta, hần lại khẽ thở dài một tiếng, rút ra từ trong cơ thể của ta!

Lúc ta mở to mắt lần nữa, hần đã xoay người xuống giường bắt đầu mặc quần áo vào.

Đến khi hần chuẩn bị xong, hần đã trở lại thành vô lâm minh chủ Nhan Ngạo Hành!

Trong lòng ta bỗng nhiên nảy ra cảm giác buồn bực, chỉ có thể quay đầu, lẳng lặng chờ hần đi khỏi.

“Còn có sức lực không?” Hần lại không đi, trái lại ngồi xuống bên giường, trong tay cầm quần áo của ta.

“Ta, ta có thể tự mặc!” Ta chợt hiểu được hần chuẩn bị làm gì, lập tức ngồi dậy.

Hần cũng không để ý tới ta, chủ động cúi trối cho tay ta, cầm quần áo chuẩn bị giúp ta mặc vào.

Ta vội vàng đẩy tay hần ra, cầm lấy quần áo, chắn trước ngực: “Ta có thể tự mặc, người đi ra ngoài trước đi!”

Hần cũng không miễn cưỡng ta nữa, chỉ nhìn ta thật sâu, liếc mắt một cái, liền xoay người mở cửa rồi đi ra ngoài.

Nhìn cánh cửa giầm một tiếng đóng lại trước mắt, cuối cùng ta mệt mỏi tựa lên vách tường.

Ta là làm sao vậy? Mọi việc vì sao trở thành như vậy? Trong lòng ta kinh sợ đến tận cùng, là chuyện gì xảy ra?

Hần, là ca ca của ta đó! Bây giờ ta nên làm gì đây?

“Ám, Ám, bây giờ ta nên làm gì? Ta rất cuộc nên làm gì bây giờ?” Ta mặc quần áo xong xuôi, bắt đầu lặng lẽ khóc nức nở.

Không biết qua bao lâu, nước mắt trên mặt đã hết, ta đã hiểu, từ đầu đến cuối chuyện này là sự thật, bất kể chúng ta làm gì cũng không thể thay đổi nó!

Ta đẩy cửa phòng ra, ca ca và Thanh đang đứng ở trong sân nói cái gì đó, thấy ta đi ra, Thanh chớp mắt vài cái với ca ca, đi lên đón ta: “Xin ra mắt chị dâu , tại hạ Mộng Hàn Thanh, là chủ nhân của ‘nhà tranh tái chế’ này, vừa rồi hiểu được tội, mong thứ lỗi!” Nói xong, hần xoay người chấp tay lễ ta.

“Chị dâu à? Chị làm sao vậy? Sắc mặt sao khó coi như vậy?” Hần ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi.

Ta cố ra vẻ tươi cười một cách khó khăn, đáp lễ nói: “Mộng công tử đa lễ , kỳ thật

kỳ thật ta là

~”

Ta cố ra vẻ tươi cười một cách khó khăn, đáp lễ nói: “Mộng công tử đa lễ , kỳ thật

kỳ thật ta là

~”

“Đủ rồi!” Lời nói của ta bị cắt ngang.

Mặt ca ca bình tĩnh, không hờn giận nhìn chúng ta: “Người khi nào thì trở nên thích xen vào việc của người khác như vậy , Thanh?!”

“Ui chao, thật sự là không biết tấm lòng người tốt? Nếu đã muốn gao nấu thành cơm, vậy chắc là khăn trương rèn sắt khi còn nóng a! Ta là sợ chị dâu xinh đẹp ngộ ngộ bị người khác đoạt đi, đến lúc ấy người nào đó sẽ hối hận không kịp !” Thanh cười hì hì nói.

“Sẽ không ~ không có đâu ~” ta ngẩng đầu, cười với Thanh nói: “Chúng ta sẽ không thành thân , ta vĩnh viễn cũng sẽ không gả cho hần!”

Cánh tay bị kéo giật, quay đầu lại, đối diện, là ánh mắt lạnh như băng của ca ca.

“Ta nói sai rồi sao?” Ta cười: “Người có phải chuẩn bị trừng phạt ta không?”

Ca ca không trả lời, trên mặt biểu lộ vẻ buồn bã khó hiểu.

Ta thở dài một hơi, thản nhiên nói: “Ca ca, ta mệt mỏi, ta muốn trở về!”

Ta tránh khỏi tay hắn, cố gắng kiềm chế bản thân không nhìn tới vẻ mặt của Thanh, lập tức mở cánh cửa, đi ra ngoài.

Lúc khép cánh cửa lại, cuối cùng ta cũng trải qua việc nói ra sự thật. Ta ngồi xuống đất, đây là lần đầu tiên ta nói ra chân tướng chuyện huynh muội chúng ta ở trước mặt người khác!

Ha ha, ta nhẹ nhàng nở nụ cười, không biết ca ca có thể giết người diệt khẩu hay không đây! Vẻ mặt của hắn nhất định rất đặc sắc đi!

Ha ha ha ha, ta không nhịn được phá lên cười, cười đến nỗi sắp không thở nổi, thật sự là dễ chịu quá, hắn nhất định không thể tưởng được ta sẽ nói ra! Nếu người khác biết võ lâm minh chủ hắn lại có thể làm hành vi thông dâm với họ hàng gần, bộ mặt Vô Định sơn trang có thể để đâu nữa! Ha ha ha ha

cáp

cáp

~Nhưng là vì sao? Ngực như là bị vỡ tung, có một cái hố thật là sâu, cả người giống như đều đã muốn bị nuốt trọn vào trong!

Rất khổ sở!

Bên trong cổ họng xông lên một mùi tanh tanh, ngọt ngọt, trước mắt ta tối sầm!

Khi tỉnh lại, ta đã ở trên giường phủ Mộ Dung, mọi chuyện vừa trải qua như là một giấc mộng.

Sắc trời bắt đầu chuyển sang tối, khó chịu ở ngực cũng đã lui đi, ta ôm đầu gối ngồi ngác ngồi dậy, thật sự là ngoài ý muốn, ta làm chuyện như vậy, hắn còn có thể mang ta trở về, lúc đó vốn đã nghĩ chạy trốn không khỏi năng (*tai vạ không tránh được)!

“Tiểu thư? Cô tỉnh sao?” Ta bất giác quay đầu, Oanh Nhi đang bưng bát trên tay, vui mừng nhìn ta.

“Oanh Nhi? Sao lại là ngươi? Ngươi vì sao lại có thể ở đây?”

“Trang chủ phái người đón em tới đây!” Oanh Nhi vừa nói, vừa cẩn thận thổi cái gì đó trong bát: “Trang chủ nói, thuốc này chờ cô tỉnh thì cho cô uống!”

“Bỏ xuống đi! Ta không muốn uống!” Ta cúi đầu, yếu ớt nói.

“Tiểu thư!” Oanh Nhi buông bát, lo lắng nhìn ta, nói: “Oanh Nhi biết là oan ức cho cô, nhưng chúng ta chỉ là đàn bà trong nhà, số phận cũng chỉ có thể do ông trời định đoạt, ai có thể biết được tương lai chứ?”

Ông trời? Cái gì là ông trời? Ta là ta, vì sao nhất định phải dựa vào ông trời sắp đặt? Vì sao ta lại quên mất mục đích của ta khi tới nơi này chứ?

Ta chậm rãi ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Oanh Nhi nói: “Mang lại đây đi, ta uống!”

10. Chương 10

Thân thể tươi ấm lẫn nhau, nhưng không cách nào có thể đến được nơi sâu thẳm nhất trong lòng ta!

Ta thản nhiên nói: “Ngươi muốn giết thì giết, ta vẫn định sẽ gặp lại!”

“Ngươi thích hắn như vậy sao!” Mắt hắn cực kỳ giống mãnh thú khát máu.

“Thích? Ít nhất, ta cũng thích hắn hơn thích ngươi!” Ta thản nhiên đối diện với hắn.

“À!” Hắn khẽ nhếch khóe môi: “Đáng tiếc, ngươi là người đàn bà của ta, ta là người đàn ông duy nhất của ngươi không phải sao?”

“Thì sao chứ?” Ta cười yếu ớt nói: “Thân thể ta không nắm trong tay được, ít nhất còn có trái tim ta. May là, ta còn nắm trái tim ta trong tay! Giống như người của ta vậy, nếu ta không thể trao thân thể cho hân, chỉ cần trong lòng có hân là đủ rồi! Không phải sao?”

“Trong lòng có hân ư?” Trong mắt ca ca có mưa gió trào đến: “Được lắm, đúng là một kẻ ‘thân đang bên Tào mà lòng thì bên Hán’! Một khi đã như vậy, người nghĩ ta sẽ giữ lại một món đồ chơi không biết nghe lời bên cạnh sao? Nếu ta không nắm được trái tim người trong tay! Ta đây sẽ phá hủy nó!”

Con người hân đã từ thủy tinh đen trong suốt biến thành hố đen sâu thẳm không thấy đáy!

Vì sao? Ta lơ mơ nhìn thấy vẻ tuyệt vọng tàn khốc trong bóng đêm kia! Hân đang thống khổ gì chứ?

Ta kinh ngạc nhìn hân: “Người sẽ phá hủy ta thế nào?” Ta hỏi một cách vô cảm, giống như cuộc nói chuyện này không liên quan gì tới sự tình cả.

“Giống như này!” Ánh mắt hân thay đổi, bỗng nhiên hôn môi ta.

Có một chút đắng đắng truyền đến, hân ột viên thuốc vào trong miệng ta. (*thuốc kích tình hay thuốc phiện sao hơ hơ ko hiểu lắm à nha)

Ta không khỏi cười khổ: “Tội gì phải thế? Như thế còn không bằng trực tiếp giết ta, như thế mọi chuyện sẽ xong hết!”

Ta vừa nói xong, liền cảm thấy thần trí dần dần mơ hồ, giống như mình bay lên đám mây, thật thoải mái! Không cần phải hỏi, không cần phải đi truy tìm chân tướng sự việc gì, cứ như vậy tốt lắm, để cho ta trốn đi đi!

“Ừm, thật thoải mái, còn muốn nữa! Ta còn muốn nữa...” Ta nghe thấy chính mình đang cầu xin với giọng nói yếu mị: “Cho ta nữa đi, mau một chút, đừng ngừng lại!”

“Tốt, chỉ cần nài nghe lời, ta liền cho nài!” Một âm thanh ôn nhu nói.

Môi hân nhẹ nhàng tiến dần lên, ta giống như kẻ lữ hành bị lạc trong hoang mạc, trực giác dò tìm trong miệng hân, đói khát hút toàn bộ chất lỏng hân dứt cho ta.

“Ừm, còn muốn nữa!” Ta không nhận được vận vẹo thân thể, thật là khó chịu!

“Nhớ kỹ! Nài là của ta, có chết cũng là người của ta! Ta là trời của nài, là đất của nài, trong tim nài chỉ có thể có một mình ta !” Giọng nói của hân nghe rất êm tai à! Vâng, ta biết rồi, ta vẫn chính là của người, ta là của người! Nhanh lên, ta còn muốn!

“Không được phản bội ta!” Hân thì thào nói nhỏ bên tai ta.

“Nói nài thích ta! Nói trong tim nài chỉ có một mình ta mau!” Hân nhanh chóng ôm ta! Giống như muốn đem ta tiến sâu vào thân thể hân.

“Ta thích người! Ta chỉ thích một mình người!” Ta nhanh chóng không chịu được!

“Cho ta, van xin người, ta đã muốn rồi! Mau cho ta đi!” Thật là khó chịu, thật là đói khát!

“Không cần uống cái kia, ta cho nài được rồi !” Ta nghe thấy hân thấp giọng nở nụ cười.

Thân thể bỗng nhiên có cảm giác được lấp đầy, khiến cho ta thoải mái không nhận được phát ra tiếng rên rỉ.

“Ngoan, thấy nài đủ ẩm ướt rồi, mở chân ra, ta tiến vào thêm một chút nữa! Nài cũng muốn ta đứng không? Hử?” Hân thấp giọng gạ gẫm, giống như thuốc tê ngọt ngào.

“Ừ, ta muốn người! Ta chỉ thích một mình người mà thôi! Ta vẫn chỉ thích người thôi mà

” ta vừa rên rỉ vừa thì thào nói một cách vô ý thức.

Thân thể hân đột nhiên cứng ngắc trong chốc lát, khó khăn phát ra tiếng nói: “Ta cũng chỉ có nài! Chỉ có một mình nài! Không được phản bội ta! Không cho phép rời bỏ ta!”

Giống như cá gặp nước, hân gắt gao không chế được cơ thể của ta, ép ta cùng hân bước vào trầm luân bể dục!

“Tử Nhi, Tử Nhi

~~” Hấn thở dài : “Không được rời bỏ ta! Nếu để nàng rời ta đi, ta thà tự tay mình hủy hoại nàng!”

“Không cần!” Ta nhìn ánh mắt hấn, không nhận được đưa tay lên, cố gắng muốn vuốt lên vẻ thống khổ trên mặt hấn: “Không cần khổ sở !”

Ta nở nụ cười xinh đẹp: “Ta vĩnh viễn đều là của ngươi mà!”

Đáp lại lời của ta, là dây dưa kịch liệt hơn nữa, tình cảm mãnh liệt tuyệt vọng như vậy, thiêu đốt toàn bộ cơ thể ta.

Ta vặn vẹo vòng eo, cố sức lựa theo động tác của hấn, hấn lật ngược ta lại, lại một lần tiến vào từ đằng sau.

Ta sung sướng rên rỉ cùng hấn thở dốc xen lẫn dâm mê tình dục, phóng túng đi! Một giọng nói ở trong đầu của ta nói, cứ trầm luân như vậy chìm xuống dưới đi! Cùng nhau, cứ như vậy cùng nhau chìm xuống nơi địa ngục sâu thẳm nhất đi!

“Tử Nhi

~” Hấn thì thào gọi tên ta, giống như đã gọi ta cả đời rồi vậy.

Con tim thật đau đớn, vì sao lại đau như vậy chứ? Ta rõ ràng không nên có cảm giác, rõ ràng là ta đã ăn mê được nên không là chính mình, vì sao, ta có thể cảm giác được hấn tuyệt vọng thống khổ!

Loại tình tự này chưa từng thể hiện ra trước mặt ta, đối mặt với hấn như vậy, ta cảm thấy không cách nào hận hấn, không thể hận người đàn ông đối xử với ta như thế.

Chân tay vướng víu, khao khát hôn, trong lúc đó hai thân thể cùng tiếp xúc với nhau, động tác càng ngày càng kịch liệt. Khi hấn gằm nhẹ, chúng ta lại một lần cùng nhau đạt tới đỉnh cao của khoái cảm

~“Như vậy thì tốt rồi!” Hấn cẩn thận giúp ta sửa sang lại quần áo và tư trang.

“Ngoan ngoãn ở chỗ này chờ ta, không cho phép đi ra ngoài, nghe chưa?” Hấn hôn gò má của ta một cái.

“Ta không đi ra đâu, ta sẽ ngoan ngoãn.” Ta cười ngọt ngào.

Hấn si mê vuốt ve hai má của ta, ta giống như mèo con ngoan ngoãn phục tùng bàn tay ve vuốt của hấn.

“Nếu nàng không thương ta, ta thà rằng nàng hận ta! Như vậy thì tốt rồi, từ nay về sau thế giới của nàng chỉ có một mình ta mà thôi!” Hấn nhìn ta chăm chú, chậm rãi nói.

Hấn đứng lên, cuối cùng nhìn ta thật sâu, liếc mắt một cái, xoay người đi ra khỏi phòng.

Khi hình ảnh hấn biến mất ở phía sau cửa, nụ cười trên mặt ta cũng chậm chậm biến mất!

Đã quyết định đối với ta như vậy, vì sao còn muốn dùng ánh mắt như thế nhìn ta?

Lạnh lùng vô tình như thế đối xử với ta, để giữ ta lại thậm chí không tiếc khổng chế trái tim ta, làm cho ý thức ta hoàn toàn trở thành không là của mình nữa rồi!

Đúng thật là, vì sao phải gọi tên ta theo cách đó chứ ?

Giọng nói như vậy, biểu cảm như vậy, giống như người bị tổn thương sâu sắc nhất hình như không phải là ta! Mà là hấn!

Ta ngơ ngác ôm đầu gối, trong lòng bấn loạn tê dại!

“Ngươi là Nhan Tử Sa phải không?” Bỗng nhiên một âm thanh cắt ngang suy nghĩ của ta.

Đi một mình tới bên giường.

Ta chậm rãi ngẩng đầu.

Quần áo đen tuyền như đêm tối, phát ra ánh sáng như tuyết, dung nhan như mĩ ngọc, tuấn mỹ, khí chất xuất trần, dường như không phải là người thường.

“Ngươi là Nhan Tử Sa phải không?” Hấn cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt ta.

Ta gật đầu theo bản năng.

“Tốt lắm!” Ánh mắt hắn biến đổi, bỗng nhiên vươn tay điểm lên người của ta một cái, ta lập tức mất đi ý thức.

“Tỉnh lại rồi!” Một âm thanh lạnh như băng mệnh lệnh nói: “Hé miệng!”

Miệng bị đổ vào một chất lỏng khó chịu, “Khụ khụ

~” ta mở to mắt.

Không phải nằm mơ! Người vừa rồi ở ngay trước mặt của ta!

“Người là ai vậy?” Ta tránh khỏi vòng ôm của hắn, cảnh giác nhìn hắn.

Hắn không có trả lời ta, chỉ nhìn mặt ta, cái nhìn như vậy thật sự làm cho ta sởn gai ốc!

“Chính xác! Quả thực là giống nhau như đúc!” Hắn tự nhủ nói: “Nguyệt Nhi, nàng đã trở lại rồi! Nàng cuối cùng cũng đã trở lại!”

Trong ánh mắt hắn toát ra thần sắc điên cuồng!

“Người không được lại đây, ta không phải Nguyệt Nhi! Ta là Nhan Tử Sa!” Ta sợ hãi hô to lên!

“Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi của ta, nàng không cần sợ hãi, không ai dám thương tổn nàng một lần nữa! Ta sẽ không cho nàng tiếp tục quay về bên cạnh Nhan Vô Định đâu!” Giọng nói hắn vô cùng ôn nhu, hắn vươn tay, muốn đem ta ôm vào trong lòng!

“Ta là Nhan Tử Sa! Nhan Tử Sa!” Ta đẩy mạnh tay hắn ra, nhảy xuống giường, chân trần, muốn chạy đi!

“Đáng chết!” Ta nghe thấy hắn mắng phẫn nộ, ta lại bị ôm vút lên cao.

“Buông!” Ta vừa đá hắn, vừa giãy dụa hét lên.

“Buông nàng ra! Nàng không phải Minh Ánh Nguyệt! Nàng là Nhan Tử Sa! Nàng là con gái của cô ấy!”

Minh Ám! Không biết khi nào, hắn đã đến.

Cái tay ôm ta bắt đầu cứng ngắc, bỗng nhiên, hắn buông ta ra, ánh mắt vừa điên cuồng đã khôi phục về bình tĩnh, mặt hoàn toàn tuyệt vọng, trống rỗng!

“Người không phải là nàng! Nàng vĩnh viễn sẽ không trở về rồi!” Ánh mắt hắn đau thương, làm cho lòng ta cũng trở nên rối rắm.

Hắn xoay người, cũng không quay đầu lại rồi đi ra ngoài.

Mái tóc bạc, hình dáng cô đơn, thực ra hắn là ai?

“Nàng không có chuyện gì chứ?” Ám lo lắng nhìn ta.

“Không sao, hắn không có làm tổn thương ta. Hắn là ai vậy? Ta đang ở chỗ nào?” Ta hỏi.

“Nơi này là Mộng cốc! Người là chủ nhân U Minh Ám phủ, Minh Ngự.” Hắn dừng một chút, chậm rãi nói: “Cũng là người cậu ruột thịt duy nhất của nàng!”

Cậu! Ta thiếu chút nữa té trên mặt đất!

“Mẫu thân của nàng là Minh Ánh Nguyệt, là muội muội của người!” Minh Ám tiếp tục nói.

Ta còn có một người cậu! Ta thực sự không thể tin được!

“Ám! Mau nói cho ta biết! Chuyện gì đã xảy ra? Mẫu thân của ta đâu? Người ở chỗ nào?” Ta nắm lấy tay Ám, vội vàng hỏi.

“Người đã chết, ba năm trước đây đã mất rồi.” Trong ánh mắt Ám tràn đầy u buồn.

Ta nản lòng buông lỏng tay ra, rõ ràng đã sớm đoán được đáp án, vậy mà còn ôm hy vọng nhỏ bé, biến mất!

“Ta thậm chí còn chưa chính thức gặp qua người!” Ta nhẹ nhàng nói.

Ám không nói gì, chỉ vươn tay, yên lặng vòng qua bả vai của ta.

“Ta không sao!” Ta ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Ta thậm chí còn không biết bà ấy mà! Cũng được, ta không phải còn có một người cậu sao?”

“Cái kia?” Ta do dự mở miệng nói: “Ám, người là gì của ta?”

Hắn mỉm cười nhìn ta: “Biết nói như thế nào nhỉ? Có thể nói ta là biểu ca của nàng, ta là đệ tử và đứa con duy nhất của Minh Ngự!”

“Ồ? Vì sao lại bảo là có thể nói?” Ta khó hiểu hỏi han.

“Bởi vì ta không phải con ruột của người!” Hắn mỉm cười giải thích.

“A!” Ta há to miệng.

“Ta vừa sinh ra đã bị vứt bỏ!” Ám lãnh đạm nói: “Người nhận nuôi ta, dạy ta võ công, nuôi nấng ta lớn lên.”

“Biết nguyên nhân sự tồn tại của ta không?” Ám bỗng nhiên quay đầu, dừng lại nhìn vào mắt ta, trong mắt hắn có vẻ nhu tình mà ta không hiểu rõ: “Vì nàng đấy!”

11. Chương 11

Ca ca! Hắn tới.

Ngoài cửa, trường thân ngọc lập caca đang lạnh lùng nhìn Minh Ám.

“Ngạo Hành! Người đã đến rồi hả!” Thích Nghiêm Phong kinh ngạc vui mừng đứng lên, bước nhanh lên trước nghênh đón.

“Làm sao mà bây giờ người mới đến hả! Nhưng mà tới là tốt rồi, tới là tốt rồi! Được rồi, vị cô nương này là...”

Ta giờ mới phát hiện, đi theo phía sau ca ca một vị thanh xuân thiếu nữ mặc quần áo màu trắng.

Nàng khoảng chừng 15, 16 tuổi, phẳng phất tựa như một đoá mầu đơn trắng nở rộ, kiều diễm mê người.

Thấy tất cả mọi người đang nhìn nàng, nàng nhen nã đi lên phía trước thì lễ nói: “Con chào Thích bá bá, Thích bá bá không nhớ rõ sao, khi con còn bé người còn tặng con một con búp bê mà!”

“Người là Ti Nhược!?” Thích Nghiêm Phong vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.

“Đúng, con chính là Ti Nhược năm ấy.” Thiếu nữ xinh đẹp mỉm cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền thật sâu.

“Thế nào, làm sao cha con lại cam lòng cho con rời khỏi nhà, chạy đến chỗ Thích bá bá đây hả?”

Thiếu nữ trên mặt hiện ra vẻ u buồn: “Không nói dối Thích bá bá, Ti Nhược lần này rời nhà là để tìm kiếm cha!”

“A! Cha con làm sao vậy?” Cặp lông mày rậm của Thích Nghiêm Phong nhíu lại.

“Cha con ông ấy.....” Thiếu nữ nói không hết nửa câu, bỗng nhiên che mặt mà khóc, người cũng nghiêng về phía ca ca.

Ca ca rất tự nhiên ôm nàng ta vào lòng, giải thích thay: “Hôm qua tôi đi bá kiến Hàn tiên bối, vốn là trò chuyện với nhau rất vui vẻ, ai ngờ tiên bối sau khi nhận một phong thư thì sắc mặt cực kỳ biến đổi rồi đi khỏi, còn đặc biệt dặn dò tôi, nếu sáng sớm ông ấy còn không trở về, thì mang Ti Nhược đến nhà bà ngoại nàng tạm lánh. Tôi vốn muốn hỏi rõ nguyên nhân, sau đó đi theo ông ấy đến cuộc hẹn, ai ngờ Hàn tiên bối cương quyết ngăn cản tôi, bảo rằng “Đây là ân oán cá nhân, Minh chủ không tiện tham gia, nếu ta có điều bất trắc xin thay ta chăm sóc tiểu nữ Ti Nhược” Ca ca vừa nói đến đây, thiếu nữ kia liền cao giọng khóc rống lên.

“ Ô ô ô.....nếu như cha có gì ngộ nhỡ, Ti Nhược phải làm sao hả.....Ngạo Hành ca ca, ngài nhất định phải vì Nhược nhi làm chủ a...”

“Nhược nhi, muội không cần lo lắng, tất cả có ta ở đây”. Ca ca dịu dàng thay nàng lau đi vệt nước mắt, mềm giọng khuyên giải an ủi.

Thiếu nữ mảnh mai yếu ớt tựa trong lòng ca ca, vẻ mặt bất lực kia, rất là trù mến chọc người.

Nhìn ca ca và thiếu nữ ấy dựa vào nhau gần bó thân thiết, ta chỉ cảm thấy một cơn ớn lạnh trong tim.

Chưa từng nhìn thấy ca ca từng lộ ra vẻ mặt như vậy đối với một đứa bé gái, đáng vẻ hấn cẩn thận che chở như thế này lại càng hiếm gặp.

Bọn họ rốt cuộc là quan hệ gì?

Đột nhiên, ta nhìn thấy Thích Hồng Vân xoay người chạy đi ra ngoài, lúc nàng xoay người trong nháy mắt, hình như ta thấy trên mặt nàng lóe lên vẻ mặt ai oán.

“ Hồng Vân! Muội đi đâu vậy?” Thích Thiếu Thương vội vàng kêu lên.

“Không cần phải xen vào chuyện của nó, thật là càng lớn càng không ra sao, đều là do nương người làm hư! Thật là mất mặt ta!” Thích Nghiêm Phong lớn tiếng quát át đi.

“Chi bằng con đi xem Hồng Vân tỷ tỷ!” Ta đứng lên.

Ta biết Thích Hồng Vân vẫn rất thích ca ca, thấy người mình yêu dấu che chở người con gái khác như thế trước mặt mình, đối lại là ta, ta cũng sẽ chịu không nổi.

“Không cần phải xen vào chuyện của nó, kệ nó đi.” Gương mặt Thích Nghiêm Phong bình tĩnh nói: “Tử Sa bé cưng, Vân nhi nếu hiểu chuyện được một nửa như con thì tốt rồi! Ta cũng sẽ không phải lo lắng thế này thay nó, ai...”

“Vân tỷ tỷ có phải bởi vì con nên mới không vui hay không?” Hàn Ti Nhược rụt rè hỏi thăm.

“ Không liên quan chuyện của con, không cần để ở trong lòng, nó tính tình như vậy đấy, Ti Nhược à, con yên tâm, có chuyện gì, có Thích bá bá và Nhan đại ca của con ở đây! Con không cần lo lắng đâu! Thích bá bá lập tức phái người đi thăm dò tâm tích của cha con.”

“ Đúng vậy! Muội không cần lo lắng, ngược lại đêm qua cả đêm muội không ngủ rồi, hay cứ đi nghỉ ngơi trước đã, nếu như để ngã bệnh thì không được.” Ca ca nhẹ giọng an ủi.

“Nhược nhi không thấy phiền, nhưng thật ra Ngạo Hành ca ca, huynh theo muội một buổi tối, nhất định rất mệt mỏi, huynh cũng nên nhanh đi nghỉ ngơi mới phải.” Hàn Ti Nhược đáng vẻ hoa lệ nhu nhược, ta thấy nhìn còn đáng thương hơn nữa.

Ta không khỏi chậm rãi nắm chặt tay, móng tay khảm vào lòng bàn tay.

“Đừng buồn bực, chẳng bằng chúng ta đi dạo mát vườn hoa đi!” Thích trang chủ nói, cây anh đào trong hoa viên của ông đang nở hoa.

Là Âm, không biết từ lúc nào, hấn đã đứng trước mặt ta, chặn tầm mắt của ta.

Đôi mắt sâu thẳm của hấn lảng lạng nhìn ta, phảng phất vẻ tĩnh lặng của hồ sâu.

“Được...” Ta ngẩng đầu, cố gắng tỏ ra đáng vẻ tươi cười.

“Nàng còn nhớ rõ nàng nói gì với ta không?”. Âm đột nhiên hỏi.

“Ta nghĩ những lời này nói về nàng cũng rất thích hợp. Nàng cười lộ lên rất đẹp, cần gì phải bày ra khuôn mặt khổ qua? (*khổ qua là quả mướp đắng nhăn nheo đó). Được rồi, vừa này không tính là khuôn mặt khổ qua, tối đa chỉ có thể tính là dưa chuột. Âm nói với vẻ mặt nghiêm chỉnh.

“Cái gì mà dưa chuột ! Người còn là quả dưa hấu kia.” Ta vừa bực mình vừa buồn cười, nhin không được giờ nắm tay lên đâm Âm một cái.

“Khụ khụ ! Ừ, như vậy cũng tốt, bé con Tử Sa trước hết đi dạo trong vườn với Minh công tử, Ngạo Hành, người và Ti Nhược đi nghỉ ngơi một chút trước đi, chờ các người nghỉ ngơi được rồi, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn.” Thích Nghiê Phong thích thú nhìn hai người chúng ta.

Khuôn mặt ta thoáng đỏ, làm sao ta lại nói ra như vậy.

Ám ngược lại không e dè, đỡ vai ta, căn dặn nói: “ Đi trước lấy thêm y phục đi, bên ngoài gió lớn, ta ở ngoài hành lang chờ nàng.”

Ta ra sức đưa mắt ra hiệu cho hắn, nhưng hắn dường như không thấy, vẫn dặt tay ta.

“Chờ một chút! Minh công tử, người trước tiên không nên vội vã đi, tại hạ vẫn còn một số việc muốn thỉnh giáo.”

Minh Ám quay lại, ta nhìn vào mắt ca ca, trong ánh mắt của hắn không hề để lộ một chút tâm tình.

Bỗng nhiên, ta có loại cảm giác gai gai người, người hắn nhìn là Ám, chứ căn bản không hề liếc mắt nhìn ta.

“Nhan Ngạo chủ có gì chỉ giáo?”

“Ta nghe nói lần này Minh công tử khiến bảo kiếm Thích gia không bị mất, còn bắt được kẻ trộm, không biết có đúng không?”

“Có chuyện như vậy. Vừa rồi Thích trang chủ còn mời ta ở đây mấy ngày, để tham gia tiệc chúc thọ của ngài.”

“Như vậy xin hỏi Minh công tử, đêm qua ở địa phương nào?”

Ám hừ lạnh một tiếng: “Nhan công tử hỏi như vậy là có ý gì? Thế nào, người nghi ngờ ta có liên quan tới chuyện mất tích của Hàn tiền bối sao?”

“Người quang minh chính đại không nói chuyện ngồi lê đôi mách, ngày hôm qua Hàn tiền bối nhận được giấy viết thư bên trên có ấn tín của U Minh Ám phủ các người! Mà người là thiếu chủ của U ám phủ, lẽ nào người không biết chuyện?” Ca ca hung hăng hỏi thăm dò.

“Có ấn tín của U ám phủ ta thì sao?” Ám lạnh lùng mà hỏi.

“Vậy đã nói lên chuyện này cùng U Minh Ám phủ các người có liên quan! Không phải sao?”

“Ha hã, chuyện này hay đây, người nói có liên quan thì có chắc? Ta lại còn vốn không quen biết Hàn tiền bối! Hơn nữa, đêm qua ta ...”

“Đêm qua người làm gì?! Tại sao không nói?”

“Tử Sa, hỏa hạt sen của nàng đã ăn hết rồi sao?” Ám không trả lời, ngược lại quay đầu, nói với ta.

“Đúng vậy, đêm qua vừa ăn hết. Làm sao người biết?” Ta giật mình hỏi.

“Ta không phải đã nói rồi sao? Chỉ cần là chuyện của nàng thì ta sẽ biết.” Khóe môi của Ám hiện lên một tia cười yếu ớt.

“Thế chất của nàng vốn lạnh, hỏa hạt sen sinh trưởng trong ngọn lửa cực nóng trong động, là khắc tinh của hàn độc. Khi ở Hàng Châu, ta đưa cho nàng là lọ còn sót lại trong người, để có thể kịp thời bổ sung mới cho nàng, ta đã đặc biệt sai người vào trong động lấy mang đến. Nhưng mà bởi vì hỏa hạt sen tính chất quá nóng, phải đặc biệt giữ gìn lâu dài không đổi, cho dù nói là giữ trong bình noãn ngọc, cũng cần phải dùng sớm thì mới có thể bảo đảm được hiệu quả. Thứ duy nhất có thể ngăn cản được tính của hỏa hạt sen bị tỏa ra, chỉ có nguyệt hoa quỳnh. Ngày hôm qua là hội hoa xuân trọng đại hàng năm của Hàng Châu, buổi tối hôm qua, ông chủ Đàm mới có thể lấy ra chậu nguyệt hoa quỳnh duy nhất của hắn, để các đại gia trả giá, người trả giá cao sẽ mua được. Ngày hôm qua, giá chậu hoa quỳnh cuối cùng thống nhất bán là 580 lượng bạc.” Ám bình tĩnh nói xong, xoay người, lạnh lùng nhìn ca ca.

“Với khả năng của Nhan ngạo chủ, muốn điều tra rõ người mua nguyệt hoa quỳnh đêm qua là ai, hẳn là không phải việc khó chứ?”

“Ha ha ha ha, được rồi được rồi, hai vị hiền chất, các người không cần tranh cãi. Minh công tử đúng thật là đã mang theo Tinh kiếm trở về. Về phần Minh công tử hôm qua đi đâu, thì lão phu sẽ điều tra rõ. Ngạo Hành, người cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ trước đi thôi! Sự tình của Hàn Trục, lão phu nhất định sẽ không bỏ qua ở đây.” Thích Nghiê Phong nói xong nhìn hai người bọn họ một chút, mỉm cười khẽ lộ ra một chút ý vị thâm trường.

“Nếu Thích bá bá nói như vậy rồi, vậy thì chuyện này tạm thời như vậy đi. Nếu quả thật không phải như lời nói của Minh công tử...” Ánh mắt của ca ca lóe lên.

Ám thần nhiên nói: “U Minh Ám phủ ta tuy hắc bạch không rõ, nhưng cho tới giờ đều là dám làm dám chịu, Minh chủ đại nhân cứ việc đi thăm dò đi!”

Hai người bọn họ trong lúc đó âm ỉ có mạch nước ngầm bắt đầu chuyển động!

“Ám!” Ta nhin không được kéo khê góc áo của hắn: “Ta muốn xem hoa anh đào!”

Ám quay đầu: “Đi trước lấy thêm y phục đi!”

“Được! Người đi trước đi, ta đợi sau sẽ đến!” Ta ngoan ngoãn gật đầu.

“Không được! Trước tiên ta đi với nàng trở về phòng lấy y phục, sau đó cùng đi vườn hoa!” Ám từ chối dứt khoát!

“Ai ! Ta không phải đứa trẻ ba tuổi ! Người quản ta nhiều như vậy hả ! Được rồi ! Người đi trước đi !” Ta đẩy đẩy Ám.

Ám hờ hững liếc mắt nhìn ta, chọn chọn mi nói: “Đi nhanh về nhanh, đừng để ta lo lắng!”

Khuôn mặt ta bỗng chốc đỏ bừng, hôm nay Ám rốt cuộc làm sao vậy?

“Sao vậy? Vị tỷ tỷ đây là phu nhân của Minh công tử sao?” Giọng nói Hàn Ti Nhược ôn nhu, nhưng vào tai ta cũng thành chói tai!

“A! Nàng ấy là muội muội của Nhan huynh! Chẳng qua là bạn bè với Minh công tử mà thôi.” Thích Thiếu Thương cướp lời đáp.

Trong lòng ta âm thầm cảm ơn Thích Thiếu Thương đã giải vây, trong khi cũng cảnh tỉnh lại, lén lút thoái lui từng bước, duy trì khoảng cách nhất định với Ám.

“Ồ, muội thấy bọn họ thân thiết như thế, còn tưởng rằng bọn họ là...tỷ tỷ, tỷ là đại nhân đại lượng, dù sao đừng bực mình với Nhược nhi nhé...” Hàn Ti Nhược lại tiến thêm một bước sát vào người ca ca: “Ngạo Hành ca ca, Nhược nhi hơi nhút nhát. Huynh dẫn ta đi nghỉ được không?”

“Được, có nặng lắm không? Có muốn tìm một đại phu xem bệnh hay không?” Ca ca hỏi ân cần.

“A, khỏi phải phiền phức, chỉ cần Ngạo Hành ca ca ở bên cạnh muội thì tốt rồi!” Hàn Ti Nhược giống như một đóa hoa thối ti (*hoa thổ tở, ta ko biết là loại hoa gì nữa), quần lấy cánh tay ca ca, vờ thẹn thùng.

Lúc này, dù ta ngu ngốc cũng nhìn ra được, hiện giờ trong mắt ca ca chỉ có nàng ta. Cũng khó trách, cô bé con trriu mến chọc người thế này, đổi lại là ta, ta cũng không có cách nào kháng cự lại, Thích Hồng Vân cũng chỉ có thể chịu thua!

Thích Nghiê Phong vẫn không nói gì, thờ ơ nhìn mọi chuyện đang diễn ra.

Ta cắn môi: “Thích bá bá, vậy Tử Sa cáo lui trước!”

Ông ta gật đầu mỉm cười nói với ta: “Đi đi ! Đi chơi vui vẻ nhé ! »

Ta xoay người đi ra khỏi phòng, khi đi qua bọn họ, ta không hề ngẩng đầu, mặc dù hiểu rõ biểu hiện của mình hôm nay chỉ có thể hình dung là cực kỳ mất hình tượng, thế nhưng đó là bởi vì ta không muốn diễn vai muội muội tốt!

« Sao vậy? Thân thể không thoải mái ư? » Ám cũng đi ra theo.

“Người nhìn xem!” Ta ngẩng đầu, quay sang Ám vừa cười vừa nói: “Ngày hôm nay trời thật là xanh ghê!”

12. Chương 12

Hoa anh đào thật rực rỡ, đúng như lời Thích Nghiêm Phong nói, thật là đẹp!

Vài cánh hoa nhẹ nhàng rơi trên mặt nước, làm mặt hồ gợn sóng lăn tăn.

“Ám, tất cả mọi chuyện đều có nguyên nhân phải không?” Ta vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa mềm mại.

“Chẳng hạn như, vì sao ngươi lại đối xử với ta tốt như vậy? Chẳng hạn như vì sao ca ca lại đối xử với nàng ấy tốt như vậy? Chẳng hạn như...” một trận gió thổi tới, làm rơi một trời mưa hoa, ta không khỏi nhìn ngây ngốc.

“Ừ, có nguyên nhân và có kết quả, thực sự là tuần hoàn, đây là ý trời.” Ám bình tĩnh nói.

“Nếu như chiếu theo lời nói đó, liệu ta có quyền được biết những nguyên nhân kia hay không?” Ta xoay người, nhìn vào mắt Ám.

Đôi mắt Ám luôn trong suốt, giống như là mặt nước tĩnh lặng: “Nàng muốn biết cái gì?”

“Ta muốn biết tất cả!” Ta nhẹ giọng nói.

“Tất cả sao? Nàng thật sự có lòng tham.” Ám xoay người quay lại: “Có rất nhiều chuyện không phải chuyện tốt, kỳ thật có lúc, không biết nguyên nhân sự việc thì hạnh phúc hơn!”

“Nhưng mà ta không muốn chết mà vẫn mơ hồ không hiểu!” Ta vượt đến trước mặt Ám, khẳng khái muốn biết đáp án.

Đột nhiên, ta phát hiện, trong mắt Ám, lại có sự chịu đựng thống khổ không nguôi.

“Ám ~~” ta không khỏi đưa tay lên xoa hai gò má Ám: “Làm sao vậy?”

“Tử Nhi

” Ám bắt lấy tay của ta, thở dài nói: “Không nên ép ta!”

“Để cho ta biết nguyên nhân thật sự lại khiến ngươi thống khổ như vậy sao?” Cơ thể của ta bắt đầu run rẩy.

Ánh mắt Ám phức tạp nhìn ta, bỗng nhiên ôm ta vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve đầu ta.

Vì sao mỗi lần nghe tiếng tim đập của Ám, ta lại đều có một loại cảm giác an tâm chứ?

“Tử Nhi, nàng chỉ cần biết một việc, ta vĩnh viễn cũng không làm thương tổn nàng, nàng phải tin tưởng ta! Đến đến thời điểm thích hợp, tự nhiên nàng sẽ biết tất cả mọi việc!” Ám thanh Ám dường như đang kiểm chế điều gì đó.

“Hai vị thật là có hứng thú!” Một thanh âm châm chọc nói.

Ta lắp bắp kinh hãi, tránh cái ôm của Ám.

Ca ca, mặt âm trầm, đứng ở nơi đó nhìn chúng ta.

“Lại đây!” Ca ca lạnh lùng nói với ta.

Ta theo bản năng lui về phía Ám.

“Lại đây!” Giọng nói ca ca rõ ràng mang theo sự tức giận.

Ta cắn môi, trong đầu không biết nên làm thế nào, song trong đầu lại hiện ra cảnh tượng vừa rồi ca ca cắn thật che chở cho Hàn Ti Nhược: “Ta còn muốn ở lại xem hoa một lát nữa!” Lần đầu tiên ta làm trái lời hắn.

“Lại đây!” Hắn đưa tay về phía ta!

Chỉ một động tác này thôi, cơ thể của ta tự nhiên có phản ứng!

Ca ca vừa lòng lôi kéo tay ta, liếc mắt nhìn Ám một cái: “Minh công tử nếu có nhã hứng thì ở lại chỗ này tiếp tục ngắm hoa nhé! Xả muội bệnh nặng mới khỏi, ta mang nàng trở về nghỉ ngơi trước, người tự nhiên đi.” Nói xong, hấn nắm ta xoay người rời đi.

Ám, không nói gì, chỉ nhìn ta, trong ánh mắt mang vẻ thống khổ, chỉ nhìn ta mà thôi.

“Ám, để ta đánh đàn cho người nghe

~” ta vội vàng quay đầu lại, nói lộn xộn một câu như vậy, ta không muốn thấy vẻ mặt Ám như thế!

Tay ca ca bỗng dừng nắm chặt, ta nghe thấy đến tiếng cười trầm thấp sung sướng của Ám vọng tới từ đằng sau.

Ca ca gần như là túm lấy tay của ta, kéo ta vào trong lòng.

“Đau quá! Người buông tay!”

“Đau, người còn biết đau sao? A!” Ca ca châm chọc nói: “Giữa ban ngày ban mặt ôm ấp người khác, người có biết mình đang làm cái gì hay không?”

“Người có tư cách gì nói ta, người không phải cùng người con gái khác ôm ấp nhau sao!” Ta không nhịn được phản bác lời hấn nói.

“Đó là phụ thân nàng nhờ ta chăm sóc nàng.”

“Phụ thân nàng không có bảo người chăm sóc nàng như vậy!” Ta phẫn nộ trừng mắt nhìn hấn, hoàn toàn không đếm xỉa đến!

Trên mặt ca ca đột nhiên hiện ra một vẻ mặt kỳ quái, hấn cũng không buông ta ra, ngược lại đem hai tay của ta vịn ra sau lưng ta, như vậy, ta cũng chỉ có thể bị ép ngắc đầu, cùng hấn bốn mắt nhìn nhau.

“Người ghen tị sao?” Giọng nói ca ca đột nhiên hạ thấp, nhìn thẳng ta nói.

“Không có! ~” Ta bối rối, không dám nhìn ánh mắt hấn.

“Nói dối!” Hấn chạm vào môi của ta, cười nhạo nói.

“Ta không

” Ta không cam lòng, kháng nghị lập tức bị hấn cắn nuốt .

Nụ hôn này mang theo sự trừng phạt, hấn ngang ngược dây dưa lưỡi của ta, giống như muốn đem ta nuốt vào!

Toàn bộ hồn phách của ta hình như đều bị hấn hút đi, tới khi hấn chủ động buông, ta mới thở lại được.

“Người vẫn chưa học cách hô hấp sao!” Hấn để chóp mũi của mình dụi dụi mũi ta, vẫn còn muốn liếm môi của ta.

“Về sau không được lại đến gần tên Minh Ám, có nghe thấy không!” Hấn đột nhiên nói.

Thần trí ta vừa mới hồi phục, hỏi hấn theo bản năng: “Vì sao chứ?”

“Hấn rất nguy hiểm, hấn là người U Minh Ám phủ!” Hấn nói đơn giản. .

“Nhưng hấn là bằng hữu của ta à! Ám không phải là người xấu!” Ta nói cố chấp.

Quả nhiên, sắc mặt hấn thay đổi lập tức : “Người vẫn tin cậy hấn sao!”

“Bởi vì

” Ta nhẹ giọng nói: “Ám vĩnh viễn cũng sẽ không làm tổn thương ta.”

Ta ngắc đầu, dừng cảm đối diện với hấn.

Sắc mặt hấn lại thay đổi, cuối cùng, hấn từ từ mở miệng nói: “Thế nào, ngay cả người cũng bị hấn mê hoặc. Xem ra U Minh Ám phủ xuất hiện đúng là yêu nghiệt xứng với cái tên!”

“Yêu nghiệt? !” Ta mở to hai mắt nhìn.

“Vào lúc ta sắp chết, chính là ‘yêu nghiệt’ ấy đã cứu ta, lúc đó thì người đang ở chỗ nào? Vào lúc ta khổ sở như thế, vẫn là ‘yêu nghiệt’ ấy ở bên cạnh ta, giảng giải cho ta, lúc đó thì người đang ở chỗ nào? Chỉ có ‘yêu nghiệt’ ấy là thật tâm tốt với ta ! Người vừa đối xử với ta như thế nào ? Người chán ghét ta, hận ta, chẳng lẽ lại không cho phép người khác thích ta, quý trọng ta sao?” Ta nói từng chữ từng chữ một, nói xong, cuối cùng, không còn sức lực, nhắm hai mắt lại.

“Đừng khóc

” Giọng nói hần khàn khàn.

Bỗng nhiên, có cái gì đó ấm áp, mềm mại, nhẹ nhàng áp vào trên mặt ta, ta kinh ngạc mở mắt, ca ca, hần lại có thể hôn nước mắt của ta!

Môi hần rất cẩn thận, giống như đang che chở bảo vật trân quý nhất!

Hần dừng lại, ánh mắt phức tạp khó hiểu.

“Người không được phép thích người khác! Ta không cho phép! Người là của ta! Là của ta!” Hần cuối cùng mở miệng nói.

“Ta không phải là của người! Ta là của chính ta! Ta không cần tiếp tục nhận oán hận của người! Không muốn bởi vì người mà trong chốc lát chợt có ý nghĩ sinh ảo giác! Ta không muốn tiếp tục làm đồ chơi của người! Ta không muốn! Ta không cần người!” Ta khóc to lên.

“Người có biết mình đang nói cái gì không?” Giọng nói của hần lạnh như băng.

“Ta hiểu được chứ! Người không rõ chính là người!” Hai mắt của ta lơ mơ ngẩn lệ.

“Ta không rõ sao?” Hần cười lạnh nói: « Xem ra ta dạy dỗ người chưa đủ phải không! Hay là dạy dỗ của ta thất bại chăng? Hay là hần cho người thỏa mãn hơn ? Ồ ? »

“Ta và Ám không xảy ra bất cứ chuyện gì cả! Người không phải đã xác nhận qua sao? Ta chỉ có một người đàn ông là người mà thôi! Vẫn chỉ có người mà thôi

~”

“Vậy trái tim của người đâu? Người không phải đã muốn yêu hần sao?” Giọng nói hần khàn khàn.

“Trái tim ư?” Ta cười lạnh nói: “Ta đã sớm không có trái tim, ba năm trước đây đã không có rồi!”

“Ta sẽ không hối hận !” Hần bình tĩnh nói: “Đây là người thiếu nợ ta!”

“Xin hỏi ta thiếu nợ người cái gì? Ta phải trả giá như vậy sao! Người không phải là ca ca của ta sao? Vì sao người có thể làm ra chuyện như vậy chứ? Tóm lại người có để ta trở thành muội muội của người hay không vậy?” Ta túm lấy vạt áo của hần, không cam lòng hỏi hần.

“Muội muội?” Miệng hần gợi lên một tia cười lạnh: “Muội muội là như thế nào?”

“Người nói cái gì? !”

“Ta chính là muốn làm như vậy, người có thể làm gì chứ?” Hần vừa nói vừa tháo đai lưng của ta, xé mạnh, quần áo của ta theo tiếng xé mà rách ra!

Hần nhẹ nhàng vuốt ve da thịt của ta : “Người chẳng qua cũng chỉ là một người đàn bà mà thôi !”

Hần cúi đầu, nhẹ nhàng cắn vào cổ ta: “Đây là ký hiệu của ta! Da thịt này, thân thể này, toàn bộ đều là của ta!”

“Tuyệt đối không cho người khác!” Hết cái mút này tới cái mút khác.

“Đau! Ô

~” Môi lại bị hôn!

“Là của ta!” Môi hần áp vào tai ta, nhắc lại.

“Người điên rồi!” Ta thì thào nói.

“Điên ư?” Hấn cười tà mị nói: “Ta rất tỉnh táo! Cho dù phải xuống địa ngục, ta cũng sẽ kéo người xuống cùng!”

Ta lại một lần nữa bị đặt lên giường!

Đột nhiên ta có dạng xúc động muốn cười lớn! Làm sao lại chọc tới hấn chứ? Thật sự là thiếu nợ hấn sao? Ta không cam lòng!

Ta ngẩng đầu, lần đầu tiên chủ động tiếp xúc môi hấn!

Hấn ngẩn ngơ, ngược lại càng quay lại nồng nhiệt hơn ta hơn.

“Nói cho ta biết!” Ta vừa chạm vào phía dưới hấn vuốt ve, vừa hỏi: “Vì sao lại hận ta như vậy!”

Hấn không trả lời, ngược lại bắt đầu tra tấn nụ hoa mẫn cảm của ta, vân vê, mút, cắn nhẹ, mỗi một động tác đều muốn ta lên tới đỉnh cao của khoái lạc!

“Xin người!” Ta khuất phục cầu xin nói: “Nói cho ta biết đi! Xin người!”

Hấn cuối cùng dừng động tác, đôi mắt thủy tinh đen giống như muốn thôi miên ta: “Đợi đến lúc thích hợp, không phải Minh Âm sẽ nói cho người hay sao?”

Cả người ta giống như đột nhiên đi vào hầm băng giá: “Người đều nghe thấy hết?”

“Người cho là ở đâu chứ?” Hấn lạnh lùng nhìn ta: “Lại là một kẻ muốn phản bội Vô địch sơn trang a!”

“Đến lúc đó phải nhớ nói cho ta nghe một chút!” Vừa dứt lời, hấn tiến nhập cơ thể ta không có gì báo trước!

“Người hiểu lầm rồi!” Ta vội vàng nói: “Ta không biết gì hết!”

Hấn không trả lời, nét mặt lạnh lùng giống như đã muốn phán tội chết cho ta!

Như vậy cũng tốt, như vậy ta có thể hết hy vọng ! Ta tuyệt vọng nhắm hai mắt lại!

Ngay từ đầu hoàn toàn là phát tiết!

Ta cắn chặt răng, hoàn toàn không đáp lại những gì hấn làm.

Có lẽ sự cứng ngắc của ta không thể làm hấn thỏa mãn, hấn bắt đầu ác ý tra tấn cơ thể ta!

Tay hấn, môi hấn lướt nhẹ khắp nơi cảm quan xúc giác của ta, cơ thể của ta hấn đều đã quen thuộc nhất!

Lại giống như nhớ tới buổi tối ác mộng ở Hà Cư kia!

Cơ thể của ta đã không còn là của ta! Mỗi một tác da thịt đều ham muốn hấn! Khát vọng hấn đem lại!

Hấn khiêu khích và đi vào ta, ta hoàn toàn không thể kháng cự!

“Chỉ cần người nói không bao giờ ... gặp lại Minh Âm nữa, ta sẽ bỏ qua cho người!” Hấn ở bên tai ta nhẹ giọng nói.

“Không!” Ta cố gắng tìm về một chút lý trí duy nhất còn sót lại, cười với hấn: “Ta đột nhiên phát hiện, chỉ cần coi người như là hấn, tất cả mọi chuyện cũng không khó chịu mấy!”

Quả nhiên! Một lần nữa ta đã thành công khơi mào lửa giận của hấn! Cứ như vậy đi! Người càng thêm hận ta! Được như vậy, ta có lẽ có thể bắt đầu hận người!

Hấn không hề bận tâm chút nào khả năng chịu đựng của ta !

Mỗi một lần đâm vào đều là mãnh liệt như vậy, phía dưới truyền đến chính là cảm nhận đau đớn và tê dại đan xen!

Không cần, ta không cần tiếp tục kêu lên cho hấn nghe ! Dựa vào cái gì mà chỉ có một mình ta thống khổ!

Ta hướng tới bờ vai của hấn hung hăng cắn xuống!

Hấn kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng tốc độ không hề giảm bớt!

Tổn thương lẫn nhau như vậy, mãi cho đến khi, hấn phóng thích trong cơ thể của ta, trong lúc ta cũng đạt tới đỉnh điểm, mới chấm dứt!

Lúc ta còn đang cố gắng ổn định lại thân thể, không tự chủ co rút, hấn bỗng nhiên áp vào tai ta, nhẹ giọng nói: “Không cho phép gặp lại hấn! Nếu không, ta sẽ giết hấn!”

13. Chương 13

Thân thể sưởi ấm lẫn nhau, nhưng không cách nào có thể đến được nơi sâu thẳm nhất trong lòng ta!

Ta thản nhiên nói: “Người muốn giết thì giết, ta vẫn định sẽ gặp lại!”

“Người thích hấn như vậy sao!” Mắt hấn cực kỳ giống mãnh thú khát máu.

“Thích? Ít nhất, ta cũng thích hấn hơn thích người!” Ta thản nhiên đối diện với hấn.

“A!” Hấn khẽ nhếch khóe môi: “Đáng tiếc, ngươi là người đàn bà của ta, ta là người đàn ông duy nhất của ngươi không phải sao?”

“Thì sao chứ?” Ta cười yếu ớt nói: “Thân thể ta không nắm trong tay được, ít nhất còn có trái tim ta. May là, ta còn nắm trái tim ta trong tay! Giống như người của ta vậy, nếu ta không thể trao thân thể cho hấn, chỉ cần trong lòng có hấn là đủ rồi! Không phải sao?”

“Trong lòng có hấn ư?” Trong mắt ca ca có mưa gió trào đến: “Được lắm, đúng là một kẻ ‘thân đang bên Tào mà lòng thì bên Hán’! Một khi đã như vậy, ngươi nghĩ ta sẽ giữ lại một món đồ chơi không biết nghe lời bên cạnh sao? Nếu ta không nắm được trái tim ngươi trong tay! Ta đây sẽ phá hủy nó!”

Con người hấn đã từ thủy tinh đen trong suốt biến thành hồ đen sâu thẳm không thấy đáy!

Vì sao? Ta lơ mơ nhìn thấy vẻ tuyệt vọng tàn khốc trong bóng đêm kia! Hấn đang thống khổ gì chứ?

Ta kinh ngạc nhìn hấn: “Người sẽ phá hủy ta thế nào?” Ta hỏi một cách vô cảm, giống như cuộc nói chuyện này không liên quan gì tới sự tình cả.

“Giống như này!” Ánh mắt hấn thay đổi, bỗng nhiên hôn môi ta.

Có một chút đắng đắng truyền đến, hấn ột viên thuốc vào trong miệng ta. (*thuốc kích tỉnh hay thuốc phiện sao hơ hơ ko hiểu lắm à nha)

Ta không khỏi cười khổ: “Tội gì phải thế? Như thế còn không bằng trực tiếp giết ta, như thế mọi chuyện sẽ xong hết!”

Ta vừa nói xong, liền cảm thấy thần trí dần dần mơ hồ, giống như mình bay lên đám mây, thật thoải mái! Không cần phải hỏi, không cần phải đi truy tìm chân tướng sự việc gì, cứ như vậy tốt lắm, để cho ta trốn đi đi!

“Ừm, thật thoải mái, còn muốn nữa! Ta còn muốn nữa...” Ta nghe thấy chính mình đang cầu xin với giọng nói yếu mị: “Cho ta nữa đi, mau một chút, đừng ngừng lại!”

“Tốt, chỉ cần nài nghe lời, ta liền cho nài!” Một âm thanh ôn nhu nói.

Môi hấn nhẹ nhàng tiến dần lên, ta giống như kẻ lữ hành bị lạc trong hoang mạc, trực giác dò tìm trong miệng hấn, đói khát hút toàn bộ chất lỏng hấn dứt cho ta.

“Ừm, còn muốn nữa!” Ta không nhận được vận vẹo thân thể, thật là khó chịu!

“Nhớ kỹ! Nài là của ta, có chết cũng là người của ta! Ta là trời của nài, là đất của nài, trong tim nài chỉ có thể có một mình ta!” Giọng nói của hấn nghe rất êm tai à! Vâng, ta biết rồi, ta vẫn chính là của người, ta là của người! Nhanh lên, ta còn muốn!

“Không được phản bội ta!” Hấn thì thào nói nhỏ bên tai ta.

“Nói nài thích ta! Nói trong tim nài chỉ có một mình ta mau!” Hấn nhanh chóng ôm ta! Giống như muốn đem ta tiến sâu vào thân thể hấn.

“Ta thích người! Ta chỉ thích một mình người!” Ta nhanh chóng không chịu được!

“Cho ta, van xin người, ta đã muốn rồi! Mau cho ta đi!” Thật là khó chịu, thật là đói khát!

“Không cần uống cái kia, ta cho nàng được rồi!” Ta nghe thấy hân thấp giọng nở nụ cười.

Thân thể bỗng nhiên có cảm giác được lấp đầy, khiến cho ta thoải mái không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ.

“Ngoan, thấy nàng đủ ẩm ướt rồi, mở chân ra, ta tiến vào thêm một chút nữa! Nàng cũng muốn ta đứng không? Hử?” Hân thấp giọng gạ gẫm, giống như thuốc tê ngọt ngào.

“Ừ, ta muốn người! Ta chỉ thích một mình người mà thôi! Ta vẫn chỉ thích người thôi mà

” ta vừa rên rỉ vừa thì thào nói một cách vô ý thức.

Thân thể hân đột nhiên cứng ngắc trong chốc lát, khó khăn phát ra tiếng nói: “Ta cũng chỉ có nàng! Chỉ có một mình nàng! Không được phản bội ta! Không cho phép rời bỏ ta!”

Giống như cá gặp nước, hân gắt gao không chế được cơ thể của ta, ép ta cùng hân bước vào trầm luân bể dục!

“Tử Nhi, Tử Nhi

~~” Hân thở dài: “Không được rời bỏ ta! Nếu để nàng rời ta đi, ta thà tự tay mình hủy hoại nàng!”

“Không cần!” Ta nhìn ánh mắt hân, không nhịn được đưa tay lên, cố gắng muốn vuốt lên vểnh thồng khổ trên mặt hân: “Không cần khổ sở!”

Ta nở nụ cười xinh đẹp: “Ta vĩnh viễn đều là của người mà!”

Đáp lại lời của ta, là dây dưa kịch liệt hơn nữa, tình cảm mãnh liệt tuyệt vọng như vậy, thiêu đốt toàn bộ cơ thể ta.

Ta vận vẹo vòng eo, cố sức lựa theo động tác của hân, hân lật ngược ta lại, lại một lần tiến vào từ đằng sau.

Ta sung sướng rên rỉ cùng hân thở dốc xen lẫn dâm mê tình dục, phóng túng đi! Một giọng nói ở trong đầu của ta nói, cứ trầm luân như vậy chìm xuống dưới đi! Cùng nhau, cứ như vậy cùng nhau chìm xuống nơi địa ngục sâu thẳm nhất đi!

“Tử Nhi

~” Hân thì thào gọi tên ta, giống như đã gọi ta cả đời rồi vậy.

Con tim thật đau đớn, vì sao lại đau như vậy chứ? Ta rõ ràng không nên có cảm giác, rõ ràng là ta đã ăn mê được nên không là chính mình, vì sao, ta có thể cảm giác được hân tuyệt vọng thồng khổ!

Loại tình tự này chưa từng thể hiện ra trước mặt ta, đối mặt với hân như vậy, ta cảm thấy không cách nào hận hân, không thể hận người đàn ông đối xử với ta như thế.

Chân tay vướng víu, khao khát hôn, trong lúc đó hai thân thể cùng tiếp xúc với nhau, động tác càng ngày càng kịch liệt. Khi hân gằm nhẹ, chúng ta lại một lần cùng nhau đạt tới đỉnh cao của khoái cảm

~“Như vậy thì tốt rồi!” Hân cẩn thận giúp ta sửa sang lại quần áo và tư trang.

“Ngoan ngoan ở chỗ này chờ ta, không cho phép đi ra ngoài, nghe chưa?” Hân hôn gò má của ta một cái.

“Ta không đi ra đâu, ta sẽ ngoan ngoan.” Ta cười ngọt ngào.

Hân si mê vuốt ve hai má của ta, ta giống như mèo con ngoan ngoãn phục tùng bàn tay ve vuốt của hân.

“Nếu nàng không thương ta, ta thà rằng nàng hận ta! Như vậy thì tốt rồi, từ nay về sau thế giới của nàng chỉ có một mình ta mà thôi!” Hân nhìn ta chăm chú, chậm rãi nói.

Hân đứng lên, cuối cùng nhìn ta thật sâu, liếc mắt một cái, xoay người đi ra khỏi phòng.

Khi hình ảnh hân biến mất ở phía sau cửa, nụ cười trên mặt ta cũng chậm chậm biến mất!

Đã quyết định đối với ta như vậy, vì sao còn muốn dùng ánh mắt như thế nhìn ta?

Lạnh lùng vô tình như thế đối xử với ta, để giữ ta lại thậm chí không tiếc không chế trái tim ta, làm cho ý thức ta hoàn toàn trở thành không là của mình nữa rồi!

Đúng thật là, vì sao phải gọi tên ta theo cách đó chứ ?

Giọng nói như vậy, biểu cảm như vậy, giống như người bị tổn thương sâu sắc nhất hình như không phải là ta! Mà là hắn!

Ta ngơ ngác ôm đầu gối, trong lòng bồn loạn tê dại!

“Người là Nhan Tử Sa phải không?” Bỗng nhiên một âm thanh cắt ngang suy nghĩ của ta.

Đi một mình tới bên giường.

Ta chậm rãi ngẩng đầu.

Quần áo đen tuyền như đêm tối, phát ra ánh sáng như tuyết, dung nhan như mỹ ngọc, tuấn mỹ, khí chất xuất trần, dường như không phải là người thường.

“Người là Nhan Tử Sa phải không?” Hắn cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt ta.

Ta gật đầu theo bản năng.

“Tốt lắm!” Ánh mắt hắn biến đổi, bỗng nhiên vươn tay điểm lên người của ta một cái, ta lập tức mất đi ý thức.

“Tĩnh lại rồi!” Một âm thanh lạnh như băng mệnh lệnh nói: “Hé miệng!”

Miệng bị đổ vào một chất lỏng khó chịu, “Khụ khụ

~” ta mở to mắt.

Không phải nằm mơ! Người vừa rồi ở ngay trước mặt của ta!

“Người là ai vậy?” Ta tránh khỏi vòng ôm của hắn, cảnh giác nhìn hắn.

Hắn không có trả lời ta, chỉ nhìn mặt ta, cái nhìn như vậy thật sự làm cho ta sởn gai ốc!

“Chính xác! Quả thực là giống nhau như đúc!” Hắn tự nhủ nói: “Nguyệt Nhi, nàng đã trở lại rồi! Nàng cuối cùng cũng đã trở lại!”

Trong ánh mắt hắn toát ra thần sắc điên cuồng!

“Người không được lại đây, ta không phải Nguyệt Nhi! Ta là Nhan Tử Sa!” Ta sợ hãi hô to lên!

“Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi của ta, nàng không cần sợ hãi, không ai dám thương tổn nàng một lần nữa! Ta sẽ không cho nàng tiếp tục quay về bên cạnh Nhan Vô Định đâu!” Giọng nói hắn vô cùng ôn nhu, hắn vươn tay, muốn đem ta ôm vào trong lòng!

“Ta là Nhan Tử Sa! Nhan Tử Sa!” Ta đẩy mạnh tay hắn ra, nhảy xuống giường, chân trần, muốn chạy đi!

“Đáng chết!” Ta nghe thấy hắn mắng phẫn nộ, ta lại bị ôm vút lên cao.

“Buông!” Ta vừa đá hắn, vừa giãy dụa hét lên.

“Buông nàng ra! Nàng không phải Minh Ánh Nguyệt! Nàng là Nhan Tử Sa! Nàng là con gái của cô ấy!”

Minh Ám! Không biết khi nào, hắn đã đến.

Cái tay ôm ta bắt đầu cứng ngắc, bỗng nhiên, hắn buông ta ra, ánh mắt vừa điên cuồng đã khôi phục về bình tĩnh, mặt hoàn toàn tuyệt vọng, trống rỗng!

“Người không phải là nàng! Nàng vĩnh viễn sẽ không trở về rồi!” Ánh mắt hắn đau thương, làm cho lòng ta cũng trở nên rối rắm.

Hắn xoay người, cũng không quay đầu lại rồi đi ra ngoài.

Mái tóc bạc, hình dáng cô đơn, thực ra hắn là ai?

“Nàng không có chuyện gì chứ?” Âm lo lắng nhìn ta.

“Không sao, hắn không có làm tổn thương ta. Hắn là ai vậy? Ta đang ở chỗ nào?” Ta hỏi.

“Nơi này là Mộng cốc! Người là chủ nhân U Minh Âm phủ, Minh Ngự.” Hắn dừng một chút, chậm rãi nói: “Cũng là người cậu ruột thịt duy nhất của nàng!”

Cậu! Ta thiếu chút nữa té trên mặt đất!

“Mẫu thân của nàng là Minh Ánh Nguyệt, là muội muội của người!” Minh Âm tiếp tục nói.

Ta còn có một người cậu! Ta thực sự không thể tin được!

“Ám! Mau nói cho ta biết! Chuyện gì đã xảy ra? Mẫu thân của ta đâu? Người ở chỗ nào?” Ta nắm lấy tay Âm, vội vàng hỏi.

“Người đã chết, ba năm trước đây đã mất rồi.” Trong ánh mắt Âm tràn đầy u buồn.

Ta nản lòng buông lỏng tay ra, rõ ràng đã sớm đoán được đáp án, vậy mà còn ôm hy vọng nhỏ bé, biến mất!

“Ta thậm chí còn chưa chính thức gặp qua người!” Ta nhẹ nhàng nói.

Ám không nói gì, chỉ vươn tay, yên lặng vòng qua bả vai của ta.

“Ta không sao!” Ta ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Ta thậm chí còn không biết bà ấy mà! Cũng được, ta không phải còn có một người cậu sao?”

“Cái kia?” Ta do dự mở miệng nói: “Ám, người là gì của ta?”

Hắn mỉm cười nhìn ta: “Biết nói như thế nào nhỉ? Có thể nói ta là biểu ca của nàng, ta là đệ tử và đứa con duy nhất của Minh Ngự!”

“Ồ? Vì sao lại bảo là có thể nói?” Ta khó hiểu hỏi han.

“Bởi vì ta không phải con ruột của người!” Hắn mỉm cười giải thích.

“A!” Ta há to miệng.

“Ta vừa sinh ra đã bị vứt bỏ!” Âm lãnh đạm nói: “Người nhận nuôi ta, dạy ta võ công, nuôi nấng ta lớn lên.”

“Biết nguyên nhân sự tồn tại của ta không?” Âm bỗng nhiên quay đầu, dừng lại nhìn vào mắt ta, trong mắt hắn có vẻ nhu tình mà ta không hiểu rõ: “Vì nàng đấy!”

14. Chương 14

Ta ngồi ở dưới một gốc cây tử đằng nở rộ hoa, nhìn ngắm một đám bụi hoa màu tím âm thầm tỏa ra hương thơm, nhẹ nhàng lay động theo gió.

Ám đang ngồi trên chiếc kỷ trà trước mặt, cách ta không xa, trên đó đặt một chiếc đàn cổ, phía trước có đốt một lò đàn hương, mùi thơm từ đàn hương lẫn với mùi hoa cây tử đằng, kỳ lạ là lại làm cho người ta có một cảm giác an tâm.

Ngay vừa rồi, lúc tự nhủ sau khi nói hết câu kia, ta chỉ có thể ngây ngốc trừng mắt nhìn hắn cái gì cũng không nói nên lời, đến tận khi Ám buồn cười giơ tay lên, vẫy vẫy ở trước mặt ta, ta mới giật mình tỉnh lại.

Hắn không nói gì nữa, chỉ là ôm lấy ta, đi ra khỏi gian phòng này.

Đó là một sơn cốc rất đẹp.

Cách đó không xa có một thác nước nhỏ, uốn lượn từ trên ngọn núi đổ xuống dưới, rót vào một cái hồ trong vắt. Xung quanh đầy cây đại thụ che hết bầu trời, trong đó vài cây nở đầy hoa, có cây ta biết được, có cây ta không biết, trên mặt đất cây cỏ cũng nở đầy hoa dại, tất cả rất giống với cõi tiên yên tĩnh và trong lành.

“Nơi này, là nơi trước kia mẫu thân nàng thích nhất.” Âm nhẹ nhàng nói cho ta biết.

Âm chơi đàn rất hay, thậm chí ngay cả ta cũng cảm thấy không bằng ..., tiếng đàn của hân và bản thân hân đều mang lại cảm giác giống nhau, trong trẻo nhưng lạnh lùng xa xăm.

Một khúc kết thúc, hân ngừng đầu, mỉm cười với ta nói: “Nàng không phải nói sẽ đánh đàn cho ta nghe sao?”

“Người đàn tốt hơn ta nhiều, nên người đàn cho ta nghe mới đúng chứ!” Ta lắc đầu, chơi xấu nói.

“Nàng nha!” Hân cũng chiều lắc lắc đầu: “Nói mà không giữ lời nha!”

“Ừ, chuyện kia, Âm, người nói cho ta chuyện của mẫu thân được không! Được không?” Ta chờ đợi nhìn Âm, nói năn nỉ.

“Nàng muốn biết cái gì nào?” Âm lặng lẽ nhìn ta.

“Chuyện đó, bà là người như thế nào? Bà rõ ràng là người của U Minh Âm phủ, vì sao lại đến Vô địch sơn trang? Còn vì sao bà lại bỏ ta khi mới sinh ta? Còn nữa, bà chết như thế nào?” Giọng nói của ta càng ngày càng nhỏ dần.

“Bà là một người phụ nữ đẹp.” Ánh mắt Âm dường như trở nên mơ màng: “Bộ dạng của nàng và bà ấy rất giống nhau, dường như là đi ra từ một cái khuôn mẫu.”

Ánh mắt Âm dịu dàng mà sâu sắc: “Đó là một chuyện xưa rất dài, thực ra ta biết chuyện này cũng không nhiều, nàng đến hỏi ông ấy là tốt nhất. Tất cả mọi chuyện có liên quan đến mẫu thân của nàng, không ai rõ ràng hơn so với ông ấy.”

“Người là nói Minh Ngự sao? Cậu của ta sao? Chỉ là ông ta xem ra không giống như bình thường à ~ á ~ rất xin lỗi ~” Ta thề lười.

“Nếu có một ngày, nàng mất đi bảo bối yêu quý nhất của mình, đó là thứ còn quý hơn sinh mệnh của nàng, nàng sẽ thế nào?” Âm dịu dàng hỏi.

“Ta?” Ta cúi đầu nhớ lại: “Ừ, ta không biết, bởi vì ít ra ta bây giờ không hề có thứ như vậy, ta vẫn là chỉ một mình.”

Bỗng nhiên cảm thấy chua chát, thật sự không có đâu! Thậm chí sinh mệnh của bản thân cũng không thấy quan trọng, chỉ là bản thân mình thôi!

Giọng nói trầm thổ dài, đau buồn nhìn chăm chú vào ta: “Từ Nhi, nàng đừng như vậy. Nàng còn rất trẻ, nàng sinh ra vào lúc đang giữa mùa xuân, nàng nhẽ ra càng phải vui vẻ mới đúng.”

“Người vừa nói chữ ‘nếu’! Nếu như người phải gánh chịu sự oán hận mà đến cả nguyên nhân người cũng chẳng biết, liên tiếp có người nói với người rằng người không nên tồn tại, như vậy người nên làm thế nào đây?” Ta thản nhiên cười nói: “Cũng phải nghi ngờ chứ! Hoài nghi chính mình thực ra đã làm sai chuyện gì? Hoài nghi mình sinh ra có ý nghĩa gì! Cho dù cuối cùng mất đi, ít nhất ông ta cũng đã từng có được người quan trọng hơn mạng sống của mình! Còn ta, thậm chí ngay cả chính bản thân mình cũng không có được.”

Âm cười khổ lắc đầu: “Nàng sai lầm rồi, việc có được rồi sau đó mất đi mới là chuyện tàn nhẫn nhất! Nếu ngay từ đầu không ôm hi vọng, như vậy vĩnh viễn sẽ không thất vọng, nếu cho tới bây giờ không có gì, thì cái đó vĩnh viễn cũng sẽ không mất đi!”

“Ngày ông ấy bắt đầu mất đi bảo bối đó, ông cũng đã chết đi, bây giờ còn lại chẳng qua cũng chỉ là cái xác không hồn thôi!” Âm than nhẹ.

“Ông mất đi cái gì chứ?” Ta không nhịn được hỏi.

“Mẫu thân của nàng, muội muội của hân, Minh Ánh Nguyệt!” Âm chậm rãi nói.

Không biết vì sao, ta bỗng nhiên nghĩ đến ta và ca ca!

“Chuyện đó

~ huynh muội bọn họ tình cảm tốt như vậy sao?” Ta cẩn thận hỏi dò.

“Tử Nhi

” Ánh mắt Âm đột nhiên trở nên rất kỳ dị: “Nàng

”

“Sư phụ!” Âm bỗng nhiên đứng lên.

Ta quay đầu, hần đứng ở ngay phía sau ta, vẫn là quần áo dài màu đen, mái tóc bạc rất đẹp đang rối tung, ánh mắt lạnh như băng!

Ta cuối cùng hiểu được vì sao Âm có tính tình như vậy!

“Người đi theo ta tới chỗ này!” Hần không biểu lộ tình cảm nói.

Ta quay đầu, đôi mắt – mở to nhìn Âm.

“Sư phụ, Tử Nhi không có giày, con ôm nàng cũng được!” Âm cung kính nói.

Hần không nói gì nữa, xoay người rời đi.

Âm nhẹ nhàng ôm lấy ta, yên lặng theo sát phía sau ông ta.

Hần đi đường không hề phát ra một chút âm thanh, giống như là thổi qua trên mặt đất, ta cảm thấy hần càng chạy càng nhanh, rất nhanh, chúng ta đã nhảy vọt lên nhánh cây !

Ta gắt gao ôm Âm, không biết vì sao lại nhớ tới người đàn ông kia!

Sau khi hần phát hiện ta mất tích, không biết sẽ có phản ứng thế nào đây? Hần và Hàn Ti Nhược không biết đã sao rồi? Lời nói của hần ngày đó thực ra là có ý tứ gì chứ? Hần, thực sự muốn ta sao?

Ta nặng nề lắc lắc đầu, tại sao có thể nghĩ như vậy! Hần sẽ không quản sự chết sống của ta đâu! Nói không chừng hần còn tưởng rằng ta tự mình chạy trốn chứ! Đến lúc đó chỉ sợ hiểu lầm ta còn không kịp nữa!

Ta không khỏi khẽ thở dài.

Ngay phía sau, Âm dừng chân lại.

Chúng ta đứng trước cửa một cái sơn động, ông ta đi thẳng vào trong động, Âm cũng ôm ta đi theo vào.

Trong động rất tối, ta không nhìn thấy gì cả, nhưng bước đi của hai người bọn họ dường như không có chút do dự, ta im lặng tựa vào ngực Âm, chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đều của hần.

Một lát sau, hình như ta nghe thấy âm thanh nước chảy, sau đó bỗng nhiên trước mắt sáng ngời.

Đẹp quá!

Toàn là hoa sen đỏ nở rộ !

Kỳ quái chính là, ngay cả lá cũng đỏ, màu đỏ như lửa!

Nước nuôi sen đỏ cũng rất kỳ lạ, mặt trên tràn ngập một tầng sương mù, giống như bên trên sen đỏ khoác một tấm áo mỏng.

Mình Ngự khom lưng xuống, ngắt một đóa sen đỏ, giơ lên trước mặt ta: “Ăn đi!”

“Á! Ăn!” Ta kinh ngạc nhìn đóa hoa trước mặt.

“Đừng sợ! Đây là sen đỏ, ăn đi thôi!” Âm dịu dàng nói trấn an ta.

Ta thấy vẻ mặt cậu dường như có chút không kiên nhẫn, ngoan ngoãn nhận hoa, cẩn thận ngắt một mảnh đóa hoa bỏ vào miệng.

Thật ngọt, cũng không khó ăn, ta nuốt một ngụm xuống.

Ai ngờ, sau khi nuốt đóa hoa xuống, ta bỗng nhiên cảm thấy được có một luồng khí nóng từ trong bụng đi lên!

“A! Nóng quá!” Ta sợ hãi nắm chặt tay Ấm.

Bỗng nhiên, Minh Ngự đưa tay mang ta từ trong lòng Ấm đem về, xoay người lướt qua ao sen, đi vào phía trong!

Bên trong lại có thể có động tiên khác!

Cũng là một cái ao như bên ngoài, chỉ là đã không có hoa sen, hình như có dấu vết người luyện công, bên cạnh có bậc thang, để cho người ta có thể đi xuống bên trong ao.

Cách cái ao đó không xa có một cái giường, còn có một cái bàn, trên mặt bàn rải rác bày một ít lược cho phụ nữ dùng, trâm cài tóc cùng son linh tinh gì đó, hình như đây là nơi cho ai đó tắm rửa nghỉ ngơi.

Minh Ngự đem ta đặt lên giường, làm ta ngồi xếp bằng xong, hắn cũng ngồi ở phía sau, giống như lần trước ở trên thuyền hoa Tây hồ Ấm trị liệu cho ta, hai tay Minh Ngự áp trên lưng ta.

Hình như có một luồng khí từ bàn tay hắn truyền đến, chảy vào chân tay, xương cốt của ta, cùng với luồng khí trên tập trung ở cùng một chỗ, luồng khí được dẫn đường chảy qua các kinh mạch của ta.

Ước chừng qua một nén hương, Minh Ngự mới rút tay về.

Cả người ta cảm giác như vừa mới bị mặt trời chiếu qua, toàn thân đều ướt đầm.

“Cảm thấy thế nào rồi?” Ấm thân thiết hỏi han.

Ta mở mắt ra, hướng hắn chậm rãi gật đầu, chỉ cảm thấy sức lực toàn thân đều bị lấy hết đi rồi, dường như ngay cả nói cũng không nói ra được!

“Người yên tâm, nó tạm thời không có việc gì.” Minh Ngự lạnh lùng nói: “Nhưng mà, thể chất của nó có thể sống được cho tới hôm nay đã là kỳ tích rồi, nếu tình hình đi xuống, lâu thì một năm, chậm thì ba tháng, nó sẽ bị hàn độc công tâm mà chết!”

Ấm bỗng nhiên nhìn thẳng Minh Ngự, quỳ xuống, nói: “Xin sư tôn dù bất cứ giá nào đều phải cứu lấy Tử Nhi!”

Ta chỉ cảm thấy được trong lòng đau xót, thế nhưng không cách nào mở miệng nói chuyện, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

“Hừ! Cũng thật khó nha! Người lại có thể vì tiểu nha đầu này quỳ xuống cầu xin sư tôn!” Minh Ngự lạnh lùng nói, đứng dậy đi xuống giường.

“Sư phụ, dù nói như thế nào, Tử Nhi cũng là con gái của dì Nguyệt! Lúc trước Ấm đã đồng ý với dì Nguyệt, dù thế nào cũng phải giữ nàng bình an! Mong sư phụ giúp đỡ!” Ấm nói thành khẩn.

“Người không đề cập tới chuyện hay!” Ánh mắt Minh Ngự bỗng nhiên biến thành đỏ như máu!

“Không sai, nó là con gái của Nguyệt Nhi! Nhưng nó lại con gái của Nhan Vô Định! Ta hận không thể uống máu người nhà họ Nhan, ăn thịt người nhà họ Nhan! Người còn muốn bảo ta cứu họ Nhan! Nó là Nhan Tử Sa! Không phải Minh Tử Sa!”

“Dù nói theo cách nào, trên người Tử Nhi thật sự là đang chảy dòng máu của dì Nguyệt ạ! Nàng là cốt nhục duy nhất của dì Nguyệt, nếu dì Nguyệt dưới tuổi vàng có biết, nhất định cũng sẽ xin sư tôn ngài cứu nàng! Nể mặt Nguyệt di, sư tôn cũng có thể, cứu nàng một mạng a!”

Minh Ngự lạnh lùng nhìn Ấm, quay đầu lại nhìn ta, bỗng nhiên, khóe môi hắn nhếch lên một tia cười lạnh, chậm rãi nói: “Người nói rất đúng, trên người nó có một nửa dòng máu là của Nguyệt Nhi. Tốt! Vì một nửa dòng máu này ta cho người một cơ hội!”

Hắn chậm rãi đi tới, ánh mắt thay đổi kỳ lạ khó phân biệt: “Tiểu nha đầu, người có muốn chết không?”

Ai lại muốn chết chứ? Vừa rồi nghe thấy hắn nói ta chỉ còn sống được mấy ngày, lần đầu tiên ta cảm thấy sợ hãi cái chết.

Ta nhìn hắn, lắc lắc đầu.

“Tốt lắm!” Hấn vừa lòng gật đầu: “Chỉ cần ngươi làm giúp ta một việc, hoàn thành xong, ta coi như ngươi đã muốn sống, nhanh chóng cho ngươi là người Minh gia, hiển nhiên, hân độc trên người ngươi ta sẽ nghĩ cách giúp ngươi diệt tận gốc! Sau đó, ngươi có thể lấy thân phận cháu ngoại duy nhất của Minh Ngự ta mà sống ở U Minh Âm phủ. Về sau, ta sẽ đem tất cả quyền lực và võ công truyền cho Âm, ngươi chỉ cần cùng Âm thành thân, tự nhiên cũng sẽ trở thành nữ chủ nhân U Minh Âm phủ! Đến lúc đó muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, ngươi có thể ngày ngày sống như thần tiên!”

“Ngươi nhất định rất muốn biết ta muốn ngươi làm chuyện gì phải không?” Hấn cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt ta, khóe môi nhếch lên, làm cho ta không khỏi nhớ tới chuyện ma quỷ hút máu kia!

“Ta muốn ngươi tự tay giết Nhan Ngạo Hành!”

15. Chương 15

Giết? !” Ta kinh ngạc mở to hai mắt.

“Đúng vậy, ta muốn ngươi tự tay giết hấn!” Hình như Minh Ngự không hề để ý tới sự ngạc nhiên của ta, ngược lại như là phát hiện ra điều gì đó dường như rất thú vị, khóe miệng nhếch lên rộng vài phần: “Ta sớm đã muốn giết hấn! A! Không chỉ có giết hấn, mà còn muốn làm cho hấn thân bại danh liệt! Làm Vô địch sơn trang chảy thành tro tàn! Vĩnh viễn

~”

Ánh mắt ông ta biến đổi: “Hết lần này tới lần khác, ta từng thề, tuyệt đối sẽ để người của Minh gia, hoặc là lấy thực lực của U Minh Âm phủ để phá hủy Nhan gia bọn họ! Cho nên, những năm gần đây, ta luôn không hài lòng! Ngươi và ta coi như là có duyên

”

Ánh mắt ông liếc xéo: “Chúng ta này coi như là làm giao dịch công bằng thôi! Ta cứu ngươi một mạng, ngươi đưa ta một mạng, như vậy cũng không tính quá mức chứ!”

“Giao dịch công bằng sao?” Ta không khỏi cười lạnh nói: “Ông biết rõ hấn là võ lâm minh chủ, võ công càng không cần phải nói, ta chỉ là một thiếu nữ, làm thế nào có thể giết được hấn? Hơn nữa, hấn dù sao cũng là huynh ruột của ta, ông bảo ta giết ca ca của mình, chẳng phải là phải hãm hại ta bất nghĩa sao, ngày nào đó nếu đi xuống hoàng tuyền, ta làm sao có thể đối mặt với liệt tổ liệt tông nhà họ Nhan!”

“Thật sự là hiếm có nha!” Giọng hấn lộ vẻ mỉa mai: “Không thể ngờ được nhà họ Nhan còn có người như ngươi vậy! Ha ha

chỉ có điều là theo ta được biết, vị huynh trưởng kia của ngươi cũng không xem ngươi là muội muội a!”

“Như thế nào? Không phải sao? Nếu không phải chính mồm ngươi thừa nhận ngươi là Nhan Tử Sa, ta còn thực lòng nghĩ đến ngươi là thiếp yêu của hấn, hôm qua bên trong sương phòng nhà họ Thích, thật đúng là vu sơn mây mưa, thật là giống kỹ nữ nha!”

Ta chỉ cảm thấy được một trận co rút đau đớn trong bụng! Không khí xung quanh dường như cũng bị lấy đi rồi! Ta dùng hết tất cả sức lực, nắm chặt ống tay áo, nắm ngón tay đến mức các đốt ngón tay đều bắt đầu trở nên trắng bệch!

Ông ta đã nhìn thấy ! Đã nghe thấy! Ông ta đã biết hết thấy! Trong lòng ta tuyệt vọng điên cuồng gào thét!

Ta chết trân nhìn chằm chằm tay của mình, cả người run rẩy, lại nói không ra một lời nào!

Đơn giản là, điều ông ta nói đều là sự thật!

“Như thế nào?” Minh Ngự kéo cằm ta lên, hai mắt trống rỗng sát lại gần nhìn ta: “Đau lòng? Xấu hổ? Vẫn là sống không bằng chết? Hai người các ngươi làm ra cái việc loạn luân như vậy, chỉ sợ các tổ tông nhà họ Nhan dưới đất mà biết được, mới là có thể vô cùng đau đớn chứ!”

Ta muốn phản bác, ta muốn giải thích, ta muốn nói, ta là bị bắt buộc!

Nhưng mà, dường như trong cổ họng như đang có cái gì đó chặn lại ở nơi nào đó, ta ngay cả một chữ cũng nói không nên lời!

Toàn bộ không khí trong cơ thể cứ thế rút ra khỏi! Ta chỉ cảm thấy được một trận trời đất quay cuồng!

“Ồ

không cần

~” Cơ thể mơ hồ ngã xuống, có tiếng nước róc rách, trong màn phù dung, đêm xuân ngấn ngủ!

Một đôi nam nữ đang trong tình cảm mãnh liệt kia rõ ràng chính là ta cùng ca ca!

Không được! Không thể! Các người không thể làm như vậy!

Ta vừa định chạy vào ngăn cản bọn họ, ai ngờ, ta ở trên giường kia, lại có thể rút ra một thanh đao ngắn từ đằng sau, đâm thẳng về phía hắn!

“Không được!” Ta sợ hãi kêu ra tiếng!

“Nàng tỉnh rồi?” Mở mắt ra, đối diện chính là ánh mắt lo lắng của Ám.

“Không! Không được nhìn ta!” Ta đột nhiên bừng tỉnh, theo bản năng muốn chạy trốn.

Ám đã biết! Hắn đã biết!

Cái lúc cố ý làm cho Thanh biết, hứng thú trả thù của ca ca đã quá mức, có lẽ trong tiềm thức ta cũng hiểu được, Thanh không có ảnh hưởng gì đối với chúng ta, nhưng là, lần này ta phải đối mặt với Ám!

Nói ta dối trá cũng được, nói ta làm bộ cũng được, ta thật sự không hy vọng để Ám thấy ta với bộ mặt dơ bẩn như thế!

Ám, đối với ta, là sự tồn tại đặc biệt!

“Tử Nhi! Tử Nhi! Nàng bình tĩnh một chút!” Ám ôm lấy ta, cố gắng muốn trấn an cảm xúc của ta!

“Ta đã sớm biết chuyện tình của các người!” Ám lớn tiếng nói.

Cơ thể của ta cứng ngắc một hồi: “Người có biết sao?” Ta quay đầu, chăm chú theo dõi hắn, nói.

“Ừ!” Hắn bắt đầu khác: “Ta đã sớm biết quan hệ của các người!”

Ta chậm rãi tránh khỏi tay hắn, từ từ giật lại giữ khoảng cách với hắn, lắc lắc đầu một cách cứng nhắc, từng chút từng chút một!

“Người biết rồi! Các người đều nói biết ! Vậy cuối cùng người thấy ta thế nào? Người an ủi ta, quan tâm ta, thực ra là vì cái gì? Đồng cảm với ta? Thương hại ta? Thực ra người nhất định cười nhạo sau lưng ta, cảm thấy ta rất bẩn thỉu đi? Một người con gái có thể không biết liêm sỉ lên giường với ca ca của mình!” Ta hung hăng trừng mắt nhìn Ám, miệng vết thương trong lòng lại bị xé rách.

“Tử Nhi!” Ám cau mày, đưa tay muốn tới ôm ta: “Nàng hãy nghe ta nói

~”

“Nói cái gì? Người không để ý ư?” Ta lạnh lùng nhìn Ám: “Ha hử, đúng nha, vốn ta chính là họ Nhan, là người U Minh Ám phủ các người muốn loại bỏ! Người rất tốt với ta, cũng là vì thuyết phục ta, làm cho ta chính tay đâm Nhan Ngạo Hành, trút giận thay Minh Ngự sao?”

Ta rõ ràng không muốn nói những lời này, ta rõ ràng không muốn, thấy ánh mắt Ám ảm đạm , rõ ràng là ta đã làm cho hắn đau lòng !

“Tử Nhi! Nàng phải hiểu được, ta đối với nàng là không có gì không tốt ! Nàng phải tin tưởng ta! Nàng yên tâm, ta nhất định nghĩ biện pháp thuyết phục sư phụ ! Chuyện vừa mới nói, nàng không cần để trong lòng.” Ám thấp giọng nói: “Tạm biệt, nàng nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Nói xong, hắn xoay người muốn rời đi.

“Đề ta đi!” Ta nhỏ giọng nói: “Ta phải trở về!”

Thân hình Âm bị kìm lại, nhưng cũng không có quay đầu lại.

“Người đã nói, chỉ cần là nguyện vọng của ta, người sẽ không làm ta thất vọng, đúng không?” Ta nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ!” Âm xoay người lại đáp: “Chỉ cần là nàng muốn!”

Hắn xoay người, kéo cái chăn gấm trên giường bọc lấy thân thể của ta, cẩn thận ôm lấy ta, đi về phía cửa.

Ta nhắm chặt hai mắt lại, lắng lắng nghe tiếng gió đến gào thét bên tai ta, cánh tay Âm vòng quanh thân thể của ta, hơi thở hắn lượn lờ quanh ta.

Vì sao? Rõ ràng là giống thời thơ ấu, nhưng tâm tình của ta đã hoàn toàn khác hẳn!

Không biết qua bao lâu, ta nghe thấy Âm nhẹ giọng nói: “Chúng ta tới rồi!”

Ta chậm rãi mở mắt ra, chúng ta đang ở trước cửa Thích gia trang.

Bỗng nhiên, cánh cửa mở két một tiếng, một người chạy ra từ bên trong.

“Minh Âm lớn mật, người dám dụ dỗ Tử Sa muội muội, phải bị tội gì!” Thích Thiếu Thương cầm trong tay trường kiếm, lớn tiếng quát.

“Thương nhi! Không được vô lý!” Âm thanh Thích Nghiêm Phong uy nghiêm quát bảo hắn dừng lại.

“Nàng quyết định như vậy sao?” Âm cũng không có để ý tới bọn họ, cúi đầu, hỏi ta.

“Ta quyết định!” Ta trả lời: “Còn nhớ lời nói của ta khi chúng ta mới gặp mặt không? ‘Sống chết tại mệnh, phú quý ở trời, ta Nhan Tử Sa nếu như phiền công tử ra tay giúp đỡ, cũng chỉ là công tử xen vào việc của người khác!’, ta hiện giờ cũng vậy, đều có cùng suy nghĩ giống như khi đó!”

Ta quay đầu, bình tĩnh nhìn ánh mắt Âm, nói: “Âm! Trong lời nói ta vừa mới nói, có một nửa là nổi cáu! Người không cần để ở trong lòng. Một nửa khác cũng là nói thật!”

Ta cắn răng nói: “Ta sẽ không cúi đầu xin hắn! Tương lai của ta là do chính ta quyết định! Người cũng không cần xin hắn! Nếu người coi ta là bạn bè, từ nay về sau người không cần xen vào chuyện của ta nữa! Chuyện sống chết của ta không có quan hệ tới U Minh Âm phủ!”

Không nhìn sắc mặt trắng bệch của Âm, ta cự tuyệt tránh cái ôm của hắn.

“Ta nói rồi, chỉ cần là nguyện vọng của nàng, ta cũng sẽ không làm nàng thất vọng! Nhưng lời hôm nay nàng nói, ta sẽ không nghe! Ta sẽ không mặc kệ nàng! Nàng cho ta thời gian!” Âm thanh Âm kiên định vang lên đằng sau lưng ta.

Ta xoay người, lắc đầu khê thờ dài: “Không cần! Thật sự không cần!”

“Tử Nhi!” Âm vội vàng kêu lên.

“Minh công tử không có nghe thấy lời xá muội nói hay sao?” Ca ca chậm rãi từ trên bậc thang đi xuống dưới, hắn lạnh như hàn tinh (ý là như mùa đông ý) con người lạnh lùng nhìn chúng ta.

“Thiếu chủ! Chủ nhân gọi về ngài trở về!” Một người mặc đồ đen bỗng nhiên xuất hiện, cung kính quỳ xuống, nói thầm.

“Cút!” Âm rõ ràng rất tức giận.

“Thiếu chủ! Chủ nhân rất không vui! Mời ngài lập tức trở về!” Người mặc đồ đen, không ngẩng đầu lên mà tiếp tục nói.

Ta chậm rãi xoay người, mỉm cười nói: “Âm, thật hiếm có nha, còn có thể thấy bộ dáng tức giận của người nha?”

Mắt Âm đã không còn thấy sự bình tĩnh và kiềm chế như trước nữa, sự giận dữ không chút nào che dấu, nhưng ngược lại càng khiến cho khuôn mặt khôi ngô của hắn càng thêm sinh động hơn.

Nghe xong lời ta nói, trong mắt Ám gọn lên tia do dự: “Dù như thế nào, không cho phép làm chuyện điên rồ! Chờ ta quay lại!”

“Ha hả, tính tình Minh Ngự xem ra thật sự rất thối rửa nha, nghĩ đến dáng vẻ bức tức của hần, ta còn phải có chút không rét mà run!” Ta tinh nghịch trừng mắt nhìn về phía hần: “Nếu ta đã quyết định, ta đây sẽ chăm sóc tốt tương lai của ta. Về phần nó dài hay ngắn, kỳ thật đều không sao cả, chỉ là hiện tại ta nên vì chính mình mà sống!”

“Tự chăm sóc bản thân cho tốt! Chờ ta trở lại!” Ám thâm trầm liếc mắt nhìn ta một cái.

“Ừ! Ta sẽ làm vậy! Người không cần lo lắng! Ta đã nghĩ thông suốt! Về sau nhất định phải theo mong muốn của bản thân, mỗi ngày đều vui vẻ mà sống!” Ta cười nói.

Lông mày Ám vẫn là không nhúc nhích, hần đi tới, cầm lấy tay ta, lấy ra một chiếc còi ngọc xanh biếc và một cái bình ngọc nhỏ đặt vào trong tay ta: “Nàng cầm cái này, nếu muốn tìm ta nói chuyện, thì thổi nó lên, ta sẽ tới! Đúng hạn ăn hỏa hạt sen! Không cần cậy khỏe, ngộ nhờ ta không có quay lại, nàng cảm thấy không chống đỡ được thì lập tức tìm ta! Đã biết chưa? Còn nữa, chuyện kia ta sẽ nghĩ biện pháp, nàng không nên suy nghĩ bậy bạ!”

Ta ngoan ngoãn gật đầu: “Người mau đi đi!”

Hần lo lắng nhìn ta, quay đầu nói với Thích Nghiê Phong: “Thích trang chủ, thật có lỗi, chỉ sợ không kịp uống rượu mừng thọ ngài, Gia sư gọi về, Ám phải đi rồi, đến lúc đó, lễ mừng thọ nhất định sẽ đưa đến đúng giờ. Mong Thích trang chủ tha lỗi!”

“Minh công tử khách sáo rồi! Vậy Thích mỗ cũng không có cưỡng ép, thay mặt Thích mỗ gửi lời hỏi thăm tới chủ phủ! Về việc trước đó chưa nói xong, có cơ hội nhất định sẽ cùng chủ phủ nói tiếp.” Thích Nghiê Phong hơi hơi chấp tay lại.

“Cáo từ!” Ám vừa nói xong, liền xoay người bay vút đi.

Nhìn Ám đi xa, không tránh được có chút lo lắng, lần này hần đem ta trở về, không biết Minh Ngự có giận cá chém thớt với hần hay không.

“Tiểu thư! Tiểu thư! Cô không sao chứ!”

Ta quay đầu, Oanh Nhi vẻ mặt lo lắng nhìn ta.

“Ta khỏe lắm, không cần lo lắng. Oanh Nhi, có nước nóng không? Ta muốn tắm rửa thay quần áo!” Ta mỉm cười nói.

“Vâng ạ! Tiểu thư, em lập tức đi chuẩn bị! Trên người tiểu thư đây là

~”

“A?” Ta cúi đầu nhìn, nguyên là tấm chăn gấm trên người của ta, giao nó cho Oanh Nhi: “Này em cầm lấy mang đi!”

“Vâng, nô tỳ lập tức đi chuẩn bị.” Oanh Nhi vội vàng chạy đi vào.

“Bé con Tử Nhi, người cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi trước đi! Có chuyện gì, để sau hãy nói được rồi!” Thích Nghiê Phong đi đến trước mặt ta, nhẹ nhàng nói.

“Vâng, Thích bá bá, vậy Tử Nhi đi nghỉ ngơi trước ạ!” Ta gật đầu, quả thực là có chút mệt mỏi, đột ngột đối mặt với nhiều chuyện như vậy, rất khó mà không phiền lụy à!

“Tử Sa muội muội, nàng và Minh Ám rốt cục là

” Thích Thiểu Thương nhìn ta muốn nói lại thôi.

“Hần với ta mà nói là người rất đặc biệt!” Ta mỉm cười nói: “Thích đại ca yên tâm, người đầu tiên không có khả năng làm thương tổn muội chính là hần! Vậy, Thích đại ca, để uội nghỉ ngơi trước được không?”

Thích Thiểu Thương ngậy người ngẩn ngơ, hần nhất định không ngờ ta sẽ nói như vậy, sững sờ đứng ở bên kia, đến khi ta lên tiếng nhắc nhở mới tránh sang một bên.

“Nói cho rõ ràng! Ngươi là có ý tứ gì?” Lúc này đổi lại là Nhan Ngạo Hành, chắn trước mặt ta .

Ta nhẹ nhàng thở dài một hơi, nói: “Ý tứ đúng như vậy đó! Ca ca, muội nói, muội muốn đi tắm thay quần áo! Có chuyện gì, chúng ta để nói sau có được không?”

Bất ngờ, hần cũng không có hỏi thêm nữa, chỉ nhìn mắt ta một cái thật sâu, đồng thời chủ động tránh đường cho ta.

Ta cũng không liếc hần một cái, lập tức đi vào cửa chính.

16. Chương 16

Nằm ở bên trong thùng lớn nước ấm, ta nhẹ nhàng thả lỏng chân tay, mềm rũ xuống, hơi nóng bay lên làm ta vô cùng thoải mái.

Đã lâu không có thư giãn như vậy!

Cũng hiểu được có chút ngoài ý muốn, ngay từ đầu lúc biết mình sắp chết, thật là vô cùng khiếp sợ, nhưng hiện giờ, ta lại có thể thoải mái hưởng thụ cảm giác tắm nước nóng.

Ha hã, thật sự có chút khâm phục chính mình, năng lực thích ứng thật sự không phải chỉ là mạnh mẽ bình thường!

Đúng nha, thích ứng, đầu tiên thích ứng chính là ca ca, thân thể bị hần chiếm đoạt, tiếp theo là thích ứng sự ôn nhu và che chở của Âm, tiếp nữa, là thích ứng việc không biết lúc nào mình có thể chết.

Chết sao? Ta vốc một ít nước trong, nhìn giọt nước chảy xuống theo khe hở giữa các ngón tay, từng giọt từng giọt một, giống như sinh mệnh của ta, từng giọt rớt xuống dưới.

Trong phút chốc, nước mắt cũng rơi xuống, từng giọt từng giọt, ta run rẩy lo sợ cho chính mình, chỉ có thể ôm đầu gối, cắn môi, mặc cho nước mắt giống như mưa, rơi mãi không ngừng.

Sợ hãi, thực sự ta sợ hãi !

Chết, là điều đáng sợ cỡ nào chứ!

Ta không muốn chết!

Ta cắn môi, nghẹn ngào ra tiếng.

“Oanh Nhi, em nói xem, nếu ta chết, sẽ có người đau lòng, buồn bã chứ?” Bàn tay đang giúp ta chải đầu khẽ run lên.

“Tiểu thư nói đùa, tiểu thư nhất định có mệnh trăm tuổi !” Oanh Nhi vội vàng nói.

“Thật sao? Mệnh dài trăm tuổi?” Ta nhìn mình trong gương cười khẽ một cái: “Tốt lắm,Oanh Nhi, giúp ta đem chuỗi ngọc trai tím kia lại đây cho ta, cái khác không cần đeo, tóc thì dùng cây trâm tím kí cài lên là được.”

Lúc ta đi vào thư phòng, đã có người ở đó chờ ta .

“Thích bá bá.” Ta cung kính gọi một tiếng.

Thích Nghiêm Phong xoay người, diễm đạm nhìn ta, chậm rãi mở miệng nói: “Bé Tử Nhi, con chịu oan ức rồi, đừng sợ, cho dù đã xảy ra chuyện gì, đều có Thích bá bá làm chủ cho con!”

“Thích bá bá, con chỉ muốn biết một việc!” Ta không giấu nổi ý cười, chăm chú mở miệng hỏi: “Cha con là chết như thế nào?”

Thần thái Thích Nghiêm Phong cũng không thay đổi, hần chỉ cúi đầu lưỡng lự trong chốc lát, ngẩng đầu nói: “Hần là bị bệnh hiểm nghèo, đột nhiên qua đời, không phải sao?”

“Đây chỉ là cách nói với bên ngoài!” Ta lạnh lùng nói: “Lúc con chạy về nhà, hoàn toàn không nhìn được thi thể phụ thân, cha đã bị đưa vào bên trong quan tài, thậm chí ngay cả con là con gái cũng không thể thấy mặt cha một lần cuối cùng! Bệnh hiểm nghèo gì mà kịch liệt như thế chứ?”

Thích Nghiê Phong lẳng lẳng nhìn ta, rất lâu sau mới mở miệng nói: “Con rốt cục là muốn biết cái gì? Bé Tử Nhi, có một số việc con vẫn không nên biết thì hơn.”

“Con chính con gái của ông ấy, chẳng lẽ con ngay cả muốn biết nguyên nhân chân tướng vì sao phụ thân qua đời cũng không được ư?”

“Chân tướng?! Chân tướng chính là ông ta đã chết!” Thích Nghiê Phong lạnh lùng nói: “Ông đã muốn chết! Bé Tử Nhi, con đã hiểu chưa? Người đã chết rồi không thể sống lại! Con còn đau khổ tìm hiểu mấy chuyện này, thực ra đều là thừa. Người đã chết, dù gì cũng đều không thể! Về chuyện ông ấy chết như thế nào, cũng đã không còn có ý nghĩa nữa!”

“Nhưng mà ít ra nên làm người sống biết được chân tướng chứ! Con

~” Ta vội vàng nói.

“Người thật sự muốn nghe sao?” Một âm thanh lạnh lùng cắt ngang lời nói của ta.

Ta quay đầu lại, ca ca đang đứng ở trước cửa thư phòng, mặt vẻ đầy lo lắng.

“Đúng vậy!” Ta bình tĩnh nói, không hề nao núng nhìn thẳng vào mắt hắn: “Ta muốn biết.”

“Người sẽ không hối hận chứ?” Mắt hắn lạnh lẽo như băng.

“Ta sẽ không hối hận !” Ta nhìn hắn, nói từng chữ một.

Môi ca ca, nhếch lên một tia lạnh như băng cười: “Tốt lắm! Vậy người nghe cho kỹ đây!”

“Phụ thân, đầu tiên là bị hạ độc, sau đó lại bị một mũi kiếm lợi hại xuyên qua thân thể!”

“Người tự tay giết phụ thân, gọi là Minh Ánh Nguyệt!” Hắn chậm rãi đi đến trước mặt của ta, cúi đầu, gắt gao nhìn chăm chăm ta, chậm rãi nói: “Chính là mẫu thân thân sinh của người!”

Ta chỉ cảm thấy được thân mình mềm nhũn, lập tức ngã trên mặt đất, mỗi một từ mà ca ca nói , giống như là kim châm, từng chút từng chút một ra sức đâm vào ta.

“Vì sao lại có thể chứ?” Ta thì thào nói: “Không có khả năng! Mẫu thân ta vì sao lại muốn giết phụ thân chứ? Vì sao? Ca ca nhất định lầm rồi!”

“Lầm?” Ca ca hừ lạnh một tiếng, nói: “Lúc ta đuổi tới nơi, phụ thân đã chết ở bên trong vũng máu, mà chính Minh Ánh Nguyệt cầm thanh kiếm kia! Chính là thanh kiếm đâm qua thân thể phụ thân!”

“Vậy mẫu thân muội đâu?” Ta ngẩng đầu, vội vàng hỏi: “Người thế nào ?”

“Bà ta sao? Bà ta gặp chuyện bại lộ, cũng dùng kiếm tự sát ngay tại chỗ!” Ca ca nắm lấy cánh tay của ta, một tay kéo ta đứng lên: “Bà ta dùng chính thanh kiếm đâm phụ thân để tự sát! Thật là ác giả ác báo!”

“Nhất định có chuyện gì sai rồi?” Ta nắm lấy vạt áo hắn, run giọng hỏi: “Có thể là các người lầm hay không! Các người nghĩ sai rồi?”

Ta quay đầu, nhìn về phía Thích Nghiê Phong, hy vọng hắn có thể nói cho ta biết nói, tất cả mọi chuyện đó đều là nghĩ sai rồi!

Trong mắt Thích Nghiê Phong tràn đầy vẻ thương xót đồng tình, hắn chậm rãi lắc đầu với ta.

Thì ra là thế!

Ta buông tay ra, từng bước một, rút lui rồi đi ra ngoài, máy móc đóng cửa lại, xoay người, lại chạy từng bước một về phía trước.

Trong đầu ta quay về nơi có nhiều kỉ niệm với phụ thân, người ôm ta trong lòng rất ấm áp, có cái gì đó đâm vào ngực, còn có nụ cười sáng khoái!

Bỗng nhiên, tất cả nhuộm một mảng đỏ!

Cả người phụ thân đầm máu nằm trên mặt đất!

“Không muốn không muốn! ! ! ! !” Ta thất thanh kêu lớn!

“Sao không ai tới ngăn cản mẩu thân! Không cần, không được phụ thân! Không được!” Ta khóc thất thanh.

Không cần! Đó rõ ràng là phụ thân yêu quý của ta a! Không được giết hấn! Không được!

Không được a

~ Nương!

Nương

~“Nhan Tử Sa! Người nhìn ta đi!” Một âm thanh ở ta bên tai quát: “Tĩnh táo lại!”

“Cứu phụ thân

Tử Nhi chỉ có một phụ thân

~ Nương người không cần , Tử Nhi không cần

~ nhưng người đừng mang phụ thân đi!”

“Chết tiết! Người tĩnh táo một chút! Tử Sa!”

Không cần âm ỉ với ta! Ta muốn cứu phụ thân! Phụ thân

~~Ô!

Bỗng nhiên, hô hấp của ta bị cướp đi !

Đến khi ở trong miệng mằn mặn mùi máu tươi, ta mới nhìn thấy, hóa ra là hấn hôn ta!

“Buông!” Ta mạnh đẩy hấn ra: “Không được đụng vào ta!”

“Trách vì sao người hận ta! Hiện tại ngay cả ta cũng hận chính mình! Vì sao! Vì sao mẩu thân thân sinh của ta lại giết phụ thân thân sinh của ta ! Vì sao cái chuyện như vậy lại xảy ra trên người của ta!”

“Phụ thân võ công cao như vậy, hấn sẽ không dễ dàng bị giết như vậy chứ ! Đúng rồi! Nhất định là ta sai! Hồ đồ rồi, ta lớn lên rất giống nương! Nhất định là phụ thân xem chúng ta làm một, nhất định là như vậy, đúng không?”

“Là ta hại chết phụ thân! Là ta! Ta là sao chổi!” Ta khóc to.

“Người bình tĩnh!” Thần sắc ca ca phức tạp, nắm lấy đầu vai của ta: “Tĩnh táo lại nghe ta nói!”

“Bình tĩnh! Người bảo ta bình tĩnh như thế nào?” Ta hét lớn về phía hấn .

“Người là phụ thân của người! Cũng là phụ thân của ta!” Hấn rống lớn nói.

Ta lập tức ngậy ngấn cả người!

“Phải

~ ông ấy cũng là phụ thân của người

~~ cho nên

người vĩnh viễn cũng không tha thứ của ta, đúng không?” Ta nói mê man.

Một giọt tanh tanh lập tức đến!

Đây là cái gì? Máu sao? Hình như là từ trong miệng của ta nhổ ra !

Rất đỏ! Hóa ra máu có màu đỏ!

Lúc phụ thân chết, máu chảy xuống cũng là đỏ như vậy sao?

Ta hoang mang nhìn lên trời, vì sao bỗng nhiên bầu trời tối đen ?

“Vì sao nàng còn chưa tỉnh lại? Cũng đã ba ngày ba đêm rồi!”

Ầm ỉ quá, đầu đau quá, giọng nói của ai to như vậy?

“Làm ơn, Thích công tử, nàng không chỉ có thân thể bị bệnh, còn có tâm bệnh, bị đả kích lớn như vậy, làm sao có nói khỏe là khỏe ngay được chứ!”

“Người không phải nói người là thần y sao! Nhưng vì sao đến bây giờ người còn không chữa được bệnh cho nàng!”

“Tình trạng thân thể của nàng vô cùng gay go! Nếu chính nàng ấy cũng không muốn sống, không có ý chí, đến thần tiên cũng cứu không được nàng!”

“Nhưng mà người

~~”

“Đủ rồi! Tất cả các người đều đi ra ngoài cho ta!”

“Hung dữ cái gì mà hung dữ hử! Người! Đã sớm nhắc nhở người rồi, không được kích động nàng, bây giờ thì tốt rồi, làm thành như vậy! Ta đã cố hết sức rồi ! Hiện giờ chỉ có thể mặc cho số phận ! Người cũng từ từ hồi hận đi thôi!”

“Mộng công tử!

người đừng nói là, chúng ta đi thôi, để cho hai huynh muội bọn họ yên lặng một chút đi!”

“Hừ!

sớm biết có ngày hôm nay, thì lúc trước đừng có làm!”

Cuối cùng lại yên tĩnh!

Tốt rồi, tiếp tục ngủ

~“Tử Nhi ~”

A? Tay ai vậy? Không cần vuốt ve hai má của ta như vậy, dịu dàng như vậy, sẽ làm ta chìm đắm vào mắt.

“Vì sao nàng không mở mắt ra nhìn ta chứ? Vì sao không muốn nói chuyện cùng ta? Ta biết, nàng nhất định rất hận ta! Vì ta đối xử với nàng như vậy, nàng hận ta cũng là đúng thôi. Nàng biết không? Ta vẫn cho rằng mình đúng, tất cả mọi thứ ta làm đều không sai, còn nhớ ta nói gì với nàng không? Ta sẽ không hối hận! Nàng là của ta! Không có ta cho phép, nàng tuyệt đối không được chết!”

Là ai? Không được mắng ta! Để cho ta ngủ đi! Ta mệt mỏi quá

~“Ta đối với nàng như vậy, nàng chẳng lẽ không muốn trả thù sao? Ta biết nàng thực ra rất thông minh, rất gan dạ và sáng suốt, nàng thật ra luôn tìm kiếm cơ hội, nàng không phải không chịu thua sao? Chẳng lẽ mới như vậy đã muốn buông tha ư? Nàng không phải muốn biết nguyên nhân đến cùng hay sao? Nàng còn chưa hỏi ta, vì sao mẫu thân của nàng lại giết phụ thân? Nàng chẳng lẽ không muốn biết sao?”

Vì sao?

Đúng rồi, bà là người của U Minh Âm phủ, vì sao lại gả cho phụ thân?

Vì sao lúc ta vừa sinh ra, bà ấy đã không ở bên cạnh ta, mà ba năm trước đây vì sao bà ấy lại trở lại, còn tự tay giết phụ thân?

Vậy trong đó cuối cùng có nguyên nhân và kết quả gì?

Có thể có chuyện gì lằng lẩn hay không?

Ta muốn biết!

Ta không cam lòng!

Cổ hết sức mở to mắt, thứ đầu tiên nhìn thấy, chính là hần!

“Tĩnh rồi ư? Có chỗ nào ... không thoải mái không?”

Ta liếm liếm đôi môi khô: “Nước ~~”

Hần đứng lên, lấy một chén nước, mang tới.

“Thức dậy tự uống sao?”

Toàn thân xương cốt giống bị vỡ vụn, ngay cả cử động cũng thật vất vả, ta khó khăn lắc đầu.

Hần liền uống một ngụm trong cái chén, cúi đầu, nuốt cho ta.

Đến khi chiếc lưỡi man mát của hần truyền lại, đôi môi của ta ẩm ướt, ta tham lam rút làn nước ngọt lành trong miệng hần, hoàn toàn không ngờ đã cùng hần dây dưa lưỡi cùng nhau!

Thẳng đến hần lưu luyến liếm lấy khóe miệng còn sót lại mấy giọt nước của ta, môi ta mới rời hần.

“Không được!” Họng của ta giống như bị xé rách, ồm ồm, khàn giọng khó nghe: “Không được đối đãi với ta như vậy!”

Ta khó khăn nói: “Ta không cần sự thương hại của người! Xin người tránh ra!”

Về mặt ca ca phức tạp nhìn ta, trong chớp lát mới nói: “Người không cần ta? Vậy người muốn ai tới cùng người?”

Ánh mắt hần lập tức lạnh như băng, trong mắt có bão động lại: “Người còn đang suy nghĩ về hần?”

“Ta không hiểu người đang nói cái gì? Khụ khụ ~~ Oanh Nhi ở chỗ nào, nàng theo giúp ta là được rồi

khụ khụ ~~ người giờ cao đánh khẽ, buông tha ta lúc này đây đi!”

Ta cười khổ mà nói: “Dù sao mệnh ta cũng sắp không xong rồi!”

“Người đang nói vớ nói vẩn cái gì?” Hần bỗng nhiên rống lên: “Chết tiệt! Người thiếu nợ ta còn chưa có đòi đủ, ta sẽ không cho người chết !”

“Đã nói với người rồi mà, đừng để nàng kích động ! Làm ơn, Nhan lão đại, nàng khó khăn lắm mới tỉnh, người muốn mắng nàng thì để sau mắng tiếp cũng không muộn đâu!” Thanh không biết khi nào cũng đã đi tới.

Hần đẩy ca ca ra, cầm lấy tay của ta bắt mạch, thở dài một hơi: “Tốt lắm, lần này xem như thoát nạn đi! À, có việc này ~~”

Hần quay đầu, nhìn ca ca, ấp a ấp úng nói: “Minh Âm kia đến đây, hần muốn gặp Tử Sa!”

17. Chương 17

“Để hần vào đi!” Ta không đợi ca ca mở miệng liền vội vàng ra lệnh: “Ta muốn gặp hần.”

“Không cho phép!” – Ca ca lạnh lùng – “Người vừa mới tỉnh lại, không thể gặp khách.”

“Âm không phải người ngoài, hần là biểu ca của ta đó!” Ta nói ầm ỹ: “Ta còn có một số việc muốn hỏi hần, cho ta gặp hần đi!”

“Căn cứ vào tình trạng bây giờ của Tử Nhi, vẫn cần hỏa hạt sen ở U Minh Âm phủ để trị liệu, hiện giờ chỉ có thể nhờ cậy Minh Âm hỗ trợ mới có được thôi. Ta thấy hần đối xử với Tử Nhi rất tốt, so với người nào đó mà nói thì hần còn giống ca ca của nàng hơn. Đừng có trừng mắt nhìn ta, dựa vào tình nghĩa huynh đệ nhiều năm của chúng ta, ta rất hiểu tính tình của người. Người cứ chờ xem, một ngày nào đó người nhất định sẽ hối hận.” Thanh lẩm bẩm xong xoay người đi ra ngoài.

Ca ca chỉ vô cùng kinh ngạc đứng im tại chỗ, tự dưng không có phản ứng gì.

Ta khẽ thở dài, giây dựa muốn ngồi lên.

“Chẳng phải nói không có khí lực sao? Tại sao còn muốn cử động!” Ca ca hờn giận nói, khẩu khí tuy nghiêm khắc nhưng rốt cuộc vẫn đi tới, cẩn thận nâng ta dậy, để ta tựa vào người hắn.

Mặt ta đỏ lên, vội nói: “Không cần như vậy, lấy cái gối đầu cho ta dựa vào là được rồi.”

“Như thế nào, sợ hắn thấy thế này sẽ khó chịu sao?” Ca ca cúi đầu nhìn ta.

“Ta thật không thể hiểu nổi” Ta nhìn hắn, nói: “Nếu người thật sự hận ta, vì sao còn chiếu cố ta như thế, cứu ta tỉnh lại. Dù sao ta chết đi chẳng phải là mọi chuyện sẽ chấm dứt sao? Người sẽ khỏi phải nhìn thấy ta, khỏi phải nhớ lại cái chết của phụ thân.”

“Mạng người là của ta, không có sự cho phép của ta, người không được chết!” Hắn chậm rãi nói, chăm chú nhìn ta.

“Sao?” Ta cười khổ: “Ngay cả chết cũng không được ư? Cơ thể của ta, có lẽ cũng chẳng chống đỡ được bao lâu đâu...”

“Lại nói bậy bạ gì đó? Chẳng phải ta đã nói không cho phép nàng suy nghĩ vớ vẩn ư, ta chẳng phải đang đi tìm biện pháp sao?” Âm vừa nói vừa tiến vào.

Ở đằng sau hắn còn có một ông lão đáng vẻ vô cùng cung kính.

“Vì sao mỗi lần ta gặp nàng, nàng đều đang mắc bệnh như vậy?” Hắn trầm thờ dài, giọng nói tràn đầy đau thương nhìn ta.

“Ta cũng không muốn thế đâu.” Ta không khỏi cười khổ, không tìm được mà thân mật hỏi han “Đúng rồi, Minh Ngự có gây khó dễ cho người không?”

“Không đâu. Nàng không cần lo lắng.” Âm nhẹ nhàng nói: “Ta đem theo hỏa hạt sen cùng hỏa liên tới đây giao cho Mộng công tử.”

Đột nhiên Âm quay sang nói với ông lão đứng cạnh: “Phiền ngài xem qua tình trạng của Tử Nhi, rốt cuộc có phải do nguyên nhân kia gây ra hay không?”

“Vâng thưa tiểu thiếu gia.” Ông già tiến tới muốn bắt mạch cho ta.

“Đợi đã, ông ta là ai?” Ca ca vươn tay ngăn cản, hỏi.

« Ta là lão đại phu hầu hạ trong U Minh Ám Phủ, ngay từ đầu đã theo hầu hạ cho Minh gia. » Ông lão mỉm cười nói: “Bệnh của cô nương đây lão phu đã từng biết qua. Cho nên lần này Âm thiếu gia mang ta đến chính là để muốn ta chuẩn bệnh rồi tìm cách chữa trị cho nàng.”

“Không biết phải gọi lão nhân gia là gì?” Ta mỉm cười nói.

“Cô nương có thể gọi ta Long Khâu.” Ông lão mỉm cười hiền lành nói.

“Hóa ra là Long đại phu. Chỉ vì ta mà khiến ngài phải vất vả đường xa tới đây.”

“Cô nương không cần khách khí. Nếu như Âm thiếu gia không nói, nếu ta biết cũng sẽ liều mạng cứu giúp”

“Ca ca.” Ta ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt Nhan Ngạo Hành ngày càng xấu đi: “Hãy để Long đại phu xem mạch cho ta đi!”

Hắn thu hồi tay, coi như đã ngầm đồng ý.

Long lão nhân khẽ cười, cũng không kiêng kị gì nữa, cầm tay ta lên tỉ mỉ xem mạch.

Sau một lúc lâu, ông lão cau mày, nhẹ nhàng buông tay ta xuống, khẽ thở dài một tiếng, nói: “Tâm mạch của nàng bị hàn độc gây thương tổn, thật sự rất yếu ớt. Phủ chủ nói quả không sai. Lần này đúng là đại kiếp nạn!”

“Còn có biện pháp nào chẳng?” Âm trầm giọng hỏi.

“Không phải không có biện pháp. Nhưng đúng là giống như tiểu thiếu gia đã nói, trừ phi Phủ chủ đồng ý trợ giúp.” Long đại phu dừng một chút, lại lắc đầu: “Nhưng khúc mắc ngày xưa với Nguyệt tiểu thư còn chưa được giải đáp, không có khả năng Phủ chủ đồng ý ra tay giúp đỡ chúng ta!”

“Không còn biện pháp khác sao?” Ca ca bây giờ mới mở miệng hỏi.

“Chỉ sợ rằng... ai da ~ Phủ chủ đã luyện U minh thần công tới tầng thứ 9. Nếu ngài ấy có thể giúp tiểu cô nương này打通 kinh mạch toàn thân thì khí hàn độc trong cơ thể sẽ được bức hết ra ngoài.”

“Ngoài hẳn ra chẳng lẽ không còn ai có thể làm được điều ấy sao?” Ca ca lạnh giọng hỏi lại.

“Những người có được nội công thâm hậu như Phủ chủ chỉ sợ rằng quá ít ỏi. Tuy nhiên vẫn có ít nhất là hai người nữa có khả năng. Nhưng điều quan trọng nhất chính là để trị tận gốc căn bệnh thì chỉ có thể lấy độc trị độc, lấy hàn chế hàn, mà U Minh thần công Phủ chủ tu luyện chính là đệ nhất thiên hàn!” Long thầy thuốc giải thích.

“Nếu đã như vậy thì quên đi!” – Ta cười nhạt – “Nói qua nói lại khiến ta lại nhớ đến thái độ của Minh Ngự. Hẳn là cậu của ta nhưng cũng không phải chán ghét ta bình thường, mà là cực kỳ chán ghét đó! Huống hồ, ta cũng không nguyện ý đi cầu xin hắn, cầu xin hắn thì có gì tốt chứ, cũng là muốn một mạng đổi một mạng mà thôi, cũ rích. Ta được như bây giờ đã là tốt lắm rồi, không cần làm phiền tới hắn.”

(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao)

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

“Không bằng cứ để ta đi!” – Âm vừa mở miệng, ta liền ngắt lời – “Thật sự không cần! Tại sao ngươi nhất định muốn đi cầu xin hắn? Nếu như hắn muốn ta đáp ứng điều kiện trao đổi hẳn đưa ra thì ta thà là quên đi chuyện này. Nếu mệnh ta định trước là phải chết sớm, thì cũng chẳng còn cách nào nữa cả. Thật ra ngươi không cần quá quan tâm đến ta, ta chỉ mong trong những ngày còn lại có thể biết rõ ràng một chuyện. Chỉ cần như vậy thì ta chết cũng nhắm mắt.”

“Không cần nói xui xẻo như vậy! Ta từng đáp ứng dì Nguyệt, dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra cũng nhất định bảo vệ nàng! Nếu cứ chứng kiến tình trạng nàng ngày càng xấu đi thế này, ta làm sao có thể ăn nói với dì Nguyệt nơi chín suối!” Trong mắt Âm lộ rõ vẻ đau thương.

Thân hình ta đang dựa vào bồng chốc cứng đờ, ta không nhin được quay đầu nhìn thoáng qua, mặt ca ca vẫn không chút biểu cảm như trước, nhưng ánh mắt đang chăm chú nhìn ta lại xen lẫn những tia phức tạp.

“Sao ngươi lại nói như thế! Ta cũng không phải sẽ chết ngay lập tức. Ha ha.” Ta cười nói với hắn.

“Cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp!” Giọng nói của Thanh bỗng vọng tới.

Tất cả mọi người cùng quay đầu nhìn về phía hắn.

Trên mặt Thanh không hề có vẻ trêu đùa mà vô cùng tỏ vẻ nghiêm nghị, có chút dọa người.

“Thanh?” Ta bình tĩnh hỏi “Thật sự có biện pháp sao?”

“Ta vẫn đang nghiên cứu, tuy nhiên có thể phỏng đoán khả năng thành công là rất lớn.” – Thanh chậm rãi nói – “Nhưng bây giờ còn có chút rắc rối, ta vẫn cần thời gian để giải quyết triệt để. Nhưng quan trọng hơn tất cả, chính là nàng, nàng nhất định không được có ý nghĩ bỏ cuộc.”

“Bỏ cuộc ư?” Ta nhin không được cười ra tiếng “Nếu đã không có ước muốn gì hết, thì sống hay chết có khác gì nhau? Ngay cả thứ đáng để thật sự trân trọng ta còn không có.”

Ta tươi cười: “Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu, ta muốn được sống!”. Ta nhìn thẳng vào Thanh, rành mạch nói ra từng câu từng chữ.

Bỗng nhiên, ta cảm giác được cánh tay đang ôm lấy ta siết chặt thêm.

“Ngươi mệt mỏi rồi, có cái gì để sau hẵng nói!” Ca ca lạnh lùng lên tiếng.

Ta không khỏi sửng sốt, quay đầu lại ngơ ngác quan sát hắn, nhất thời nói không nên lời.

“Khụ khụ, Mộng công tử, lão phu còn có điều chưa rõ đang muốn lãnh giáo ngài một chút.”

“Được được, Long đại phu khách khí rồi. Những lời này nên để vãn bối nói mới đúng.”

“Chúng ta đi ra ngoài hẵng nói!”

“Được được, tiên sinh, xin mời đi trước.”

Thanh cùng Long đại phu đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ba người chúng ta.

Ám vẫn đứng ở đó, lạnh lùng nhìn ca ca.

Ta nhin không được mở miệng nói: “Ám, người vất vả đường xa tới đây nhất định mệt mỏi rồi. Chi bằng người mau đi nghỉ ngơi trước, dù sao bây giờ ta cũng không có chuyện gì nghiêm trọng.”

“Nàng...” Ám tỏ vẻ lo lắng “Chi bằng nàng theo ta tới U Minh Ám phủ đi. Chúng ta còn cùng nhau nghĩ biện pháp, ít nhất như thế thì lúc nào ta cũng có thể chăm sóc cho nàng, cũng không cần quá lo lắng đề phòng.”

Mặt ta đỏ lên, chỉ cảm thấy hơi thở của người ở đằng sau càng lúc càng mãnh liệt.

Ám gắt gao chế trụ địa tâm mắt của ta: « Hãy để ta chăm sóc cho nàng. »

“Ám, ta...” Ta bỗng nhiên nói không ra lời. Trong lòng bất chợt đau âm ỉ: “Cho ta thời gian suy ngẫm được không?”

“Được, ta chờ câu trả lời của nàng. Nàng mau nghỉ ngơi đi! Chỉ cần nàng đã quyết định, bất luận ai ngăn cản, ta cũng nhất quyết mang nàng đi.” Ám liếc nhìn thâm ý về phía ca ca, xoay người rời đi.

Nhìn cánh cửa trước mắt nhẹ nhàng đóng lại, cơ thể ta dường như mất hết khí lực, trở nên mềm nhũn.

Chỉ còn lại hai chúng ta, cứ tưởng rằng hần nghe xong những lời vừa nãy nhất định sẽ nổi điên. Thật không ngờ, hần tự dưng không nói gì cả, chỉ cẩn thận đặt ta nằm xuống.

“Vì sao người không tức giận?” Ta kín đáo hỏi: “Người không phải hận nhất chuyện ta có liên hệ với U Minh Ám phủ sao? Đối với người, ta chỉ là con gái của kẻ thù có phải không?”

“A! Quên chưa hỏi người!” Ta khẽ ngừng đầu: “Ngày ấy rốt cuộc người cho ta ăn cái gì? Đường như chẳng có tác dụng gì đặc biệt?”

Hần đứng thẳng một bên, nhìn ta chằm chằm, song lại không nói năng gì.

“Ta cái gì cũng đều nhớ rõ, mỗi một câu người nói ta đều nhớ rõ.” Ta mỉm cười xinh đẹp: “Nhan Ngạo Hành, người nghĩ rằng ta sẽ vĩnh viễn là con rối búp bê trong tay người ư? Sẽ không có chuyện ấy đâu! Ba năm nay ta đã học cách ngoan ngoan phục tùng, nhưng từ khi ta biết mình không còn sống được bao lâu nữa, ta đã nghĩ thông suốt rồi.”

Ta nhìn sâu vào mắt hần, chậm rãi nói: “Người không còn là trời của ta, đất của ta nữa. Cơ thể cũng như trái tim ta chỉ thuộc sở hữu của ta mà thôi!”

18. Chương 18

Lần đầu tiên thấy hần có biểu tình như vậy!

Phải nói là không có biểu tình gì mới đúng, ngay cả một chút kinh ngạc vừa mới hiện ra cũng biến mất không còn bóng dáng. Trong mắt hần không có lấy một tia ám áp. Tựa như trong nháy mắt tất cả đều đóng băng.

“Được!” Hần rốt cục mở miệng: “Rất tốt.”

Đôi môi mỏng hơi cong lên, nét cười căn bản chưa chạm tới đáy mắt “Vậy người hãy thử làm thế đi! Để xem người rốt cuộc có thể làm được chuyện gì!”

Hần bỗng tiến tới gần, áp vào môi ta, chậm rãi nói: “Nhan Tử Sa, từ nhỏ người đã thuộc về ta, người nợ ta vậy nên ta muốn người phải hoàn lại tất cả! Ta sẽ không buông tha cho người!”

“Ha ha” ta cười lớn. “Nhan Ngạo Hành, nếu không phải người luôn miệng nói hận ta, thì nghe những lời vừa rồi ta còn nghĩ rằng người thích ta cho nên mới dây dưa lằng nhằng như thế!”

“Thích ư?” Hân hừ lạnh một tiếng, trong mắt lộ vẻ mỉa mai “Người nghĩ rằng ta sẽ đối đãi với người mình thích như vậy sao?”

Trái tim không khỏi đau đớn, đầu vẫn ong ong : “Đúng vậy nha! Tử Nhi cũng sẽ không đối đãi như vậy với người mình thích đâu! Xét trên phương diện này chúng ta quả là huynh muội!”

Hân cười lạnh một tiếng, cũng không nói năng gì nữa, chỉ lạnh lùng liếc ta một cái, đẩy cánh cửa đi ra ngoài.

Ta suy sụp, dần dần mới thả lỏng được thân thể đang cực kì căng thẳng. Ta lẳng lặng nằm xuống, vừa rồi rõ ràng đã muốn hụt hơi, thế mà còn không biết sống chết, tranh cãi với hân. Ta không khỏi cười khổ: thảo nào mệt mỏi đến như vậy!

Hiện giờ, việc ta phải làm chính là suy nghĩ thật kĩ xem bước tiếp theo nên tiến hành như thế nào.

Nếu nhanh thì chỉ còn 3 tháng, mà chậm cũng chỉ đến một năm, ta phải lợi dụng quãng thời gian ấy thế nào?

Ta rốt cuộc vẫn không rõ vì sao mẫu thân lại đồng ý gả cho phụ thân? Vì sao sau khi bà ấy sinh ra ta liền lập tức bỏ đi? Rồi vì cái gì lại trở về, giết phụ thân, hơn nữa còn tự sát!

Trong chuyện này nhất định phải có nguyên nhân sâu xa!

Ta nắm chặt tay. Xem ra phải tự mình nghĩ biện pháp !

Ngày hôm sau, xuất hiện một người khách không thể ngờ tới, là Hàn Ti Nhược.

“Nhan tỷ tỷ, tỷ cảm thấy thân thể thế nào?” Nàng vẫn mặc một thân áo trắng, bộ dáng vô cùng mềm mại nhẹ nhàng. Nhìn nàng, ta bỗng nhiên nghĩ tới chính mình trước kia, cũng giả bộ nhu nhược yếu đuối, nhưng xem ra không bằng một phần mười năng lực hiện giờ của nàng ta!

“Đa tạ đã quan tâm, tỷ đã không sao nữa rồi! Đúng rồi, đã tìm được Hàn bá bá chưa?” Ta thân thiết hỏi han.

Nàng ta cúi đầu với vẻ bi thương: “Không có, đến bây giờ vẫn chưa có tin tức của phụ thân!”

Nhìn bộ dạng của nàng giống như sắp khóc lớn!

“Không cần lo lắng, Hàn bá bá nhất định sẽ không có chuyện gì!” Nhìn dáng vẻ khổ sở của nàng, ta không khỏi nhớ tới phụ thân. Cũng khó trách được nàng, thời điểm phụ thân vừa mới mất, ta cũng rơi lệ nhiều không biết bao nhiêu ...

“Tỷ tỷ?” Hàn Ti Nhược ngẩng đầu nhìn ta: “Tỷ làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?”

“A, không có, chỉ là hơi nhớ tới phụ thân.” Ta cười nói.

“Đúng rồi, nhắc tới Nhan thúc thúc, ba năm trước đây muội cũng đã từng gặp ông ấy một lần!” Hàn Ti Nhược chợt nói: “Hình như ngay trước khi Nhan thúc mất một tháng, có đến ở lại nhà của chúng ta ba ngày. Ngày đó ông ấy cùng cha muội ở trong sân ngắm hoa, còn uống rượu, muội chợt nghe thấy bọn họ nói cái gì mà Âm phủ này! Nguyệt dạ này và vân vân! Còn giống như có kiếm kiếm gì đó!”

“Cái gì?” Ta nắm chặt lấy tay nàng ta: “Muội nghe được bọn họ nói những gì?”

Dường như nàng bị ta làm cho hoảng sợ, ngơ ngác nhìn ta một lúc lâu rồi mới nói: “Muội nghe cũng không hiểu lắm, nhưng mà Nhan thúc thúc trước khi đi có giao cho cha muội một bao đồ vật gì đó, hình như còn nói rằng trước mắt cứ để ở nhà của muội rồi một thời gian, sau sẽ tới lấy lại. Nhưng không ngờ Nhan thúc lại...”

“Cái bao đồ ấy vẫn còn ở nhà muội ư?” Ta vội vàng hỏi: “Muội có biết bên trong có cái gì không?”

“Thứ kia phụ thân vẫn đặt ở mật thất bên trong thư phòng, muội cũng chưa có mở ra xem.” Thần sắc nàng ta có chút chần chừ, nói: “Có chuyện gì ư? Thứ kia rất trọng yếu sao?”

“Tỷ nghĩ hân là nó rất quan trọng! Bằng không phụ thân sẽ không phó thác cho Hàn thúc thúc !” Ta nói cẩn trọng: “Trước khi mất, phụ thân từng nhắc tới, vốn thứ ấy là để lại cho tỷ.”

“Ồ?” Hàn Ti Nhược nhìn ta nghi hoặc.

“Lần này ca ca đến nhà muối, chắc huynh ấy không hề hỏi han gì tới thứ ấy đúng không?” Ta mỉm cười nói. “Bởi vì ca ca trước đây luôn ở bên Hoang Minh nhị lão học võ, cho nên chuyện của phụ thân tỷ biết rõ hơn. Chuyện này tỷ cũng là ngẫu nhiên nghe phụ thân nhắc tới, nếu không phải Hàn muối muối đề cập tới, tỷ suýt nữa đã quên luôn mất rồi!”

“Như vậy à!” Hàn Ti Nhược nhìn ta có chút đăm chiêu, nói: “Vậy để lần sau đi, khi nào tỷ tỷ tới nhà muối, nhất định vật sẽ được trả về với nguyên chủ.”

“Khụ khụ, Ti Nhược muối muối, kỳ thật, không gặt muối làm gì, mệnh tỷ vốn đã khó giữ, cũng chẳng còn bao lâu! Tỷ chỉ mong trước khi chết có thể hoàn thành tâm nguyện của phụ thân!” Nước mắt ta phối hợp rơi nhịp nhàng.

“A, Nhan tỷ tỷ, tỷ đừng khóc nha!” Hàn Ti Nhược cuống quýt lấy khăn tay, giúp ta lau nước mắt. “Tỷ có chuyện gì cứ nói để muối làm là được rồi!”

“Muối muối!” Ta lôi kéo tay nàng ta, nói sâu kín: “Đưa tỷ đến nhà muối đi! Tỷ muốn tự tay cầm lại bao đồ ấy! Bởi vì đó là di vật của phụ thân! Ti Nhược muối muối, muối nhất định phải giúp tỷ!”

“Nhưng mà thân thể của tỷ thì sao? Chi bằng để muối nói chuyện với Ngạo Hành ca ca để huynh ấy đưa tỷ đến, có được không?”

“Không cần kinh động tới ca ca!” Ta buồn bã nói. “Huynh ấy vì chuyện của ta đã phải lao tâm khổ tứ rồi. Nếu huynh ấy biết chuyện này, nhất định sẽ vì tỷ mà làm, nhưng mà...”

Ta dừng lại một chút rồi nói: “Nhưng mà tỷ không muốn lưu lại hình ảnh tiều tụy héo mòn của mình trong mắt huynh ấy. Tỷ muốn đi khỏi!”

“Ti Nhược, bây giờ chỉ có muối mới giúp được tỷ!” Ta thở dài yếu ớt, nói: “Về sau, ngộ nhờ tỷ chết đi, tỷ hy vọng muối giúp tỷ chăm sóc ca ca!”

Chắc chắn câu nói cuối cùng của ta cực kỳ có hiệu quả, Hàn Ti Nhược xấu hổ gật đầu. Cũng không thể trách nàng ta, so với một kẻ sắp chết như ta thì tiêu tốn tâm tư cho lang quân trong mộng vẫn là hơn.

“Được rồi! Để muối xem xem, có cơ hội muối lập tức đưa tỷ đi!” Nàng ta ôn nhu nói: “Nhưng mà thân thể của tỷ có thể chịu đựng được không? Phải đi một quãng đường dài mới tới được nhà của muối đó!”

“Không vấn đề gì, thời điểm bệnh không phát tác, thực ra tỷ cũng không có gì đáng lo!” Ta nói: “Muội chỉ cần giúp đỡ tỷ rời đi, tỷ sẽ tự mình đến được nhà muối! Nếu muội cũng đi thì lấy ai trấn an ca ca?”

“Nếu như vậy... thì được rồi, trở về muối sẽ cân nhắc lại, có tin tức gì sẽ nói cho tỷ!” Nàng nhìn ta thương cảm.

Trong mắt nàng ấy, ta thật sự rất đáng thương sao?

Ta không khỏi cười lạnh trong lòng!

Ta thật muốn biết Hàn Ti Nhược rốt cục là đang muốn làm việc gì!

Nói với ta những lời như vậy, thật đúng là xảo quyết!

Nhưng suy ngẫm lại, cho dù thứ kia có thật sự tồn tại hay không thì ít ra lời nói của nàng ta cũng chứng minh một điều!

Nàng ta biết chuyện của nhà chúng ta với U Minh Âm phủ!

Nếu nàng ấy nguyện ý diễn trò, thì sao ta lại không biết thời biết thế mà làm theo.

Nàng ta nói những lời này chẳng qua là muốn khơi dậy lòng hiếu kỳ. Nàng làm thế mục đích cuối cùng là gì, ta chưa thể đoán ra, nhưng ta nhất định không buông tha nàng!

Nhưng thật sự có nên tới nhà nàng tìm thứ “đồ vật này nọ” mà phụ thân gửi gắm không?

Nghĩ đến là lại tưởng tượng ra đủ thứ, ta có cái gì mà phải sợ chứ. Rõ ràng là dọa người, còn có điều gì có thể khiến ta sợ hãi sao!

Nếu như đã hạ quyết tâm, ta sẽ không do dự !

Từ nay về sau, ta sẽ chỉ nghe theo nguyện vọng của bản thân mà sống!

Ba ngày sau, với bao nỗ lực của Long đại phu cùng Mộ Thanh, thân thể ta đã hồi phục tới tám phần. Nếu như hàn độc không phát tác, biểu hiện của ta cũng giống như những người con gái bình thường khác.

Đến khi có thể tự xuống giường đi lại thì Hàn Ti Nhược tới tìm ta.

“Muội đã chuẩn bị sẵn sàng, tối mai sẽ khởi hành. Buổi tối ngày mai phương trượng của Thiếu Lâm Tự sẽ đến. Chắc chắn không còn ai chú ý tới tỷ nữa. Lúc ấy muội sẽ mở cửa sau để tỷ ra ngoài theo lối đó. Sau khi xuất môn, đi về hướng tây, có một cái chòi nghỉ mát, muội đã chuẩn bị cho tỷ một con ngựa, lương khô cùng vài thứ có thể khiến tỷ đi khỏi được thuận lợi.” Nàng nắm tay ta, lo lắng nói: “Tỷ tỷ, tỷ thật không lo lắng gì ư, tuy rằng chỉ cần một ngày đường là tới nhà muội, nhưng thân thể của tỷ vừa mới ổn định, đi lại vất vả như thế thì làm sao chịu nổi chứ! Không bằng để lần khác chúng ta cùng nhau trở về!”

“Không cần, tỷ muốn đi càng nhanh càng tốt. Sau khi tỷ đi rồi, người giúp ta chăm sóc ca ca, có được không?” Ta dịu dàng nói.

“Chuyện này...” Hàn Ti Nhược e lệ cúi thấp đầu. Rồi nàng ngẩng đầu lên nhìn ta, có chút chần chừ: “Hay để muội đi nói với vị Minh công tử kia một tiếng, muội thấy hắn rất quan tâm tới tỷ.”

“Ám ư...” tTa quay đầu đi, không quên khẽ quệt mắt để dấu đi những giọt lệ đang tuôn rơi: “Tỷ làm sao có thể dễ liên lụy tới hắn? Nếu như để cho hắn hi vọng rồi lại thất vọng thì không bằng nhân dịp này chấm dứt tất cả. Tỷ thà rằng hắn thương tâm khổ sở một lần, hận tỷ cả đời, cũng không muốn hắn yêu tỷ một lần rồi lại thương tâm khổ sở cả đời.”

“Ti Nhược muội muội...” Ta thấp giọng gọi một tiếng: “Ngàn vạn lần mong muội đừng giống tỷ, nhất định phải nắm chắc lấy những tháng ngày hiện tại!”

Hàn Ti Nhược nắm chặt tay ta, dường như vô cùng ghen ngào: “Nhan tỷ tỷ, tỷ yên tâm đi, muội nhất định sẽ chăm sóc thật tốt Ngạo Hành ca ca! Muội không thể tin được tỷ lại có cảm xúc sâu sắc như thế đối với Minh công tử. Nếu là Ti Nhược, chỉ sợ cũng không thể dễ dàng dứt khoát như thế đâu!”

“Nhân sinh vô thường.” (*Câu này có thể hiểu là chuyện đời chuyện người luôn thay đổi không lường trước được.) Ta than nhẹ một tiếng, lắc đầu nói: “Ca ca của tỷ là người hiểu biết. Mặc dù có lúc huynh ấy khiến cho người ta cảm thấy khó gần, nhưng đối với người mình thích, huynh ấy nhất định sẽ che chở cẩn thận. Ngoại trừ muội ra, tỷ chưa từng thấy hắn đối xử với người con gái nào khác tốt như vậy.”

Khi nói ra những lời này, trong lòng ta thật sự có chút cảm giác ngổn ngang đủ loại (*Bản gốc là : đủ ngũ vị: chua cay mặn ngọt), tuy là diễn trò, nhưng cũng là từ cảm xúc của bản thân mà thốt ra thành lời.

“Nhan tỷ tỷ, tỷ đừng nói nữa...” Hàn Ti Nhược nhăn nhó kéo kéo tay ta, dù thế nào cũng là mối tình đầu của một thiếu nữ ngây thơ.

“A, Ngạo Hành ca ca bảo muội chờ huynh ấy ở thư phòng có chuyện muốn nói. Nhan tỷ tỷ, tỷ cứ chuẩn bị trước đi nhé! Muội không quấy rầy nữa.” Hàn Ti Nhược vội vàng cáo từ, lòng tràn đầy vui mừng.

Xem ra lần này không thể không đi, mặc kệ sự tình gì đang chờ ta ở Hàn gia, ta vẫn phải đến đó một lần!

Chỉ là, vừa muốn không làm Ám lo lắng, cuối cùng ta lại làm cho Ám lo lắng!

Về phần hắn, chỉ cần man trá với hắn, thuận lợi đi khỏi, ta sẽ rất vừa lòng !

Càng gần đến thời điểm đó, ta càng tự hỏi, tương lai ở phía trước của ta rốt cục sẽ đi về phương nào?

19. Chương 19

Ngoài dự liệu của ta, tất cả đều đặc biệt thuận lợi, hiện giờ ta đã cưỡi trên lưng ngựa rồi, lợi dụng bóng đêm đi trước. Không khí ẩm ướt mát rượi, trận mưa lúc chập tối đã đánh rụng không ít lá cây, móng ngựa dẫm nát lên, phát ra tiếng tất tấp. Tuy rằng biết rõ đợi ta ở phía trước chính là rất nhiều thứ không thể biết được, thế nhưng bây giờ, loại cảm giác khó có được này lại khiến cho thể xác và tinh thần ta đều tràn đầy thư giãn, loại cảm giác này gọi là “Tự do”.

Nhớ lại quá khứ ngăn ngủ của mình, nhân sinh của chính mình vẫn bị khống chế trong tay người khác. Đầu tiên là nghe cha nói, làm thật tốt một nữ nhi khôn khéo hiểu chuyện; sau đó là ca ca, làm thứ đồ chơi dụ ngoạn; lại sau đó, cậu ruột của ta – Minh Ngự cũng muốn thao túng ta. Ta rốt cuộc chưa từng chân chính thuộc về mình. Trước mặt người khác ta phải bày ra bộ dạng của thiên kim tiểu thư, sau lưng ta phải bày ra vẻ ngoạn ngoạn động lòng người, dần dà, thậm chí ngay cả bộ dạng ban đầu của mình, ta cũng đã quên hết. Thật giống như ma quỷ phủ thêm lớp da người trong tiểu thuyết thần tiên ma quái kia, bên trong với bên ngoài căn bản là của hai thân thể hoàn toàn khác nhau. Thế nhưng hiện giờ, rốt cục ta đã giữ lại được ý chí hành động của mình, trái tim của ta tự do, cơ thể của ta cũng tự do ! Tuy rằng ta cũng không từng tự đi quá xa khỏi nhà một mình, nhưng may là, cảm giác của ta về phương hướng cũng không tệ lắm. Mấy hôm nay Hàn Ti Nhược đã giảng giải cho ta nhiều lần đường đi đến nhà nàng ta rồi, còn vẽ một bản đồ tường tận, ta cũng đã nhớ kỹ một cách chắc chắn, cho nên, chuyện này không đủ để trở thành chướng ngại vật của ta. Ta không dám đi quá nhanh, bởi vì khả năng cưỡi ngựa của ta không thành thực, chẳng qua là khi còn nhỏ, cha đã dạy ta, thật sự tự cưỡi ngựa một mình cũng chính là lần đầu tiên. Vì sợ bị phát hiện, ta cố gắng tránh đi đường lớn, ánh trăng sáng ngời khiến cho việc ta gấp rút lên đường trong ban đêm cũng không phải rất khó khăn. Ta vẫn không dám ngừng lại, chỉ vẫn luôn luôn tiến về phía trước, mãi cho đến khi phía chân trời hơi hiện ra màu trắng trắng.

“Vị công tử này, dừng dừng bước đã, uống chén trà ăn chút điểm tâm sáng đi.” Ông chủ quán ven đường niềm nở bắt chuyện, nói với ta.

Chạy một đêm trên đường quả là mệt mỏi, ta xuống ngựa, ngồi xuống.

“Công tử, cậu đi đường suốt đêm sao? Đi đến đâu vậy?” Ông chủ vừa giúp ta châm trà vừa hỏi.

“A, ta đi Tây Nguyên hỏi thăm sức khỏe một vị bằng hữu.”

« Ai ui, vậy thật đúng là trùng hợp, phu nhân tôi chính là người Tây Nguyên, cậu tìm vị nào vậy, nói không chừng có khi bà ấy biết đấy ! » Ông chủ nhiệt tình nói.

“A, bà ấy có biết Hàn Trục – Hàn đại hiệp không?”

“A, cậu tìm Hàn đại hiệp hả! Vậy thì cậu hỏi đúng người rồi, tôi cũng biết ông ta rõ lắm, phu nhân của tôi vốn được thuê làm giúp việc ở nhà ông ta mà, cháu gái đằng ngoại của tôi trước đây còn đã làm nha hoàn theo bên cạnh Hàn tiểu thư mà! Nói đến cô Hàn tiểu thư kia, thật đúng là một đại mỹ nhân ! Người vừa đẹp, vừa dịu dàng, thái độ làm người lại tốt, không ai nói nàng ta không tốt cả! Công tử, nhìn cậu tuấn tú lịch sự, không phải là tới cầu hôn đó chứ! Ha hả ~” Ông chủ nhìn ta với vẻ đầy am hiểu, thực sự khiến ta không biết nên khóc hay nên cười.

“Ông chủ ông hiểu lầm rồi, Hàn đại hiệp là bạn tốt của gia phụ, chỉ là như thế mà thôi!”

“ Ai, công tử gia thì ra là da mặt mỏng a! (*ý chỉ hay ngượng) Ha hả, có gì phải ngượng đâu ,được được được, tôi không nói nữa, cậu uống trà, ăn no xong, thần thần khí khí mà đến nhà, vậy đã có thể thành công được một nửa rồi. Tôi cũng lên nói cho cậu nghe, lần trước một vị Nhan công tử có tới, hắc, diện mạo không tuấn tú bằng cậu như vậy đâu, nhưng mà khí thế phong độ có thể thắng cậu rồi ! Nghe nói hán còn là cái gì mình chủ gì đó kia mà! Nhưng mà cậu đừng lo lắng, hôm nào, tôi sẽ bảo cháu gái tôi nói rõ với cậu một chút, coi Hàn tiểu thư kia thích cái gì, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!” Ông chủ nói đắc ý.

“Ông thật có chút học vấn đó!” Ta không khỏi nở nụ cười.

“Coi cậu nói kia, tôi đây đều là xem lời hát kịch mà ra, làm sao có khả năng khoe khoang trước mặt công tử nhà nhân như cậu chứ ! Cậu ăn thông thả trước nhé, tôi đi bắt chuyện với các vị khách khác đây !”

“Ai, ta nói công tử gia, lão gia nhà ta nói chuyện thì mau vậy, cậu cũng đừng để bụng !” Bà chủ bưng lên một đĩa bánh bao hấp, vừa nhẹ giọng nói, cặp mắt còn nhìn thẳng chằm chằm vào ta : “Ai, ta nói nha, công tử gia, nếu cậu là một tiểu thư thì thật sẽ mê chết người a”.

Ta nghe xong, tâm trạng cũng rùng mình, ngay cả dân phụ này cũng sinh nghi hết sao ? Xem ra cái bộ dạng này của chính mình, cho dù mặc nam trang cũng rất dễ bị lộ à ! Ta lập tức đứng lên bắt chuyện ông chủ tính tiền, uống cạn một ngụm hết trà nóng trong chén, lập tức sẽ lên đường. Mới đi được một vài bước, chợt nghe thấy ông chủ hô lên ở đằng sau : “Công tử gia, cậu chờ một chút.”

Ta quay người lại, ông chủ đã cầm một cái bọc nhỏ đưa đến trước mặt ta : “Công tử gia, vừa rồi cậu không ăn gì cả, đây là bánh bao hấp vừa ra lò, tôi bọc gói sạch sẽ rồi, cậu cầm ăn trên đường đi! Thành thật mà nói, khí sắc của công tử cũng không tốt! Chú ý coi trọng thân thể hơn!”

Cái bọc ở trong tay truyền đến nhiệt lượng ấm áp khắp lòng bàn tay, ta mỉm cười nói : “Cảm ơn ông.”

« Có gì đâu, bánh bao này cậu cũng đã thanh toán bạc rồi! Cậu đi dọc theo con đường này tới phía trước khoảng hơn nửa canh giờ, sẽ thấy một khu rừng đào, rồi lại đi về phía trước nửa canh giờ nữa là tới rồi! » Tiếng cười sang sảng của ông chủ lại vang lên : « Lên đường bình an. »

Thực sự là một khởi đầu tốt đây ! Cho từng miếng bánh bao vào trong miệng, phải, thực sự ăn ngon lắm! Tâm tình nhẹ nhõm khoan khoái, người vừa gặp khiến ta rất hài lòng! Nghĩ đến những lời thú vị của ông chủ quán kia, ta tự dưng thấy buồn cười.

A, đã nhìn thấy rừng đào rồi! Cánh rừng này hẳn đã có tuổi rồi, bóng cây rậm rạp hầu như che khuất bầu trời, đúng là lần đầu tiên thấy rừng đào lớn và rậm rạp như vậy. Bây giờ còn là mùa xuân, trên các cây đào nở đầy những bông hoa mỹ lệ, màu hồng nhạt, màu trắng, bím đầy đầu cành; bung nở to, rực rỡ, đẹp đến không thể tưởng tượng nổi!

Ta chậm tốc độ lại, như say như ngốc mà thưởng thức cảnh đẹp khó có được này! Bỗng nhiên bên tai vẳng đến tiếng đàn du dương, như khóc như tố. Lòng hiếu kì của ta dâng lên, không khỏi đi theo phương hướng tiếng đàn vọng tới. Bên dưới một gốc cây cổ thụ thật lớn, một người ngồi ngay ngắn hiện lên, khí chất giống như tiên, y phục màu đen, tóc trắng, rõ ràng là ông ta!

Minh Ngự!

Ta đứng khờ ngây ngốc tại chỗ, tâm trạng không khỏi thấy hối hận, thực sự là lòng hiếu kì có thể giết chết một con mèo!

Vốn định lập tức chuẩn bị, đột nhiên nghĩ tới với võ công tu vi của ông ta, chạy trốn mau nữa cũng là phí công. Ta đơn giản đi lên phía trước, tìm khối đá lớn sạch sẽ mà ngồi xuống. Được, đàn gảy thật hay! Phỏng chừng Âm đàn cũng là do ông ta dạy dỗ, chỉ là trong tiếng đàn của ông ta có rất nhiều đau thương, sau khi nghe xong, ngay cả tâm lý của ta cũng đã buồn bã đôi chút. Ông ta vẫn chưa ngẩng đầu nhìn ta, dường như chìm đắm ở trong thế giới của chính mình vậy, sợi tóc bạc áp vào khuôn mặt nghiêng của ông ta tự nhiên tôn lên vẻ khôi ngô, ta không khỏi thấy ngây dại! Cho tận đến một khúc đàn kết thúc, ông ta nhắm mắt lại, lúc gảy lần cuối trên cây cầm huyền, dường như tựa làm pháp thuật gì đó, những đóa hoa nở rộ trên cây cổ thụ lại có thể cùng nhau rơi xuống, phiêu bay lả tả, mưa hoa đầy trời!

Ta ngóng nhìn bóng dáng hiu quạnh đang ngồi dưới mưa hoa kia, không biết vì sao, ta lại nhớ tới lời mà Âm đã nói với ta: bắt đầu từ ngày mà ông ta mất đi thứ trên bảo kia, ông ta cũng đã chết đi rồi! Ông ta hiện giờ dường như đã không còn ở thế tục nữa, hóa thân đã muốn bay đi rồi!

“Cậu!” Ta thốt lên, vội vàng kêu, trong lòng chỉ nghĩ muốn lưu lại người này.

Hắn chậm rãi mở mắt ra, con ngươi nhìn ta trong yên lặng không chút gợn sóng, dường như không có tức giận.

“Vì sao ngươi không trốn?” Hắn bình tĩnh hỏi thăm: “Ngươi không sợ ta sao?”

“Có chứ! Nhưng bởi vì thoát nhìn ông có vẻ rất cô quạnh, cho nên ta nghĩ ở lại cùng ông!” Ta thản nhiên nói.

“Cô quạnh?” Hấn trong mắt dường như xẹt qua một tia vô cùng kinh ngạc.

“Phải, ông thoát nhìn thật cô quạnh đó!” Ta nhìn không được đi lên phía trước, ngồi xuống mặt đối mặt với ông ta: “Không nên thương tâm nữa! Nếu như ông thương tâm khổ sở mà nói, những người quan tâm tới ông, coi trọng ông nhất định cũng sẽ thương tâm!”

Hấn nhìn chằm chằm ta xem hết một hồi, chậm rãi nói: “Người dường như thay đổi rất nhiều!”

“Ha ha, nhân chi tương tử, kỳ ngôn dã thiện thôi!” (*tức là con người khi sắp chết thì thường sẽ nói lời hay) Ta đơn giản nằm xuống mặt đất đang đầy những đóa hoa, ánh nắng theo khe hở của lá cây rơi đến, ôn nhu chiếu lên mặt ta, như vậy thật tốt, không cần bận tâm dáng vẻ, không cần làm bộ làm tịch! Ha ha ~ thật tốt!

“Người thế này thực sự càng ngày càng giống nàng rồi!” Minh Ngự khẽ nhủ mày, nhìn ta đang làm càn, mà nói: “Nàng cũng là như thế này, làm gì đều tùy ý.”

“Nàng? Ông đang nói tới mẫu thân của ta sao?” Ta ngẩng đầu, vội vàng hỏi: “Mẫu thân của ta là một người thế nào hả?”

“Nàng ư? Nàng rất đẹp, rất thiện lương, rất tự do, cũng rất ngoan cố! Đã nhận định sự tình gì, bao giờ cũng ‘làm việc nghĩa không chùn bước’ mà đi làm, cho dù đã thương người hay tự làm tổn thương mình cũng vĩnh viễn không nói lời hối hận!” Trong mắt ông ta có vẻ bi thương nồng đậm: “Cho dù đối địch với mọi người cũng muốn ra sức thực hiện tới cùng!”

“Ông rất thích bà ấy sao?” Ta hỏi, giống như đang hỏi ông ta khí trời ngày hôm nay ra sao.

“Thích ư? Không, không phải là thích, phải nói là bị mê hoặc.” Ánh mắt ông ta mông lung, dường như đang rơi vào trong hồi ức của ngày xưa: “Nàng tựa như một tinh linh, hấp dẫn cái nhìn của mọi người, thế nhưng nàng cũng sẽ không vì người mà ở lại.”

“Ta gần như cũng không biết bà ấy mà!” Ta thì thào nói.

Minh Ngự nhìn ta một cách kỳ quái, nói rằng: “Người không để tâm? Người không cảm thấy kỳ quái sao?”

“Kỳ quái? Kỳ quái gì cơ? Về sự tình giữa ông và mẫu thân sao? Ta không phải cũng như vậy!” Ta nhắm mắt lại, không nhìn tới ông ta.

Trầm mặc hết một hồi, ông ta chậm rãi nói: “Chẳng lẽ người không hận Nhan Ngạo Hành? Hấn đối với người như vậy, lẽ nào người không muốn trả thù hấn?”

“Trả thù? Oan oan tương báo bao giờ mới hết? Dù sao ta cũng sắp chết, có hận hay không mà nói đi nữa, cũng không quan trọng rồi! Ta nghĩ, nếu như tất cả có thể kết thúc tại trên người ta mà nói, vậy là hay nhất rồi!”

“Chẳng lẽ người không muốn sống sót?”

« Ồ? Thế nào? Lại muốn khiến ta giết hấn? » Ta mở mắt ra, thấy buồn cười nhìn ông ta mà nói.

Ông ấy nhìn ta, điềm đạm nói: “Không, không cần, chỉ cần người đáp ứng về sau không gặp hấn, luôn luôn ở tại U Minh Ám phủ, ở cùng một chỗ với ta là có thể rồi!”

“Hả!” Ta há hốc miệng: “Ta không muốn!”

Hấn lại có thể nở nụ cười: “Sợ gì chứ, lá gan của người không phải rất lớn sao? Chết tử tế không bằng lại sống, không phải sao?”

“Ông là cậu của ta đó! Ta van ông! Chớ làm ta sợ!” Ta ngồi dậy, nhìn ông ta với vẻ khó tin.

Không sai, ông ta rất tuấn tú, rất có khí chất, võ công tốt, gãy được đàn không tề, tuy rằng hấn hơi lớn tuổi, thế nhưng bề ngoài tuyệt đối nhìn không nhận ra, nhưng chính là vừa nghĩ đến ông ta là của cậu ruột của ta, thì khắp người ta bắt đầu nổi da gà!

“Hấn cũng là ca ca ruột của người, tại sao lại không thấy người có phản ứng lớn như vậy hả? ” Minh Ngự chậm rãi nói: “Lẽ nào, người cũng không coi hấn như ca ca, mà là coi hấn như

~ ”

Ta á khẩu không trả lời được! Coi như? Ha hả, đúng nha, ta rốt cục coi hấn là cái gì đây ?

« Coi là gì cũng được! Dù sao, ta không nên cùng ông! » Ta chán nản trong chốc lát.

“Vậy, nếu như ta kiên quyết muốn thì sao? ” Ánh mắt của ông ta mập mờ.

“Ta liệu chết cũng sẽ không theo!” Ta cả giận nói.

“Quả nhiên!” Hấn cười nhẹ nói: « Sao không thấy người liệu chết không theo hấn! Người quả nhiên thích hấn, thích ca ca ruột của người rồi. »

“Thực sự là báo ứng!” Ánh mắt của ông ta lạnh lùng nghiêm nghị.

Ta nói không ra lời, đáng chết chính là nói không ra lời! Một lát, ta mới tìm lại được giọng nói của mình: “Thì tính sao? Ta

~ ”

Hấn lạnh lùng nhìn ta: “Người sẽ hối hận, đó là một con đường địa ngục, ta đã đi qua rồi, người còn muốn đi lại một lần nữa?”

“Địa ngục ư? Đó là chuyện sau khi ta đã chết chứ?”

“Cuối cùng ta hỏi người một câu, người thực sự không đi theo ta? Muốn cùng tồn vong với nhà họ Nhan?” Minh Ngự đã hoàn toàn khôi phục vẻ nghiêm túc lạnh lùng của mình.

“Ta chỉ là làm việc mình muốn làm mà thôi!” Ta đối diện với hấn mà nói rõ.

« Được! » Hấn xoay thẳng người đi: “Đợi sau lúc Nhan gia hoàn toàn hủy diệt, người tự nhiên sẽ trở lại nơi này tìm ta!”

Mãi đến khi mái tóc trắng của ông ta biến mất trong tầm mắt của ta, ta mới tỉnh ngộ lại, ông ta vừa mới nói cứng rắn điều gì vậy?

20. Chương 20

Lòng tràn đầy tâm sự, ta rốt cục cũng đi tới Hàn gia, đó là một tòa nhà không lớn so với Vô địch sơn trang và Thích gia bảo viện, thực sự không thấy choáng ngợp. Tiến lên gõ gõ cửa, không ai trả lời, ta cẩn thận hướng khe cửa bên trong nhìn một chút, hình như thực sự có vẻ không có ai ở. Lấy chiếc chìa khóa Hàn Ti Nhược đưa cho ta ra, ta mở ra chiếc khóa thép trên cửa chính, chỉ nha một tiếng, ta đẩy ra cánh cửa.

Sân được quét tước rất sạch sẽ, dường như có người ở chăm sóc, ta quay người đóng cửa lại, băng qua sân nhỏ, ta nhanh chóng đã tìm được cái thư phòng kia.

Mở phiến khắc hoa cửa gỗ kia ra, ta đã tìm ra được cái bình mỹ nhân có vẽ hình ba quả đào. Ta đỡ lấy thân bình, vừa nhẹ nhàng xoay về bên trái, kéo kẹt một tiếng, trên tường phía sau, một ô sách bỗng nhiên di chuyển rồi biến mất, lộ ra một cánh cửa.

Cánh cửa phía trong im ắng, đen kịt một mảnh, ta suy nghĩ một chút, cầm lấy cái giá cắm nến trên bàn, đốt xong, cẩn thận từng li từng tí đi vào trong.

Bên trong như là nơi chuyên biệt dùng làm kho hàng để gửi vật phẩm, chỗ không lớn, bốn vách tường đều là các giá thập cẩm, vô số xiêm áo vài thứ, ta cẩn thận kiểm tra hết từng chút một, không có gì quá lỗi thời, tranh chữ cùng loại tương tự, không có gì đặc biệt làm người khác chú ý.

Dao qua một vòng, rốt cục, ở dưới chân tường, ta phát hiện ra một cái rương gỗ nhỏ đã tích đầy hết một tầng bụi, trên vẫn còn khóa, thoạt nhìn hấn là đã để ở chỗ này lâu ngày rồi, chiếu theo lời kể của Hàn Ti Nhược, hấn chính là cái này rồi; ta một tay ôm lấy cái rương, quay lại đi ra ngoài.

Cái rương nhìn qua hoàn toàn bình thường, phỏng chừng một thời nửa khắc cũng không tìm được chìa khóa, không có cách nào, chỉ có thể xử lý cứng rắn.

Ta cầm con dao trong phòng bếp, thật sự cạy mở khóa đầu, lui ra phía sau vài bước, mũi dao nhẹ nhàng khều cái nắp một cái, lập tức bung cái rồi mở ra. Tốt lắm, bên trong không có toát ra khỏi gì đó, cũng không có bắn tên ra, phỏng chừng không có nguy hiểm rồi, ta mới bắt đầu dò xét.

Mặt trong cái rương để một phong thư, một thanh đoản kiếm đề lên bên trên. Ta cầm lấy phong thư nhìn xem, cũng không thấy có viết tên người nhận thư cùng người gửi thư, mân mê thử, bên trong dường như còn có giấy viết thư.

Giở ra nhìn, bên trong viết tràn đầy hai mặt giấy, nội dung dường như là chỉ đạo người nào đó đi đến nơi nào đó lấy vật gì đó. Người viết thư hình như cũng không muốn bại lộ thân phận, không chỉ cố ý cải biến bút tích, mà còn nói ngôn từ mập mờ, còn chen lẫn một ít mật hiệu, liên tục xem đến cuối cùng, ta bỗng nhiên phát hiện ra ký hiệu của một người rất quen thuộc : một nét bút họa thành hình cây cỏ.

Cái này thế nào lại ở chỗ này, cái này rõ ràng là ký hiệu của phụ thân mà!

Còn nhớ rõ hồi nhỏ, ta đã từng thấy phụ thân vẽ một bức tranh sơn thủy, nhưng không có kí tên, ta do hiếu kỳ còn cố ý hỏi ông; phụ thân chỉ vào phía góc trên dưới bên phải bức tranh có một bụi cỏ nhỏ mà nói, cái này chính là ký hiệu của ông, còn nói đùa mà căn dặn ta tuyệt đối không được nói ra ngoài! Ở thư phòng phụ thân có mấy bức tranh chữ phúc khác, ta cũng tìm được cái bí mật ký hiệu này trong đó, có thể thấy được, phụ thân đích thật là sử dụng cái ký hiệu này. Nhưng vì sao cái này lại xuất hiện ở đây chứ? Lẽ nào này phong thư là của phụ thân viết ?

Mới cầm lấy kiếm nhìn, ta càng kinh hãi! Thanh kiếm này ta cũng rất quen thuộc, vô kiếm bằng huyền thiết (*thép đen), có khắc vân vẩy cá theo phong cách cổ xưa, da cá sấu quấn quanh trên hai mặt chuôi kiếm đều khảm rõ một khối bạch ngọc hình mặt trăng!

Bởi vì nhà ta cũng có một chiếc giống như vậy, nhưng mà bạch ngọc khảm lên lại là hình mặt trời, nhà của ta chính là nhật kiếm, vậy cái chuôi này chính là nguyệt kiếm rồi!

Nhưng chính là nguyệt kiếm của Mộ Dung gia vì sao lại ở chỗ này? Kỳ quái thật, nó không phải mới biến mất từ tháng trước ở Mộ Dung gia sao, vì sao ba năm trước đây đã bị gửi ở Hàn Gia rồi?

Suy tư hết một hồi vẫn không nghĩ ra, ta quyết định trước đem hai vật này mang đi rồi hãy tính sau! Thoáng sủa sang lại một chút xong, ta lén lút đi khỏi.

Cưỡi trên lưng ngựa, ta nắm chặt nguyệt kiếm trong tay áo, rơi vào trầm tư. Nếu như cái này đích thực là phụ thân để ở Hàn gia, thì phụ thân làm như vậy rốt cục là vì sao? Còn nữa, Hàn Ti Nhược rốt cuộc là thật sự không biết tình hình hay vẫn là thiết hạ cạm bẫy cho ta? Mục đích của nàng ta ở đây là như thế nào?

Khiến cho ta lo lắng nhất vẫn là cái câu nói kia của Minh Ngự, lẽ nào ông ta chuẩn bị đối phó với Vô Dịch sơn trang? Nghĩ tới Vô Dịch sơn trang sẽ không tránh khỏi lại nghĩ đến ông ta, ai, bị Minh Ngự làm cho ta đến thực sự hồ đồ rồi!

Vì sợ ông ta lại nhất thời chợt có ý nghĩ kiên quyết mang ta đi, ta còn tranh luận với ông ta, nói càn hết một trận còn chưa hết, trong lời nói này rốt cuộc có vài câu thật vài câu giả, ngay cả chính ta cũng không phân biệt được rõ ràng. Muốn nói hận, từ sau lúc biết ta mẫu thân chính tay giết phụ thân, ta đã không còn khả năng hận hắn nữa, đương nhiên ta cũng không nghĩ tới muốn trả thù, mà chỉ là đơn thuần muốn chạy trốn để khỏi bị hắn nắm trong lòng bàn tay.

Minh Ngự nói ta thích hắn? Thích sao? Nói đến thích, ta còn thật sự không biết thích một người thì cảm giác là như thế nào?!

Giống như Thích Hồng Vân ái mộ ca ca sao? Hay là như Thích Thiếu Thương đối với ta? Hay là như Minh Ngự mê luyện mẫu thân? ? ? Không hiểu!

Cũng đúng, từ nhỏ ta đã không có mẫu thân, tuy rằng phụ thân thương yêu ta, nhưng dĩ nhiên là sẽ không hề nói chuyện con gái với ta, hơn nữa cơ thể của ta không khỏe, thường thường đóng cửa không ra, cũng không có bạn bè thân ngang tuổi ở bên cạnh, duy nhất chỉ có mỗi mình Oanh Nhi lớn lên cùng ta, phỏng

chừng nó còn không bối rối như ta! Hơn nữa sau đó, ta lại đã trở thành nô lệ của Nhan Ngạo Hành, càng thêm ngăn cách hơn nữa! Hắn chỉ dạy cho ta mỗi cái được gọi là hận mà thôi

~Thích sao? Yêu sao? Thực sự không hiểu nổi!

Thế nhưng, chính cái câu hỏi kia của Minh Ngự, ta cũng thực sự không trả lời được, ta rốt cuộc coi hắn như là cái gì đây? Bỗng nhiên, một bông hoa rơi thối qua trước mắt ta, thì ra ta đã về tới rừng đào.

Thời gian đã không còn nhiều nữa rồi, ta còn phiền não thứ vô vị này làm gì, cho dù mấy thứ này và cái chết của phụ thân có vấn đề gì hay không, ta vẫn không thể buông tha được cái đầu mối này.

Chỉ là, bước tiếp theo sao đây? Ta nên đi nơi nào?

“Động tác của ngươi trái lại thật mau lẹ!” Một giọng nói châm chọc cất lên.

Vì sao lần nào cũng bị hắn bắt được chứ? Trong lòng ta có một giọng nói thất vọng muốn thở dài! Ta ngẩng đầu, nhìn cái người đang tràn ngập vẻ giận dữ trước mắt, miễn cưỡng lên tiếng: “Xin lỗi, lần sau ta sẽ nhớ kỹ chậm lại một chút!”

Nhan Ngạo Hành cũng không có vẻ nổi trận lôi đình như ta đã lường trước, trái lại không nói một tiếng mà đã đi tới, xoay người lên ngựa, cùng ngồi trên yên ngựa với ta. Hắn ngồi ở đằng sau ta, một tay tiếp nhận dây cương trên tay ta, một tay ôm thắt lưng của ta, rất tự nhiên đem ta che chở trong lòng.

Ta thở dài, chấp nhận số phận mà ngậm miệng lại, quyết định tạm thời không kích động hắn, để tránh cơn giận dữ của hắn với ta lại phát ra, vậy thì thực sự hỏng hết, câu tuyên ngôn lần trước, phỏng chừng đã làm hắn tức giận rồi đi!

“Vì sao muốn chạy trốn?” Hơi thở của hắn thổi qua, trên cổ có một cảm giác ngứa ngứa .

“Thừa dịp bản thân còn có thể đi lại thì đi xem khắp nơi! Tránh khỏi lúc tới địa phủ rồi, nói chuyện phiếm với Quỷ Hồn khác, sẽ bị coi như kẻ quê mùa không có kiến thức.” Ta nói tự giễu.

Hắn không nói lời nào, chỉ là siết chặt hơn, dường như muốn đem ta khảm tiến vào trong thân thể hắn vậy.

“Đau” Ta hô nhỏ một tiếng, quay đầu lại cảm tức: “Không phải hiện giờ muốn bóp chết ta chứ!”

Hắn chỉ là nhìn ta, trong ánh mắt hắn, không nhìn ra được ưu tư thực sự của ta. Hắn xoay đầu của ta lại, khẽ nói : “Đừng âm ỉ, ngồi yên.” Nhưng lực tay cũng đã nói lỏng giảm đi.

Ta tức giận không nói lời nào, rầu rĩ cúi đầu.

“Sau này không cho phép nói như thế nữa.” Hắn bỗng nhiên mở miệng nói.

“Ồ? Nói cái gì?” Ta kinh ngạc hỏi.

“Địa phủ! Quỷ hồn! Chết!” Hắn trả lời một cách đơn giản.

“Nhưng mà ta vốn chính là sắp chết mà!” Ta rốt cuộc không nhịn được quay đầu lại.

Nghênh tiếp ta tự dừng lại chính là đôi môi của hắn. Hơi thở quen thuộc của hắn, cùng đôi môi ấm áp và cái lưỡi ướt át mềm mại tiến vào trong miệng của ta, ta bất ngờ vì không vội phòng bị nên chỉ biết bị động phối hợp với cử động của hắn

~~Mãi cho đến khi hắn chủ động thả ta ra, khiến ta hô hấp lại, tinh thần ta mới hồi phục lại! Nụ hôn này khác với những nụ hôn trước đây. Hắn rất dịu dàng. Vì sao? Vì sao? ? ? ?

Đối diện với ánh mắt hoang mang tràn đầy khó hiểu của ta, hắn tự dừng thở dài rồi một tiếng, một tay bịt kín mắt ta, nói: “Ta nói rồi, ta sẽ không cho nàng cứ như vậy mà chết đi đâu!”

“Nàng nói một mạng đổi một mạng là có ý tứ gì? Minh Ngự muốn nàng làm gì?” Hắn hỏi.

“Hả?” Ta cười khở một tiếng, kéo tay hắn hạ xuống, quay đầu không nhìn tới hắn.

“Không có gì! Hắn chỉ bảo ta giết người mà thôi, ta cự tuyệt rồi! Tuy rằng cùng cha khác mẹ, nhưng dẫu sao người cũng là của ta thân ca ca, hơn nữa ta cũng không có bổn sự này.” Ta hời hợt mà nói.

“Chẳng qua chỉ do nàng nghĩ ta là ca ca của nàng sao?” Hắc bổng nhiên cười sảng sặc hỏi.

Đây là làm sao vậy? Sao mọi người đều hỏi cùng một vấn đề vậy?

“Đương nhiên rồi!” Ta miễn cưỡng trả lời: “Ngươi là ca ca ruột của ta, không phải sao? Được rồi, ta sẽ không làm nô lệ của ngươi lại nữa. Tự nhiên cũng sẽ không coi ngươi là chủ nhân nữa! Không coi ngươi là ca ca, ta có thể làm được gì chứ?”

“Nếu như ta không phải thì sao? Nếu như ta không phải là ca ca của nàng, nàng sẽ đáp ứng hắc giết ta sao?”

“Với võ công của ngươi, ngấm lại chỉ dụng thủ ta cũng làm không nổi!” Ta trả lời không kiên nhẫn.

May là, hắc không hỏi lại tiếp nữa, chỉ khê giết đứt dây cương, khiến con ngựa rẽ chuyển hướng. Con ngựa ngoan ngoãn đi lên, tựa hồ không có gì bất mãn vì phải chở thêm một người hành khách, ta và hắc đều ôm tâm sự riêng, cũng tạm thời không nói năng gì.

Đang đi tới, đột nhiên, có tiếng xé gió truyền đến trong không trung, ta còn chưa có phản ứng gì, đã bị Nhan Ngạo Hành ôm ngã nhào xuống mặt đất rồi.

Chỉ nghe thấy một tiếng ngựa hí, con ngựa vừa mới rồi đang chở chúng ta liền ngã xuống đất, một mũi tên cắm vào vào thân thể nó, chỉ còn thấy phần đuôi vù! Có thể thấy rõ hiệu lực to lớn, tốc độ cực nhanh!

Nếu thân thủ của hắc không nhanh nẹn, e là cái thứ kia đã xuyên vào thân thể của chúng ta rồi! Đinh một tiếng, vô ẩn kiếm của hắc rút ra khỏi vỏ, chính là để đỡ lại một cây trường kiếm khác đang đâm tới! Không biết từ lúc nào, xung quanh chúng ta đã xuất hiện bảy người áo đen rồi! Mỗi người đều dùng khăn đen che mặt, cầm lưỡi dao sắc bén trong tay, thoạt nhìn bộ dạng cũng thấy chính là những kẻ bất thiện!

Nhan Ngạo Hành đang chặn lại một kiếm của người áo đen thứ nhất đâm tới! Người áo đen kia thấy một chiêu không thành, lập tức tách đi, cùng đồng bọn bảy trận thế đánh tới! Cho dù ta chưa từng tự mình trải qua cuộc đánh nhau như thế này, nhưng ta cũng nhìn ra được, bảy người này hoàn toàn không hề xuống tay lưu tình, từng chiêu đều là muốn lấy tính mệnh của chúng ta!

Tách ra lấy một chọi một, thì mỗi người bọn họ cũng sẽ không phải là đối thủ của hắc, thế nhưng lần này là bảy tên cùng tiến lên, lại còn có kiếm trận cổ quái kia, càng vô cùng kịch liệt! Nhan Ngạo Hành muốn ngăn sự tấn công của tất cả bọn họ cũng đã tổn sức rồi, huống chi hắc còn muốn che chở kẻ không có võ công là ta, như vậy hắc hoàn toàn rơi vào thế hạ phong! Ta khê cắn môi, đẩy mạnh hắc ra, chạy về một phía!

Nếu là một mình hắc thì vẫn còn có thể có phần thắng, thế nhưng nếu như hắc phân tâm bảo hộ ta, thì nhất định sẽ thua dưới tay bọn họ! Thoát khỏi sự bảo hộ của hắc rồi, lập tức liền có người tấn công về phía ta, mắt thấy chuôi kiếm này sắp xuyên qua ta rồi!

Ta nhắm mắt lại, chờ đợi chết bỏ mạng!

Đột nhiên, ta bị một cái vật nặng chịch đè ngã xuống đất, đã dự liệu là đau đớn nhưng nó lại không đến.

Ta mở mắt ra! Là hắc!

Nhan Ngạo Hành đã dùng thân thể hắc để ngăn chuôi kiếm này lại! Thanh kiếm kia đã đâm rất sâu vào lưng hắc, mũi kiếm thậm chí còn lộ ra trước ngực hắc!

“Không! Không được!” Ta hét lên thất thanh!

21. Chương 21

Những người áo đen xung quanh nhất thời dừng động tác, xông tới! Ta ôm hắc, ra sức lùi về phía sau!

Bình tĩnh! Nhất định phải bình tĩnh! Không phải sợ! Không phải sợ! Ta cố gắng nói tự nhủ! Lưng bỗng nhiên đụng vào một thân cây, đã không còn đường thối lui rồi!

Máu trên người hắc càng không ngừng chảy, nhiễm đỏ y phục của ta, vẫn không nhúc nhích. Người dẫn đầu đám người áo đen đi đến đây, chậm rãi giơ trường kiếm trong tay lên.

“Chờ một chút!” Ta la lớn: “Không nên giết chúng ta! Hấn đã bị trọng thương, ta không có võ công, chúng ta còn sống mới có thể có chỗ dùng được!”

Hơi ngập ngừng một lúc, kiếm đang giơ lên đã thả xuống, người áo đen kia ngồi xồm xuống, kiểm tra qua một chút tình trạng vết thương của Nhan Ngạo Hành xong, tay hướng phía sau ra hiệu một cái, hai người áo đen lập tức tiến lên, khiêng hấn đi từ trong lòng ta. Người cầm đầu kia nhìn ta một chút, điểm lên người ta một cái, ta liền lập tức mất đi cảm giác.

Khi tỉnh lại, ta phát hiện mình đã bị nhốt trong một gian phòng. Trong phòng không có cái gì cả, trên vách tường cũng trống trơn, nhưng có chút ánh sáng chiếu xuống từ một cái cửa sổ trên mái nhà. Ta đẩy đẩy cửa, đúng là đang bị khóa. Ta gõ gõ mạnh cửa, không phản ứng, xem ra tiếng động chưa đủ lớn!

Lui ra phía sau hai bước, lấy đủ sức, đang chuẩn bị đá thêm một cước, cánh cửa lại đột nhiên chi nha một tiếng mở ra! Ta kinh ngạc mà nhìn người đi vào...

Thích Thiểu Thương !

Không kịp ngẫm nghĩ, ta bò nhào đi tới, nắm tay hấn, vội vàng hỏi thăm: “Thích đại ca, ca ca đâu? Ca ca ở nơi nào? Hấn thế nào rồi?”

Hấn không trả lời ta, mà chỉ lạnh lùng mà nhìn ta. Ta buông tay ra, chậm rãi lui về phía sau, đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh run: “Là người? Là người làm sao? !”

Hấn vẫn không nói gì, đi về phía ta. Ta vội vàng lui về phía sau, liên tục lui tới chân tường.

“Hấn không có chết.” Hấn đột nhiên mở miệng nói.

“Cái gì?”

“Hấn không chết!” Hấn đột nhiên ôm bả vai ta, khề nói: “Vì sao làm như vậy? Vì sao?”

“Cái gì?” Ta ngần ra, lớn tiếng nói: “Ta không rõ, người rốt cuộc đang nói cái gì đó?”

Hấn ngẩng đầu nhìn thẳng ta, trong mắt tràn đầy thương xót cùng khó hiểu: “Vì Thích Đà Hoa kinh, các người lại có thể cấu kết cùng U Minh Âm phủ! Ngạo Hành thân là võ lâm minh chủ, không những không bảo vệ võ lâm chính đạo, ngược lại vì tư lợi bản thân, sẵn sàng phạm sai lầm lớn nhất thiên hạ, không những đã đánh cắp nguyệt kiếm của Mộ Dung gia, còn cùng Minh Âm lừa đi Tinh kiếm của nhà chúng ta, thậm chí để giấu diếm sự thực mà giết người diệt khẩu!”

“Người rốt cuộc đang nói chuyện lăng nhăng gì hả? Cái gì Thích Đà Hoa kinh? Cái gì nguyệt kiếm, tinh kiếm? Cái gì giết người diệt khẩu? Ta không hiểu người đang nói về cái gì!” Ta mở to hai mắt nhìn.

“Không cần che giấu nữa!” Thích Thiểu Thương nhìn ta với sự thất vọng: “Bây giờ nhân chứng vật chứng đều có, người khỏi cần chối cãi nữa!”

“Tử nhi

nàng

~ nàng cần gì phải... ? Dù ấu thân nàng là muội muội của phủ chủ U Minh Âm phủ, nàng cũng không nên quên hết rằng phụ thân nàng là người của Vô Dịch sơn trang, là Nhan Vô Dịch đó! Nàng sao có thể giết giây Ngạo Hành làm ra chuyện như vậy? Nàng quả thực làm cho ta quá thất vọng rồi!”

“Vào lúc phán ta tội chết, có phải nên cho ta một lý do trước đã hay không?” Ta lạnh lùng nói: “Trước tiên, ta hoàn toàn không biết người đang nói chuyện gì, đó là lý do mà ta không cần che giấu chuyện gì cả! Tiếp theo, đúng là mẫu thân ta là người của U Minh Âm phủ, việc đó có quan hệ gì tới phụ thân ta? Sau cùng! Ta giựt giây ca ca làm chuyện gì? Xin hỏi, Thích thiếu hiệp người có tư cách gì nói hai chữ thất vọng với ta?”

“Thích đại ca! Huynh còn muốn nói dông dài với nàng ta làm gì?” Một người mang theo tiếng khóc nức nở mà nói.

Thích Thiểu Thương xoay người, lúc này ta mới thấy được, thì ra tiến vào là Hàn Ti Nhược! Con mắt của nàng ta đang sưng phù, dường như đã khóc lớn một hồi, nhưng ngoài sự trông đợi của ta, trong mắt nàng ta có sự căm ghét không chút che giấu!

“Nhan Tử Sa! Người là đồ dối trá! Nói cái gì muốn tới lấy di vật của phụ thân người, thì ra là tới cầu kết làm chuyện xấu xa! Các người, các người còn giết phụ thân ta! Nhan Ngạo Hành cái đồ ngu quân tử, còn giả bộ nói muốn chăm sóc ta, giúp ta tìm phụ thân! Kỳ thực phụ thân ta cũng đã sớm bị giết chết rồi!” Nàng ta vừa lên án, nước mắt vừa rơi như mưa.

“Nhược, nàng đừng khóc nữa!” Thích Thiểu Thương miễn cưỡng an ủi nàng: “Nhân quả báo ứng, bất kể bọn họ làm chuyện gì, ta tin nhanh chóng sẽ có sự trừng phạt chờ bọn họ! Nhưng mà, phụ thân nàng trên trời có linh thiêng, nhất định không hy vọng trông thấy nàng còn tiêu tụy như vậy tiếp nữa.”

Ta chỉ là không nói gì, lạnh lùng nhìn hai người bọn họ, được một lúc, tiếng khóc của Hàn Ti Nhược dần dần ngừng lại, ta mới mở miệng nói: “ Ta muốn gặp hân! Ta muốn gặp ca ca ta!”

Bóng lưng của Thích Thiểu Thương cứng đờ, xoay người, đối mặt ta, nói : “Được! Ta để người thấy hân, sau khi thấy xong, còn có chuyện muốn hỏi người!”

“Khó mà không phải là tam đường hội thẩm, phải không?” Ta hừ lạnh một tiếng, cố gắng đứng thẳng lưng lên rồi đi về phía cửa.

Đi ra cửa, ta mới phát hiện, thì ra chúng ta đã về tới Thích gia trang. Ngoài cửa hai người gia đình đang đứng canh, trông thấy ta đi tới, nét mặt có vẻ đề phòng, làm ra tư thế muốn ngăn cản ta dừng lại, ta lạnh lùng liếc mắt lướt qua bọn họ, lui ra phía sau, nghiêng người tránh ra, ngoảnh đầu lại ném cái liếc mắt cho Thích Thiểu Thương đang có vẻ mặt lo lắng. Thích Thiểu Thương cất bước đi ra, có hân dẫn đầu, ta cũng liền thực không khách khí mà đi sát theo. Vòng vo mấy vòng, đi tới trước một gian nhà lớn tách biệt, Thích Thiểu Thương đứng ở cửa, nhưng không có ý đẩy cửa.

Hân bỗng xoay người, nhìn ta với vẻ mặt phức tạp, nói: “Tử Nhi, nàng nghe Thích đại ca nói một câu, nên nói cái gì thì nói cái đó, dù sao cũng đừng vì ca ca nàng mà che giấu, chỉ có như vậy, ta mới có thể.....”

Hân nói được một nửa, dường như thấy có chút lời không nên nói ra khỏi miệng, do dự hết một hồi, mới xoay người, đẩy cửa ra. Trong phòng đã có vài người ở bên trong, thấy chúng ta vào, lặng ngắt như tờ. Ta cũng không nhìn kỹ một người nào cả, một lòng toàn bộ đều đặt vào người đang nằm trên giường kia!

Ta đi từng bước đến phía trước, dần dần thấy rõ hết từng chút từng chút một. Sắc mặt của hân rất nhợt nhạt, dù cho đang lúc mê man, lông mày cũng là đang nhíu lại, dường như đang chịu đựng đau khổ rất lớn vậy. Ta rút cục đi tới bên giường, vươn tay, nhẹ nhàng xóc chấn găm đang đắp trên người hân lên

Trên ngực hân được quấn một lớp băng trắng dày, có máu đỏ mờ mờ ảo ảo thấm ra, như chọc vào mắt ta đau đớn. Tay ta run lên, rõ ràng đã có chuẩn bị tâm lý, thế nhưng vết thương của hân có lẽ so với tưởng tượng của ta còn nghiêm trọng hơn nhiều!

Ta cắn chặt môi, nắm chặt hết nắm tay, hít sâu một hơi, ngẩng đầu, bắt đầu quan sát người ở trong phòng. Đầu tiên ngồi ở bên giường chính là một lão nhân gia mặc trang phục của đại phu, ta biết hân, bởi vì trước kia ta ngã bệnh đều là hân xem bệnh kê thuốc cho ta, hân nhất định là vị thần y tiếng tăm lừng lẫy —— Nghê Tuyền.

Xem ra là hân cứu mạng của ca ca, bằng không với thương thế của hân nếu như là một đại phu bình thường chỉ sợ ông trời cũng hết cách rồi!

Đảo qua khuôn mặt lo lắng của Nghê lão tiên sinh, ta nghiêng đầu, ngồi ở bên cạnh chính là Thích Nghiêm Phong mặt không có chút biểu tình! Cả người Thích Nghiêm Phong tỏa khí tức nghiêm túc lạnh lẽo, nhìn ta với ánh mắt không một tia gợn sóng, khiến người khác nhìn không ra ý nghĩ của ông ta.

Ngồi bên kia chính là một lão hòa thượng, nhìn áo cà sa đang khoác trên người ông ta, ta liền biết được, ông ta chính là phương trượng Trí Không của Thiếu Lâm tự. Ông ta nhắm mắt lại, trong miệng lầm lầm niệm kinh văn, tràng hạt trên tay đang từng viên từng viên một lướt qua đầu ngón tay, hoàn toàn có dáng vẻ xuất trần, không hổ là vị cao tăng đang chủ trì Thiếu Lâm tự.

Ngồi kề bên Trí Không chính là một người trung niên hơi mập, cặp mắt nhỏ có con ngươi lúc nào cũng như cười tủm tỉm, thấy trên tay hắn hai cái quả cầu vàng kia không ngừng chuyển động lại kỳ dị mà không có tiếng vang, ta thăm cau mày, tại sao ngay cả hắn cũng tới?

Kim lão gia, chủ môn của Kim Dao môn, bởi vì trong tay nắm giữ được số bạc lớn của ba nhà rải rác từ nam đến bắc, vì thế nên Kim lão gia của Kim Dao môn cũng như Kim Dao cùng ngân phiếu trên tay hắn đều nổi danh! Hiếm thấy nhất chính là, hắn tuy là người giàu có một phương, đối nhân xử thế lại rất hào phóng, lại thích làm việc thiện, trên giang hồ được mệnh danh là “Bồ Tát Cười”.

Còn có một người đứng ở bên cửa sổ, hai tay giấu sau người, rất kiêu ngạo! Chỉ bóng lưng mà nói, cũng thấy không rõ rốt cuộc là ai!

“Phụ thân, con thấy có một số việc hay là hỏi Tử Sa muội muội đi!” Thích Thiếu Thương cung kính nói.

Thích Nghiêm Phong cau cau mày, thở dài một tiếng, quay đầu nhìn Kim lão gia một cái.

“Ha ha, hiền chất à! Ta xem Nhan tiểu thư chẳng qua là đàn bà con gái, chuyện như vậy e rằng nàng ta cũng sẽ không nắm rõ được lắm đâu!” Kim lão gia cười híp mắt nói: “Nghe nói cơ thể Nhan tiểu thư không được khỏe lắm, Nghe lão, ngài nên thật tốt xem cẩn thận cho nàng ấy.”

“Kim lão gia khách sáo rồi, Tử Sa từ nhỏ ngã bệnh đã luôn làm phiền Nghe lão, bây giờ ta ngay cả thời gian chịu được cũng đã không còn nhiều, sau này chỉ sợ cũng sẽ không để Nghe lão lo lắng nữa được rồi!” Ta vừa cười nhẹ vừa nói.

“Tử Nhi, người?” Nghe đại phu kinh hãi nói: “Đây là làm sao vậy? Lần trước ta tới không phải cháu còn đang rất khỏe sao?”

“Không có gì, ngài không cần để ý đâu.” Ta thản nhiên nói: “Nhưng thật ra lời của Kim lão gia vừa nãy, Tử Nhi có phần không rõ, Tử nhi tuy là đàn bà con gái, nhưng vấn đề đúng hay sai, Tử Nhi vẫn còn phân biệt được rất rõ ràng. Thích công tử vừa mới nói một số lời kỳ quái với Tử Nhi, Tử Nhi thật sự là không rõ, có thể phiền Kim lão gia nói một chút cho ... Tử Nhi được hay không? Còn nữa, Tử nhi chỉ muốn biết một việc, rốt cuộc là ai làm cho gia huynh bị thương thành như vậy!”

Ta lạnh lùng liếc mắt lướt qua mọi người, sau cùng nhìn thẳng đến mắt của Thích Nghiêm Phong.

Thích Nghiêm Phong hơi chẹn mi, chậm rãi mở miệng nói: “Thương nhi, con để hắn đi vào, tự mình nói với Nhan tiểu thư!”

Thích Thiếu Thương nghe xong, lập tức xoay người đi ra ngoài. Một lát sau, cửa mở, Thích Thiếu Thương lại đi đến, một người mặc đồ trắng đi theo sau. Người mặc đồ trắng xem ra tối đa chỉ có hơn ba mươi tuổi, vừa vào cửa, hắn đã hướng phía Trí Không phương tượng cung kính thi lễ: “Đồ nhi xin thỉnh an thái sư phụ.”

Tay của phương tượng dừng một chút, chậm rãi mở mắt ra: “A di đà phật, Tề Hằng, con hãy lập lại sự tình hôm qua từ đầu chí cuối một lần nữa.”

“Vâng!” Cái người kêu Tề Hằng kia, kính cẩn buông tay rồi đứng thẳng, nói: “Ngày hôm qua, ta cùng Lộ sư huynh, Mộ Dung công tử nhận được tin tức, nói là người trộm nguyệt kiếm đi sẽ xuất hiện ở chỗ rừng đào kia, ba người chúng ta liền mai phục tại đó! Qua không lâu sau, liền thấy có hai người đáng nghi xuất hiện, tiếp theo Nhan minh chủ cũng đã xuất hiện, hai người kia như là thủ hạ của Nhan minh chủ, ta thấy hai người bọn họ đem một cái bao bố giao cho Nhan minh chủ xong thì vội vàng rời đi. Sau đó Nhan tiểu thư cũng tới...”

Nói đến đây, hắn ngừng đầu nhìn ta một cái xong nói tiếp: “Nàng dường như cùng Nhan minh chủ nổi lên tranh chấp, muốn Nhan minh chủ đem vật gì đó cho nàng, nói là vật về với nguyên chủ, sau đó Nhan tiểu thư thừa dịp hắn không chuẩn bị, đoạt đi cái bao bố đó, tay run lên, nguyệt kiếm liền rơi xuống!”

“Mộ Dung công tử thấy vậy lập tức liền xông ra ngoài, chất vấn Nhan minh chủ, ai ngờ Nhan minh chủ không nói được lời nào liền đã bắt đầu động thủ, chúng ta ba người đành phải hợp lại. Sau đó ta chính là nhất thời không cẩn thận đâm bị thương Nhan minh chủ

~ ”

Thì ra là thế! Trong lòng ta lập tức sáng tỏ hết thấy!

Xem thân phận của hần thì hần đúng là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm (*tu tại gia), hơn nữa Mộ Dung gia, mặc dù không biết người họ Lộ kia là có địa vị gì, nhưng ít nhất ba người bọn họ đã được thông đồng từ trước rồi. Nếu bọn hần đều là đệ tử của các đại môn đại phái hết sức quan trọng trong chốn võ lâm hiện nay, như vậy thì chỉ có hai khả năng!

Thứ nhất, bọn họ là bị người ta giật dây vu cáo hãm hại chúng ta; thứ hai, là chỗ môn phái của bọn hần mệnh lệnh bọn hần làm như vậy! Không cần nói là nguyên nhân nào, hiện giờ ta nói gì cũng đều thành vô ích rồi!

Nhân chứng, là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm! Vật chứng, là nguyệt kiếm của ta tìm được từ Hàn gia! Bây giờ ta đích thực là hết đường chối cãi rồi! Cái bẫy rập này, mà đầu tiên là do theo Hàn Ti Nhược đi tới Thích gia, đã bắt đầu chuyển động rồi! Ta không khỏi nhìn coi vẻ mặt khác nhau của mọi người trong phòng, ngẫm nghĩ, rốt cục là ai muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết? Là một người, hay là tất cả mọi người?

22. Chương 22

“Ta thấy có một số việc nói hay không nói thực ra cũng đã không còn quan trọng gì cả. Sự thật đã rất rõ ràng rồi, không phải sao?” Thích Nghiêm Phong trầm giọng nói.

“Nhân chứng vật chứng đều đủ cả, chỉ sợ giờ ta có nói cái gì cũng vô dụng hết, không phải sao?” Ta lạnh nhạt vừa cười vừa nói: “Các vị đều là tiền bối có ảnh hưởng lớn của võ lâm, cũng đều là trưởng bối của gia huynh cùng Tử Nhi, bây giờ chắc hẳn các vị đều đã có kết luận rồi, giờ là đang đợi ca ca tỉnh lại để nghe chính miệng huynh ấy nhận tội hết!”

“Tử Nhi, chớ nên nói sớm như vậy!” Nghê đại phu kêu lớn tiếng ngăn ta lại, nói: “Chuyện Nhan minh chủ bị thương lần này, nhờ Thích trang chủ, Trí Không phương trượng và Kim lão gia đồng thời tạo áp lực, mới giấu được mà không bị lộ ra, nếu không như vậy, đã sớm làm dư luận xôn xao rồi, chỉ riêng Mộ Dung gia đã xác định là khó chịu để yên!”

“A di đà phật, lão nạp cùng Nhan lão thí chủ quen nhau vài chục năm, coi như là đã nhìn Nhan thí chủ lớn lên, lão nạp cho rằng, với tính tình của Nhan thí chủ, nhất định sẽ không làm chuyện bất nhân bất nghĩa ấy, chưa cần thử cũng có thể biết được trong việc này chắc hẳn là có nội tình rồi!” Trí Không phương trượng chậm rãi nói.

“Ha ha, nói đúng đó, ta cũng không tin Ngao Hành có thể vì cái đồ bỏ đó mà làm ra đến chuyện như vậy, đợi hần tỉnh lại để nghe qua hần chính mồm nói chân tướng chuyện đã xảy ra đi!” Kim lão gia cười nói: “Nhan tiểu thư, có câu nói không dễ nghe, quan hệ của cháu cùng U Minh Âm phủ chỉ e là cũng không đơn giản như vậy chứ? Trong đó có chút phức tạp, cháu nói cũng được, không nói cũng được, sau cùng hiển nhiên chân tướng có thể rõ như ban ngày, chỉ sợ đến lúc đó chuyện liền

”

“Kim lão gia ngài hiểu lắm rồi, Tử Sa muội muội cùng Minh Âm chẳng qua là bằng hữu bình thường, tình cờ gặp nhau mà thôi, nài cùng việc này nhất định không có vấn đề gì!” Thích Thiếu Thương ngắt lời Kim lão gia xong, đã che tới trước người ta: “Thiếu Thương nguyện đem tính mạng cam đoan!”

Ta kinh ngạc ngẩng đầu, đúng lúc cùng Thích Thiếu Thương đang quay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau, hần gạt đầu với ta, cho ta một ánh mắt khích lệ, dường như muốn nói cho ta biết không cần lo lắng.

“Thế chất, lời này của cháu là có ý tứ gì?” Kim lão gia nhìn Thích Thiếu Thương với sự hứng thú, neho neho mắt, chậm rãi nói.

“Thích đại ca, huynh không cần lo lắng uội.” Ta khẽ lời kéo góc áo của hần, đứng tới đằng trước hần, rồi nói: “Ấm quả thực là bằng hữu của cháu, Kim lão gia nghi ngờ cháu cũng phải, chẳng qua là

~” Ta thản nhiên nhìn Kim lão gia tử, nói gần từng chữ: “Cháu họ Nhan, là con gái của phụ thân cháu – Nhan Vô Định, cháu không thể có khả năng đi giúp đỡ người ngoài hại ca ca ruột của mình!”

Trong phòng bỗng trở nên yên tĩnh, ta nắm chặt hết nắm tay, không ngừng đứng thẳng ở nơi đó! Ba, ba, ba, bất thành linh vang lên tiếng vỗ tay.

“Không hổ là đại tiểu thư của Vô Dịch sơn trang, có khí thế như vậy thì những cô gái bình thường không đáng sánh bằng a!” Là người vẫn đang đứng ở bên cửa sổ ấy, hân đang vỗ tay.

“Lời của Nhan tiểu thư nói, xem ra không giống như là giả!” Hân vừa nói, vừa vòng vo lại đây.

“A!” Ta ngạc nhiên nhìn khuôn mặt quen thuộc đang tới gần hiện ra rõ dần: “ Thanh! Thế nào là huynh?”

Người nọ nhíu mày: “ Thanh? Sao, nàng biết hân?”

Ta tập trung nhìn kỹ hết một lượt, khuôn mặt diện mạo gần như giống nhau như đúc, nhưng mà phong cách lại hoàn toàn khác nhau! Thanh tựa như gió mát ở trong sơn cốc, trong cái lưới biếng lại mang theo cái hứng thú ẩn giấu đùa giỡn; còn người này lại mang theo khí thế bức người, có loại dáng dấp không giận mà uy này, đã chứng minh hân nhất định không phải người thường!

“Người là ai?” Ta không khỏi hỏi thăm.

“Ta?” Mọi người nọ hơi nhếch lên, chậm rãi đi về phía ta, đứng trước mặt ta, nhìn chăm chăm vào cặp mắt ta, dù bận vẫn ung dung nói: “Nếu như ta nói, ta là chồng chưa cưới của nàng thì sao?”

“Chồng chưa cưới?!” Ta kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, mở to hai mắt.

“Tĩnh vương!” Thích Thiếu Thương đang đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng hỏi: “Ngài đây là có ý tứ gì?”

“Sao? Thích công tử tỏ vẻ nghi ngờ đối với lời bản vương nói sao?” Người nọ bắt đầu ngấm ngấm chiếc quạt giấy trong tay, giống như vô ý liếc mắt lướt qua hân, ánh mắt chăm chú lại lập tức về tới trên người ta.

“Tĩnh vương? Người rốt cuộc là ai?” Ta khó hiểu mà nhìn hân, thấp giọng hỏi.

“Vũ Văn huyền, đây là tên của ta.” Hân nở nụ cười tao nhã, chiếc quạt giấy trong tay nhẹ nâng hàm dưới của ta lên, đôi mắt không bỏ lỡ bất cứ phản ứng nào của ta: “Ta vừa mới nói, ta là chồng chưa cưới của nàng. Khi nàng còn chưa ra đời, liền đã được hứa gả cho ta rồi! Thế nào, phụ thân nàng chưa từng đề cập qua với nàng sao?”

Về mặt hân đột nhiên có vẻ tỉnh ngộ: “Đúng rồi, nghe nói lệnh tôn qua đời rất đột ngột, có lẽ còn chưa kịp nói cho nàng chuyện này nữa! Cũng khó trách rồi! Nhưng mà không có vấn đề gì, dù sao nàng cũng đã ở đây rồi, sau này còn muốn mời Nhan tiểu thư chỉ giáo nhiều hơn nữa! A, gọi nàng là Nhan tiểu thư rất xa cách rồi, sau này ta kêu nàng Tiểu Sa nhi có được hay không hả! Tử Nhi lắm người gọi rồi, ta muốn một cái đặc biệt hơn!”

Khuôn mặt của hân tiến gần lại đây, đã gần như muốn áp lên môi ta! Ta chặn ngang đẩy hân ra, lùi về phía sau hết mấy bước mới đứng vững, vừa nãy ta suýt nữa đã bị khí thế của người này hoàn toàn ngăn chặn hết, suýt chút nữa thì không thể động đây!

“Vũ Văn công tử, ta mặc kệ người là ai, chuyện cưới xin sao có thể như trò đùa của trẻ con, người tùy tiện nói một chút chẳng lẽ ta phải thừa nhận người sao? Còn nữa, chúng ta dường như không có quen thuộc như vậy! Mời công tử tự trọng, chớ để tự hủy thân phận!” Ta lạnh lùng mà nói, trong lòng trở nên bức tức, thế nào, đây là xem ta dễ bắt bặt hả!

“Ha ha ha ha, thú vị thú vị!” Người nọ không giận, ngược lại còn cười, trong mắt dường như còn có vẻ tán thưởng: “Tiểu Sa nhi thật sự không khiến ta thất vọng nha! Bản vương muốn có chính là bộ dạng tuyệt vời của nàng như vậy!”

Nét mặt tươi cười của hân thu lại một chút, trầm giọng nói: “Ta là người con thứ năm của đương kim thánh thượng, cũng có nghĩa là Tĩnh vương, lẽ nào lời nói của bản vương nàng cũng không tin sao?”

“Người là Vương gia thì sao?” Ta ngẩng đầu lên cao, đón nhìn ánh mắt lạnh thấu xương của hân: “Trừ phi người xuất chứng cứ ra để chứng minh lời nói của mình, nếu không ta sẽ không tin tưởng người!”

Hắn chỉ cười không nói, nhẹ nhàng lắc đầu, hồi lâu mới nói: “Vật chúng thì không biết có hay không, chuyện hôn nhân của con cái dĩ nhiên là theo lệnh cha mẹ rồi, cha mẹ của nàng đều đã qua đời, xem ra trên đời có thể chứng minh việc này cũng chỉ có cha mẹ ta thôi!”

Hắn giả hoạt hướng ta nháy nháy mắt: “Nhân chúng có đủ hay không hả! Nàng cùng bản vương hồi cung, chính miệng hỏi cha mẹ của bản vương một chút, liền biết bản vương có lừa nàng hay không!”

Ta bị hắn nói một hơi nghẹn đứng! Được! Lại có thể đem Đường kim thánh thượng cùng Hoàng hậu nương nương đến áp chế ta, cái người Vương gia này, không hiểu xuất hiện ra sao, rốt cuộc muốn làm cái gì hả! ! !

“E rằng Vương gia ngài phải thất vọng rồi, Tử Nhi thân mắc bệnh nặng, chẳng bao lâu nữa còn được ở tại nhân gian, sợ là không có duyên phận cùng Vương gia!” Ta tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, vậy cuối cùng người thực sự biết khó mà lui rồi chứ.

“Cái này bản vương đã biết rồi!” Hắn nhẹ lay động quạt giấy, nói thờ ơ: “May mà, thất đệ của bản vương là một thần y, hắn đã từng bảo đảm với bản vương, nhất định sẽ tìm ra biện pháp để giải hàn độc trên người nàng. Nàng không cần lo lắng sự tình từ nay về sau, bởi vì tương lai của nàng, bản vương sẽ toàn quyền phụ trách tới cùng!” Nói xong, hắn ý vị thâm trường mà nhìn ta một cái.

“Người cùng Thanh rốt cuộc là quan hệ gì hả!” Ta hoài nghi nhìn hắn hỏi, khuôn mặt này thật sự làm cho ta ta rất mờ mịt.

“Ha ha, thất đệ của bản vương cùng bản vương là một mẹ sinh ra, diện mạo giống nhau, hơn hết bởi vì nguyên cố từ ông ngoại, nên hắn có một tên khác theo họ mẹ, Mộng Hàn Thanh! Vậy cuối cùng nàng hiểu chưa! Sao, Tiểu Sa nhi còn có cái gì muốn hỏi, bản vương nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn!” (*biết cái gì đều nói ra, biết đến đâu liền nói hết đến đấy) Đôi mắt ẩn chứa tia cười cười mà nhìn ta chăm chăm.

“Thanh là đệ đệ của người?” Ta mở to mắt.

“Nhìn khuôn mặt của hai người chúng ta, nên biết rồi chứ!” Vũ Văn Huyền than nhẹ một tiếng, lại một lần nữa tới gần rồi nói: “Tiểu Sa nhi, nàng chịu khổ rồi, bản vương lần này tới chính là chuẩn bị tiếp nàng quay về vương phủ. Thứ nhất, thân thể của nàng cần tĩnh dưỡng thật tốt. Thứ hai, bản vương cũng không muốn cho nàng dây dưa vào trong quá nhiều thị phi!”

Trong mắt của hắn đã không còn nhìn thấy cái loại khí thế vừa mới làm run sợ người nữa, ngược lại, lại ẩn chứa đưa tình, nhìn ta tràn đầy trìu mến!

“Đa tạ ý tốt của Vương gia.” Ta lui ra phía sau từng bước, cúi người hành lễ nói: “Tử Nhi chỉ là dân nữ bình thường, tự hỏi không tài không đức, không xứng với thân phận cao quý của Vương gia. Hơn nữa, gia huynh bị thương nặng chưa tỉnh, lại có rất nhiều ẩn ngữ không giải thích được, có nhiều khả năng toàn bộ Vô Định sơn trang cùng Nhan thị bộ tộc ta sẽ bị phá huỷ. Giờ này khắc này, Tử Nhi làm sao có thể không quan tâm mà chỉ lo thân mình đây? Xin Vương gia thứ tội, Tử Nhi tuyệt đối không thể theo Vương gia rời đi vào lúc này!”

“Nàng thật không đi cùng bản vương? Chỉ vì Nhan Ngạo Hành, cái mặt người dạ thú háms lợi đen lòng này?” Trong giọng nói của hắn tràn đầy âm lãnh.

“Không phải! Huynh ấy không phải!” Ta phẫn nộ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào hắn mà nói: “Huynh ấy là bị hãm hại! Hơn nữa bây giờ huynh ấy không thể nói chuyện, bất cứ ai tới chỉ ra chỗ sai của huynh ấy đều là như nhau, không phải sao?”

“Được!” Hắn nói, mặt không chút thay đổi: “Vậy bản vương liền tạm thời sẽ tin nàng một lần, bản vương cũng muốn coi, chờ sau khi hắn tỉnh lại, sẽ có lời gì ngụy biện!”

“Thích trang chủ, phương trượng, Kim tiên sinh, bản vương có một số việc muốn trao đổi cùng các ngài một chút, có thể mượn Thích trang chủ thư phòng dùng một lát không?”

“Đâu có đâu có gì, Vương gia, bên này mời!” Thích Nghiêm Phong đứng lên, tiến lên phía trước từng bước đẩy cánh cửa ra, Trí Không phương trượng, Kim lão gia và còn cả người áo trắng kia nữa, cũng đi theo

đằng sau Vũ Văn Huyền ra ngoài, Thích Thiểu Thương vẽ mặt phức tạp mà nhìn ta một lát, hết nhìn lại mở miệng, lại không nói gì thêm, cũng quay đầu đi ra ngoài.

Chỉ trong chốc lát, trong phòng liền chỉ còn lại có ta, Nghe đại phu cùng người đang nằm ở trên giường, là ca ca.

“Tử Nhi, cháu tốt cuộc? Các cháu tốt cuộc

~~ ai!” Nghe đại phu run lấy lấy đứng lên, đi ra cửa.

“Nghe lão, không, Nghe gia gia, cảm ơn ngài cứu ca ca!” Ta nhìn theo bóng lưng của ông lão, nói khẽ.

Ông ta không ngoảnh đầu lại, chỉ khoát tay áo, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Trong phòng hoàn toàn yên lặng, ta ngơ ngác đứng ở nơi đó, bỗng nhiên trong lúc đó ta không biết nên làm gì. Không phải chưa từng cùng hẳn hai người ở chung một phòng thế này, chẳng qua lúc ấy, chúng ta đều là đang làm một việc kia, mà bây giờ, lại cái dạng ở chung này, là lần đầu tiên. Ta từ từ đi thông thả đến bên giường, nhẹ nhàng ngồi trên mép giường xong, lẳng lặng nhìn hẳn. Cái người này, là ca ca ruột cùng cha khác mẹ của ta; cái người này, là nam nhân duy nhất từng ôm ta; cái người này, luôn miệng nói hận ta; nhưng cũng là cái người này, cam tâm lấy thân ngăn tên cho ta.

Ngay lúc ta còn chưa nhận ra, nước mắt đã từng giọt từng giọt rơi xuống. Vì sao? Người vì sao muốn làm như vậy? Người rõ ràng có thể không cần phải xen vào ta mà! Không phải người luôn miệng nói người chán ghét ta, hận ta, rõ ràng người người thích không phải là ta, người người để ý cũng không phải ta, vì sao lại muốn vì ta làm ra nông nổi như vậy hả! Ta nhắm mắt lại, im lặng khóc ròng.

“Đừng khóc!” Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói khàn khàn của hẳn.

Ta mở phắt mắt ra, quả nhiên thấy được hẳn đang tỉnh, lòng nhẹ nhàng đi, ngược lại khóc lại càng dữ hơn!

“Ai

” hẳn thở dài, từ trong chăn vươn tay ra, giơ lên được nửa đường, lại chán nản buông xuống.

Ta lau qua loa nước mắt đi, cúi người xuống nói: “Có chỗ nào khó chịu hay không? Ta lập tức đi gọi Nghe đại phu lại đây!”

“Vì sao nàng đi cùng hẳn đi?” Hẳn khẽ nói: “Bây giờ nàng rất nguy hiểm, hẳn có thể bảo vệ nàng! Nàng phải cùng hẳn đi đi.”

“Ta không thể bỏ lại mặc kệ người được!” Ta nói to.

“Bởi vì ta cứu mạng của người sao?” Ánh mắt của hẳn thật lạnh.

“Ta không cần sự thương hại của người!” Hẳn gắt gao nhìn chăm chăm ta, chậm rãi nói: “Rất buồn cười đúng không? Ta bây giờ ngay cả tay cũng không giơ lên được, lại còn muốn dựa vào đàn bà tới bảo hộ mình!”

“Được thương hại thế này!” Hẳn lạnh nhạt vừa cười vừa nói: “Được thương hại thế này ta thà rằng không cần! Đặc biệt là đến từ người, sự thương hại đến từ cái loại đàn bà như người! Đây quả thực đúng là sự sỉ nhục của ta!”

Ta khẽ cười khổ, thản nhiên nói: “Người lại là vì loại đàn bà như ta mà bị thương thành như vậy! Ta không thể không quan người!”

“Người nghĩ rằng ta là vì cứu người?” Trong mắt của hẳn lại là vẻ trào phúng quen thuộc mà đã thương người kia: “Ta nói rồi, mạng của người chỉ ta mới có thể lấy đi! Bị tên bản thủng chẳng qua là suy tính sơ xuất mà thôi! Vì loại đàn bà như người, người nghĩ rằng ta sẽ vứt bỏ tính mệnh quý giá của ta sao? Đừng tự mình đa tình nữa! Bây giờ ta không muốn nhìn thấy người, thấy người, thật giống như thấy được sai lầm ngu xuẩn của mình vậy! Bây giờ người liền cút đi ra ngoài cho ta!”

“Tự mình đa tình?” Ta thì thảo lăm bắm.

“Cút!” Hẳn đã nhắm lại mắt, không hề nhìn ta.

“Người yên tâm, ta lập tức đi!” Ta đứng lên, nói nhiều lời như vậy, thân thể hẳn chắc đã không còn khỏe rồi!”

“Chờ một chút!” Hắn đột nhiên lên tiếng gọi ta lại.

Ta quay đầu, giật mình khi thấy vẻ tha thiết trên mặt hắn: “Ti Nhược đâu? Nàng ta đang ở nơi nào? Ta muốn gặp nàng ta!”

Trong miệng nổi lên chút cay đắng, cùng ngực hơi có chút co lại, ta không khỏi nhớ tới lời hắn từng nói, “Người nghĩ rằng ta sẽ đối xử với người mình thích như thế này hay sao?” Thích? Ta chỉ biết là, người hắn thích nhất định sẽ không phải là ta!

23. Chương 23

“Nàng ta rất hận ngươi.” Ta nói bình tĩnh: “Nàng nói người giết cha nàng! Ta nghĩ bây giờ nàng sẽ không tới gặp người đâu, nhưng mà người yên tâm, ta đã gặp nàng rồi, nàng hết thấy đều tốt!”

“A, vậy là tốt rồi!” Hắn nhắm lại mắt: “Nàng ấy bình an thì tốt rồi!”

Đau đớn, cơn đau quen thuộc lại kéo tới một lần nữa, ta ra sức vỗ ngực, buồn bã lên tiếng: « Vậy, ta đi đây! »

Ta cắn chặt răng, từng bước đi đến trước cửa, dùng chính sức lực còn sót lại đẩy cửa ra. Trước mắt tối sầm, ta ngã vào một lồng ngực ấm áp.

Ta hẳn là đã có thói quen tỉnh lại một mình trong bóng tối, nhưng mà lúc này đây đau đớn trên ngực vẫn còn chưa tiêu tán đi.

“Tỉnh rồi?”

Ngẩng đầu, tự dừng lại là cái người Vương gia kỳ quái kia, Vũ Văn Huyền.

Ta quay đầu đi, không muốn để ý đến hắn.

“Sao, vẫn còn thấy khó chịu sao? Sao lại cau mày nhăn mặt như thế!” Ngược lại, hắn tốt bụng ngồi trên mép giường, đưa tay đến thử nhiệt độ trên trán ta.

Khác lúc ban đầu, né tránh tay hắn, đau đớn ở ngực, khiến ta không cách nào mở miệng ra nói được.

“Ai

~” Hắn không hề lại được đằng chân lân đằng đầu, ngoan ngoãn thu về tay xong, lẳng lặng ngồi theo ta.

“Nàng biết không?” Hắn đột nhiên mở miệng nói: “Ta vẫn luôn rất ngạc nhiên, có thể làm cho người kia mất đi bình tĩnh như thế, cô gái cố chấp như vậy sẽ là bộ dạng gì đây! Đến lúc gặp nàng, ta liền hiểu rõ vì sao hắn lại trở thành cái dạng này, nàng biết không? Nàng thực sự không hề tự ý thức được lực hấp dẫn của mình đâu! Thậm chí ngay cả ta cũng

”

Ta khó hiểu mà quay đầu lại. Vũ Văn Huyền đang dịu dàng nhìn ta, giờ khắc này ta gần như cho rằng hắn chính là Thanh!

“Đau quá

” Đau đớn đột nhiên tới, khiến ta không nhịn được thở dốc ra tiếng!

Vũ Văn Huyền nhíu mày, một tay ôm lấy ta, một tay để trên lưng ta, ta cảm thấy một luồng ấm áp tình cảm truyền đến theo lòng bàn tay hắn, dường như tạm thời ngăn chặn cái rét lạnh rừng mình len lỏi len vào tới tứ chi xương cốt cả người ta.

Qua thời gian khoảng một nén hương, đau đớn trong lồng ngực ta rốt cục ngưng lại.

“Có tốt lên được chút nào không?” Hắn hỏi: “Còn đau nhức nữa không?”

Ta chậm chậm quay đầu lại, khẽ vừa cười vừa nói: “Cảm ơn người, ta tốt hơn nhiều rồi.”

Hắn dường như run sợ một cái, rồi nhanh chóng tươi cười đáp lại ta: “Nương tử đa lễ rồi, đây là việc vi phu phải làm mà!”

Mặt ta thoáng đỏ lên, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, tức giận đến nói không nên lời!

Đồ phóng đảng!

“Làm sao vậy, nương tử còn có chỗ nào không thoải mái, có muốn vi phu xem lại cho nàng không!” Hắn tràn đầy nhu tình mật ý mà khép chặt khuỷu tay, ôm hết cả ta vào trong ngực.

“Buông ra!” Ta vừa gắng sức muốn đẩy hắn ra, vừa thở dốc hổn hển nói: “Mau buông ra!”

Hắn cư nhiên nở nụ cười, đứng đưng nhìn ta đang bối rối, không hề có ý muốn buông tay một chút nào.

“Dừng tay!” Một người bỗng nhiên xông vào.

Ta thừa cơ thoát khỏi vòng ôm ấp của hắn, ôm chần, cảnh giác lùi về chân giường.

Thần sắc Vũ Văn Huyền không hề thay đổi, cho dù cửa chính đã bị đục hổng, hơn nữa đằng sau lại có tới vài người cùng vào, về mặt của lão nhân gia hắn lại có thể như vậy, vẫn dùng cái kiêu thâm tình chân thành đăm đúi nhìn ta!

“Ấy!” Ta dè dặt nói: “Có người vào!”

“Ta biết!” Hắn lưu luyến không rời mà thu ánh mắt đang dính lên ta, chậm rãi xoay đầu.

Trong nháy mắt kia, bầu không khí trên người hắn hoàn toàn thay đổi, hắn đã khôi phục lại khí thế bức người cao cao tại thượng của Vương gia như vừa nãy!

“Ban nãy bản vương dường như phân phó qua, bất luận kẻ nào cũng không thể vào đến quấy rầy đúng chứ!” Hắn lạnh lùng nhìn kẻ đầu tiên xông vào, Thích Thiếu Thương.

“Vương gia thứ tội, khuyển tử nhất thời bị kích động, mạo phạm Vương gia, nó không phải cố ý muốn làm như vậy đâu.” Vốn đang đứng ở đằng sau, Thích Nghiêm Phong khẩn trương đi lên phía trước, vừa hành lễ với Vũ Văn Huyền vừa nói.

Thích Thiếu Thương không nói gì, chỉ lo lắng nhìn ta, thấy được ta thì gần như không nén nổi tiếng thở dài.

“A, vô tình mà phá thông cửa chính, vô tình mà hô to gọi nhỏ một lời vương.” Vũ Văn Huyền giống như thờ ơ không thèm đếm xỉa tới, lại dùng giọng nói lạnh buốt thấu xương, chậm rãi nói.

Đây là người đến từ nhà đế vương sao?

Ta cảm thấy lẩn lộn mà nhìn Vũ Văn Huyền, khoảnh khắc trước hắn là người đang chơi xấu với ta, sau phút chốc lại có thể bày ra điệu bộ tư thái như vậy!

Rốt cục vì sao hắn lại đến nơi này? Hắn hẳn là cao cao tại thượng, ngồi tít trên cao trong vương đô cách xa hàng nghìn dặm ngoài kia, mà không nên đi tới nơi đây, đi tới nơi giang hồ hầu như không hề cùng tồn tại với thế giới của hắn!

“Ha ha, việc này, ta thấy Thiếu Thương là nghe thấy tiếng kêu cứu, tưởng rằng Vương gia gặp bất trắc, cho nên mới hấp tấp mà xông vào như thế, mong rằng Vương gia tha cho hắn cái tội không biết a!” Kim lão gia cười tít mắt đi tới giảng hòa: “Thiếu Thương, còn không mau nhận tội với Vương gia!”

Dưới cái nhìn bức thị của cha mình, Thích Thiếu Thương, tâm không chịu tình không muốn mà làm một lễ: “Xin Vương gia thứ tội!”

Vũ Văn Huyền hừ lạnh một tiếng, nhưng không nói gì, Thích Thiếu Thương vẫn duy trì tư thế hành lễ.

“Vương gia, Tử Nhi mệt mỏi, nơi này nhiều người như vậy, ta không thể nghỉ ngơi!”

Vũ Văn Huyền quay đầu, cẩn thận đỡ ta nằm xuống một lần nữa, sủng nịch vén tóc trên trán của ta lên, nhẹ giọng nói: “Được, vậy bản vương để cho bọn họ đi ra ngoài hết, nàng nghỉ ngơi cho khỏe đi!”

“Thích trang chủ, bản vương cũng không phải là không hiểu chuyện mà để ý người. Nhưng mà, Tử Nhi đối bản vương mà nói, là người vô cùng quan trọng, cho nên bản vương hy vọng chuyện tương tự không nên xảy ra lần nữa.” Sau khi Vũ Văn Huyền nói xong, người ở trong phòng dường như đều thở dài một hơi.

Hắn phát phát tay, bọn họ lập tức lui ra ngoài, ngay cả Thích Thiếu Thương cũng bị cha hắn kiên quyết kéo ra ngoài.

Sau khi chờ bọn họ đều đi khỏi, hắn cư nhiên lại quay trở lại: “Tiểu Sa nhi thân, nàng xem ta nghe lời nàng bảo đuổi bọn họ đi, nàng muốn báo đáp ta thế nào hả!”

Ta không biết làm sao, đảo tròn mắt: “Vương gia thiên tuế, người cũng đừng đóng kịch, người diễn không thấy phiền, nhưng ta xem đến độ mệt chết rồi!”

“Chắc chắn, đúng như lời hắn nói, vật nhỏ không có lương tâm!” Ánh mắt của hắn lại thay đổi, trở nên vui vẻ!

“Đợi cho lão bằng hữu của người nhanh tới, khổ cho đầu nàng một chút rồi!” Hắn khẽ vừa cười vừa nói.

“Ừ, ghê lắm ấy!” Ta suy nghĩ một chút, cuối cùng thốt lên hỏi: “Người sẽ không thực sự muốn đi thăm vấn ca ca ta chứ?”

Hắn mở to hai mắt, không thể không nghĩ ngợi mà nhìn ta, dường như ta hỏi một câu hỏi rất ngốc: “Sao có thể? Hắn là anh kết nghĩa của ta, chỉ có hắn mới có phần ức hiếp ta, ta nào dám đi trêu chọc hắn hả!”

“Nhưng mà bây giờ huynh không những chọc hắn, mà còn chọc hắn điểm chết người đó!” Một giọng nói bất đắc dĩ cất lên.

Ta ngạc nhiên mừng rỡ mà nhìn người mới đến: “Thanh!”

Người mặc y phục màu xanh đang chậm rãi đi vào, không phải là Thanh chứ?

Nhìn Thanh, lại ngoảnh lại nhìn về mặt vô tội của Vũ Văn Huyền, quan hệ huyết thống của hai người bọn họ thực sự là vừa nhìn đã hiểu ngay được!

“Ngũ ca, huynh thật đúng là có thể đùa nha!” Về mặt Thanh không đồng ý mà nói: “Tiểu Sa nhi, kêu thân mật như thế, phỏng chừng người kia đã mau phát điên rồi chứ!”

“Vậy tính sao hả! Tiểu Sa nhi vẫn còn là khuê nữ, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, cho dù bây giờ ta lấy nàng về nhà, cũng không phải là không thể được a!” Vũ Văn Huyền trơ trên nói: “Với lại, vị trí chính thất của ta vẫn để trống, chỉ cần ta đồng ý lấy vợ, phỏng chừng hai ông bà già trong nhà kia chắc chắn sẽ vui vẻ đến cực độ. Chỉ cần bọn họ gật đầu một cái, vậy thì đến lúc đó sẽ không có người có thể ngăn trở được, đệ nói đúng không vậy, tiểu thất!” (*em bày)

“Kết hôn ư?” Thanh bĩu môi, nói với vẻ khinh thường: “Ta thấy huynh là choáng đầu rồi, chỉ sợ đến lúc đó huynh ngay cả chết như thế nào cũng không biết! Cũng đừng bảo ta không nhắc nhở huynh từ trước, muốn độc chiếm của người kia chính là cực kỳ đáng sợ nha! Huynh lại có thể có chủ ý dám đánh cắp bảo bối quý giá nhất của hắn, thật không biết huynh là gan dạ hay là ngu xuẩn rồi!”

“Chờ một chút?” Ta khó hiểu mà ngắt lời đối thoại của hai người kia: “Các người nói người kia rốt cuộc là ai hả? Tại sao ta càng nghe càng hồ đồ vậy? Hắn ư?”

Hai người bọn họ cùng lúc quay đầu lại, đồng thời mở to hai mắt nhìn: “Không thể nào ư? Hắn chính là hắn đó! Nàng không thể nào lại không quen thuộc người này —— Nhan Ngạo Hành đó!”

« Các người nhất định lầm rồi ! » Ta cười cười mất tự nhiên: « Là đang nói đùa đúng không ! Hắn hận ta, chán ghét ta còn không kịp nữa là! Hắn vừa rồi còn hỏi ta chuyện về Hàn Ti Nhược, nàng ấy mới là người mà hắn coi trọng! »

Hai người bọn họ ngơ ngác nhìn nhau, lại đồng thời quay đầu, cùng nhau nhìn ta chằm chằm.

“Không thể nào? Đây là có chuyện gì?”

“Nàng cũng không phải là không biết tính cách của tên kia, rất kỳ quặc, có trời mới biết hắn đang làm cái gì!”

“Hàn Ti Nhược kia là xảy ra chuyện gì hả? Hắn đang suy nghĩ cái gì hả?”

“Ừ, đệ xem, hay có thể là chúng ta lầm rồi không? Nói không chừng

”

“Sẽ không! Nếu thật là như thế, ta sẽ là người thứ nhất không đồng ý! Thái độ như vậy không giống với tác phong làm việc của hắn!”

“Ừ, ha ha, như thế cũng tốt, ta đây xuất thủ sẽ không còn nguy hiểm gì nữa rồi!”

“Có lầm hay không hả! Không thể! Hắn nhất định phải chịu trách nhiệm với Tử Nhi chứ! Ta phải đi tìm hắn bây giờ!” Về mặt Thanh bình tĩnh, làm như có vẻ muốn đi ra bên ngoài.

“Chờ một chút!” Ta vội vàng gọi hắn dừng lại: “Đừng, hắn vừa mới tỉnh lại, đừng đi tìm hắn! Hắn thích Hàn Ti Nhược cũng không có gì sai cả! Muội vốn nợ hắn rất nhiều, hơn nữa muội sắp chết ngay rồi, người chết thì có gì cần phải tính toán so bì đâu!”

Ta mỉm cười nhìn Thanh, im lặng mà thỉnh cầu, Thanh, đừng nói!

Trong mắt của Thanh tràn ngập sự không tán thành, qua một lát, rốt cục vẫn không thể lay chuyển được ta, hắn hơi gật đầu, coi như là đáp ứng rồi.

“Áy, bệnh của Tiểu Sa nhi đệ đã nghĩ ra biện pháp gì chưa?” Vũ Văn Huyền đột nhiên hỏi.

Thanh ngáp ngừng gật đầu, nói với ta: “Tử Nhi, ta và Long đại phu đã cùng nhau nghiên cứu, cũng đã có vài biện pháp. Như vậy đi, vài ngày nữa, ta sẽ đưa nàng đến một chỗ, nơi đó rất tốt cho cơ thể của nàng.”

“Không cần, với tình hình bây giờ, muội làm sao có thể rời khỏi?” Ta nói bình tĩnh: “Vũ Văn Huyền, người đã là bạn của ca ca, vậy vì sao còn muốn diễn kịch trước mặt người khác như vậy? Các người rốt cuộc đang làm cái gì mà ta không hay biết, còn gạt ta bao nhiêu việc gì nữa? Đằng sau chuyện lần này rốt cuộc có bao nhiêu âm mưu?”

Hai người bọn họ nhất thời đều á khẩu. Một lát sau, Vũ Văn Huyền chậm rãi mở miệng nói: “Tiểu Sa nhi, có một số việc, có lẽ nàng không biết thì tốt hơn! Nàng biết được càng nhiều, nàng cũng lại càng nguy hiểm! Còn nữa, sau này đừng gọi ta cả tên lẫn họ, gọi ta Huyền là được rồi! Không thì không công bằng, nàng đều gọi tiểu thất là Thanh này Thanh kia, ta ghen tị đó!”

“Vậy huynh vừa mới nói là vị hôn phu gì đó cũng là nói bừa đúng không?” Ta ngờ vực nhìn vị ngũ Vương gia có vẻ mặt lưu manh này: “Đừng chuyển hướng trọng tâm câu chuyện với muội, hiện nay muội đã bị dính vào rồi, không nghe thấy người nhân chứng kia nói sao? Muội chính là đồng phạm đó! Chẳng lẽ bọn họ sẽ để muội rời khỏi như vậy sao? Hơn nữa, muội nghĩ muội có quyền được biết chân tướng chứ!”

“Không đúng!” Vũ Văn Huyền lắc đầu: “Mặc dù đã có nhân chứng cùng vật chứng, nhưng mà bọn họ chưa hề thông báo chuyện này ra ngoài, chính bởi một nguyên nhân rất lớn, ấy là sợ hãi sức ảnh hưởng của Vô Địch sơn trang trên giang hồ, cho nên, trừ khi có thể thực sự đảm bảo một lần thành công, bọn họ tạm thời sẽ không động thủ. Còn đầu đuôi sự việc, nàng đi hỏi hắn đi, những ân oán kia, nhớ lại khiến ta liên tưởng thấy nhức đầu rồi!” Hắn liếc mắt nhìn Thanh.

“Về phần hôn ước

” ánh mắt hắn bỗng trở nên vô cùng nghiêm túc: “Cha nàng quả thực từng nói muốn kết thông gia cùng nhà ta, nhưng mà cũng không chỉ định vị hôn phu cho nàng, bởi vì ông biết, nhà của ta có nhiều nhi tử, có nhiều có thể cho nàng chọn tùy thích. Còn ta, bây giờ cũng có thể chắc chắn chỉ có một việc, nếu như nàng phải gả đến nhà ta, thì nàng chỉ biết gả cho ta, cũng chỉ có thể gả cho ta! Chỉ biết trở thành chính phi của Tuyền An Tĩnh Vương Vũ Văn Huyền ta!”

Ta nhất thời ngây dại, nhìn tình thế bất buộc của Vũ Văn Huyền trước mắt, nói không nên lời.

“Khụ khụ, ta thấy, ngũ ca, có lẽ huynh đi xem Ngạo Hành trước đi, đừng để cho người khác thừa dịp vào!”

Vũ Văn Huyền nhếch miệng, nói không kiên nhẫn: “Biết rồi, đệ đừng để hấn lừa, đệ cho rằng võ công của hấn là luyện không hả, còn cả thần được trong cung điều chế, hấn phỏng chừng đã được bảy, tám mươi phần trăm rồi! Quên đi, ta còn đi trước dò xét dò xét ý tứ của Thích Nghiêm Phong trước đã!”

Nói xong, hấn phất tay áo, uy phong bát diện mà đi ra ngoài.

“Hấn nói nàng không cần để ý đâu!” Thanh dụ dàng nói: “Ngũ ca và Ngạo Hành là bạn bè có quan hệ rất tốt, có lẽ là bởi vì nàng là người Ngạo Hành để ý, cho nên huynh ấy mới có hứng thú đấy. Trộm nói cho nàng nha, Ngũ ca chính là hồng nhan tri kỷ của khắp thiên hạ đó!”

“Mộng Hàn Thanh, đệ ngứa da rồi phải không!” Cái người kia vốn hấn đã đi khỏi rồi, tự dưng lại giống như quỷ my, chợt hiện trở lại, thuận tay vút đồ gì đó cho Thanh, nói: “Đệ muốn gì đó, ta mang đến rồi. Còn nữa, lần sau tốt nhất chờ ta đi xa hơn nữa rồi mới nói xấu ta thì tốt hơn!”

“Được, đệ sẽ nhớ kỹ!” Cười nói xỏ lá, vẫn không sợ chết mà bổ thêm một câu: “Nhưng mà huynh vốn cũng rất phong lưu á!”

Vũ Văn Huyền trừng mắt nhìn hấn một cái, hung hăng nói: “Món nợ này ta nhớ kỹ trước đã, đệ hãy đợi đấy!”

Nói xong, loáng một cái, đi ra ngoài.

“Đừng lo lắng nữa! Lão ngũ chính là cái dạng này! Lưu tình khắp nơi! Đừng để khuôn mặt kia của hấn lừa!” Thanh đứng dừng cười rồi nói: “Được rồi, nàng vừa mới hỏi gì đó còn có muốn nghe không hả?”

“Tất nhiên là muốn rồi!” Ta vội vàng nói: “Muội nhất định phải biết!”

“Chuyện xưa từ lâu lắm rồi!” Thanh kéo một cái ghế qua, ngồi xuống, nói xa xăm: “Chúng ta nên bắt đầu từ đâu nhỉ?”

”

24. Chương 24

Thích đà hoa kinh là tên của một quyển kinh thư.

“Thích đà hoa kinh” không chỉ là một quyển kinh Phật phổ thông ghi chép lại lời thuyết pháp truyền đạo của Thích ca mâu ni trên đường du hành, trong đó còn có cất giấu một bí mật thiên đại. (*vô cùng lớn)

Tại triều đại trước, tiền triều hoàng tộc xảy ra nội loạn, người trong hoàng thất hầu như giết hại lẫn nhau hầu như không còn, sau cùng chỉ có một người còn sống, chính là hoàng tử trẻ tuổi nhất – thập nhất hoàng tử.

Thập nhất hoàng tử năm đó chỉ có 13 tuổi, sau khi trải qua kiếp nạn khó khăn này, thể xác và tinh thần đều tổn thương, may mà ngay lúc đó quan thống lĩnh cấm quân trung thành hộ chủ, hấn liều mạng đem hết toàn lực giữ được chủ tử chu toàn.

Quan thống lĩnh mang theo vị hoàng tử còn trẻ, dọc đường tránh những kẻ thần tử phản loạn ấy đuổi giết. Quan thống lĩnh được chỉ bảo của một vị tiên bối cao nhân, luyện thành tuyệt thể võ công, một lòng hy vọng có thể phò trợ ấu chủ an toàn bước lên ngôi vị hoàng đế.

Muốn an toàn bước lên ngôi vị hoàng đế cũng không phải là một sự tình đơn giản, muốn có quyền, trước tiên nhất định phải có thế. Quan thống lĩnh trải qua nhiều lần trắc trở, cũng tìm được cho hấn lão thái giám vốn hầu hạ tại ngự tiền, hơn nữa, lão thái giám này chính lại là người mang theo di chiếu của tiên hoàng!

Nghe đâu trong di chiếu nói, trước khi nội loạn, tiên hoàng đã hao hết tâm sức, đem phần lớn vàng cùng châu báu trong hoàng thất giấu kín đi, đây chính là toàn bộ tinh hoa của vương triều!

Nếu như đạt được kho báu này, vậy thì khôi phục ngai vàng cũng liền trở nên khả thi.

Còn chỗ của kho báu, di chiếu lại nói rất mơ hồ, chỉ là nói, tìm được “Thích đà hoa kinh” thì có thể tìm được kho báu.

Mà muốn tìm được “Thích đà hoa kinh”, nhất định phải tìm được ba thanh chìa khóa!

Nhưng mà, ba thanh chìa khóa rốt cuộc ở nơi nào thì lại không nói rõ.

Quan thống lĩnh hao phí hết sinh lực cả cuộc đời, tìm kiếm manh mối của kho báu, sau cùng rốt cục có được chút manh mối, các loại dấu vết đều chỉ về phía vật chí bảo của võ lâm: ba thanh kiếm nhật, nguyệt, tinh.

Nhưng ba thanh kiếm này đã thất truyền rất lâu rồi, khi sinh thời hắn cũng không thể tập hợp đủ hết ba thanh kiếm, sau cùng buồn bực sầu não ôm hận rồi biến mất!

Quan thống lĩnh trước khi chết có căn dặn những người đi theo, nhất thiết phải tìm thấy ba thanh kiếm, tìm được “Thích đà hoa kinh”, mở ra kho báu, phò trợ thập nhất hoàng tử an toàn bước lên ngôi vị hoàng đế!

Hơn nữa thập nhất hoàng tử kia, tuổi còn nhỏ đã gặp phải cảnh ngộ sự việc bi thảm như vậy, tính tình biến đổi lớn. Hắn cho rằng, ngay cả người thân nhất đều có thể vì ngôi vị hoàng đế giết hại lẫn nhau, trên đời còn có cái gì đáng tin tưởng đâu chứ?

Ngay cả với quan thống lĩnh thề sống chết tận hiến, cử chỉ của hắn cũng chỉ thờ ơ lạnh nhạt, đối với chuyện khôi phục ngai vàng lại càng chẳng quan tâm, chỉ theo vị võ lâm tiền bối kia tập võ.

Hắn tư chất thông minh, căn cốt kỳ tài, vài chục năm trôi qua, võ công đã đạt đến cảnh giới siêu phàm!

Sau khi quan thống lĩnh qua đời, hắn chỉ thản nhiên nói một câu: “Nếu tìm được ba thanh kiếm là mong muốn của cả đời hắn, bản vương nhất định sẽ không khiến hắn thất vọng!”

Khiến người ta thật không ngờ chính là, thủ đoạn của hắn lại có thể tàn nhẫn độc ác như vậy. Hễ người nào biết chỗ của ba thanh kiếm, nếu như không chịu nói cho biết, nhất định sẽ chịu khổ họa diệt môn! Những ai cản trở hắn, hắn cũng sẽ không xuống tay lưu tình, thật sự là “Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết”. Người chết trên tay hắn quả thực là nhiều vô số kể!

Vào thời gian đó, tiên tổ của vương triều này vừa mới suất binh đoạt được đô thành, diệt trừ những tội thần có mưu đồ phản nghịch ấy, sau đó chiếm lấy, khai quốc xưng đế.

Khi xã tắc còn chưa củng cố là lúc, tiên tổ vô tình biết được hết chuyện thập nhất hoàng tử, cũng biết hết tính tình hắn cực kỳ thay đổi, để đoạt được ba thanh kiếm mà không từ một thủ đoạn chuyện tình nào.

Tiên tổ lo lắng với tình tình hiện giờ, nếu như khiến hắn thực sự tìm được kho báu, khởi binh đoạt vị, chắc chắn có thể khiến bách tính phải chịu chiến tranh loạn lạc, chỉ sợ đến lúc đó trăm họ lâm than, máu chảy thành sông!

Nhưng mà, xét theo thân phận của thập nhất hoàng tử, cũng không tiện dấy binh diệt trừ, chỉ có thể lánh theo lối đi khác.

Khi đó bên cạnh tiên tổ có năm vị hộ vệ võ công cực cao cường, ông ta liền để cho thân phận bọn họ biến mất, trà trộn vào giang hồ, một mặt theo dõi hướng đi của thập nhất hoàng tử, một mặt tìm kiếm cơ hội chế ngự hắn.

Đương nhiên là, thập nhất hoàng tử cũng không phải là người dễ dàng sẽ bị chế trụ như vậy, hai bên cứ người tới ta đi, dây dưa đã nhiều năm, vẫn không phân thắng bại, ngược lại, thế lực của thập nhất hoàng tử ngày càng lớn mạnh, mà tầm tích của ba thanh kiếm vẫn còn lơ mơ chẳng biết.

Năm dài tháng rộng dần qua, vướng mắc lẫn nhau của hai bên trong lúc đó quan hệ cũng bắt đầu tế nhị lên, sau cùng lại xảy ra chuyện như vậy.

Trong đó, con gái của một người thị vệ đã yêu thập nhất hoàng tử. Nếu như chỉ là ủy thân cho hắn, vậy cũng không sao, nhưng thập nhất hoàng tử lợi dụng cô gái này để đuổi giết lần lượt ba người thị vệ khác, hơn nữa rốt cục đã biết được nơi cất giấu sau cùng của ba thanh kiếm.

Cô gái này tuy là đã sinh ra một người con trai cho thập nhất hoàng tử, nhưng lại không cách nào thoát khỏi bị lương tâm lên án, sau cùng nhảy xuống nước tự sát!

Người ngoài đều cho rằng thập nhất hoàng tử chẳng qua là lợi dụng nàng ta mà thôi, nhưng sự thực lại khiến người ta kinh ngạc, sau khi cô gái này tự sát, hắn lại cũng lẳng lặng mà tự tử, chỉ để lại lời trăng trối, nói người con trai, nhiệm vụ lúc này là đi tìm các thanh kiếm, chuyện ngai vàng kia ngược lại không có nói đến.

Sau đó, người con ngoài việc cẩn thận vâng theo giáo huấn, một mặt mở rộng thế lực, một mặt tiếp tục tìm kiếm ba thanh kiếm.

Rốt cục, một ngày nào đó, hắn đã tìm được ba thanh kiếm rồi, dĩ nhiên rằng, tin tức cũng ngay lập tức lúc đó truyền vào tai hoàng đế.

Để ngăn cản hắn sẽ tìm đến được “Thích đà hoa kinh”, Hoàng đế đã ra mật lệnh cho hai người còn lại hết sức đuổi giết hắn, không quản toàn bộ đại giới (*cái giá phải trả) cũng phải đoạt lại ba thanh kiếm.

Người con của thập nhất hoàng tử luận văn luận võ đều là vô cùng xuất sắc, thủ đoạn làm việc đã có tác phong của cha hắn. Năm hắn khoảng 20 tuổi lập uy ngay trên giang hồ, làm việc vừa chính vừa tà, hắc bạch lưỡng đạo đều kị hắn ba phần.

Hai thị vệ kia khi đó đã rạng danh vạn phần trên giang hồ, cũng nổi danh tên tuổi hiệp nghĩa. Ngoại trừ những người có liên quan, người trong giang hồ gần như cũng không biết nguyên nhân thực sự của ân oán giữa hai bên bọn họ.

Hoàng mệnh không thể trái, hai người bọn họ cũng biết rằng, nếu như người nọ đoạt được bảo tàng mà nói, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Bọn hắn mượn danh nghĩa đoạt lại ba thanh kiếm chỉ bảo của võ lâm, triệu tập người trong giang hồ hợp lực vây quét.

Sau một hồi huyết chiến, ba thanh kiếm bị đoạt, những võ lâm hiệp sĩ ấy gần như chết sạch, hai người thị vệ kia cũng một chết một bị thương, người thập nhất hoàng tử ấy ở nơi nào cũng không rõ.

Ba thanh kiếm cuối cùng bị tách ra ba nơi, do ba người khác nhau bảo quản. Năm rộng tháng dài, sau này người trên giang hồ chỉ nói ba thanh kiếm là vật báu gia truyền của ba gia đình, những thứ khác, cũng theo thời gian dần dần bị lãng quên.

Mãi đến có một ngày, trong phủ của một trong những người bảo quản đó có một vị cô nương có sắc đẹp tuyệt trần tới, nàng nhanh chóng liền trở thành là thiếp thất của người chủ nhà kia, chiếm được toàn bộ tình yêu cùng tín nhiệm của hắn, còn người vợ cả của hắn vốn thân thể không được khỏe, lúc này dưới dạng kích thích ấy, nhanh chóng đã qua đời.

Cô gái ấy đã trở thành báu vật quý trọng nhất của hắn, mọi thứ hắn đều nghe theo nàng. Nàng muốn cái gì liền cấp nàng cái đó, cuộc sống của bọn họ rất hạnh phúc.

Rốt cục, cô gái ấy sinh cho hắn một người con gái xinh đẹp giống nàng, nhưng cũng tại một buổi tối nọ, nàng mang theo thanh kiếm kia biến mất, kỷ niệm để lại cho hắn, cũng chỉ có đứa con gái kia cùng sự phản bội!

Nhưng người kia lại một lòng một dạ nghĩ về nàng, nhớ về nàng, chú ý cẩn thận mà yêu thương bảo bối duy nhất mà nàng để lại cho hắn – con gái của bọn họ. Bất kể người khác nói thế nào, hắn thủy chung tin tưởng cuối cùng sẽ có một ngày nàng quay về, sẽ trở lại bên cạnh hắn. Hắn vẫn luôn chờ, vẫn luôn chờ.

Nàng đã trở về, cũng khiến hắn bỏ mạng. Không ai hiểu, vì sao nàng ta có thể giết hắn, võ công của hắn xa xa cao hơn nàng, nhưng là, hắn lại đã chết trên tay nàng, mà nàng cũng tự sát ở bên cạnh hắn.

“Đại thể thì là như vậy thôi!” Thanh thở dài một hơi.

“Người kia?” Ta khó khăn mở miệng nói: “Cái người đàn bà đó là mẫu thân của muội đúng không? Chuyện huynh kể chính là chuyện xưa của nhà muội ư?”

Thanh nhìn ta một cách thông cảm, nói yếu ớt: “Đúng vậy, mẫu thân của nàng chính là cháu gái của thập nhất hoàng tử tiền triều. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao ta cùng Ngũ ca lại tới nơi này.”

“Khó trách

mẫu thân muội đã gián tiếp hại chết mẫu thân của ca ca, lại chính tay giết phụ thân của ca ca

” Ta hơi hơi ngửa đầu lên: “Chẳng lẽ bà làm vậy chính là để đoạt được nhật kiếm của nhà muội sao? Nhưng mà vì sao? Muội không rõ, nhật kiếm vẫn luôn đều đặt ở nhà muội mà!”

“Đó là đồ dỏm, để che tai mắt người biết được, phụ thân muội đã làm giả một thanh nhật kiếm, lấp liếm thay mẫu thân muội. Ông ta luôn tin tưởng sẽ có một ngày mẫu thân muội chắc chắn sẽ mang theo nhật kiếm thật quay về.” Thanh lại thở dài: “Ông ta thực sự si tình mà!”

“Thì ra là thế!” Ta cười khở nói: “Các huynh lần này đến chính là để đem ba thanh kiếm mang về hoàng cung để cắt đứt hậu họa sao?”

“Lần này người đánh úp bọn muội rốt cục là do ai sai khiến chính bọn huynh còn chưa điều tra rõ được, bọn huynh nghi ngờ sự việc lần này không thoát khỏi liên quan đến U Minh Âm Phủ. Chủ nhân hiện nay của U Minh Âm Phủ – Minh Ngự chính là cháu trai ruột của thập nhất hoàng tử, nếu như hắn muốn đoạt lại ngôi vị đế vương, đồng thời trả thù nhà muội mà nói, làm như vậy cũng chẳng có gì là lạ!”

“Minh Ngự là cậu ruột của muội!” Ta lắc đầu: “Từ trước đến giờ ông ta chẳng quan tâm đến ngôi vị đế vương gì cả. Nếu như là nói trả thù ấu thân thì ngược lại mới có thể đúng. Nhưng mà

”

Ta nhìn thẳng vào Thanh, khẽ nói: “ Muội cuối cùng cảm thấy không phải là ông ta! Nếu như ông ta muốn giết muội, sớm trước đó đã có cơ hội rồi, cần gì chờ đến tận lúc này! Còn nữa, muội cảm thấy ông ta không có khả năng ra tay giết muội được.”

“ Muội làm sao lại biết?” Thanh nhìn ta một cách nghi hoặc.

“ Ông ta yêu bà ấy!” Ta cười khở mà nói: “Cậu ruột của muội, chính là yêu mẫu thân của muội! Mà diện mạo của muội và mẫu thân lại gần như giống nhau như đúc.”

“Yêu?” Thanh mở to hai mắt nhìn.

« Đúng vậy !Ông ta chính miệng nói vậy với muội. Ông ta còn từng muốn gọi muội giết ca ca, nhưng mà ông cũng tự mình chữa thương uội. Mà những người đánh úp bọn muội kia, căn bản là muốn ép muội vào chỗ chết Nếu như không phải

nếu như không phải

» Ta nhất thời không nói được nữa, một màn kia phảng phất như lại vừa nặng nề xuất hiện hết trước mắt ta bây giờ, thanh kiếm kia đâm thủng thân thể hắn, màu đỏ kia của máu nhiễm đỏ mắt ta!

“Tử Nhi!! Tử Nhi!!! Làm sao vậy?” Bên tai bỗng truyền đến giọng nói lo lắng của Thanh.

Giữa lúc ngẩn ngơ phục hồi lại tinh thần, cảm thấy Thanh đang lay động cơ thể của ta, ta nghi hoặc hỏi thăm: “Làm sao vậy?”

“ Làm sao vậy? Huynh mới muốn hỏi muội làm sao vậy? Vô duyên vô cớ thế nào lại khóc, làm huynh sợ muốn chết!” Thanh buông tay ra, vỗ vỗ ngực, ánh mắt khó hiểu nhìn ta.

Nâng tay sờ lên mặt, rất ẩm ướt, là nước mắt sao? Lúc nào lại chảy xuống vậy, ta hoang mang nhìn giọt nước mắt trong tay.

“Tử Nhi

muội

” Thanh cau mày, lo lo lắng lắng nhìn ta, muốn nói lại thôi.

“A ! Có lẽ là bị gió làm mờ mắt đó!” Ta vừa cười vừa nói: “Không cần lo lắng uội đâu.”

“Chung quy muội vẫn như vậy!” Thanh lắc đầu không đồng ý: “Kiên cường nhưng cũng không phải cái dạng này đâu! Muội biết không? Cái dạng này của muội thực sự khiến người ta nhìn rất thương tiếc!”

“Thực sự không có chuyện đâu, muội không có chuyện gì.” Ta nhẹ nhàng nói.

Đúng vậy, ta sẽ kiên trì thêm nữa, kiên trì đến lúc cuối cùng, bây giờ ta còn chỗ hữu dụng, nói không chừng ta có thể giúp tìm ra cái người đang ở đằng sau tấm màn sai khiến người kia.

“Tử Nhi!” Thanh cúi đầu, nhìn thẳng đúng con mắt của ta, nói một cách nghiêm túc: “Không nên suy nghĩ bậy bạ, hết thấy có bọn huynh, muội chỉ cần điều dưỡng cơ thể thật tốt là được rồi! Không được đi làm bất kỳ chuyện nguy hiểm nào, biết không?”

“Thanh!” Ta bình tĩnh nhìn hắn, nói: “Huynh thành thật nói uội biết, cơ thể của muội thực sự có biện pháp có thể chữa trị sao?”

Hắn không mở mắt, tiếng nói buồn bã: “Sẽ có biện pháp thôi!”

“Muội sợ chết! Nhưng mà, muội thật vui, ít nhất muội đã biết rất nhiều chuyện tình muội nghĩ mình phải biết. Muội hy vọng, trước khi chết có thể làm được việc mình muốn làm! Muội không muốn mang theo tiếc nuối mà ra đi!” Ta vừa khẽ mỉm cười vừa nói: “Muội biết huynh rất lo lắng muội, không cần lo lắng đâu, muội sẽ quý trọng sinh mệnh của bản thân, cho dù, thời gian đã không còn lại được nhiều nữa!”

“Không được nói như vậy!” Thanh tức giận quay đầu lại: “Không, huynh sẽ không buông tha cho đến lúc cuối cùng đâu! Được rồi, có lẽ trong U Minh Âm Phủ có cất giấu phương pháp cứu muội, chúng ta có thể nghĩ biện pháp!”

“Không cần, mặc dù Minh Ngự không có ra tay giết muội, ông ta cũng không chủ động cứu muội đâu, dẫu sao muội là người của Nhan gia, mà ông ta hận chính người nhà họ Nhan!” Ta lắc đầu.

“Còn có Minh Âm mà! Hắn chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp cứu muội!”

“Âm? Không, không thể xê hắn vào đây được, dẫu sao hắn là con nuôi và đệ tử duy nhất của Minh Ngự, hắn chen lẫn giữa chúng ta trong lúc này sẽ chỉ làm hắn càng thêm khó xử. Muội đã làm cho hắn gánh chịu nhiều tâm tư lắm rồi, muội không muốn lại khiến hắn thương tâm nữa. Hắn, là bằng hữu của muội mà!” Ta vừa mỉm cười vừa nói: “Với muội mà nói, là người bạn rất quan trọng đó!”

“Chỉ là bằng hữu thôi sao?” Thanh thở dài nói.

“Còn có thể thế nào đây?” Ta quay đầu lại: “Đối với muội mà nói, có hay không tương lai đều không quan trọng mà! Muội không đáng để các huynh làm uội nhiều như vậy đâu! Thanh, huynh hiểu chưa?”

“Hắn sẽ không uội chết đâu, chẳng lẽ muội còn không biết sao?”

“Hắn? Huynh là đang nói Nhan Ngạo Hành ư? Huynh còn không rõ sao? Hắn đối với muội chỉ là hận cùng mong muốn chiếm giữ mà thôi! Thật giống như món đồ chơi trong tay con nít, cho dù phá hủy, phá đi, thà rằng ném xuống cũng sẽ không để cho người khác!” Ta cười khổ mà nói.

“Món đồ chơi? Thật là như thế sao?” Thanh nhìn ta đầy ý sâu xa, chậm rãi nói: “Muội đã gặp qua người nào sẽ vì một món đồ chơi mà ngay cả mạng cũng có thể không thèm đếm xỉa đến chưa?”

Ta nhất thời nói chưa chút: “Thế nhưng hắn rõ ràng nói

~”

“Nói cũng không nhất định là sự thực!” Thanh nháy mắt mấy cái: “Huynh cảm thấy căn bản không phải muội nghĩ chính như vậy đâu! Nếu không chúng ta đánh cuộc đi! Huynh không tin rằng hắn đối với muội thực sự chỉ là hận mà thôi!”

“Thanh! Vì sao vậy?” Ta không giải thích được mà hỏi thăm: “Chẳng lẽ huynh chưa cảm thấy buồn nôn sao? Rõ ràng chúng ta là huynh muội ruột thịt, vì sao huynh lại không để ý chứ?”

“Huynh muội ruột?” Thanh nhíu mày: “Thì tính sao, việc đời luôn luôn khó liệu, không phải sao?”

25. Chương 25

“Các người trò chuyện rất vui vẻ a!” Vũ Văn Huyền không biết đã đứng ở cửa lúc nào.

“ Uh, huynh đã trở lại! Ngạo Hành thế nào rồi?” Thanh hướng hấn vẫy tay.

“ Ta thấy là không chết được!” Hấn tức giận nói.

“ Hấn thực sự không có chuyện gì sao?” Ta nhin không được hỏi lại một lần.

“ Thực sự không có chuyện gì!” Huyền tiến lên đây. Đưa tay đẩy Thanh ra, chiếm vị trí bên người của ta, uất ức nói: “ Không công bằng, Tiểu Sa nhi cũng không có hỏi chuyện ta! Mở miệng liền hỏi hấn, hấn, hấn đầu!”

Ta thấy Huyền làm dáng như tâm trạng của Tây Thi, không nhin được cười nói rằng: “Huynh sẽ có chuyện gì! Mọii thấy huynh rất khỏe mạnh!”

“Người ta đây là bị tâm bệnh a!!!!” Huyền lớn tiếng kháng nghị.

“ Huynh khi nào thì tâm không tốt hả?” Thanh ở bên cạnh thờ ơ nói: “Nếu như là lương tâm cắn rứt thì đáng lắm.”

“Mộng Hàn Thanh! Hôm nay đệ muốn cùng ta đối nghịch tới cùng sao!” Huyền quay đầu lại hung hăng nói.

“Vũ Văn Huyền, huynh không cần lời hết cả tên họ ta ra có được không!” Thanh dào dào lỗ tai, dừng dừng nói: “Hiện tại tâm không tốt chính là việc nhỏ, đến lúc ngay cả mệnh cũng muốn mất, ta xem huynh muốn khóc cũng không kịp rồi!”

“Hừ, đệ không nghe Tiểu Sa nhi nói hả, dù sao cũng là bản thân cái tên kia không muốn nằng, chẳng lẽ còn không thể thay đổi người khác! Hơn nữa, lúc đầu Tiểu Sa nhi nên gả vào nhà của ta, chúng ta mới là trời sinh một đôi, mọii thấy có đúng không? Tiểu Sa nhi?” Huyền lấy lòng nhìn ta nói.

“Mọi

~” lời còn chưa nói ra miệng, đột nhiên bị ngắt lời.

“Vương gia, trang chủ mời ngài đi phòng nghị sự, có chuyện quan trọng cần trao đổi!” Có người ở ngoài cửa cung kính nói, xem ra lời cảnh cáo của Huyền đã có hiệu quả, người nọ chỉ dám xa xa đứng ở ngoài cửa.

“Biết rồi, trở về bẩm báo trang chủ của các ngươi, nói bản vương lập tức ra!” Huyền trầm giọng nói.

“Huynh thấy thế nào?” Thanh đột nhiên hỏi.

“Rất có thể là tìm ta bàn bạc nên xét hỏi Ngạo Hành thế nào.”

“Huynh xem ai khác có hiềm nghi lớn?”

“Ta cảm thấy mỗi người đều có hiềm nghi.Chỉ là, không biết bọn họ có thông đồng với nhau không, hay là ~”

“Cho dù nói như thế nào, ta nghĩ cũng phải đề phòng với mọi người. Bây giờ bọn họ còn không rõ mục đích huynh đến đây, mặc dù không ai dám mạo phạm huynh, nhưng mà, nếu như có người có mục đích là “Thích đà hoa kinh”, nếu thời gian chín muồi đã tới, không dám đảm bảo hấn sẽ không chó cùng rút giậu*.” (*câu này đại loại như câu bí quá hóa liều)

“Việc này bản thân ta hiểu rõ, nhưng còn Tiểu Sa nhi

” Huyền nói, nhìn ta một cái: “Không bằng đệ mang nằng rời khỏi đây trước!”

“Vì sao?” Ta nhin không được mở miệng hỏi nói: “Mọi rất vương váu sao?”

“Không phải vương váu!” Thanh nói: “Chính mọii cũng nói, người tập kích các ngươi căn bản là muốn mạng của mọii, mặc dù mọii tránh được lúc này, ngộ nhờ tiếp theo không có may mắn được như vậy? Thân thể của mọii không tốt, lại thêm không có võ công, hai người chúng ta cũng không có khả năng lúc nào cũng ở bên cạnh mọii, ngộ nhờ nếu như mọii rơi vào tay bọn họ, vậy thì nguy rồi!”

“Đúng vậy, vấn đề là chúng ta không rõ đến cùng ai là kẻ chủ mưu, chúng ta ở ngoài chỗ sáng, địch ở trong tối, không bằng chúng ta tách ra trước thì tốt hơn!”

“Muội, có đúng là thực sự rất vô ích sao?” Ta cười khổ một chút.

Hai người bọn họ đưa mắt nhìn nhau, nhất thời lại nói không ra lời.

“Muội hiểu, muội sẽ không gây trở ngại các huynh đâu, các huynh đi làm chuyện của các huynh đi!” Ta cười giục bọn họ: “Muội mệt mỏi, để muội nghỉ ngơi một chút đi!”

“Vậy muội cố gắng nghỉ ngơi một chút!” Thanh ôn nhu nói: “Chúng ta đi ra trước!”

“Không bằng ta ở chỗ này cùng muội!” Huyền vội vàng nói.

“Huynh ở đây còn không bằng ta ở đây! Huynh ở chỗ này càng thêm nguy hiểm!” Thanh đánh tay ngăn cản Huyền.

“Đệ đây là có ý gì hả?” Huyền khiêu khích nhìn Thanh.

“Hừ, đệ sợ người nào đó khó kiềm chế tình cảm!” Thanh vừa cười lạnh vừa nói.

“Tốt xấu người cũng là đệ ruột của ta. Đệ sao lại luôn chĩa mũi nhọn vào ta hả?” Huyền bắt màn hét lên.

“Huynh toàn thích chơi đùa!” Thanh bĩu môi.

Khuôn mặt của Huyền thoáng cái đã trầm xuống: “Đệ làm sao biết ta là chơi đùa?”

Thanh ngậy người ngẩn ngơ, quái lạ nhìn Huyền một chút, không nói gì nữa, xoay người đi ra ngoài.

“Đừng lo lắng.” Huyền khẽ cười: “Huynh đã nói huynh sẽ bảo vệ muội thật tốt, hiện tại nghỉ ngơi một chút trước đi.”

Ta gật đầu, nhắm hai mắt lại.

Ngủ rất chập chờn, dường như lúc nào cũng tại nửa mộng nửa tỉnh, giữa ánh trăng mờ mờ đột nhiên cảm giác có người đi đến.

Cố gắng muốn mở mắt, lại cảm thấy trên người bị người nào điểm nhẹ một cái.

Thần trí của ta đã hoàn toàn tỉnh táo, nhưng cơ thể không thể động đậy, ngay cả mí mắt cũng không mở nổi.

Ta bị điểm huyết rồi!

Là ai? Chẳng lẽ là những người muốn hại chúng ta sao?

Ngoài dự đoán của ta, bên tai truyền đến lại chính là giọng nói của Thanh: “Nàng ngủ rất say, vừa uống thuốc. Đã lo lắng cho nàng thì không cần chọc giận nàng, biết rõ thân thể của nàng không tốt, còn ăn hiếp nàng, vừa vặn nếu Huyền không kịp thời giúp nàng ngăn chặn hàn độc, hậu quả chính là không thể tưởng tượng nổi a!”

“Nàng thực sự không có việc gì chứ?” Một thanh âm chậm rãi nói.

Trái tim của ta thoáng cái loạn nhịp, giọng nói này lại rất quen thuộc! Nhưng mà, vì sao hắn lại ở chỗ này?

“Bây giờ còn rất khó nói, chờ nàng tỉnh lại mới biết được.” Thanh âm của Thanh rất nặng nề: “Hàn độc của nàng đã ăn mòn hết kinh mạch, thời gian không còn nhiều lắm!”

Một tay khẽ vuốt trên hai gò má của ta, bên tai truyền đến một tiếng khe khẽ thở dài.

“Người biết không? Nàng vừa nói người rất hận nàng, chỉ đem nàng làm món đồ chơi. Người cần gì phải bức nàng đến tình trạng này! Người rõ ràng biết rõ, cho dù mẹ nàng giết cha người, nhưng đều không phải lỗi của nàng! Người đối nàng như vậy, đều không phải rất không công bằng rồi sao? Huống hồ, nàng đã là người của người rồi, chẳng lẽ người thực sự đối nàng chỉ có hận sao?”

“Đây là vấn đề của chúng ta!” Hắn trầm giọng nói.

“Vấn đề của các người? Hừ, người đừng quên, Tử nhi hiện tại chẳng qua là muội muội của người mà thôi, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, nam nhân khác chẳng lẽ cũng không có mắt nữa sao? Thích Thiệu Thương, Minh Âm, bây giờ tình thế thay đổi, ngay cả Huyền đều đã

~ Haiz, thật không biết nên nói với người như thế nào mới tốt! Nếu như có một ngày nàng yêu nam nhân khác, vậy người làm sao bây giờ?”

“Yêu nam nhân khác? Nàng sớm đã có người trong lòng rồi!” Vì cái gì trong thanh âm của hắn lại có chút đau khổ.

“Cái gì? Làm sao có thể?”

“Minh Âm, người nàng thích chính là Minh Âm!” Tay đang phủ trên hai gò má của ta dừng một chút: “Nàng lại có thể yêu người của U Minh âm phủ!”

“Sẽ không phải là người nghĩ sai đi! Ta thế nào không có nghe nàng nói đến?”

“Chính miệng nàng nói vậy với ta, chẳng lẽ đây cũng là giả bộ sao?”

“Chẳng lẽ người muốn đem nàng nhượng cho Minh Âm?”

“Nhượng? Làm sao có thể! Nàng là của ta! Ta sẽ không nhượng cho bất luận kẻ nào, trừ khi ta chết!” thanh âm lạnh lùng, trái tim của ta cũng thoáng lãnh đạm xuống, thế nào, vẫn còn không chịu buông tha ta sao?

“Của người? Ha ha, dựa vào cái gì? Chỉ bằng nàng là nữ nhân của người?” Lần đầu tiên phát giác, Thanh cũng sẽ nói lời như vậy.

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?” Hắn không kiên nhẫn mà hỏi thăm.

“Người là huynh đệ tốt của ta, giống vậy, Huyền là ca ca ruột của ta. Huyền mặc dù lưu tình khắp nơi, nhưng mà lần này, ta xem hắn đối Tử nhi là nghiêm túc! Lúc trước nhà người cùng nhà ta có hôn ước, Tử nhi phải gả vào nhà của ta cũng là danh chính ngôn thuận. Nếu như lần này Huyền xin phụ hoàng đồng ý hôn sự của hai nhà chúng ta, phụ hoàng nhất định sẽ không từ chối. Ta cảm thấy, Tử nhi là một cô gái rất tốt, nếu như nàng làm ngũ tẩu của ta, ta cũng sẽ không phản đối đâu!”

“Người nói vậy bực cái gì! Người biết nàng đã sớm là người của ta rồi!” Giọng nói của hắn rất lạnh, nhất định là tức giận rồi!

“Người của người thì sao? Để nàng cho người đối xử như vậy, còn không bằng gả cho Huyền! Ít nhất Huyền có thật tâm yêu nàng!”

“Huyền sẽ không chịu đâu! Nếu như hắn biết nàng

~”

“Người làm sao biết ta sẽ không chịu?” Một thanh âm thông thả nói.

“Huyền?!”

“Thanh nói rất đúng, ta là thật tâm yêu mến Tiểu Sa nhi, con người của ta vốn sẽ không để ý mấy thứ này, chỉ cần Tiểu Sa nhi đồng ý gả cho ta, ta sẽ không để ý các người trong lúc đó có chuyện gì! Nếu như người đồng ý đem nàng tặng cho ta, ta bảo đảm sẽ đối đãi nàng thật tốt! À! Được rồi, không phải người không quan tâm đến sống chết của nàng sao? Kỳ thực ta vốn không cần xin ý kiến với người không phải sao? Từ trước đến nay người vốn không có đem nàng coi như muội muội của người!” Huyền nói tựa như một cây châm, một chữ một chữ đâm vào tâm của ta!

“Người thực sự nghĩ muốn nàng như vậy?”

“Đúng, ta chưa từng có nghiêm túc như vậy! Chúng ta làm huynh đệ nhiều năm như vậy, người không cần phải vì một nữ nhân cùng ta hủy giao tình chứ? Hơn nữa, bây giờ chính là lúc người rất cần sự trợ giúp của chúng ta, nếu như không nghĩ qua, vị trí võ lâm minh chủ khó giữ được là chuyện nhỏ, chỉ sợ toàn bộ Vô Địch sơn trang đều sẽ trở thành chỗ chôn của người!” Tuyền An tỉnh vương Vũ Văn Huyền lạnh lùng nói.

“Nếu như ta không buông tay thì sao?”

“Người là một người thông minh, việc gì nặng nhẹ người còn phân không rõ ràng sao? Về tình về lý, nàng vốn là muội muội của người, cũng trùng mục tiêu nhất định làm phi tử của bản vương, người là nghĩa huynh của bản vương, lại là cữu tử (*anh vợ) của bản vương, sau này địa vị cùng quyền thế của Vô Địch sơn trang

tự nhiên là không thể giới hạn! Như thế nào? Ta nói đủ rõ ràng rồi chứ! Huống hồ người đối với người nữ nhân này chính là cảm hận vì cái gì muốn cố chấp như vậy chứ? Người nếu như muốn mỹ nữ, ta có thể đền người mười người!”

“Không sai, trên đời này mỹ nhân có rất nhiều, nhưng mà, Nhan Tử Sa lại chỉ có một! Vũ Văn Huyền! người hãy nghe cho kỹ! Trừ khi ta chết, người vĩnh viễn đừng nghĩ có được nàng!”

“Hừ, người cũng đừng hối hận!” Nghe thanh âm, Huyền dường như tức giận rồi!

Một lát sau đó truyền đến là tiếng đóng cửa, dường như có người đã đi ra ngoài.

“Người tội gì phải như vậy? Thế lực của Ngũ ca tại triều đình rất lớn, lại là niềm vui của phụ hoàng cùng hoàng tổ mẫu, người cùng hấn rạn nứt, e rằng

, người đã không thương nàng, vì cái gì không chịu buông tha nàng chứ?” Thanh nhẹ giọng nói.

“Buông ra? Nếu có thể thả được ra, ta cần gì phải đối nàng như vậy?” Hấn cười khổ nói.

“Ôi

~ Thực sự là không hiểu nổi người! Quên đi, ta đi trước khuyên nhủ Huyền, người lo lắng xem nàng đi!” Thanh không có cách nào nói, cũng đi ra ngoài.

Cánh cửa ba một tiếng đóng lại, trong phòng lập tức tĩnh lặng xuống.

Vốn dĩ tay đang vuốt ve hai gò má của ta ngược lại cầm lên tay của ta, một cái hôn nhẹ nhàng rơi trên mặt.

“Ta nên bắt người làm sao bây giờ? Hấn là đem người giấu thật kín, mới sẽ không để người khác hy vọng có được người sao? Thế nhưng, người nói rất đúng, ta giam được người của người, giam không được lòng của người! Tử nhi, lòng của người rốt cuộc cho ai? Hay là ai cũng không chịu cho? Ta đây? Tại trong lòng người ta rốt cuộc tồn tại ra sao? Người chắc chắn rất hận ta đi? Chắc chắn rất muốn từ bên người ta chạy trốn đúng không? Huyền nói đúng, ta từ trước đến nay sẽ không đem người coi như muối muối! Người là của ta, cho dù người hận ta, muốn từ bên người ta né ra, cho dù người

~ người thích Minh Ấm! Ta cũng sẽ không buông tay!”

“Làm sao lại khóc rồi? Tại trong mộng cũng sẽ đau sao?” Nụ hôn tinh tế rơi trên mặt của ta, hấn thì thào nói: “Đừng khóc, đừng khóc

~ hử, ngoan ngoãn ngủ đi!”

Nước mắt của ta, giống như tự hiểu biết, ngừng trượt rơi xuống, có được thanh âm dịu dàng nỉ non cùng nụ hôn mềm mại của hấn, cả đời này nước mắt có rơi cũng mặc!

26. Chương 26

hông biết lúc nào, ta nặng nề đi vào giấc ngủ, trong mộng trở lại lúc nhỏ chơi đùa ở sân, cây hoa Tử đằng lung lay sinh tử, lẳng lặng thổ lộ hương thơm

~ (*hoa tử đằng = hoa fuji, được ưa chuộng ở nhật bản, biểu trưng cho t.y bất diệt)

”Ta không muốn, không muốn

~~ Tử Nhi muốn mẫu thân! Vì sao người khác đều có mẫu thân? Vì sao Tử Nhi không có? Không muốn!!!! Tử Nhi không muốn đường đường, không muốn hoa quý cao, Tử Nhi muốn mẫu thân! Muốn mẫu thân!

ô ô ô

Thân hình nhỏ nhỏ được bao bọc trong lớp gấm nhàu nhĩ càng không ngừng giãy dụa khóc nháo.

“Ai nha tiểu tổ tông ! Trang chủ đi vắng, cô đừng khóc, nếu như bị khản giọng thì như thế nào được a! Ngoan nha, tiểu Mai đi lấy nước ô mai lắm sao lại lâu như vậy hả! Tiểu tổ tông, cô trước hết ngoan đợi một lát a, nhũ mẫu phải đi xem nước cho cô được chưa, đừng chạy lung tung, lập tức sẽ quay lại!” Vú nuôi mập mạp vuốt mồ hôi, vội vàng chạy ra.

”ô ô ô ô ô

~~ mẫu thân không cần Tử Nhi, phụ thân cũng không cần Tử Nhi, nho mẫu cũng không cần Tử Nhi

~ mọi người đều không cần Tử Nhi

~ Tử Nhi là đứa trẻ không ai cần

ô ô ô ô ô

Con bé cần nắm tay nhỏ, không ngừng nghẹn ngào.

“Người khóc cái gì hả?” Thiếu niên mặc áo gấm mặt căng tròn, không kiên nhẫn nhìn đứa bé trước mắt đang khóc nháo không ngừng.

“Tử Nhi không có mẫu thân, Oanh Nhi có thể về nhà gặp mẫu thân, vì sao Tử Nhi không được?” Đứa bé con rưng rưng nước mắt, đáng thương nhìn hẳn.

“Hừ! Đó là bởi vì mẫu thân không người cần người! Không cần người rồi hiểu hay không!” Thiếu niên hừ lạnh một tiếng, cúi đầu xuống trừng mắt nhìn đứa bé một cái.

”Không cần Tử Nhi sao? ô ô ô ô ô vì sao không cần Tử Nhi hả? Tử Nhi đều rất ngoan ngoãn a! Nghe lời phụ thân, mỗi ngày ngoan ngoãn uống thuốc, ăn, ngủ nghỉ

~ Tử Nhi sẽ rất thông minh rất thông minh

~~ mẫu thân không được không trở lại a!” Cô bế con đau lòng kéo vạt áo của thiếu niên, nước mắt nước mũi đồng thời lau đi tới.

“Chết tiệt! Buông tay!” Thiếu niên nhìn thấy bàn tay nhỏ mập đang nắm chặt mình.

”O ô ô ô ô

~~ ca ca cũng không cần Tử Nhi sao? Ca ca đừng bỏ lại Tử Nhi a!” Đứa bé gât gao túm chặt kia một tấm vải vóc, dường như bắt được tương lai cùng hy vọng của bản thân giống nhau.

Thiếu niên nhìn chằm chằm bàn tay nắm chặt không buông trước ngực mình, nhìn bàn tay nhỏ bé đang găng sức đến run rẩy một lát, rốt cục vươn tay ra ôm lấy thân hình nhỏ nhỏ, thở dài nói: “Ca ca sẽ không bao giờ không cần muối đâu! Ca ca bảo đảm, ca ca nhất định sẽ ở bên cạnh Tử Nhi, cho dù người khác không muốn Tử Nhi, Tử Nhi cũng có ca ca yêu mến, ca ca sẽ bảo vệ muối cả đời. Cho nên, bây giờ đừng khóc nữa, chờ nhũ mẫu tới, ngoan ngoãn uống thuốc, phụ thân không phải không cần muối, phụ thân chẳng qua là có việc phải làm, chỉ cần muối ăn ngon được thật tốt, ngoan ngoãn nghe lời, cha nhất định rất mau trở về!”

“Ca ca sẽ luôn luôn bên cạnh Tử Nhi sao? Nói phái giữ lời a! Chúng ta móc ngoéo tay, hẹn ước rồi a!” Đứa bé con mặt vẫn mang theo nước mắt, cũng đã nhếch môi nở nụ cười, cố gắng giơ lên cánh tay nhỏ bé, muốn móc ngón út của ca ca.

“Được, chúng ta móc ngoéo, hẹn ước rồi a! Ca ca sẽ mãi bên cạnh Tử Nhi!” Thiếu niên hào phóng ôm lấy tay nhỏ bé, sững nịch vôn vôn một đầu tóc đen kia.

”Chúng ta hẹn ước rồi a

~~ vĩnh viễn

~~”

Vì sao lại quên chứ? Trước kia từ rất lâu rồi, chúng ta cũng đã ước hẹn ở bên nhau khi còn sống!

Mở mắt ra, trông thấy vẻ mặt Thanh đang lo lắng, cố gắng hướng hẳn cười: “Thanh, muối muốn gặp Huyền!”

Thanh ngược lại không hề cảm thấy kinh ngạc, gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Nhắm mắt lại, khe khẽ thở dài, nên hạ quyết tâm rồi!

“Nghe nói nàng tìm ta?”

“Đúng!” Ta nhìn Huyền trước mặt khí định thần nhân, vừa cười vừa nói: “Muội muốn cùng huynh làm giao dịch!”

Sáng sớm hôm sau, Huyền mang theo ta đi tới gian phòng của ca ca, ngày hôm qua những người đó đều tới, còn hơn một người Hàn Ti Nhược.

Ca ca ngồi ở trên giường, khoác lên một chiếc áo mỏng, trước ngực quần tẩm áo khoác trắng, vẻ mặt của hắn rất nhợt nhạt, mặt không chút thay đổi mà cùng những người đó đang giằng co.

Thấy ta cùng Huyền đồng thời đi vào, những người đó đều đứng lên.

“Vương gia!” Kim lão gia mở miệng đầu tiên: “Ngài tới đúng lúc, chúng ta đang chuẩn bị để Tề Hằng cùng Nhan minh chủ đối chất đây!”

“À, vậy các ngươi bắt đầu đi!” Huyền khoát tay áo, xoay người ân cần đối ta nói rằng: “Tiểu Sa nhi, có đói bụng không hả! Vừa nãy canh hoa quế hạt sen cũng chỉ ăn nửa bát, không bằng ta để nhà bếp làm chút đồ nàng thích được không?”

Ta hướng hắn thản nhiên cười, dịu dàng nói: “Không cần phiền phức, thiếp ăn không vô. Được rồi, Huyền, không bằng chàng theo thiếp đi trong hoa viên hít thở không khí đi, ngày hôm qua tại trong phòng ngủ cả ngày, người đều ngủ đến mệt mỏi!”

“Ừ, vậy được rồi, đến đây, ngồi xuống trước, cẩn thận kéo mệt.” Huyền dịu dàng đỡ ta ngồi xuống, bản thân lại đứng ở phía sau của ta.

“Đây

Vương gia, ta nghĩ Nhan tiểu thư phải chăng cần lánh đi một chút, dù sao có một số việc, e rằng không tiện nói ở trước mặt của Nhan tiểu thư!” Kim lão gia nhin không được nói.

“Có cái gì không tiện chứ?” Ta khoan thai cười nói: “Tề Hằng tề đại hiệp không phải nói rồi sao? Ta cùng ca ca cũng vì chuyện gì nổi lên tranh chấp, quan hệ của chúng ta cũng không được tốt lắm! Làm sao, còn sợ chúng ta thông đồng bịa đặt khẩu cung sao? Chẳng lẽ Kim lão gia cho rằng, Tử Nhi sẽ ở trước mặt Vương gia bênh vực ca ca? Tử Nhi dù cho có cái này tâm, cũng không có cái này đảm a! À! Đúng rồi, Huyền, lần trước Thanh nói suối nước nóng kia ở nơi nào hả? Không bằng chờ ở đây chuyện sáng tỏ, chúng ta cùng đi chơi có được hay không?”

Không nhìn tới vẻ mặt của Kim lão gia, ta quay đầu đối Huyền cười cười nói nói.

“Nàng a! Đã nghĩ được chơi đùa! Thanh không phải đã nói, đợi khi rìm được sư phụ hắn, sẽ lập tức mang nàng trở về cung sao? Lúc này, nàng ngoan ngoan dưỡng tốt thân thể, sau này nàng muốn đi đâu, bản vương nhất định cùng đi, còn không được sao?” Huyền sủng nịch sờ sờ đầu của ta.

Ta không vừa lòng chu miệng, làm cho Huyền phì cười nhéo cái mũi của ta: “Được rồi được rồi, mang nàng đi là được rồi sao? Có điều, để Thanh gặt đầu nói nàng thân thể chịu đựng được đã!”

“Được được, biết Huyền tốt nhất!” Ta cười híp mắt.

Vững vàng quay đầu lại, quả nhiên thấy Kim lão gia cau mày, vẻ mặt khinh thường nhìn ta, Thích Nghiêm Phong vẫn là vẻ mặt không chút thay đổi, Trí không phương tượng từ từ nhắm hai mắt trong tay vẫn còn nắm bắt lần chuỗi tràng hạt kia, Thích Thiếu Thương vẻ mặt không thể tin, Hàn Ti Nhược tay vò mảnh khăn lụa, rủ mắt suy nghĩ, thấy không rõ vẻ mặt của nàng.

Sau cùng là người kia trên giường, ta hướng phía hắn mỉm cười, trong con mắt của hắn không có một chút rung động, dường như là hồ sâu trầm lặng nghìn năm giống nhau.

Dáng tươi cười không đổi, buông tâm rồi, hắn thật tốt ngồi ở nơi này, vậy là đủ rồi! Đủ rồi!

Nghe kẻ Tề Hằng kia nói lặp lại liên miên một lần những lời ngày hôm qua, nghe được không kiên nhẫn, liếc mắt trộm nhìn người đang ở trên giường kia, nhìn cũng nhìn không đủ hình dạng lắm, tử mỹ, thật sâu khắc tạc trong lòng!

“Thế nào? Người còn có lời gì muốn nói nữa không?” Bên tai đột nhiên vang lên thanh âm của Thích Nghiêm Phong.

Lấy lại bình tĩnh!

“Đã là đồ tôn của Thiếu Lâm tự Trí Không phương tượng nói, vậy tự nhiên là có thể tin được.” Hấn chậm rãi nói: “Chỉ là”

”

Khóe môi của hấn dần dãn ra một nụ cười lãnh đạm: “Chẳng qua là, nhưng bằng lực của ba người bọn hấn có thể làm ta bị thương sao? Vết thương trên người ta là thanh kiếm đó tạo thành sao? Có lẽ các vị tiền bối cần phải biết rõ chứ?”

Vẻ mặt của mọi người đều biến đổi!

“A di đà phật!” Trí Không phương tượng chậm rãi mở mắt: “Nhan minh chủ có thể giải thích thế nào?”

“Giải thích thế nào ư? Xin hỏi phương tượng, đệ tử Thiếu Lâm lúc nào thì dùng Phiêu diêu kiếm pháp?” Ánh mắt của hấn trở nên tối sầm lại: “Phiêu diêu kiếm pháp truyền từ Mân Nam Ngũ Sắc giáo, mặc dù tương tự như Tô Ma kiếm của Thiếu Lâm, nhưng chiêu thức cùng nội tức lại hoàn toàn khác nhau! Điều duy nhất có thể đánh lừa qua được, là thanh kiếm mà người hai bên thường sử dụng đều là nhu kiếm nhẹ và mỏng, ta nghĩ đây là duyên cớ vì sao lại làm đệ tử của quý tự kết tội ta!”

“Nhan minh chủ có bằng chứng gì có thể chứng minh vết thương của người không phải là Tô Ma mà là Phiêu Diêu?” Trí Không phương tượng chậm rãi nói.

“Bằng chứng, phương tượng sao không hỏi Nghê đại phu chứ?” Trên người hấn chỉ có manh áo mỏng, thản nhiên nói.

“Nghê đại phu không phải là người trong giang hồ, làm sao có thể phân biệt rõ vết thương của người là kiếm gì chứ?” Thích Thiếu Thương đột nhiên xen vào nói.

“Chuyện này không bằng hay là hỏi Nghê đại phu đi?” Dù hấn đang trong tình thế này nhưng vẫn ung dung nhìn thoáng Tề Hằng sắc mặt đang tái mét.

“Nghê lão, ngài nói như thế nào?” Trí Không phương tượng hỏi.

“Đúng, vết thương do kiếm trên người của Nhan minh chủ đích thật là Phiêu Diêu kiếm tạo thành!” Nghê Tuyền bình tĩnh nói.

“Nghê đại phu! Ngài không nên vì bệnh vực Nhan Ngạo Hành mà tùy tiện nói lung tung nhé!” Tề Hằng đứng ở tại chỗ xen miệng nói.

“Tề Hằng! Không được bắt kính với Nghê đại phu!” Trí Không phương tượng quát hấn.

“Lúc trước lão phu không biết sự khác biệt của vết thương do hai loại kiếm này gây ra, nhưng hết lần này tới lần khác lại vừa khéo gặp phải. Lão phu có người bạn tốt, kỳ thực gần đây bị người của Ngũ Sắc giáo gây thương tích, tới chỗ lão phu yêu cầu chữa bệnh. Lúc đó, Thiếu Lâm Giới Luật đường thủ tọa Trí Minh đại sư cũng vừa đúng lúc làm khách ở Hàn xá. Chuyện này Trí Không phương tượng hấn là còn nhớ rõ, lão phu còn nhờ Trí Minh đại sư cho phương tượng mang theo mấy bao trà Long Tĩnh tốt nhất.”

Trí Không phương tượng hơi gật đầu.

“Ngay lúc mới bắt gặp thương thế của người bị thương, Trí Minh đại sư cũng suất chút nữa tưởng lầm rằng đó là vết thương do Tô Ma kiếm, bởi vì nhìn bề ngoài thì xem ra hai cái gần như là giống nhau như đúc, ngay cả khổ của vết thương cũng kém chẳng bao nhiêu. Nhưng chúng ta đã cẩn thận xem xét một chút, trong lúc tình cờ lại phát hiện ra một phương pháp phân biệt điểm khác nhau của hai cái! Ngũ Sắc giáo đồ thích quét lên một loại chất lỏng Mân Nam đặc biệt của cây, loại chất lỏng này một mình nó không độc, nhưng nó sẽ làm áu tươi của miệng vết thương không cách nào ngưng lại, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao vết thương của Phiêu Diêu kiếm tạo thành cho dù không phải rất sâu, cũng có thể đoạt tính mạng người! Thật giả của việc này, phương tượng có thể hỏi Trí Minh đại sư, ông ta biết rất rõ. Nhan minh chủ

lần này có thể đại nạn không chết cũng, chỉ có thể xem như là may mắn của hần, bởi vì lúc trước lão phu đã chữa trị cho người kia thỏa đáng, ngay cả dược liệu đúng bệnh cũng đã chuẩn bị đủ hết. Nói cách khác ~ e rằng ~” Nghê đại phu khinh thường nhìn Tề Hằng đang đứng thẳng bất động ở đây, không có nói thêm gì nữa.

Trái tim của ta căng thẳng, thì ra một kiếm kia lại nguy hiểm đáng sợ đến nước này!

“Như thế nào? Trí Không phương trượng còn có gì chỉ giáo?” Ca ca nhú mày, thản nhiên nói.

“A di đà phật, lão nạp đã rõ ràng! Tề Hằng, người nói đi, là người phương nào sai khiến người?” Trí Không phương trượng hỏi không mang theo chút cảm tình.

“Thái sư phụ, người đừng tin lời nói của một bên! Cho dù lời của đệ tử là nói dối, chẳng lẽ Mộ Dung công tử cùng Lục sư huynh cũng là lời nói dối sao?” Tề Hằng vẫn còn đứng thẳng ở đó, cho dù trên mặt của hần gần như đã không có huyết sắc!

“Hừ, từ lúc đầu sau khi hai người bọn họ xuất hiện, liền thoái thác có chuyện xảy ra mà đều tự rời đi, còn lại một mình người, người muốn đi đâu tìm bọn họ tới bào chữa cho người?” Kim lão gia giễu cợt một tiếng, kim cầu chuyển động nhanh chóng ở trong tay.

“Người thành thật mà nói, tóm lại là chuyện gì xảy ra đây?” Thích Nghiêm Phong cuối cùng đã mở miệng.

Nhìn vật hi sinh đáng thương kia một chút, ta khẽ thở dài quay đầu nói với Huyền: “Muội mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi!”

Đang muốn đứng lên, đột nhiên một người dốc sức chạy tới, để một thanh dao găm lạnh như băng lên trên cổ.

“Các người đều không tin ta, thà tin tưởng một lão già cũng không tin ta!” Ta gắng gượng quay đầu, thấy được khuôn mặt méo mó của hần.

“Tề Hằng, mau buông Nhan tiểu thư ra, đừng mắc thêm lỗi lầm nữa!” Trí Không phương trượng quát lớn.

“Thái sư phụ, người không biết, dù sao thất bại cũng chính là chết! Cho dù ta có chết cũng muốn kéo một người chôn cùng! Mỹ nhân, ai kêu người là muội muội của Nhan Ngạo Hành chứ? Chúng ta cùng nhau xuống địa ngục đi!” Tề Hằng hoàn toàn mất đi lý trí, dao găm cắt vào da của ta, một loại cảm giác chất dính dính chảy xuống.

Hần kéo ta, vừa kêu la, vừa di chuyển về phía cửa.

“Xuống địa ngục sao?” Một giọng nói lạnh lùng cất lên: “Sợ rằng người còn chưa thật sự thấy qua địa ngục đâu?”

Lần đầu tiên trông thấy Huyền như vậy, vẻ mặt lãnh đạm kia, ánh mắt lạnh lùng, chỉ là chuyện trong nháy mắt, áp lực ở trên cổ ta đã không còn, thân thể của Tề Hằng bay ra ngoài.

Ta bị vây vào vòng ôm ấm áp trong lòng một người, tay của Huyền đè vết thương của ta lại, khuôn mặt đang tràn đầy tức giận, ngay cả ta cũng hơi có chút run sợ.

“Tề Hằng! Tề Hằng!” Thích Thiểu Thương chạy qua, lại phát hiện người nọ đã không còn nhúc nhích nữa rồi.

“Ta không có ra tay hạ sát!” Huyền lạnh lùng nói.

“Hần nuốt độc dược!” Thích Thiểu Thương vẻ mặt phức tạp ngẩng đầu nói.

27. Chương 27

“Coi như hần thông minh!” Huyền lạnh lùng nói một câu. Ta ngẩn ra, quay đầu, nhìn hần một cái.

“Có đau hay không?” Huyền nhú mày lại, nhẹ nhàng buông tay ra, cẩn thận kiểm tra vết thương của ta.

“Nghê lão, ngài xem cho nàng đi, Tiểu Sa nhi có nặng lắm không hả?”

Nghê đại phu kiểm tra Tề Hằng đang nằm trên đất xong đi tới: “Vương gia, ngài... tránh ra một chút, lão phu mới giúp Tử Nhi xem vết thương được!” Nghê đại phu buồn cười chế nhạo Huyền một câu xong, lại thâm ý nhìn ta một cái.

Hoảng loạn tránh đôi mắt như nhìn thấu tất cả của Nghê đại phu, ta chậm rãi nói: “Cháu không có việc gì, chỉ là xước chút da thôi mà!”

Đột nhiên nhớ ra, liếc nhìn trộm người đang ở trên giường, hắn cũng đã nhắm mắt lại rồi, thần sắc vẫn không chút thay đổi. Tâm trạng ta hơi có chút chua chát, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm, lần này xem như qua cửa ải thứ nhất!

Vòng vải trắng quấn quanh cổ, ta cảm thấy có chút đau nhức, khi nãy nếu như hắn dùng thêm chút lực, có khả năng sẽ mất mạng!

Quay gương lại, cười ngây ngô, còn cần ta lo lắng sao? Người kia mạnh mẽ như vậy, không thể dễ dàng bị lật đổ được!

Trở lại đây?

Nên đến phiên ta rồi?

“Tỷ tìm muội?” Một giọng nói dịu dàng vang tới từ cửa.

Quay đầu, ta cũng cười cười với nàng ta: “Muội đã đến rồi?”

Người xấu hổ đến cũng cười đáp trả lại ta một cái: “Nhan tỷ tỷ

~ muội, muội trách nhầm các người!”

Bưng lên bát bạch ngọc ở trên bàn, ta uống qua một ngụm, ưm, thật đáng!

“Ti Nhược muội muội cần gì nói lời như vậy! Khụ khụ ~” Ta khấn trương che kín miệng.

Hàn Ti Nhược vội vàng đưa chén trà tới giúp ta, lại vươn tay, nhẹ nhàng giúp ta vỗ lưng.

“Nhan tỷ tỷ, tỷ có bị nặng lắm không?” Hàn Ti Nhược lo lắng hỏi thăm.

Vỗ nhẹ tay nàng, ta nhấp một ngụm trà, thở hắt hắt, ngẩng đầu, cười cười trấn an với nàng ta: “Không có việc gì! Muội mau ngồi xuống đi, ta có chuyện muốn nói với muội.”

Nàng ta ngồi xuống theo lời ta xong, thế nhưng cũng không dám nâng mắt nhìn ta.

Thở dài, vô cùng thân thiết kéo tay nàng qua, ta chậm rãi nói: “Ti Nhược muội muội, nỗi khổ của muội tỷ hiểu, tỷ cũng vậy đã không còn phụ thân, nhớ năm đó, tỷ cũng là bảo bối được phụ thân nâng niu trong lòng bàn tay

~~ ai

lần này muội đã hiểu lầm chúng ta, cũng khó trách muội rồi. Chẳng qua là chuyện tình lần này, tỷ cảm thấy không đơn giản như vậy! Một mình Tề Hằng tuyệt đối không có gan làm chuyện này được! Chỉ là, Hàn bá phụ vẫn còn không rõ ở nơi nào, một mình thiếu nữ như muội sau này ai tới chăm sóc đây?”

Nói xong, ta rất bình tĩnh nâng đầu của nàng lên, không nghĩ tới lại làm nàng càng hoảng sợ!

Nàng ta lại có thể khóc!

“Nhan tỷ tỷ, tỷ không những không trách Ti Nhược nói năng lỗ mãng với tỷ lúc đó, trái lại còn an ủi Ti Nhược

~ Ti nhược thực sự

~ không biết nên nói gì đây

~~ Ti Nhược mất phụ thân, có thể nói đã là không nơi nương tựa rồi, hôm nay cả gan, nếu như tỷ tỷ không chê Ti Nhược, Ti Nhược nguyện cùng tỷ tỷ kết làm kim lan.”

Thế nào cũng thật không ngờ gặp đúng chuyện như vậy, ta không khỏi sững sờ ngay tại chỗ, nhìn nàng ta mắt đang rưng rưng, tâm trạng thẫn thẫn nhiên nhiên của ta rõ ràng không khỏi do dự.

Chẳng lẽ ta nghĩ sai rồi, nàng cũng là người bị hại sao?

Nhìn người con gái nhỏ nhắn yếu đuối trước mặt khóc như bông hoa lê dưới mưa, ta bất giác nhớ tới chính bản thân năm đó, cái thời gian ấy, vừa mới trải qua đau đớn tang cha, lại bị hấn

~~ bản thân ta cũng là như thế này, thường thường một mình trốn trong ổ chăn khóc đến trời sáng

~“Ai

~ Ti Nhược muội muội, muội mau ngừng khóc đi! Khóc tiếp nữa làm lòng tỷ tỷ cũng đau!” Vừa nói, ta vừa lấy ra một chiếc khăn lụa lau nước mắt cho nàng ta.

“Tỷ tỷ? Tỷ tỷ! tỷ đáp ứng Ti Nhược rồi nha!” Nàng rốt cục nín khóc mà nở nụ cười, thật là ta vẫn còn thấy thương xót mỹ nhân à!

Nếu như, nàng thực sự không có vấn đề, nếu như ta mất, không biết nàng ấy có thể thay ta chăm sóc hấn hay không?

Ta lại giật mình tại chỗ một lúc

~~“Tỷ tỷ, tỷ tỷ

tỷ làm sao vậy?”

Ta lấy lại tinh thần, trông thấy Hàn Ti Nhược đang lo lắng nhìn ta, cười cười nói trấn an với nàng ta: “Đừng lo lắng, muội muội, có một câu nói không biết có nên hỏi hay không?”

“Tỷ tỷ cứ hỏi đi! Ti Nhược nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn!” (*biết bao nhiêu nói hết bấy nhiêu)

“Muội đối với ca ca ta, có thật lòng thật dạ hay không?”

Trong nháy mắt, trên mặt Ti Nhược ửng lên hai áng mây đỏ, nàng ngượng ngùng cúi đầu, nói nhỏ: “ Tỷ tỷ làm sao lại hỏi vấn đề này vậy? Ti Nhược đối với Ngạo Hành ca ca tất nhiên cũng giống như tỷ tỷ mà!”

“Vậy là tốt rồi, sau này ta cũng hy vọng muội chờ đợi hấn, hấn cũng rất quan tâm tới muội mà! Lúc đó, hấn vừa tỉnh lại thì liền hỏi ta muội có bình an vô sự hay không!”

Nàng ta kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Đừng lo lắng!” Ta vỗ vỗ tay nàng ta, vừa cười vừa nói: “Từ nay về sau, muội đi theo ta! Nếu chúng ta đã là tỷ muội rồi, sau này có chuyện gì uất ức thì cứ nói với tỷ tỷ, có tâm sự gì cũng có thể nói cho tỷ tỷ, tỷ tỷ nhất định giúp muội! Còn chuyện của Hàn bá phụ, tỷ tỷ đã nhờ Tĩnh vương, khiến hấn để ý đi tìm rồi! Muội không cần lo lắng quá đâu.”

“Tỷ tỷ, muội muội thật không biết nên nói gì!” Ti Nhược nắm tay ta, xúc động nói.

“Muội và tỷ nếu đã là tỷ muội rồi, cần gì xa lạ như vậy chứ?” Ta vừa cười vừa nói.

“Chuyện gì làm cho nàng vui vẻ như vậy, nói cho bản vương nghe một chút!” Một giọng nói bỗng nhiên xen vào.

“Làm sao lại là huynh hử? Không phải nói cùng bọn họ bàn bạc nên giải quyết tốt hậu quả thế nào sao? Sao lại đã trở về rồi?” Ta buồn cười nhìn vẻ mặt chờ mong của Huyền

“Vương gia thiên tuế!” Ti Nhược thấy Huyền đi vào, vội vàng đứng lên.

“Hàn tiểu thư không cần đa lễ!” Huyền gật đầu với nàng, lại đi thẳng tới bên cạnh ta, kiểm tra kỹ lưỡng thương thế của ta, một lát mới mở miệng nói: “Ừ, thuốc của Nghê lão thật hữu hiệu, máu đã không còn chảy ra nữa! Nhưng mà, bây giờ còn đau hay không?”

“Vương gia thiên tuế, Nghê đại phu cũng đã nói cái này chẳng qua là bị thương ngoài da mà thôi, lại không có thương tổn đến gân cốt, ngài không cần khẩn trương như vậy nữa đâu!” Ta trở mình phần nộ, không biết làm sao để đẩy ra cái tay lại muốn với tới ra.

“Hừ, xem như tên Tề Hằng kia đã chết sớm, nếu không thì, hừ hừ

” Về mặt Huyền cứng rắn, căm hận nói.

“Vương gia không cần lo lắng, tỷ tỷ cát nhân thiên tướng, loại người ấy sao làm bị thương tỷ tỷ được! Tề Hằng bị trừng phạt đúng tội, sợ tội tự tử, cũng xem như đã bảo toàn được thanh danh của Thiếu Lâm!” Ti Nhượng kính cẩn nói.

“Tỷ tỷ?” Huyền quan sát từ trên xuống dưới, đánh giá nàng ta.

“Sao vậy, xem mỹ nhân tới ngay người ư? Sau này cũng không nên bắt nạt muội muội của ta đó!” Ta đẩy Huyền, cười cười nói.

“Muội muội? Sao, Hàn tiểu thư nhận nàng làm tỷ tỷ rồi?”

“Đúng vậy! Cho nên sau này ngài phải giúp ta cùng chăm sóc nàng a!”

“Việc này ngược lại đâu, nàng ngay cả bản thân cũng không chăm sóc tốt, làm sao hi vọng vào nàng đây!” Huyền điểm điểm mũi của ta, trêu ghẹo nói.

“Người! Người! Không muốn nói với người nữa!” Tức giận chặn ngang bàn tay vuốt ve của hắn.

“Khụ khụ, cái này, nếu Tĩnh vương tìm tỷ tỷ có chuyện, vậy muội muội cáo lui trước, sau này lại tới thăm tỷ tỷ, tỷ tỷ cần phải nghỉ ngơi thật tốt nha!” Ti Nhượng khôn khéo nói: “Vương gia, Ti Nhượng xin cáo lui!”

“Ừ, Hàn tiểu thư, mời... cứ tự nhiên.” Huyền hướng nàng mỉm cười gật đầu.

Nhìn nàng cẩn thận đóng cửa, nghe thấy tiếng bước chân đi xa rồi, Huyền lúc này mới thu lại nụ cười: “Sao nàng lại cùng nàng ta kết tỷ muội? Nàng không phải nói lần này sợ dĩ nàng đi Hàn gia chính là bị nàng ta sắp đặt sao? Khó đảm bảo nàng ta không phải cùng những người tập kích bọn muội ấy là một người đâu, làm sao nàng lại không đề phòng người khác như vậy hả?”

“Muội biết, nhưng đều chỉ là do muội suy đoán mà thôi, biết đâu nàng ta vô tội thì sao?” Ta nói giải thích.

“Hừ! Thật là lòng dạ đàn bà! Thà rằng giết sai một nghìn, không thể thả sai một người!” Cặp mắt Huyền nổi lên một luồng sát khí vô cùng lạnh lẽo.

Trong lòng không khỏi phát lạnh, làm sao lại quên mất chứ? Người này đến từ nhà đế vương, dù cho hắn biểu hiện như thế nào, thì thực ra trong lòng hắn cũng không xem trọng mạng người. Lần này cũng vì bảo vệ giang sơn của nhà mình nên hắn mới nhúng tay vào chuyện này, khó đảm bảo hắn sẽ không giống tổ tiên của hắn, đuổi tận giết tuyệt!

“Tiểu Sa nhi? Nàng làm sao vậy? Có phải vết thương đau nhức hay không, sắc mặt sao lại trắng bệch như vậy? Có muốn ta tìm Nghê đại phu đến xem nữa không?” Huyền nhíu mày, lo lắng nhìn ta.

A, đã quên một chuyện, ngoại công (*ông ngoại) của ta hình như cũng xem chút chết trong tay bọn họ!

Nghĩ tới đây, khuôn mặt ta không khỏi lạnh đi, nói nhạt: “Không việc gì, nếu Vương gia đã không còn chuyện gì, thì mời trở về đi! Tử Nhi có phần mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi!”

Hắn càng cau mày chặt hơn, hồi lâu mới giãn ra, trái lại lạnh lùng nở nụ cười: “Tiểu Sa nhi, nàng đừng quên, giao dịch của nàng cùng bản vương! Nàng đừng tưởng rằng Tề Hằng đã chết thì hắn đã thoát khỏi cảnh hiểm nghèo. Cánh tay phía sau bức màn kia còn chưa tìm được, chờ xem đi, sự việc không có đơn giản như vậy đâu. Thế nào, bản vương giúp nàng diễn xong vở kịch, nàng còn chưa đền đáp bản vương, cũng đã nghĩ muốn đuổi bản vương đi rồi sao?”

Ta ngẩng đầu, nhìn Huyền trước mặt, không đúng, là Tuyên An Tĩnh Vương Vũ Văn Huyền, khẽ lắc đầu, cười yếu ớt nói: “Vương gia, nếu Tử Sa đã đáp ứng ngài, ngài cần gì phải nhất thời nóng lòng chứ? Đợi sự việc thật sự được giải quyết rồi, chúng ta lại tính nợ cũng không trễ đâu!”

Huyền nhìn ta chằm chằm một lát xong, bỗng nhiên thở dài, nói sâu kín: “Tiểu Sa nhi, vì sao nàng muốn vậy chứ? Ta không yên tâm Hàn Ti Nhượng, cũng lo lắng an toàn của nàng! Nàng xem nàng ta thân như tỷ muội, ngược lại đối với ta lại xa lạ như vậy. So sánh với nàng ta, ta mới thật tâm đối với nàng, lẽ nào nàng thực sự là ý chí sắt đá sao?”

Ta không ngẩng đầu, nói: “Vương gia, ngài cũng vừa mới nói, chúng ta chẳng qua là đang diễn kịch mà thôi, Vương gia cần gì quá nghiêm túc chứ?”

“Được được được!” Hấn không giận, còn cười: “Nếu là giao dịch, vậy bản vương lấy chút tiền công cũng là phải đúng không!”

Ta nghi hoặc quay đầu, lại không kịp đề phòng, đã bị ôm cổ, rồi tự dưng khuôn mặt Huyền đột nhiên sát lại gần!

Môi cùng môi chạm trong nháy mắt, ta còn không kịp phản ứng lại, hơi thở cùng độ ẩm hoàn toàn xa lạ, thực sự làm ta sợ hãi!

Cũng được, cái hôn này mới chỉ là chuồn chuồn lướt nước, bất thành linh tới cũng bất thành linh đi, thần trí của ta còn chưa kịp hoàn lại thì môi của hấn đã rời khỏi!

Hấn nhìn ta đang ngây người, lại thở dài, nói: “Nàng tiểu ngọc tử này, thật đúng là sẽ đầy dọa người nha! Khó trách hấn đã bị nàng đầy dọa thành cái dạng này! Hôm nay cứ như vậy đi! Nàng nghỉ ngơi cho thật khỏe một chút đi!”

Nói xong, hấn vẫy tay áo, trong nháy mắt đã đi ra ngoài, để lại ta, còn ngây ngốc ngồi ở chỗ kia ngẩn người.

Nâng tay sờ lên môi, còn sót lại hơi thở của hấn, ta không khỏi lắc đầu cười khổ, lần đầu tiên bị nhiễm mùi vị của người khác như thế!

“Muội cần gì phải làm như vậy chứ?” Một giọng nói lo lắng cất lên.

“Ôi

~ thế nào mà bây giờ tiến vào phòng người khác thì không cần gõ cửa?!” Ta ấn tay vào trán không biết làm sao.

“Đùa cùng Ngũ ca ta, không cần thận một chút sẽ không còn hài cốt đâu đấy!” Thanh thẳng thắn không khách khí đi đến: “Ta hiểu rõ hấn nhất, từ đó đến nay, chỉ cần là hấn muốn gì thì sẽ không có không chiếm được đâu, muội chọc hấn, chỉ có hại, tuyệt đối không có lợi!”

“Thanh, huynh đừng lo lắng, muội cái dạng này phỏng chừng cũng chống đỡ không được bao lâu nữa đâu, có thể phát huy chút tác dụng, muội cũng rất hài lòng rồi! Huyền hấn chẳng qua là nhất thời cảm thấy muội mới mẻ thú vị mà thôi! Chờ qua chuyện này, muội nghĩ hấn tự nhiên sẽ phai nhạt thôi. Huống hồ muội cũng không có gì thiệt hại cả!” Ta cười nói.

“Cho dù hiện tại hiềm nghi của Ngạo Hành đã được giải trừ, nhưng muội cũng đừng ủy khuất bản thân đó! Không bằng quay về bên cạnh hấn đi thôi!”

“Quay về?” Ta khê lắc đầu: “Vất vả lắm mới có được tự do, vì sao muội còn muốn lại trở lại chứ?”

“Tự do?” Thanh không đồng ý lắc đầu: “Muội thực sự muốn tự do sao?”

Ta sững sờ, cười khổ một tiếng: “Thanh, huynh rốt cuộc muốn nói cái gì hả?”

“Ngày ấy người đã điểm huyết đạo muội chính là ta!”

“Việc này muội đã đoán được!” Ta thản nhiên trả lời.

“Vậy muội nên biết rồi chứ! Khổ tâm của Ngạo Hành đối với muội! Vì sao muội muốn cùng Ngũ ca làm giao dịch chứ?” Thanh cảm giận hỏi.

Ta thở dài, chậm rãi nói: “Chính bởi vì muội đã biết, nên muội mới làm như vậy! Đây là lựa chọn của muội! Không ai ép muội, là muội tự mình lựa chọn con đường! Cho nên, muội sẽ vẫn đi tiếp!”

“Hấn sẽ không chịu để yên đâu!”

“Vô ích thôi! Muội đã hạ quyết tâm rồi! Nếu như muội kiên trì, hấn cũng không có cách nào đâu!”

“Lẽ nào muội thực sự muốn cùng Huyền trở về cung?”

“Có gì không thể chứ?” Ta khẽ cười một cái: “Tuyển An Tĩnh Vương phi, nghe lên cũng không tệ lắm, không phải sao?”

“Ôi

~ quên đi, không thèm nghe muội nói nữa! Muội sớm nghỉ ngơi một chút đi! Suy nghĩ kỹ lại rồi hẵng quyết định!” Mặt Thanh u ám, xoay người đi ra cửa.

“A! Nhớ đóng cửa!” Ta ở phía sau nhắc nhở.

Phịch một tiếng!

Ha ha, rõ ràng Thanh cũng biết cấu kình nha!

Đang nghỉ ngơi, đột nhiên phía sau có một bàn tay vươn tới.

Ta còn không kịp kêu lên sợ hãi đã bị ôm tới trên giường!

Đôi môi nóng như lửa, cái lưỡi ướt át, hơi thở cùng phương thức lại cực kỳ quen thuộc!

Ta trừng mắt to, không dám tin tưởng nhìn người đàn ông đang hôn ta mạnh mẽ.

Ngay lúc còn sót lại chút không khí cũng nhanh sắp hết, hần rút cuộc buông ra ta!

Hô hấp của hai người đều rối loạn, ánh mắt của ta phút chốc cũng không dám rời khỏi, chỉ sợ nhắm mắt lại một cái, mở ra, người này sẽ biến mất!

Có phải ta đang nằm mơ hay không?

Hần liếm liếm môi của ta, ý như còn chưa muốn ngừng, nhìn chằm chằm vào mắt ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói ba chữ :

“Tiểu lừa đảo!”

28. Chương 28

Ta ngơ ngác không biết nên phản ứng như thế nào mới phải, sợ hãi vươn tay, vuốt ve gương mặt đang gằn trong gang tấc.

Nước mắt lập tức rơi xuống.

“Đang rất tốt, sao lại khóc? Có phải tại vết thương đau nhức không? Ta dùng sức quá sao?” Hần lau đi nước mắt trên má ta, cẩn thận kiểm tra vết thương của ta.

“Không, không, muội không có chuyện gì!” Ta phản ứng lại, vội vàng đẩy hần ra, lùi đến sát chân giường.

“Huynh vào bằng cách nào?” Ta trừng mắt nhìn hần, cẩn thận cuộn tròn thân mình lại.

Khóe miệng hần nhếch lên tia cười nhạt: “Không phải là nàng nói bây giờ có người vào phòng của người khác không có thói quen gõ cửa sao?”

Tim thoáng siết chặt, cổ họng bắt đầu khô khốc: “Huynh đều thấy hết?” Ta dè dặt hỏi hần.

“Hừ! Nàng nghĩ sao?” Mắt hần lộ hung quang, trừng mắt nhìn ta chằm chằm.

Huyết khí đã xông thẳng lên óc, chẳng lẽ hần vừa mới ở đây?

“Muội muội muội vừa, việc ấy

muội cùng hần

~ việc ấy

” Ta đột nhiên lấp bắp, cũng không biết phải nói với hần cái gì!

“Nàng còn dám nói!” Hần lớn tiếng cắt ngang lời ta.

Dưới ánh nhìn của hắn, ta ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Nàng này tiểu đồ ngốc! Quả thực tự cho là mình thông minh!” Hắn hung ác nói: “Vì sao muốn cùng Huyền làm giao dịch? Nói tóm lại, nàng đã đáp ứng hắn điều gì? Lại có thể để cho hắn hôn nàng! Nàng nghĩ rằng ta cần nàng làm vật hy sinh cho ta như vậy sao? Hả! Nàng có nói không hả!”

“Muội, muội, muội không có!” Ta lấy hết dũng khí phản bác: “Huyền rất tốt với muội, muội đương nhiên ~”

Trong cái nhìn càng ngày càng lạnh của hắn, câu nói kế tiếp tự động biến mất!

“Tốt? Hừ hừ, tốt đến mức phải lấy nàng làm vợ đúng không?” Hắn càng ép lại gần sát hơn.

Ta quay mặt đi, cắn môi, không nhìn hắn.

“Chột dạ sao? Còn muốn gạt ta?” Hắn đưa tay chuyển đầu ta quay lại, buộc ta đối diện với mắt hắn.

“Muội không có!” Ta kháng nghị nói: “Muội vì thích hắn mới ~”

Lời còn chưa kịp nói xong thì đã bị hắn nuốt hết!

Nụ hôn này so với ban nãy càng thêm dữ dội, ta hoàn toàn bị động tiếp nhận, đầu lưỡi hắn tùy ý làm mưa làm gió trong miệng ta, nhưng ta không cách nào phản kháng lại được.

Sau cùng, hắn rút cục từ bi buông ta ra, không kịp thở, lại như trừng phạt mà cắn lên môi ta, hung hăng đe dọa nói: “Sau này, nàng còn dám nói lời như vậy thử xem xem! Ta sẽ để cho tâm trí nàng chỉ còn nhớ được mỗi mình ta!”

Ta nhìn nam nhân trước mặt này vẫn ngang ngược như cũ, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy uất ức: “Thế nào? Người lại muốn làm gì ta?”

Sắc mặt hắn biến đổi, đưa tay khẽ vuốt lên đôi môi vẫn còn đang run rẩy của ta, chậm rãi nói: “Thì ra nàng còn đang hận ta ngày đó đối với nàng như vậy?”

Ta không ngẩng đầu, tránh né tay hắn, không thêm trả lời.

Hắn đột nhiên thở dài, đem đầu tựa trên vai ta, rầu rĩ nói: “Tiểu đồ ngốc! Loại chuyện điên rồ đó, làm một lần là đủ rồi! Nếu nàng thực sự biến thành một người khác, nàng sẽ không là nàng nữa! Ta muốn một người mà người đó không phải là nàng để làm cái gì?”

“Người chẳng qua chỉ là muốn một món đồ chơi biết nghe lời mà thôi! Ba năm nay, người vẫn luôn luôn nói như vậy, không phải sao? Người, người là như vậy, chẳng lẽ sẽ quan tâm ta có thật sự là chính ta hay không sao?” Trong lòng có chút cay đắng, nhưng miệng vẫn nói ra.

Cơ thể của hắn cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn ta, trong ánh mắt không có nét cảm hận quen thuộc, chậm biếm cùng ——dục tình, chỉ có một loại cảm xúc mà ta không biết, một loại cảm xúc khiến ta khó thở, gần như tất cả cảm xúc đều nhanh chóng bị nuốt lấy!

“Nàng vẫn còn hận ta sao!” Hắn trầm giọng nói: “Thanh nói đúng, ta tự làm tự chịu!”

“Rốt cục người muốn nói gì?” Ta cảnh giác nhìn người đàn ông trước mắt đang gần như có thể nói đã trở nên hoàn toàn xa lạ này.

Ánh mắt hắn lóe sáng lên: “Ta có chỗ nào không bằng Minh Âm? Hay là Vũ Văn Huyền? Tuyền An Tĩnh Vương phi, nghe lên quả thật không tệ!”

“Người! Người! Người có biết mình đang nói gì hay không!” Ta mở to hai mắt, quả thực không thể tin vào tai mình nữa!.

“Chết tiệt! Không sai! Ta đã không biết mình đang nói cái gì nữa rồi! Ta chỉ biết, nếu như lần sau hắn còn dám hôn nàng! Ta nhất định sẽ giết hắn!” Trong mắt của hắn rõ ràng sát khí, hắn là đang nói thật!

Rốt cuộc là tình trạng gì đây!

Hắn, đây là đang ghen sao?

Ghen sao? Hay đơn giản chỉ là ham muốn độc chiếm?

Bỗng nhớ tới câu nói kia của Thanh: Mọi người đã từng gặp người nào sẽ vì một món đồ chơi mà ngay cả mạng cũng có thể không cần chưa?

Chẳng lẽ, thật sự là đúng như ta suy nghĩ sao?

“Không phải người đang ghen chứ?” Ta ngăn người hỏi thẳng.

Hắn ngần ngại, vẻ mặt kỳ lạ nhìn ta, đột nhiên đưa tay ôm ta vào trong lòng.

Đầu của ta tựa lên ngực hắn, không ngờ nghe được tiếng tim đập của hắn rất nhanh!

“Tiểu đồ ngọc!” giọng nói của hắn vọng lại từ đỉnh đầu của ta.

“Nàng thực sự là một tiểu đồ ngọc!” Tay hắn dịu dàng khẽ vỗ về lưng ta, giọng nói ôn nhu có hàm chứa sự sủng ái, khiến ta không cách nào tự kiềm chế được mà đắm chìm vào đó.

Cảm giác này thật kỳ quái, trước kia, ở bên cạnh hắn, ta đều nơm nớp lo sợ, chỉ lo chọc giận hắn. Khoảng thời gian ấy, đối với ta, hắn chẳng qua là bạo quân đang nắm giữ ta mà thôi!

Thế nhưng, ngày hôm nay, ở trong ngực hắn, vì sao bỗng nhiên cảm thấy khác biệt vậy?

Ta thực sự muốn tự do sao? Ta cảm thấy rất mơ màng!

“Ừm!” Hắn bỗng mở miệng nói: “Đáp ứng ta một việc được không?”

“Ừm!” Ta mơ màng đáp.

“Nàng lập tức cùng Huyền rời khỏi nơi này!”

“A!” Ta bất ngờ ngẩn dậy, nhìn thẳng vào hắn rồi hỏi: “Tại sao?”

Hắn nhắm mắt, chậm rãi nói: “Bây giờ nàng phải rời khỏi đây! Bước đầu tiên của kế hoạch thất bại rồi, tiếp theo mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy. Lần trước sơ suất bỏ qua mạng sống của hai người chúng ta, là chúng ta có ý muốn có thể đem hết toàn bộ tội trạng đổ lên đầu của ta. Sau này, người kia nhất định sẽ không phạm sai lầm như lần đầu nữa đâu, chắc chắn sẽ nhổ cỏ tận gốc, dứt khoát sẽ không xuống tay lưu tình! Nếu là ta thì không lo gì, nhưng là nàng thì

~~~

Hắn cũng không nói gì thêm, nhưng ta cũng hiểu hết ý tứ của hắn, nói cho cùng, ta chẳng qua là một gánh nặng mà thôi!

“Lần trước ta đối tốt với Hàn Ti Nhược, đối xử với nàng không tốt chỉ là hy vọng kẻ khác sẽ nghĩ nàng và ta chẳng qua chỉ là có mối quan hệ cũng cha khác mẹ mà thôi! Thế nhưng, lần này chúng ta bị mai phục... có thể tạm thời hắn không để ý... nhưng giờ ngay cả Thanh cũng đã nhìn ra rồi, hắn chắc chắn sẽ sinh nghi! Đến lúc đó nếu như hắn lấy an nguy của nàng khống chế ta thì...”

“Ta?” Trong khoảng thời gian ngắn ta không phản ứng lại, “Ta đối với người mà nói, là một phiền toái sao?”

“Phiền toái?” Hắn cười khỏ nói: “Nàng không phải là phiền toái của ta, chỉ là điểm yếu của ta mà thôi!”

“Không phải trước đây người cũng để cho người khác thấy ta là điểm yếu của người sao? Có gì khác biệt đâu?” Ta hỏi ngược lại.

Hắn thở dài một hơi, vuốt nhẹ tóc của ta, nói: “Trước kia, bởi vì nàng không phải là điểm yếu của ta! Hiện giờ, nàng lại thực sự trở thành điểm yếu của ta rồi! Ta thật đúng là mua dây buộc mình à!”

Ta có chút hồ đồ!

“Nói cái gì mà trước kia không phải, hiện giờ lại phải?” Ta nhíu nhíu đầu mày, ra vẻ không hiểu!

Nghe thấy ta hỏi, vẻ mặt hắn bỗng nhiên trở nên rất kỳ quái, dường như có vẻ rất không tự nhiên.

Thấy ta nhìn hần không thôi, hần rút cục thất bại, gằm nhẹ nói: “Ta là nói, trước kia ta chỉ xem nàng như một quân cờ, nàng sống hay chết đều không sao cả. Nhưng mà, hiện giờ, chết tiệt là ta lại quan tâm nàng, quan tâm đến muốn chết, nàng bây giờ chính xác là điểm yếu của ta!”

Ta nhìn hần không dám tin, bất giác lắc đầu, lẩm bẩm thì thào: “Ta có nghe lầm hay không?”

Hần nổi nóng trừng mắt nhìn ta, nói hỏn hển: “Không! Nàng không có nghe lầm! Ta là nói ta quan tâm nàng, nàng là điểm yếu của ta! Ý của ta chính là ta thích nàng! Thích nàng thích vô cùng! Ta...”

Hần bỗng ngừng lại, nhìn ta thật sâu, chậm rãi cúi đầu, nhẹ giọng nói bên tai ta: “Ta yêu nàng!”

Giống như bị trúng phải định thân chú, cả người ta ngây ngốc tại chỗ!

“Yêu ta?”

“Đúng vậy, yêu nàng! Ta rất yêu nàng!” Hơi thở của hần quấn quanh ta, thêm một nụ hôn nhẹ, rơi vào môi ta, rơi vào trong lòng ta!

“Nhưng mà ta...”

“Hư! Cái gì cũng đừng nói!” Hần đưa tay điểm lên môi ta xong, trong ánh mắt hiện lên một chút vẻ đau khổ: “Đừng nói, cái gì ta cũng không muốn biết! Nàng thật sự thích ai đều không còn quan trọng nữa! Chỉ cần nàng bình an là đủ rồi! Nghe lời ta, đi với Huyền đi! Tạm thời ta đem nàng gửi ở chỗ hần, chờ ta loại bỏ hết tất cả kẻ địch đang ẩn nấp, ta nhất định sẽ đi đón nàng!”

Hần bỗng nhiên nở nụ cười, hơi có chút chua chát rồi nói: “Thanh nói đúng, nàng chính là khắc tinh trong mệnh của ta! Biết rõ lòng của nàng không ở nơi ta, nhưng vẫn lợi dụng sự lương thiện cùng lòng thông cảm của nàng, chỉ muốn buộc chặt nàng bên người! Không có cách nào! Ta không cần biết cái gì là vì hạnh phúc của người yêu mà phóng nàng tự do! Ta đối với nàng, là không thể buông tay được rồi! Luôn là không thể buông tay! Ta không cách nào tưởng tượng được nàng đang nằm trong vòng tay kẻ khác! Cho dù nàng hận ta, ta cũng muốn trời nàng lại! Cột vào bên cạnh ta, vĩnh viễn cũng không buông tay!”

Ta nói không ra lời, cổ họng dường như bị vật gì ngăn chặn, không phát ra một chút thanh âm nào!

“Nói là muốn độc chiếm cũng được, không cam lòng cũng được! Dù thế nào, ta cũng nhất định phải có nàng!” Trong mắt hần không có một tia do dự, kiên quyết như vậy, ta thoáng bị lay động!

“Chỉ có nàng, luôn dễ dàng kích thích cảm xúc thật của ta!” Hần thở dài, tính trẻ con cọ cọ hai gò má ta: “Ta đây đa mưu túc trí, quỷ kế đa đoan, anh minh sáng suốt đường đường là trang chủ của Vô Dịch sơn trang, nhưng luôn luôn ở trước mặt nàng chỉ như là một đồ đồ ăn nhắm!”

Thấy ta nhẹ cười ra tiếng, hần bắt mắt khẽ cắn vành tai ta một chút, hung dữ đe dọa: “Trong lòng nàng nhất định đang cười nhạo ta đúng không hả?”

“Ta không có!” Ta mở to hai mắt với vẻ vô tội: “Ta làm sao có khả năng cười nhạo ngạo chủ người chứ!”

“Đúng nha! Dù sao chỉ có ta giống như một tên ngốc, bám nàng không tha!” Giọng nói của hần bỗng thấp xuống: “Nàng, lại thầm nghĩ muốn thoát khỏi ta, tìm kiếm tự do mà nàng muốn! — một thứ mà ta vĩnh viễn không thể cho nàng!”

Ngực của ta bị kiềm hãm, có một loại cảm xúc loáng thoáng hình thành, bắt đầu điên cuồng nảy lên, đâm chồi, mọc lá!

“Không nói nữa!” Hần ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn ta, nói: “Huyền có lẽ sẽ trở lại, dù thế nào nàng cũng cùng hần đi trước đi. Bây giờ người kia còn không dám động vào Huyền, cho nên, ta có thể ở chỗ này giam chân hần, đợi thời cơ, đưa toàn bộ bọn họ sa lưới! Nàng hãy tĩnh dưỡng thân thể thật tốt, cái gì cũng không cần lo nghĩ! Ta bảo đảm, nhất định sẽ không để cho nàng gặp phải nguy hiểm như lần trước nữa đâu!”

“Nhưng thương thể của người còn chưa khỏe, người mới là nguy hiểm nhất đó!”

“Ta không sao đâu.” Hần thần nhiên nói.

“Không sao ư?” Ta nhất thời chán nản, nâng tay kéo vạt áo hần, lộ ra vải trắng quần bên trong.

“Cái này gọi là không sao ư? Nghe đại phu nói, người thiếu chút nữa mất mạng vì mất máu, vết thương sâu như vậy đâu thể nhanh lành được!”

“Nàng, đây là đang lo lắng cho ta?” Khóe miệng hắn hơi nhếch lên, tự dưng lộ một tia mừng rỡ.

“Ta, ta chỉ sợ người chết quá sớm, ngay cả nhất nam bán nữ còn chưa lưu lại được, Nhan gia chúng ta không phải tuyệt hậu sao?” Ta nói khinh suất.

Vẻ mặt của hắn lập tức lạnh đi!

Vốn không phải cố ý muốn nói như vậy, nhưng trong lúc vô ý lại nói ra miệng rồi, trong lòng ta có chút khản trương.

“Nàng nghỉ ngơi đi! Ta đi trước!” Hắn nói nhạt.

“Ta!” Ta ngắc đầu muốn giải thích, lại không biết nên mở miệng thế nào.

“Đừng nói nữa!” Hắn trầm giọng nói: “Cứ như vậy được rồi!”

Hắn vẻ mặt phức tạp nhìn ta một cái, rồi cục xoay người đi ra ngoài.

Trơ mắt nhìn cánh cửa đóng lại trước mắt, trong lòng ta đau nhói, tại sao vừa mở miệng nói mà lại nói lời đâm hấn như vậy?

Chỉ là, chỉ là, câu nói lúc nãy của ta cũng đâu có gì sai!

Nếu là ca ca có điều gì bất trắc, Nhan gia chúng ta chẳng phải sẽ tuyệt hậu sao?

Ca ca!

Ta nở nụ cười tự giễu, vừa suýt chút nữa đã hoàn toàn quên hết, quên hết quan hệ của chúng ta lúc này!

Chúng ta là huynh muội ruột cùng cha khác mẹ a.

29. Chương 29

Ta một mình, yên lặng ngồi trên giường, cũng không biết bản thân đang suy nghĩ cái gì, chỉ thấy, lời nói của hắn, vọng lại bên tai hết lần này đến lần khác.

Trong lòng, có một hương vị ngọt ngào sung sướng, không thể nói rõ, nói không nên lời, nhưng khiến lòng ta càng rối rắm, không thoát ra được, tất cả loạn lên!

Ta đặt tay lên bộ ngực đang đau nhức, những thắc mắc không được giải đáp, thực ra ta làm sao vậy chứ?

“Tiểu Sa Nhi

~” Ngoài cửa bỗng nhiên vọng đến tiếng nói của Huyền: “Nàng đã ngủ chưa? Ta có thể vào một chút không?”

Lấy lại tinh thần, miễn cưỡng mở miệng đáp: “Vào đi, ta còn chưa ngủ!”

Huyền đẩy cửa ra, đi vào.

“Có đói bụng không? Hôm nay nàng chưa ăn gì cả! Ta cho phòng bếp nấu một chút cháo cho nàng, nàng tranh thủ lúc nó còn nóng ăn đi!”

Bây giờ ta mới chú ý tới, trên tay hắn cầm một cặp lồng đồ ăn nhẹ.

Huyền nhẹ nhàng đặt cặp lồng lên bàn, mở cái nắp, một hương thơm quyến rũ nhẹ nhàng bay tới.

“Đến đây, ha ha, xem nè, ở bên trong Thanh bỏ thêm một ít dược liệu, rất tốt đối với thân thể của nàng.” Huyền bưng bát, ngồi ở trên mép giường, có vẻ như muốn đút cho ta ăn.

“Cái này, ta tự ăn được rồi!” Ta vội vàng đưa tay nhận lấy bát.

“Ai, gấp cái gì, cẩn thận kéo bỏng! Yên tâm, ta chỉ muốn đút cho nàng, cũng không phải ăn mất của nàng!” Huyền cười nói.

Tay của ta buông lỏng, thiếu chút nữa làm rơi chén xuống mặt đất.

Ngẩng đầu, cảnh giác nhìn nụ cười của Vũ Văn Huyền giống như hồ ly xấu xa đang yên lặng rình mồi, hoài nghi hỏi: “Người lại có mưu đồ gì?”

Vũ Văn Huyền bỏ tay, nhún vai, vẻ mặt vô tội nói: “Nàng nghĩ gì chứ! Ta sao lại có ý đồ xấu với nàng được!”

Cúi đầu, không nhìn tới người trở mặt còn nhanh hơn giở sách kia, ta cầm lấy thìa, vùi đầu ăn cháo!

“Ừ, Thanh đã chuẩn bị xong, ngày mai chúng ta đi ngay.”

Tay ngừng một chút, từ từ buông bát, ta miễn cưỡng thở dài: “Phải đi đâu?”

“Thanh hẳn nói hán phát hiện một chỗ, chắc là có ích để giảm bớt hàn độc phát tác trên người nàng. Nếu như đi bây giờ, có thể có nhiều thời gian cho Thanh nghiên cứu phối hợp được, cũng có thể thử nhiều vài phương pháp.”

“Cần gì phải phiền phức như thế? Bây giờ không phải ta vẫn khỏe sao!”

“Không nên như vậy! Nàng đừng quên lúc trước đã đồng ý điều kiện của ta nhé! Dù sao hiện tại Ngạo Hành cũng không có việc gì, việc nàng ở lại với hán mà nói, cũng không có tác dụng gì, không bằng tĩnh dưỡng thân thể cho tốt đi.” Giọng điệu của Huyền rất dịu dàng, rất có sức hút.

Ta yếu ớt nhắm mắt, gật gật đầu: “Ừ!”

“Ai!” Bên tai truyền đến giọng nói vui vẻ của Huyền: “Vì sao hôm nay lại nghe lời như vậy!”

“Nghe lời không tốt sao!” Liếc cho hán cái nhìn khinh thường, đồng thời cũng đưa cái bát không cho hán.

“Ăn no rồi sao? Còn muốn nữa không?” Huyền khoái trá hỏi.

“Không cần! Ta muốn đi ngủ! Mệt chết đi!” Ta nhắm mắt lại, nằm xuống, chỉ hôm nay thôi mà chịu nhiều kích thích vậy, thật là rất hiếm có, làm cho ta không thể lập tức tiêu hóa được!

“Vậy người nghỉ ngơi cho tốt đi!” Huyền dường như không ngờ thái độ ta lại hợp tác như vậy, cảm thấy rất vừa lòng, rồi đi ngay lập tức, đến tiếng bước chân cũng nhẹ nhàng đi nhiều.

Không hiểu có phải vì Thanh nấu được bên trong cháo có tác dụng hay không, ta rất khó mới có được một đêm không mộng mị, ngủ sâu đến tận khi mặt trời lên cao, cho đến khi Hàn Ti Nhược đến gõ cửa ta mới tỉnh lại.

Nàng ân cần hầu hạ ta rửa mặt chải đầu, còn tự mình bưng điểm tâm tới cho ta, nhắc tới chuyện ta phải rời đi, vẻ mặt lại lưu luyến không nỡ rời xa.

Ta thật ra lấp bắp kinh hãi, thật không ngờ Huyền lại đem chuyện ta phải đi khỏi giống trống khua chiêng như vậy, ai ai cũng biết.

Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng ta vẫn chuẩn bị hành trang đơn giản dưới sự trợ giúp của Hàn Ti Nhược.

Chỉ chốc lát sau, Huyền sáng khoái đến thúc giục ta đi.

Cam chịu số phận để hán đưa đi, tiếp đó còn gặp mấy vị võ lâm đại nhân từ biệt.

Trước mặt Huyền, mấy vị này tỏ vẻ rất khách sáo tức giận đối với ta, nhưng ngược lại sắc mặt Thích Thiểu Thương lại trắng bệch, dọa người, mặc dù có chút không đành lòng, cuối cùng vẫn là trái tim đau nhức, không liếc hán một cái nào nữa.

Cuối cùng có nên từ biệt ca ca không, ta vẫn cảm thấy có chút không yên.

Ai ngờ đi tới cửa lại bị tiểu đồng cản lại, nói là Nghê đại phu đang chăm cứu cho ca ca, không thể quấy rầy, còn nói không biết khi nào mới xong, chỉ lấy tờ giấy nhét vào trong tay ta.

Trên bức thư đó cũng chỉ có mấy chữ, đại ý là biết ta phải đi, hy vọng ta lên đường bình an.

Giọng nói trên đó rất khách khí, xa lạ, nhưng dòng chữ vẫn đẹp đẽ, thẳng tắp và răn rỏi như trước, tờ giấy mỏng manh trong tay ta vậy mà lại nặng như cánh cửa dày trước mắt kia.

Cũng tốt, gặp mặt cũng không biết nên nói gì với hần, hoặc là hần muốn hỏi ta cái gì, cứ đi như vậy, tất cả mọi người đều có con đường riêng, vậy thì cứ để mọi thứ cân bằng như vậy đi, duy trì như vậy đi.

Chỉ là, bây giờ đi, không biết còn có thể gặp lại không?

Huyền chuẩn bị rất cẩn thận: xe ngựa hoa lệ mà thoải mái, còn tìm thị nữ lanh lợi nghe lời, còn có thị vệ được huấn luyện kỹ càng ở xung quanh chúng ta.

Tâm trạng không khỏi xúc động, rốt cuộc là phái đoàn của Vương gia!

Lần này hần không giống người khoe khoang, ngược lại sớm cưỡi trên một con bạch tuấn mã, đi bên cạnh xe của ta, thỉnh thoảng cúi đầu, xóc màn xe lên, phân phó thị tì bên trong hầu hạ ta.

Đây là lần đầu tiên ta được chiếu cố như vậy, mấy thị nữ kia một câu tiểu thư hai câu tiểu thư, cái gì cũng nhanh tay giúp ta làm, ngay cả ta muốn uống ược cũng mang nước dâng tận miệng.

Quần áo tới tay, cơm đến thì há mồm, hóa ra là chuyện như vậy sao!

Vốn là muốn nói ta có thể tự làm, thế nhưng vừa nhìn thấy biểu hiện sợ hãi trên mặt của các nàng, liền thôi, tám phần mười vì Vương gia bên ngoài kia đã nói gì đó với các nàng ta. Không đành lòng các nàng vì ta mà bị trách mắng, ta cũng chỉ đành ép buộc chính mình “hưởng thụ” cho tốt sự hầu hạ như vậy.

Chạy vài ngày đường, chắc là do bận tâm cơ thể của ta, cho nên tốc độ của chúng ta chậm chạp lạ thường, có lúc đi một ngày đêm cũng chỉ vượt qua một khu rừng mà thôi.

Mỗi ngày ngủ gật ở trong xe ngựa, ta cũng không thắc mắc với Thanh về hướng đi của chúng ta, cũng lười đi hỏi Huyền.

Ta vốn không phải là một người nói nhiều, hơn nữa thân thể không khỏe, suốt ngày chỉ nghe thị nữ nói những chuyện thú vị xảy ra ở quê hương các nàng để giải buồn.

Dọc đường đi, ta uống thuốc Thanh chuẩn bị đúng hạn, cũng cảm giác được rất rõ thân thể thay đổi.

Ta, e là mệnh sẽ không còn được bao lâu!

Tới ngày thứ tư, Huyền bỗng nhiên nói có chuyện gì đó tạm thời phải rời đi một chút, chúng ta ngừng lại nghỉ ngơi ở ngay trong rừng, chờ hần trở về.

Nữ hài tử Tuyết Đào lém lỉnh kia vén vải che cửa sổ xe, vui mừng kêu một tiếng, quay đầu nói: “Tiểu thư, cô tới xem, hoa đào đẹp quá à!”

Hoa đào?

Tâm trạng khẽ biến động, ta đi tới bên cửa sổ, nhìn ra phía ngoài, không khỏi ngạc nhiên!

Ở đây, chính là rừng hoa đào mà ta và ca ca bị tập kích? Vì sao chúng ta đi bốn ngày, ngược lại vẫn ở trong rừng hoa của Lâm gia?

Không để ý thị nữ ngăn cản, ta cố ý xuống xe.

Chúng ta nghỉ ngơi ở địa phương này chính là nơi mà lần trước gặp Minh Ngực ở dưới gốc cây đào kia.

Ngày hôm nay hoa nở không um tùm như ngày hôm đó, thế nhưng đối với người lần đầu tiên nhìn thấy cảnh sắc như vậy mà nói, sẽ vẫn thấy sững sốt kinh ngạc.

Thị vệ xung quanh vừa thấy ta xuống xe, lập tức khẩn trương xông tới, cẩn thận chú ý động tĩnh xung quanh.

Không biết vì sao, cuối cùng ta lại có một cảm giác kỳ quái, sẽ có chuyện gì xảy ra đây!

Bỗng nhiên, trong gió truyền đến một tiếng tiêu du dương!

Vô số cánh hoa bỗng nhiên đồng loạt rơi xuống, một thân ảnh đập lên hoa mà đi, phiêu phiêu lay động, rơi vào trước mắt ta.

Giống như tiên nhân từ trên trời giáng xuống, mái tóc trắng dài bay bay trong gió, y phục đen như bóng đêm, nhắm hai mắt, ngọc tiêu trắng cầm trong tay, trên môi tiêu ngừng thổi.

Những thị vệ và thị nữ ngây ngốc như người bị trúng thân chú, ngơ ngác nhìn người trước mắt này, không cách nào rời mắt.

Ta lấy lại bình tĩnh, miễn cưỡng thở dài, tiến lên một bước, phủi quần áo, ôn nhu vái chào, nhẹ giọng gọi: “Cậu!”

Tiếng tiêu ngừng, cánh hoa bay trong bầu trời trở về yên lặng.

Người nọ chậm rãi mở mắt, ánh mắt lạnh như băng, trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh mắt rơi trên người ta.

“Người rất gầy.” Giọng nói lạnh lùng, nhưng nói một câu khiến ta kinh ngạc.

Ta ngẩn ngơ, thật không ngờ câu đầu tiên gặp mặt cứ nhiên lại nói như vậy. Ta nhìn ông ta rồi mỉm cười: “Vâng, đúng vậy, khiến cậu lo lắng rồi!”

Ông ta không nói gì, chỉ yên lặng nhìn ta một hồi, bỗng nhiên thở dài, yếu ớt nói: “Bộ dạng của người như thế này, thật giống hệt Nguyệt Dạ.”

Cúi đầu nhìn một chút, váy mặc trên người là tơ tằm màu xanh, áo là sa y màu tím mỏng manh; sờ sờ tóc, bởi vì vẫn đứng ở trên xe, kiểu tóc cũng đơn giản không phiền phức, chỉ dùng một cây trâm màu tím cài lại.

Ta hài lòng hướng Minh Ngự cười nói: “Nương trước đây cũng như thế sao?”

Thần sắc ông phức tạp nhìn ta, nhẹ nhàng mà gật đầu: “Đúng vậy, nàng cũng không thích ăn mặc hoa lệ, phức tạp, luôn chọn những gì thanh lệ thoát tục. Còn nữa, nàng thích nhất là trang sức màu tím.”

“Ai, vậy sao?” Ta cứng người, lém lỉnh hỏi “Vậy nương ta là đẹp nhất sao?”

Ta thấy hoa mắt, thân thể nhẹ bẫng, rơi vào trong vòng ôm ấm áp của ông ta.

“Lớn mật! Mau buông tiểu thư!” Thị vệ xung quanh, lúc này mới phản ứng, rút ra binh khí, nhìn chăm chăm xông tới.

“Tính tình bướng bỉnh của người cũng giống. Nhớ kỹ không được tùy tiện lộ ra phong tình như vậy trước mặt nam nhân khác, rất nguy hiểm.” Minh Ngự hoàn toàn không nhìn những người xung quanh, chỉ cúi xuống nói khẽ bên tai ta.

“Được, ta nhớ kỹ! Cái này, cậu, có thể thả ta xuống hay không?” Ta liều mạng cúi đầu, xấu hổ nói, không dám giãy dụa lung tung, rất sợ chọc giận ông ta, ta biết, mọi người ở đây đều không đỡ được một ngón út của ông ta.

“Làm càn! Không được vô lễ với Minh Ngự đại nhân. Còn không lui ra cho ta!” Một giọng nói uy nghiêm vang lên khiến đám thị vệ lui ra.

Quay đầu, Huyền đang cầm dây ngựa đứng ở đó, khuôn mặt luôn mỉm cười ấm áp.

Minh Ngự chỉ lạnh lùng nhìn hắn một cái, cúi đầu như trước mà nói: “Lần trước ta nói với người, bây giờ người nghĩ như thế nào? Người cũng biết thân thể của bản thân đi xuống! Còn muốn quật cường sao?”

“Ai, bằng hữu ta nói đã tìm được biện pháp, ta bây giờ chuẩn bị đi tới nơi hắn giúp ta trị liệu!” Ta cười nói với ông ta: “Cho nên, ông xem, ta còn chịu thua sao?”

Ông ta bỗng nhiên lộ ra một nụ cười nhợt nhạt: “Sớm biết người sẽ trả lời ta như vậy! Cho nên, ta quyết định không đợi quyết định của người, miễn cho người không cần thận đánh mất mạng sống nhỏ nhoi này!”

Ta lấy làm kinh hãi, ngây ngốc nói: “Ông, không phải, là muốn...”

“Đúng nha, người xem, ta lần này cố ý tới đón người!” Ông ta nhẹ nhàng nói một câu nhưng khiến ta sợ hết hồn.

“Cậu! Ta không muốn quay về U Minh Ám phủ!” Ta nghiêm mặt, lời lẽ nghiêm khắc nói cự tuyệt.

“Ta không có ý định hỏi ý kiến ngươi.” Minh Ngự nhíu mày, thú vị nhìn ta nói.

« Ông !... » Ta chán nản.

“Minh Ngự đại nhân, thực sự rất xin lỗi, Tử Nhi còn theo ta trở lại thành thân! Sợ rằng không có thời gian quay về U Minh Ám phủ làm khách!” Giọng nói của Huyền vang lên.

Minh Ngự ngẩng đầu, nhìn Huyền đang từ từ đi tới, lạnh lùng hỏi: “Ngươi nói cái gì? Thành thân cái gì?”

“Minh Ngự đại nhân, tiểu Sa Nhi cùng ta sớm đã có hôn ước, lần này nàng trở lại, một là vì chữa bệnh, hai là vì thành thân.” Huyền đứng ở xe của bọn ta, cung kính một lễ về phía Minh Ngự nói: “Mong cậu chúc phúc.”

“Câm miệng! Ai là cậu của ngươi!” Minh Ngự tức giận quát một tiếng, không cần nghĩ ngợi chém ra một chưởng.

Huyền dường như đã sớm đoán hấn sẽ động thủ, một cái lắc mình, tránh thoát một chưởng nguy hiểm.

Một chưởng thất bại, Minh Ngự dường như có điểm kinh ngạc, đang chuẩn bị ra tay lần hai, ta đưa tay túm ống tay áo của ông ta.

“Cậu không được à!” Ta vội vàng kêu lên, chết sống không chịu buông tay.

Cơ thể Minh Ngự bị kiềm hãm, quả nhiên ngừng lại.

Ông ta thả ta xuống, ta vẫn còn túm chặt ống tay áo của ông ta, không có buông ra.

“Nói! Chuyện gì đã xảy ra?” Minh Ngự khôi phục vẻ mặt lạnh lùng.

“Hấn? Việc này, hấn là...” Ta nhất thời không biết nên giải thích thế nào.

“Cậu, ta là vị hôn phu của nàng!” Huyền lại vẫn cứ không biết sống chết mà tiếp tục nhiều lời.

“Ngươi còn kêu một tiếng nữa thì đừng trách ta!” Giọng nói Minh Ngự lạnh như băng, mang theo ý cảnh cáo sâu sắc.

“Vũ Văn Huyền!” Ta quay đầu, hung hăng trừng mắt liếc nhìn hấn, người kia, không muốn sống nữa sao?

“Họ Vũ Văn?!”

Trong lòng ta cả kinh, không xong rồi!

“Vũ Văn Hàn Lan là gì của ngươi?” Trong mắt Minh Ngự dường như có một cơn lốc kéo tới.

“Ngươi vừa gọi, chính là tặc danh của phụ hoàng ta!” Huyền mỉm cười, nhìn thẳng Minh Ngự, thân thể cứng nhắc, tỏa ra uy thế bức người.

“Được! Tốt! Thật không ngờ, ngày hôm nay còn có thể đánh nhi tử của Vũ Văn Hàn Lan! Thiên ý! Ngươi thực sự là tự tìm đường chết!” Trong mắt Minh Ngự tỏa ra sát ý không chút che giấu.

Ta vội vàng chắn trước mặt Huyền: “Cậu! Không được à! Đừng giết hấn!”

“Tránh ra!”

“Không cho!” Ta ngẩng đầu, kiên quyết giằng co với hấn.

“Ngươi biết hấn là ai không? Ngươi biết ân oán giữa Vũ Văn bọn họ với Minh gia chúng ta không? Ngươi, tránh ra một bên!” Minh Ngự trừng mắt nhìn ta, lạnh lùng nói.

“Ta biết!”

Ông ta ngẩn ngơ, nhìn chằm chằm ta, đôi mắt cũng lạnh hơn một chút: “Ngươi nói cái gì! Ngươi biết! Ngươi biết mà che chở hấn!”

“Đó đều là chuyện quá khứ rồi! Hận lại hận, giết tới giết lui, đều không có khả năng thay đổi chuyện đã xảy ra! Cậu, ông cần gì phải tính toán với hấn chứ! Chuyện này là do cha hấn hoặc là gia gia hấn, là lỗi của

cha hoặc gia gia hắn, không phải lỗi của hắn. Huống hồ, hắn đã cứu mạng của ta! Ta thực sự không thể nhìn hắn chết trên tay ông!” Ta đi lên một bước, nhìn hắn chăm chú nói.

“Huống hồ...” Ta khẽ mỉm cười, đánh bạo kéo ống tay áo của Minh Ngự : “Cậu, người như cậu, cái ngôi vị hoàng đế kia, hoàn toàn không để vào mắt người mà.”

Sắc mặt Minh Ngự thay đổi, cuối cùng không nổi giận nữa.

“Điểm ấy, người bất đồng với nường người.” Ông ta chậm rãi nói : “Nàng sẽ không giống người, nghĩ ra có như vậy để giải vây cho người khác, hơn nữa, mồm miệng không ngờ lại ngọt như thế”

Nhìn vẻ mặt tức giận của ông ta tiêu tan, lúc này ta mới thả lỏng tâm tư, tốt rồi, qua được cửa chết rồi.

Ông ta nhìn ngược lại về phía Huyền, lạnh lùng nói: “Lần này nể mặt Tử Nhi, tha cho người một mạng, người mau rút, đừng làm cho ta nhìn thấy người nữa!”

“Minh Ngự, người nên hiểu, nếu như U Minh Ám phủ các người không giao ra ba thanh kiếm kia mà nói, sự tình vĩnh viễn sẽ không chấm dứt như vậy.” Huyền trầm giọng nói.

“Hừ! Lá gan người thật ra không nhỏ! Không ngờ lại còn dám nói như vậy!” Khuôn mặt Minh Ngự trầm xuống.

Một ánh lửa lóe lên, một ý niệm trong đầu mãnh liệt nổi lên trong lòng ta !

“Cậu!” Ta chặn đường nhìn của Minh Ngự, khẽ mỉm cười nói: “Chúng ta đừng tìm hắn đây đưa không rõ! Không phải ông muốn dẫn ta trở lại sao? Chúng ta đi nhanh đi!”

“Tiểu Sa Nhi! Nàng đang nói gì hả?” Huyền một tay lôi lấy ta qua đó, không dám tin tưởng mở to hai mắt nhìn: “Nàng muốn đi cùng hắn sao ?”

Ta lạnh lùng bỏ tay hắn ra, khoe miệng hiện lên một tia cười nhạt: “Vương gia, người tự mình bảo trọng, ta cứu người một mạng, chúng ta huề nhau! Bây giờ không liên quan.”

Nói xong, ta không chút do dự đi về phía Minh Ngự, bàn tay nắm thắt lưng hắn, chui vào trong ngực hắn, ôn nhu nói: “Cậu, chúng ta về nhà !”

Nhắm mắt lại, tiếng gió thổi bên tai mang theo tiếng gọi của Huyền, dần rời xa ta.....

30. Chương 30

“Tiểu tiểu thư, cô cẩn thận nha! Bên kia rất sâu, đừng đi qua đó nữa!”

“Ha ha, chơi thật vui nha! Phiêu Vũ, trời ạ, bên trong ôn tuyền (*suối nước nóng) lại có cá nha! Ai, đừng trốn, xem ta bắt người!”

“Tiểu thư, cũng muộn rồi, nếu như chủ phủ trở về mà lại biết cô chơi đùa như vậy, sẽ không xong đâu! Cẩn thận đuổi kịp lại bị khí nóng làm hôn mê bất tỉnh nha!”

“Phiêu Vũ, người dài dòng à! Cậu đã nói, ôn tuyền này cũng giống hỏa liên, rất có lợi đối với cơ thể của ta, ta ngâm mình một lát nữa cũng không có vấn đề gì!”

“Ngày hôm nay Ám công tử sẽ trở về a! Cũng đừng để công tử thấy quần áo tiểu thư trong bộ dạng không chỉnh tề này chứ!”

“Phiêu Vũ!” Ta vừa thẹn vừa giận, cuối cùng lưu luyến từ trong nước đi ra.

Phủ thêm cái áo bông mềm mại, cả người khoan khoái sung sướng khiến ta nhin không được đuổi dài thắt lưng, thực sự rất thích cái ôn tuyền này nha!

Bên tai bỗng nhiên truyền đến một trận cười trầm thấp, hoảng sợ xoay người, liếc mắt len lén ngấm người kia, sau đó từ từ đi tới, chậm rãi vươn tay, kéo chặt áo quanh người, hỏn hỏn kêu lên: “Phiêu Vũ! Người miệng quạ đen!”

“Được rồi được rồi! Đừng khi dễ Phiêu Vũ nữa! Nhìn xem, tóc ướt cả nè, không chịu lau khô, cẩn thận cảm lạnh nha!” Bàn tay dịu dàng, sũng nịch lau đầu giúp ta.

Xoay người, nở một nụ cười thật rộng: “Ám! Người đã trở về à!”

Thay y phục sạch sẽ, bọt nước trên tóc cũng đã được Phiêu Vũ cẩn thận lau khô, nhưng vẫn có cảm giác ẩm ướt, như là cầm vào vải tơ tằm, buông tóc ngang vai, ta nhanh như chớp chạy ra khỏi phòng.

Dưới cây tử đằng nở rộ, thân ảnh quen thuộc đang đứng cạnh một lò trà thơm.

“Ám!” Ta vui vẻ đến bên cạnh hắn: “Oa, thơm quá a! Là trà gì vậy?”

“Trà Long Tĩnh.” Giọng nói của hắn không ngờ nghe hay như vậy, chẳng qua lần đầu mới gặp thì cũng trong trẻo như vậy nhưng lạnh lùng.

“Tới đây, ném thử xem!”

Chén đá Tiêu Diệp trắng mát lạnh, nho nhỏ, nước trà trong veo mê người, trong chén có một chồi lá xanh biếc dập dình, trên miệng chén từ từ bốc lên hơi nóng phảng phất như có một tầng sa mỏng (*sa: 1 loại vải mỏng), khiến tầm nhìn của ta mờ mịt đi.

Nhắm nháp một ngụm, hơi đắng đắng, nuốt xuống cổ họng lại bắt đầu có vị ngọt ngào liên tục xông lên, tình cảm ấm áp bắt đầu dâng trào từ sâu trong cơ thể, chén trà này, uống ngon đến mức khiến ta muốn thở dài.

“Thích không?” Cặp mắt trong suốt, môi khẽ cười.

Ta không khỏi ngáy người ngẩn ngơ, khẽ thở dài: “Ám, trước đây ta không phải đã nói, người cười rộ lên rất đẹp sao?”

Khóe miệng nhếch càng cao hơn, hắn bắt đấm dĩ lác đầu, bàn tay xoa xoa đầu ta, cười khê ra tiếng: “Thế nào mà mới một vài ngày không gặp, tính tình của nàng thật càng ngày càng trở nên nghịch ngợm hơn!”

Ta lén lè lưỡi, nhả mặt, trừng mắt nhìn hắn: “Ám, hình như rất thích sờ đầu ta nha! Cảm giác ta có vẻ còn bé lắm ấy.”

“Nàng vốn chính là một tiểu nha đầu còn chưa lớn nha!” Dáng tươi cười ôn nhu của hắn dường như giống với ánh mặt trời chiếu sáng trên sân, ấm áp hoà thuận vui vẻ, khiến người khác nhìn vào thấy rất thoải mái.

“Ta thật không ngờ nha! Vốn ta cho rằng, cùng cậu trở về nhất định rất thăm, ai biết, thì ra U Minh Ám phủ mà người người e sợ, không ngờ lại là một chốn bông lai mỹ lệ ngoại thế như thế này.” Ta vừa nói vừa quay đầu thưởng thức cảnh đẹp mỹ lệ không giống nhân gian ở đây.

Không biết vì nguyên nhân gì, khí hậu U Minh Ám phủ bốn mùa như xuân, bên ngoài đã là đầu hạ, ở đây cây tử đằng lại đang nở rộ. Khắp nơi đều là hương hoa chim chóc, mấy dòng suối trong veo ngoằn ngoèo chảy, y như mạch nước chằng chịt thú vị trong tòa nhà. Kiểu dáng mỗi chỗ đều không giống nhau, tuy là đều dưới bóng cây mát mẻ, nhưng mỹ cảnh tự nhiên xung quanh không hề có một nét nào không hài hòa, đặc biệt lịch sự tao nhã, e rằng chỗ ở của thần tiên trong truyền thuyết cũng không gì hơn nơi này nha!

“Nàng thích thì tốt rồi, ta còn sợ nàng ở không quen chứ! Nhưng mấy ngày nay thân thể thấy thế nào?” Ám lại đưa một ly trà qua.

“Khá lắm! Ngâm mình trong ôn tuyền, có bao nhiêu thư thái nha!” Ta cúi đầu, lại uống một ngụm lớn.

Bên tai truyền đến một tiếng khê thở dài: “Nàng còn muốn giấu ta sao? Ta chỉ là có chút không rõ, vì sao nghĩa phụ mang nàng về lại đây, mà không chịu giúp nàng chữa bệnh triệt để? Trị liệu bằng ôn tuyền hiệu quả nhưng cũng chỉ kéo dài được một thời gian mà thôi.”

Ngẩng đầu, ta cười cười với hắn: “Ừ, nói không sợ chết là giả. Chẳng qua, ta nghĩ trời không tuyệt đường người! Huống hồ lần này cậu mang ta về, hiện tại không chịu cứu ta, nói không chừng sau đó lại chịu thì sao? Người cũng không cần quá lo lắng, sinh tử liên quan đến thiên mệnh, lòng người thanh thần là được rồi. Bây giờ ta chỉ mong muốn sống tốt mỗi ngày, không còn tiếc nuối. Giống như bây giờ, có người cùng ta, còn có trà Long Tĩnh, cây tử đằng, ôn tuyền, vậy không phải tốt sao?”

Ám hơi chau mày lại, lẳng lặng nhìn ta một hồi, dường như muốn nói điều gì, nhưng sau đó cũng không có mở miệng.

“Hai người các người thật biết hưởng thụ nha? Len lén trốn ở chỗ này uống trà.” Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng tiến đến.

“Nghĩa phụ!” Ám cung kính đứng dậy hướng tới thi lễ.

“Ta mới biết được Ám pha trà ngon vậy! Cậu có muốn thử một chén hay không?” Ta nhanh nhẹn ngồi xuống đưa một chén tới.

Tâm tình Minh Ngự dường như rất tốt, nhận chén trà, ngồi xuống bên cạnh ta.

“Ta thấy người ở chỗ này rất thông dong đó.”

“Ừ, ta cũng không có ưu điểm gì, năng lực thích ứng tương đối tốt!” Ta ngoan ngoãn gật đầu, cười tủm tỉm.

“Ông biết là ai dạy Ám pha trà ngon vậy không?”

Trực giác ta cảm nhận được thân thể người ngồi bên cạnh ta cứng đờ, ta kinh ngạc quay đầu, trên mặt Ám không còn chút máu, tái nhợt.

“Minh Nguyệt, cũng là mẫu thân của ngươi, nàng pha trà cũng có vị ngọt này, Ám được coi là chân truyền của nàng. Chỉ là, ta nhớ kỹ đã rất lâu rồi ngươi không có pha trà, sao hôm nay lại phá lệ vậy?” Cặp mắt lạnh như băng giống như vô ý đảo qua hai gò má tái nhợt của Ám.

“Có lẽ là bởi vì thâm nghĩ tay nghề của mẫu thân thật là tốt, không nên uống phí công!” Ta ân cần rót một chén đưa qua.

Minh Ngự nhú mày, hứng thú nhìn ta và Ám một chút, cũng không nói gì nữa, đảo qua nhìn phong cảnh.

“Bẩm báo chủ nhân, vị khách ngài mời đã tới rồi! Hiện giờ đang ở Vũ cư chờ chủ nhân.” Một tên tôi tớ mặc y phục đen cung kính đứng đó.

“Biết rồi.” Minh Ngự thậm chí cũng không ngẩng đầu lên, chỉ tiếp tục đưa tay ra lấy chén trà.

Trong lòng mơ hồ có chút bất an, cũng không dám hỏi Minh Ngự là ai tới, ta chỉ có thể cúi đầu tiếp tục uống trà.

Mãi tới khi trà trong chén đã hết, Minh Ngự mới đứng lên, phất ống tay áo, cũng không nói gì cả, cứ như vậy rời đi.

Thở dài một cái, vỗ vỗ ngực, ta hướng Ám thề lưỡi: “Trước đây nói ngươi lạnh như băng, giờ mới biết được, hóa ra cậu mới là đại băng sơn ngàn năm không đổi!”

Ám rót cục nhện không được cười ra tiếng, trên mặt cũng khôi phục một chút hồng hào.

Vốn ta muốn hỏi Ám một ít chuyện về mẫu thân, thế nhưng thấy vẻ mặt Ám hoảng hốt, vẻ mặt có chút suy nghĩ, ta lại nuốt lời nói xuống dưới.

Cũng khó trách, từ nhỏ Ám lớn lên ở bên cạnh mẫu thân, nói không chừng tình cảm hằn đối với mẫu thân còn sâu sắc hơn ta rất nhiều, nghĩ tới đây, không khỏi cũng hơi có chút đổ kị, duy nhất có Ám được hưởng sự sủng ái của mẫu thân, trái lại ta là nữ nhi chính gốc mà ngay cả khuôn mặt mẫu thân thân sinh cũng chưa từng gặp qua

Hai người chúng ta đều có tâm sự, ngồi đối diện nhau thưởng thức trà mà không nói gì.

Bên tai nghe tiếng nước chảy dịu dàng róc rách và tiếng chim hót, trong không gian tràn ngập mùi thơm ngát của trà Long Tĩnh, ánh mặt trời dịu dàng đi qua đỉnh lá cây rậm rạp, trải xuống những bóng râm loang lổ dưới mặt đất, giờ phút này, thời gian dường như cũng đọng lại trong nháy mắt.

Bóng đêm phủ xuống, ăn xong cơm tối, theo thường lệ ta lại tắm rửa ở ôn tuyền một lần nữa.

Ta chơi trong nước mà không tập trung, cuối cùng thấy không có việc gì để làm, ta bỏ không ngâm mình trong nước nữa mà đi lên.

Phiêu Vũ có chút vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi nhiều, tìm lược chải đầu, lại vội vàng đi lấy, để ta một mình. Ta khoác y phục vào, miễn cưỡng nằm ở trên ghế bên suối nghỉ ngơi.

Đợi một hồi, bỗng nhiên trong đầu nổi lên ý trên cột Phiêu Vũ, ta nhìn chung quanh một chút, phát hiện bên suối có một bụi phù dung đang nở hoa, ta túm lấy góc áo nấp qua đó.

Ta thu gọn người ở sau bụi hoa, ngồi xổm có chút mệt mỏi, chán đến chết. Trong lúc vô tình ta chạm phải vách hang phía sau ——

Rất cổ quái!

Ta xoay người kiểm tra cẩn thận, vách hang vốn rất gần nước, theo lý mà nói rêu xanh phải phủ đầy mới đúng, thế nhưng bây giờ, trên vách hoàn toàn trơn bóng, không hề có chút dấu vết nào?

Có chuyện gì đây?

Đang lúc suy tư, bên tai truyền đến giọng hô hoán của Phiêu Vũ, ta không kịp ngẫm nghĩ, vội vàng trả lời.

“Tiểu thư đang ở đó làm gì vậy?” Phiêu Vũ nói ngạc nhiên.

“Đang định hù dọa người! Sau ngẫm lại nếu như Phiêu Vũ giận thì không thể chơi đùa vui vẻ, cho nên quên đi!” Ta nói thẳng.

“Tiểu thư! Cô nha ~ không nói chuyện này nữa, đêm khuya rồi, sau này đừng trốn ở bụi cây cỏ nữa, nếu lạnh thì không được rồi! Nên quay về phòng nghỉ đi thôi!” Bộ dạng Phiêu Vũ vừa bực mình lại vừa buồn cười.

“Ừ, ngày hôm nay chơi có chút mệt mỏi rồi, chúng ta trở về đi!” Ta lại ngoan ngoãn theo Phiêu Vũ trở về gian nhà.

Một hồi ngâm mình trong ôn tuyền, ta có chút mệt mỏi, trước khi rơi vào trạng thái lơ mơ, ta mơ hồ nghe thấy Âm qua hỏi tình hình ta, thấy ta ngủ, cũng không có tiến vào.

Ta không ngủ được, ở trên giường nằm một lúc, nghe bên ngoài không có động tĩnh gì, lúc này mới rời khỏi giường, lén lút mặc y phục, mở cửa phòng ra, tin chắc bốn phía không có người, ta mới cẩn thận từng li từng tí đi ra ngoài.

Chỗ ôn tuyền cách gian nhà một chút, tiếng nước róc rách yểm hộ giúp ta.

Tìm được chỗ vách hang, ta tỉ mỉ kiểm tra một phen, quả nhiên là khác xung quanh, ánh trăng tỏa sáng, chiếu rọi xuống phía dưới, ngón tay ta dừng lại, mò lấy một chỗ hõm, dùng một ít lực, chỉ nghe thấy “két” một tiếng, vách hang tự động lại di chuyển.

Dường như trong đó có bộ phận khu động, một khối vách hang lớn như vậy mà không ngờ lại im không một tiếng động mở ra phía trong, lộ ra một lỗ hổng đủ ột người có thể đi vào.

Ta nhìn một chút thăm dò, hình như đây là cửa thông với núi phía sau, kỳ quái chính là bên trong lộ ra ánh sáng mờ mờ, như là có cái gì đó chiếu sáng, chưa biết phía trước lành hay dữ, nhưng lại không thẳng được lòng hiếu kỳ, ta do dự một hồi rồi đi vào.

Vào bên trong, ta phát hiện ra ở đây thật khô ráo khác lạ, nhẹ nhàng khoan khoái, ta liền lớn mật đi theo tia sáng xuống phía dưới.

Càng đi vào bên trong, thấy càng ngày càng nóng, ta nghĩ đi nghĩ lại, mạch núi này chảy qua ôn tuyền, cũng khó trách lại như vậy.

Cũng không biết đi được bao lâu, rốt cục đã tới được chỗ cuối cùng, nơi này thật ra nhìn quen mắt —— Hóa ra đây là chỗ lúc đầu Minh Ngự chữa thương cho ta!

Thì ra nơi này thông với U Minh Âm phủ!

Ánh mắt ta đảo qua cái bàn, phía trên có cái gì đó, trong lòng ta khẽ động, chẳng lẽ đây là nơi mẫu thân ta lúc trước tắm rửa sao?

Rồi bước tiến lên, ta bỗng nhiên phát hiện, trên cái bàn có một hộp gấm, cái hộp gấm này lần trước cũng không thấy, chắc là mới được đặt ở đây.

Lòng hiếu kỳ nổi lên, tay vừa mở ra, ta không khỏi thất kinh!

Trong hộp gấm không ngờ lại đặt ba đoản kiếm song song, không phải gì khác, đây chính là nguyên nhân gây ra phong ba bão táp trước đây: nhật, nguyệt, tinh tam kiếm!

Ta giật mình đặt lại, quả nhiên không ngoài dự liệu của ta.

Chỉ là, thật không ngờ ba thanh kiếm cư nhiên lại bị đặt ở chỗ như vậy, nghĩ đi, nghĩ lại, có thể bởi vì mẫu thân và nhật kiếm có chút quan hệ sâu xa, cậu mới đặt nó cùng những di vật khác của mẫu thân.

Thực sự là “đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được lại chẳng tổn công”!

Lập tức ta cũng không cần chần chừ, lấy ba thanh kiếm ra, đóng chiếc hộp kia lại như cũ, để lại y nguyên.

Ta cẩn thận theo đường cũ đi ra, hình như không có ai phát hiện trạng thái khác lạ ở đây, tìm được chỗ để xuống để mở cửa, thành hang lại mở ra.

Cho đến khi trở về phòng, đóng cửa lại, trái tim treo ngược lúc này mới thả xuống, chỉ là bây giờ ta còn phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề vướng bận chân tay: nên làm thế nào để đem ba thanh kiếm ra khỏi U Minh Âm phủ đây?

Một đêm trở người đi trở người lại không có cách nào yên giấc, kiếm đã để ở chỗ an toàn, sẽ không bị tìm thấy được trong một chốc, nhưng nếu như một ngày phát hiện ra thanh kiếm đã bị đánh cắp, thủ vệ sẽ trở nên nghiêm ngặt hơn, tay trái gà không chặt, làm sao ta có thể bình yên mà mang ba thanh kiếm rời khỏi đây?

Huống chi, ta căn bản không biết đường ra khỏi U Minh Âm phủ ở nơi nào!

Càng nghĩ, càng thấy quên cái gì đó, nhưng nhất thời nghĩ không ra, trong lòng càng nôn nóng, cho đến khi ngoài cửa sổ sắc trời không rõ, mới ủ rũ mơ màng ngủ.

Bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng khóc nức nở đứt quãng, qua giấc ngủ ngắn kỳ thực ta đã bị giật mình tỉnh giấc, chỉ thấy toàn thân khí lực dường như bị rút đi hết, không có cách nào mở mắt, trong miệng còn có vị tanh tanh, thật là khó chịu!

Người nọ hình như miễn cưỡng nhẫn nại, không dám, cố nén tiếng khóc thoát ra, mà thanh âm này, hình như là Phiêu Vũ?

Lại có tiếng bước chân gấp gáp truyền đến, dường như là đến thẳng bên giường ta, khí tức quen thuộc, là Âm!

“Âm thiếu gia, tiểu thư đây là...” quả nhiên là Phiêu Vũ, nàng ta khóc ta cái gì vậy?

“Nô tỳ vừa nghĩ gọi tiểu thư tỉnh lại dùng đồ ăn sáng, ai biết, tự dưng lại thấy, thấy bên môi tiểu thư tràn ra, là máu!”

“Người xuống phía dưới mang mấy hạt hỏa liên và ba bát ôn tuyền đun lên, chờ hạt sen nhừ thì bưng lên.” Đây đúng là giọng nói của Âm.

Phiêu Vũ vội vàng lên tiếng, bỏ chạy đi.

Bên tai truyền đến tiếng Âm thở dài: “Tử Nhi, ta nên làm như thế nào đây? Lẽ nào thực sự chỉ có thể nhìn nàng...”

Bàn tay dịu dàng khẽ mơn trớn khoe môi ta, không ngờ lại hơi run!

Âm, người thương tâm vì ta sao?

Trong lòng nảy sinh một trận chua xót khổ sở không hiểu được, thời gian của ta đã không còn nhiều lắm rồi!

“Người đâu!” Âm bỗng mở miệng gọi.

“Thiếu chủ có gì phân phó?” Lập tức, ngoài cửa có người cung kính đáp.

“Lệnh cho Hỏa Nô cấp tốc đi vào động phủ Hỏa Liên lấy năm cành hỏa liên mang về đây!” Âm phân phó nói.

“Vâng!” Người nọ tuân lệnh đi khỏi.

Trong lòng ta bỗng nhiên hiểu rõ!

Rốt cục đã nghĩ ra!

Thì ra còn có đường có thể đi được!

31. Chương 31

Dưới sự giám sát của Âm, ta uống canh hạt hỏa sen và ăn hỏa sen, lại bị ép uống một đồng thuốc xanh xanh đỏ đỏ.

Mặc dù hết lần này tới lần khác ta đều tỏ ra bản thân không có chuyện gì, nhưng Âm vẫn nhăn mày cau có và lo lắng vẫn mãi không hề có dấu hiệu rút đi.

Trong lòng ta thấp thỏm lo lắng không yên, từ khi biết Âm đến nay, hắn luôn giống như huynh trưởng, chỗ nào cũng chú ý ta, chỗ nào cũng lo nghĩ cho ta, nếu như hắn biết hết việc ta sắp làm, không biết còn có thể chú ý đến ta như vậy hay không?

Bên trong là trăm chuyển nghìn chiết, nhưng nghĩ đến mục đích của chính mình, cũng chỉ có thể ở trong lòng nói xin lỗi hắn trước mà thôi.

Bởi vậy dần vất suốt hết một buổi sáng, nhưng mà ta cũng hiểu, chỉ có cố gắng hết sức giữ gìn tốt sức khỏe mới có thể tiến hành được kế hoạch kế tiếp suôn sẻ.

Hạt hỏa sen cùng hoa hỏa sen thực sự là linh dược hiếm thấy của nhân gian, rất nhanh đã áp chế xuống hết hàn độc phát tác trong người của ta, chỉ là, ta cũng cảm thấy, trên mười đầu ngón tay đã nhuốm màu đen nhàn nhạt.

Để làm cho hai người đang trông chừng ta kia yên tâm, ta ngoan ngoãn uống thuốc, ăn cháo, uống nước, cũng rất vâng lời nhắm mắt lại nghỉ ngơi thật tốt.

Chợp mắt được một lát, mơ hồ nghe thấy Âm nhỏ giọng phân phó Phiêu Vũ để ý chăm sóc ta, dường như hắn có chuyện gì phải rời đi một chút.

Đếm được đến một nghìn rồi, ta vẫn không ngủ được, suy nghĩ càng không ngừng chuyển động, nên làm thế nào để đến chỗ kia đây?

Đột nhiên ta mở mắt ra, Phiêu Vũ đang ở bên cạnh lén lau nước mắt bị hù dọa đến nhảy dựng lên, vội vàng hỏi: “Làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái sao? Em lập tức đi gọi Âm thiếu gia?”

Vội vàng kéo ống tay áo của nàng lại, ta cười nói: “Ừ, Vũ tỷ tỷ, có Âm ở đây ta không tiện mở miệng, vừa mới uống thuốc lại uống nước xong, cả người ra mồ hôi, ta muốn ngâm suối nước nóng.”

Nước âm ẩm, hỏa sen vừa ăn dường như cùng suối nước nóng này có phản ứng với nhau, một luồng khí nóng từ trong ra đến ngoài, nhẹ nhàng sợi quần lấy toàn bộ cơ thể ta.

Ta lẳng lặng nghỉ ngơi trong nước một lát, cảm thấy thể lực đã bị mất đi bởi hàn độc phát tác đã lại trở về.

“Tiểu tiểu tỷ, không còn sớm nữa, ngày hôm nay có lẽ đừng ngâm nước lâu quá thì tốt hơn.” Phiêu Vũ lo lắng nhìn ta, trong tay ôm áo ngoài của ta để ta mặc sau khi tắm rửa xong.

“Được, ta đi lên đây.” Ta nhu thuận gật đầu, chậm rãi đi ra khỏi nước, tiếp nhận áo choàng, cẩn thận phủ lên người.

Chính lúc nhấc chân bước lên bậc thang, ta không cẩn thận giẫm lên một góc của y bào, cả y phục trượt xuống phía dưới, rơi vào trong nước.

“A! Không xong!” Phiêu Vũ nhanh tay lẹ mắt vớt y phục lên, chỉ có thể chán nản thấy nó đã hoàn toàn ướt đầm.

“Quên đi, người mang một bộ khác đến đi! Dù sao nơi này cũng không có ai tới được nữa, ta ở đây chờ người!” Ta cười an ủi nàng ta.

“Cũng chỉ có thể như vậy thôi, mặc áo choàng đang ẩm ướt chỉ sợ cô không cẩn thận sẽ cảm lạnh đó. Em đây đi nhanh về nhanh, có gì khó chịu thì lớn tiếng gọi người, em sẽ phân phó, để mấy người thị nữ chờ ở ngoài khu cấm!” Phiêu Vũ giao cho vài câu xong, lúc này mới vội vàng rời đi.

Nhìn nàng ta đi xa, ta vội vàng kéo lấy kiện áo choàng đã ướt kia, tạm thời vắt khô, vội vàng phủ vào, đang chuẩn bị đi xuyên qua bụi hoa, xoay người một cái, lại đụng mạnh vào trong ngực của một người!

Còn chưa kịp thét chói tai, môi đã hoàn toàn bị chặn lại, hơi thở quen thuộc như ma được truyền tới!

Kết thúc nụ hôn sâu này, hắn ở trước mắt thoáng cái trở nên không thực.

“Sao lại mặc quần áo ướt sũng thế này?” Hắn cau mày, có phần không vừa lòng nheo nhéo ống tay áo đang nhỏ giọt của ta.

“Người

” Mới mở miệng nói một chữ, ta mới giật mình phát hiện người trước mắt này khác thường: một thân y phục dạ hành (*đi trong đêm tối) màu đen đã bị phá hủy nhiều, phía trên mặt còn lưu lại không ít dấu vết gì đó.

“Đây là làm sao?” Ta vừa sợ vừa giận: “Làm sao người lại thành cái dạng này?”

Hắn cúi đầu xuống nhìn một chút dáng vẻ của bản thân, dừng dừng nói: “A, không có gì đâu, chính là cứu cứu (*cậu) nàng bày bố cơ quan quá lợi hại chút thôi, hại ta khi vào tìm tổn chút thời gian.”

Ta đột nhiên tỉnh ngộ ra: “Người phải nhanh chóng rời khỏi! Ngộ nhờ bị cứu cứu ta phát hiện thì hỏng bét!”

Vừa nói, ta vừa thúc hấn.

Tay ta đang để trên ngực hấn lại bị hấn nắm vào trong lòng bàn tay, ngẩng đầu, cảm thấy trong ánh mắt của hấn có ý lẩn tránh, có gì đó ta không quen.

“Tử Nhi

~” hấn thì thào gọi ta một tiếng.

“Sao?” Ta nghi hoặc nhìn hấn một cái.

“Nàng thực sự ~” mới nói một nửa, còn chưa nói tiếp phần sau, quái lạ, đây không giống như tác phong của hấn a!

“Rốt cuộc làm sao vậy hả?” Ta cuối cùng nhịn không được lại gọi hấn một tiếng.

“A, được rồi, ta có cái này muốn giao cho người!” Hoàn hảo đúng lúc nhớ ra chuyện quan trọng.

Ta nhấc vạt áo lên, thận trọng xuống hồ nước, cẩn thận tìm kiếm hết một lát, không tòi, chỉ chốc lát sau ta tìm được thứ muốn tìm.

“Vật này cho người!” Ta bình tĩnh giơ bao bố trong tay lên, để vào trong tay hấn.

Hấn hơi có chút kinh ngạc, nhưng khi hấn mở túi vải, kinh ngạc hoàn toàn biến thành khiếp sợ!

“Nàng? sao nàng lại bắt được nó?” Hấn trừng lớn mắt, không dám tin nổi nhìn ta.

“Nhặt được trên đất!” Ta nhanh chóng trả lời lại.

“Nhan Tử Sa!”

“Được rồi được rồi! Kêu lớn tiếng như vậy làm gì?” Nháy mắt mấy cái, lúc này ta mới đem những việc đã trải qua tối qua sơ lược đơn giản nói một lần, tất nhiên, đã bỏ bớt chi tiết bị hấn độc phát tác lúc sáng sớm.

“Nói như vậy, phía sau khối vách hang này có đường qua lại thông hướng hồ hỏa sen?” Hấn quay đầu, nhìn thoáng qua khối vách hang không ai biết đến phía sau bụi hoa kia.

“Như vậy nghĩa là

~” Ánh mắt của hấn sáng ngời.

Thật sự là một người thông minh, phản ứng mau lẹ.

Ta gật đầu, nói: “Bằng qua hồ hỏa sen có thể thông ra về phía mặt khác bên cạnh núi rồi.”

“Được, bây giờ chúng ta đi thôi!” Hấn kéo tay của ta, quả quyết nói.

Ta nhẹ nhàng tránh khỏi tay hấn, lui về phía sau từng bước một.

Hấn xoay người, nhìn ta một cái khó hiểu, dường như nghĩ tới cái gì, ánh mắt thoáng cái tối sầm xuống.

“Ta không đi.” Ta nhìn thẳng vào hấn, nhẹ nhàng lắc đầu.

Hấn không nói gì, chỉ nhìn ta, ở sâu thẳm trong mắt phẳng phất như biển thành hồ sâu nghìn năm, không nhìn ra được cảm xúc thật của hấn.

Thở dài, ta lại lập lại một lần nữa: “Ta không đi. Ta ở chỗ này ngâm suối nước nóng, còn có thể được ăn hỏa hạt sen bất cứ lúc nào, cho dù không thể dài mệnh trăm tuổi, cũng có thể cho ta sống lâu thêm một ít thời gian, nói không chừng ngày nào đó tâm tình cữu cữu tốt có thể cứu ta một mạng!”

Ta cười tự giễu, nhìn mắt hấn, chậm rãi nói: “Hơn nữa, mục đích của ngươi cũng đã đạt được rồi không phải sao?”

Trong ánh mắt hấn tựa như có vật gì đó bùng nổ trong nháy mắt, ánh mắt kia từ trước đến nay luôn luôn yên bình như mặt nước không gợn sóng vậy mà giờ nổi lên một trận sóng gợn, mặc dù chỉ trong nháy mắt nhưng cũng đủ để ta thấy hết.

“Nhan Ngạo Hành, suy cho cùng ta đã theo ngươi ba năm rồi, ngươi cho là ngươi chỉ nói mấy câu thì có thể bỏ qua những gì ngươi đã làm với ta ngày trước sao? Nói thật, ngươi diễn những trò đùa ấy cũng không có gì ảnh hưởng tới ta cả, bởi vì ta vốn chính là một người vô tâm vô phế, tình ư yêu ư ta không có u mê vào đó! Càng đừng nói là theo chính ca ca ruột của mình!” Mũi của ta đang động đập một cách máy móc, lời nói vô cùng lạnh nhạt trôi tuột ra thuận lợi.

“Ngươi cùng Huyền liên thủ có đúng không? Thấy lạ vì sao ta biết phải không? Ha ha, ta biết mình là một mỹ nhân, nhưng mà, ta không tự cho rằng mị lực của bản thân mình lớn như vậy. Ngươi cùng Huyền là cùng một loại người, đều có ý chí kiên cường, người như các ngươi như vậy, làm sao có thể vì một người Nhan Tử Sa không quan trọng liên trở mặt chứ? Huống chi, nếu ngươi là nghĩa tử của Đường kim thánh thượng, thì quan hệ với hoàng gia sẽ không đơn giản như vậy, sao ngươi có thể vì ta mà cùng đại diện của hoàng thất như Huyền chơi trò tranh giành tình nhân không thể nào xảy ra được? Chẳng qua là, ta không biết người các ngươi sẽ đối phó là chỉ có một mình U Minh Âm phủ đây, hay là thực sự có một kẻ địch khác đang giấu mặt. Chủ yếu là bởi vì ngươi trình diễn một màn liều mình cứu mỹ nhân thật giỏi quá, ta không thể phân được rõ thật giả.” Nhắm mắt lại, ổn định hơi thở đang hỗn loạn, ta lại hướng về phía hấn bày ra đến một vẻ tươi cười gượng gạo.

“Thành thật mà nói, khi đó ta cũng thực sự rất cảm động! Cho nên, dù sau đó nghĩ thông suốt hết toàn bộ việc ngươi làm chẳng qua chỉ là diễn trò, ta còn quyết định giúp ngươi hoàn thành mỹ mãn trò này. Ngươi hao tổn tâm sức, đơn giản cũng chính là muốn cứu cữu sẽ vì mẫu thân ra tay cướp người, để cho ngươi có cơ hội tìm được U Minh Âm phủ đích thực đang ở chỗ nào, tất nhiên là, nếu như ta có thể bị ngươi mê hoặc mà giúp ngươi trộm bảo vật thì hay rồi, nếu như ta còn đứng ở bên Minh gia thì cũng không có vấn đề gì, Huyền hấn là đã bày quân mai phục ở ngoài cốc rồi, đến lúc đó có thể huyết tẩy U Minh Âm phủ cũng như tìm được ba thanh kiếm đó, không phải sao?”

Ta vươn ngón trở khê phe phẩy trước mắt hấn, khê cười nói: “Ta làm như vậy cũng không phải vì ngươi! ‘thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội’ (người bình thường vô học vô tội, người tài giỏi có công lại bị ghép tội), U Minh Âm phủ trong tay nắm giữ được di bấu tiên triều, tựa như một cây châm tại trong lòng của đường kim thiên tử. Cho dù cữu cữu không có ý muốn mượn bút tài bảo này để tạo phản, nhưng cũng là tai họa

ngầm còn tồn tại, cho nên những người đại diện cho Minh gia nhất định phải bị nhỏ cỏ nhỏ tận gốc! Ta không thể để chôn bồng lai tiên cảnh xinh đẹp này nhiễm máu tanh vì những lý do xấu xa! Nếu nói thẳng, theo tính cách của cữu cữu, hẳn nhất định sẽ lựa chọn ‘thà làm ngọc vỡ, còn hơn ngồi lành’, cho nên, ta mới nghĩ chỉ có lén lút đem ba thanh kiếm này mang ra đây, mới có thể thật sự diệt mầm tai họa, cũng làm cho hoàng đế không mượn cớ để diệt Minh gia ta.”

“Nói đến đây, Nhan đại thiếu gia người mới là đang bị lợi dụng đấy!” Ta thu hồi dáng vẻ tươi cười, vân đạm phong thanh (*tiếng nói khê như mây gió) nói nốt đến tận cùng lời nói.

Về mặt của hắn vẫn không thay đổi, ngoại trừ một lần lúc này ra, ngay cả ánh mắt đang nhìn ta cũng không có biến đổi, tự chủ của hắn thật tốt, khiến ta thiếu chút nữa không nhận được lên tiếng ca ngợi.

Vốn cho rằng hắn nhất định sẽ thẹn quá thành giận, ai ngờ hắn lại còn có thể lạnh và bình tĩnh như vậy mà nghe ta nói hết những lời này, được kết quả như vậy, ngược lại hơi ngoài ý liệu của ta.

Môi của hắn bỗng hơi cong lên, không ngờ hắn lại nở nụ cười!

“Hay lắm! Xem ra ta lại xem thường người!” Giọng nói của hắn rất ổn định, thậm chí mang theo chút vui vẻ.

“Người đã biết, vậy ta cũng không cần phí sức lực rồi. Dù sao ba thanh kiếm ta đã có được trong tay, người có đi hay không cũng không còn ý nghĩa gì với ta nữa. Quả nhiên, trong người người từ đầu đến cuối đều là máu của Minh gia, cũng giống như máu của Minh Nguyệt Dạ!” Về mặt cùng bộ dạng của hắn lại khôi phục lại là dáng vẻ ở Vô Địch sơn trang, ngay cả ý cười không có chút độ ấm trên khóe môi cũng đã trở lại.

“Người thủy chung đều hận mẫu thân của ta, người luôn luôn chưa từng tha thứ cho Minh gia chúng ta!” Ta không khỏi lắc đầu cười khổ: “Ban đầu ta cho rằng, người trả thù trên người ta là đủ rồi, thì ra ta còn đánh giá cao bản thân mình, mục đích trước giờ của người chính là muốn giết hết người của U Minh Âm phủ đúng không? Người cũng thấy đấy, cho dù mạng của ta không còn bao nhiêu, cữu cữu không có thành thân, cũng không có con nối dòng, Âm là cô nhi được cữu cữu thu dưỡng, có thể nói Minh gia đến đời ta cũng đã tuyệt hậu rồi, sau này sẽ không có người Minh gia mang theo huyết thống của hoàng tộc tiền triều rồi. Cho dù người không thể chính tay giết chúng ta, nỗi hận của người cũng có thể chấm dứt hết đi được rồi! Nhặt kiếm của nhà các người trả lại cho người, mẫu thân ta đã giết cha, thì nàng cũng đã tự sát theo cha đi hoàng tuyền địa phủ rồi. Còn ta, toàn bộ của ta đều đã đền cho người, nếu như người vẫn còn chưa hết hận, hiện tại cũng có thể lập tức giết ta! Như vậy, chúng ta liền xong hết một chuyện rồi!”

Ta bình tĩnh nhìn chăm chú vào cái người trước mắt này, trong lòng một mảnh trong suốt, tất cả yêu hận tình thù, kết thúc ngay ở chỗ ta đây đi!

“Giết người?” Khóe môi của hắn lại cong thêm vài phần: “Ta đã nói rồi, mạng của người là của ta, ta muốn người chết người sẽ chết, ta muốn người sống, người cũng nhất định phải sống sót! Người cho là thế này coi là xong rồi sao? Chưa đủ, còn chưa đủ, người và Minh Ngự, một người ta cũng sẽ không bỏ qua!”

Một luồng khí lạnh tràn đầy xuất hiện trong ngực, ta mím chặt môi, vừa kịp lúc nuốt xuống hết lời rên rỉ sắp sửa thốt ra.

Nhìn người đàn ông ác nghiệt như ma trước mắt này, ta miễn cưỡng mở miệng: “Người còn muốn như thế nào nữa?”

Ánh mắt của hắn lóe lên, bỗng nhiên đưa tay nắm ở thắt lưng của ta: “Ta nghĩ như vậy!”

Không ngờ hắn lại một lần nữa hôn lên môi ta, thừa dịp ta sơ ý, tiến thêm một bước xâm lược vào trong miệng của ta, lưỡi của hắn càn quấy ta, càng tham lam hút lấy chất lỏng trong miệng ta.

Động tác bất ngờ khiến cho ta nhất thời không cách nào phản ứng lại, chỉ có thể ngơ ngác để mặc hắn cợt nhả làm càn tùy ý.

Bên tai đột nhiên truyền đến một âm thanh!

“Tiểu tiểu tử! Các người đang làm cái gì vậy

~”

Phiêu Vũ!

Ta vội vàng đẩy hắn ra, quay đầu, chống lại một đôi mắt quen thuộc.

Ám! Hắn lảng lảng đứng ở phía sau Phiêu Vũ, cầm trên tay một bộ áo choàng sạch sẽ, hắn cũng không nói gì cả, chỉ là chớp mắt đang nhìn ta dường như đã kết lại một tầng băng.

Ta mở miệng thở dốc, sau cùng cũng không có nói ra miệng gì cả, chỉ sợ hiện giờ ta nói gì cũng đều vô dụng.

“Tử Nhi, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ mang nàng đi, nàng vất vả lắm mới giúp ta lấy lại Nhật kiếm, làm sao ta có thể mặc kệ nàng chứ?” Hắn cẩn thận kéo ta vào trong lòng, giống như ta là bảo bối trân quý nhất của hắn vậy.

Bỗng nhiên ta có một loại cảm giác kích động đến muốn cười to, Nhan Ngạo Hành, người điên rồi, người biết ta xem trọng U Minh Ám phủ, biết ta xem trọng Cửu Cửu, xem trọng Ám, cho nên, người muốn xóa bỏ hoàn toàn sự tin tưởng của bọn họ đối với ta, khiến ta trở thành kẻ phản bội trong mắt bọn họ!

Không ai yêu, ta thủy chung đều chỉ có thể có được là hận thôi sao?

Trở tay ôm thắt lưng của hắn, ta ngẩng đầu, đáp trả đôi mắt hơi kinh ngạc của hắn, nở một nụ cười rạng rỡ: “Tử Nhi không sợ, chỉ cần Tử Nhi có thể ở cùng với ca ca ở một chỗ, chuyện gì cũng đều có thể làm được!”

Như người mong muốn, để ta một mình xuống địa ngục đi!

Cổ họng nếm được vị ngọt quen thuộc, khóe môi hình như có chất lỏng chảy ra, trong mắt hắn dường như chấn động giật mình gì đó, còn ta, chỉ là càng tươi cười rạng rỡ hơn.

Ta chỉ có sức làm đến vậy, hy vọng cuối cùng có thể hoàn thành được việc ta muốn làm, ta nhất định phải bảo vệ tốt nơi này!

32. Chương 32

“Biểu ca!” Ta quay đầu, thần nhiên buông người kia ra, hướng về phía Ám mà không có cách nào đưa tay ra, vừa cười vừa nói với Ám: “Thực sự là ngại quá a! Nhưng mà, ta trước sau là người họ Nhan, tất nhiên ta phải đứng về phía ca ca rồi, ta nghĩ người cũng sẽ hiểu được!”

Đột nhiên cảm thấy mình thực sự rất vô dụng, nói xong câu đó, lại hao tổn hết rất nhiều sinh lực của mình, ta nâng tay xoa xoa môi, quả nhiên, đã chảy máu rồi!

“Tử nhi!” Giọng nói của Ám khàn khàn.

“Dạ?” cố gắng chống lại cảm giác càng ngày càng choáng váng, ta vô thức muốn bắt lấy vạt áo của người kia, nhưng trong nháy mắt đã tỉnh ngộ, gắng sức đứng thẳng người, trong thâm tâm nhắc nhở bản thân——nhất định, nhất định không được chạm vào người của người kia nữa!

“Đem y phục ở trên người thay ra đi. Sáng sớm ngày hôm nay nàng vừa mới bị phát bệnh, tiếp tục mặc y phục ướt chỉ sợ cơ thể sẽ lại phát hàn độc một lần nữa.” Ám bình tĩnh nói.

Ta kinh ngạc nhìn về phía người kia đang chìa tay về phía ta.

“Đến đây!” Ám lại duỗi tay kia ra, rộng mở hướng ta về trong lòng hắn.

Mắt ta bỗng thấy chua xót, cái ôm ấp kia thoát nhìn thực sự rất ấm áp, rất ấm áp!

Không biết nên nói gì nữa, ta thực sự không biết, nhìn ánh mắt của Ám, ta không cách nào nói ra bất kỳ lời nói nào thương tổn hắn hơn nữa, không được, ta không được lại để hắn thương tâm!

“Ám

” Ta chậm rãi gọi mà nhớ kỹ tên của hắn.

Trong lúc ta sững sờ nhìn chằm chằm Ám, sau lưng bỗng trở nên căng thẳng, ta bị kéo vào trong lòng người kia.

“Đa tạ Minh công tử quan tâm, nhưng mà xem thân thể của Tử Nhi không chừng cũng có biện pháp tự mình thay xong quần áo, chính ta đến là được rồi. Chuyện như vậy, dù sao vẫn không thể phiền toái người ngoài.” Lời nói chứa đầy dự vọng cùng ghen tỵ.

Ngẩng đầu, ta đã đối diện với đôi mắt thâm tình của hắn, ha ha, thực sự là giống như thật!

Cơn đau trong ngực còn đau đớn hơn, nhắc nhở ta rằng, thời gian đã không còn nhiều, phải mau chóng để hắn mang theo ba thanh kiếm rời khỏi nơi đây.

Gắng gượng lấy lại tinh thần, ta chăm chú nhìn Ám, dịu dàng nói: “Ám, ngươi đã từng nói, chỉ cần là mong muốn của ta, người nhất định sẽ giúp ta thực hiện đúng không? Lần này là lần đầu tiên ta xin ngươi, cũng là một lần sau cùng xin ngươi, xin ngươi, để ca ca đi!”

Tay đang chấn động phía sau lưng, chậm rãi nắm chặt.

“Tiểu tiểu tử, bây giờ còn kịp, cô đừng mắc thêm lỗi lầm nữa, chẳng lẽ phủ chủ cùng Ám thiếu gia ở trong lòng cô còn không hơn được cái người này sao? Cô làm sao có thể cứ như vậy mà phản bội U Minh Ám phủ chứ?” Phiêu Vũ không nhịn được lớn tiếng nói.

Ta không biết làm sao mà hướng Phiêu Vũ cười cười, cùng không đáp lại, rồi lại quay đầu, nhìn Ám, lại nói một lần nữa: “Ám, xin ngươi!”

“Không được cầu hắn, muốn đi thì cùng nhau đi!” Người nọ ở đằng sau bỗng nhiên cúi đầu nói bên tai ta.

Ta quay đầu, đối diện với cặp mắt đen kịt vô cùng lạnh nhạt kia. Thế nào, còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ là bởi vì thấy Ám cũng không cảm phần cùng chán ghét ta như trong dự đoán của hắn, nên hắn mới mất hứng phải không? Rốt cuộc phải như thế nào người mới có thể thỏa mãn đây?

Việc đã đến nước này, không bằng dứt khoát diễn tiếp nữa cho rồi, nếu Ám có thể thực sự chán ghét ta, biết đau với ta mà nói cũng là chuyện tốt, nếu vậy, cho dù hiện giờ ta có chết đi, thì hắn cũng sẽ không phải quá đau lòng!

Thở dài, ta nâng tay khẽ vuốt ve khuôn mặt đang gần trong gang tấc, vừa khẽ cười vừa nói: “Ngươi còn không rõ sao? Mang ta theo sẽ liên lụy ngươi mà thôi, để ta lưu lại, chờ cữu cữu phát hiện ra hết, tất cả mọi chuyện cũng có ta gánh chịu! Dù sao ta cũng không thể nói là địch, chỉ cần ngươi bình yên là đủ rồi, thực sự, như vậy là đủ rồi!”

“Huynh muội tình thâm thật là khiến người ta cảm động! Tiếc là, hai người các ngươi ai cũng đừng nghĩ đi khỏi!”

Trong phút chốc, ta cảm giác trên người dường như có một thùng nước đá dội thẳng xuống, rốt cuộc đã không kịp rồi!

Chậm rãi quay đầu, đứng ở nơi đó với vẻ mặt tức giận chính là Minh Ngự!

Sợ nhất chính là bị hắn biết, hiện tại phải thế nào mới có thể khiến Nhan Ngạo Hành mang ba thanh kiếm bình yên vô sự rời khỏi đây? Đầu của ta bắt đầu đau nhức!

Cái gì tới sẽ tới, dù sao đi nữa cũng phải tiếp tục kiên trì!

“Cữu cữu!” Ta gọi một tiếng, giọng ai oán van cầu: “Nể mặt của mẫu thân, để lại cho ca ca một con ngựa đi! Tử Nhi ra sao cũng không có vấn đề gì, Tử Nhi có thể ở lại tùy ý cữu cữu trừng phạt!”

“Hừ, thật ra ngươi rất thông minh, biết dùng Nguyệt Dạ để ép ta! Đáng tiếc, ta đã sớm nói hết với ngươi rồi! Trên đời này ta hận nhất chính là người của Nhan gia đã hại chết Nguyệt Dạ, ngươi nghĩ rằng ta sẽ bỏ qua con trai của Nhan Vô Địch sao? Nếu hắn tự chui đầu vào lưới, ta còn để trở mặt thả hắn rời khỏi thì còn gì là đạo lý? Về phần ngươi

~” Trên mặt cữu cữu lộ ra vẻ khinh miệt: “Cái dạng này của ngươi hẳn là chỉ còn chống đỡ được ba ngày thôi, ngươi có đi hay không trái lại không quan trọng. A, được rồi, ngươi có lẽ cũng cút đi thì tốt hơn, để khỏi chết ở U Minh Ám phủ ta, ô uế chỗ của ta!”

Lời nói sắc bén như lưỡi kiếm của cữu cữu hung hăng đâm vào tim ta, đúng vậy, đây ắt hẳn mới là sự trừng phạt của ta!

Ta cắn môi, ra sức áp chế huyết khí cùng nổi đau lòng cuộn cuộn, phải nhịn xuống, thừa dịp cữu cữu còn chưa động thủ, nhất định phải nhanh chóng nghĩ biện pháp để hấn rời khỏi!

Một hồi choáng váng, thân thể không chịu được đã mềm nhũn, ta nhắm mắt lại trong lòng thầm kêu không xong, nghìn vạn lần đừng phát tác vào lúc này nha!

Bàn tay đang ôm thắt lưng ta bình tĩnh chống đỡ thân thể của ta, miệng ta bị khiêu mở, một viên thuốc được đưa vào miệng, mùi vị mát lạnh theo yết hầu truyền thẳng đến khắp cơ thể, thần trí đang mơ hồ của ta cũng trở nên trấn tĩnh.

Mở mắt ra, ta phát hiện mình hoàn toàn bị ôm trong lòng người kia, hấn đang tựa ở trên vách đá, một tay lại còn quynh luyến vỗ về môi của ta.

Thấy ta xem hấn, hấn lại có thể khê cười: “Có cảm thấy tốt lên chút nào hay không? Thuốc này là do Thanh cùng Nghê đại phu chung sức nghiên cứu chế tạo ra, mặc dù không thể trị tận gốc, nhưng có thể ức chế được phát tác.”

Ta nghi hoặc trừng mắt nhìn hấn, vô thức liếm liếm môi, ừ, nơi đó rõ ràng còn lưu mùi vị của tay hấn.

Chỉ thấy con ngươi của hấn tối sầm lại, khê cười nói: “Không cho phép liếm, nàng như vậy ta không nhịn được muốn hôn nàng đó nha!”

Trên mặt ta nhất thời nóng lên, mặc dù biết rõ hấn đang đóng kịch, nhưng giờ đây bị hấn ôm ấp muội như vậy, khiến ta không khỏi nhớ tới hết các loại chuyện trước đây từng phát sinh với hấn, chỉ cảm thấy chỗ đó trên mặt càng nóng lên.

“Hừ, hai người các ngươi vẫn còn tranh thủ thời gian liếc mắt đưa tình, mà thôi, hôm nay ta cũng muốn làm người tốt, tiền đôi uyên ương đồng mệnh các ngươi xuống địa phủ!” Minh Ngự dường như đã rất giận, khoát tay tấn công lại đây.

“Khoan đã! Minh Ngự, ngươi không nghĩ muốn chuỗi Nhật kiếm này nữa sao?” Trong tay Nhan Ngạo Hành đang cầm chính là thanh Nhật kiếm ta giao cho hấn.

Về mặt của Minh Ngự biến đổi, lạnh lùng nói: “Ngươi làm sao có được?”

“Hừ, Nhật kiếm này vốn chính là Nhan gia ta giữ, nếu không phải năm đó Minh Nguyệt Dạ dùng mỹ nhân kế dụ cha ta, đánh cắp Nhật kiếm, thì hiện tại Nhật kiếm vẫn còn được cung phụng trong từ đường Nhan gia ta. May mắn, ngày hôm nay, nó vẫn về trên tay ta, sao nào? Võ công của ngươi đích thật là cao hơn ta, nhưng nếu ta muốn hủy diệt Nhật kiếm trước khi ngươi xuất thủ thì dễ dàng vô cùng. Minh phủ chủ là một người thông minh, nên biết bảo toàn đồ vật nào quan trọng đối với ngươi, chỉ sợ ngươi biết rõ điều này hơn ta rồi!” Nhan Ngạo Hành bình tĩnh nói.

“Của nhà các ngươi? Hừ, Nhật kiếm này lúc đầu chính là của Minh gia ta, là chi bảo hoàng gia thất truyền của chúng ta để lại đời sau, các ngươi ngày đó nhân danh chính nghĩa nhưng thực ra cũng là loạn thần tặc tử muốn soán quyền đoạt vị, các ngươi mới thực sự là vừa ăn cướp vừa la làng! Nếu như ngươi muốn chết nhẹ nhàng thì lập tức biết điều để ba thanh kiếm lại, nếu không

~” Minh Ngự không nói thêm gì nữa, nhưng sát ý lạnh thấu xương trong mắt của ông ta đã lại càng thêm đặc hơn.

Người của hai bên nhất thời cũng không mở miệng, dường như đều đang chờ đợi, suy cho cùng hai bên đều có chút dè chừng, Nhan Ngạo Hành đối mặt hai đại cao thủ Minh Ngự cùng Minh Âm, rất khó toàn thân trở ra, còn cậu cũng vô cùng để ý đối với Nhật kiếm trong tay Nhan Ngạo Hành, việc này cũng khó trách, dù sao đối với cậu mà nói, Nhật kiếm có thể xem như là di vật của mẫu thân để lại, đương nhiên ông ta phải coi trọng rồi.

Cứ giằng co như vậy cũng không phải cách hay, trong lúc không chú ý, ta phiêu mắt thấy khối vách động ở phía sau, đúng rồi, như thế nào lại không để ý, cánh cửa không phải ở ngay sau lưng sao?

Ta lặng lẽ vươn tay, dựa vào trí nhớ, rất nhanh liền tìm được cơ quan để mở cửa, thật khéo, ngay chỗ ta đưa tay ra là có thể đụng đến.

Việc này không nên chậm trễ, trong lòng ta khẽ run lên, quay đầu, ôm lấy cổ của người nọ xong, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Ta mở cửa ra.”

Cũng không để ý đến phản ứng của hắn, ta đẩy tay hắn ra, tay chạm vào vách động.

Ta dịu dàng cười nói với Minh Ngự: “Câu quả là không quên tình cũ, nể mặt mẫu thân, xem như đến nay chưa từng có gì xảy ra đi!”

Vừa nói, ta vừa lặng lẽ ấn xuống cái cơ quan kia

Bên tai chỉ nghe thấy một tiếng gầm lên, thấy hoa mắt, chỉ cảm thấy một trận gió mạnh đè ép đến.

Chỉ trong thời gian chớp mắt, Minh Ngự lúc đầu còn đang đứng cách hơn mười bước, lúc này đã lui ra phía sau vài bước, thần sắc trên mặt kỳ lạ, trừng mắt nhìn người ở đằng sau ta.

“Ta rõ ràng đã xem thường ngươi là tiểu bối! Không tệ, có thể ngăn được của ta một chương, xem ra ngươi cũng không tồi! Tiếc là, tiếp sau đây, ngươi nhất định không đỡ được!” Giọng nói lạnh giá vô tình, dường như ngay cả không khí ở xung quanh cũng đều bị đông cứng.

“Đa tạ Phủ chủ!” Vừa dứt lời, người này một tay kéo eo lưng của ta qua, nhanh chóng chuyển thân vào bên trong sơn động phía sau vách động.

Nhanh như chớp, chỉ cảm thấy cổ tay đau xót, thân hình cứng cáp của người này dừng lại.

Sau khi thấy rõ người đang nắm cổ tay ta, ta không khỏi hô lên một tiếng: “Ám!”

Tình hình hiện tại thật đúng là kỳ lạ, hai người bọn họ. một người trong một người ngoài, một người ôm thắt lưng của ta, một người lôi kéo tay phải của ta, còn ta vừa lúc chần ở tại cửa động.

“Buông tay!” người kia ở đằng sau lạnh giọng quát.

“Nên buông tay chính là ngươi! Ngươi muốn dẫn nàng đi chờ chết sao?” Người đằng trước một bước cũng không nhường.

Hai người đều không chịu nhượng bộ, nhưng cũng không có dùng lực, không biết có phải là do sợ kéo đau ta không.

Không biết làm sao, ta cười cười quay đầu lại, nhìn người nọ một cái: “Ngươi đi đi, mang theo ba thanh kiếm, đi được càng xa càng tốt, cho dù ta có đi hay không cũng không còn quan trọng rồi, không phải sao? Dù sao ta cũng chỉ sống được ba ngày nữa! Ngươi, còn không chịu buông tay ra sao?”

Nói xong lời cuối cùng, trong tâm ta đau nhói, cắn môi run rẩy không thôi: “Ngươi, còn không chịu buông tha ta sao?”

Không nhìn thấy rõ vẻ mặt của người kia, chỉ cảm thấy cánh tay mạnh mẽ đang còn ở trên lưng ta mặc dù không có nắm chặt, nhưng cũng không có chút ý nào muốn buông lỏng.

Trong lòng thở khổ, thầm nghĩ không bao giờ muốn dây dưa không dứt với tên ma quỷ này nữa, ta cắn răng một cái, hung hăng đẩy người kia ra, hắn bị bất ngờ không hề đề phòng, bàn tay kia rốt cuộc cũng buông lỏng ra, còn ta cũng bị nắm lôi ra khỏi cửa động.

Vừa ra tới, ta nhanh tay lẹ mắt ấn xuống cơ quan, nhìn khối vách động đóng cửa trước mắt, trong lòng tảng đá lớn rất cục rơi xuống!

Tựa trên vách động, sức lực toàn thân giống như thoảng cái đã bị rút ra hết, kết thúc, rốt cuộc đã kết thúc!

Ta cố sức mở mắt ra, thấy được chính là vẻ mặt lãnh khốc kia đang càng ngày càng tới gần, “Cửu cửu!”

“Nhan Tử Sa! Ngươi đáng chết!”

Nhìn tay hắn chậm rãi vùng lên, bỗng nhiên ta có một loại giác ngộ được giải thoát, cũng được, có thể chết trên tay của chính cửu cửu ruột thì cũng có thể coi như là một loại may mắn được rồi.

Nhắm mắt lại, đợi phút chốc sau, đau đớn trong dự liệu cũng không tới, chỉ nghe thấy Phiêu Vũ đã kinh hô: “Ám thiếu gia!”

Ta mở phắt mắt ra, phát hiện có người giúp ta đỡ một chưởng của cữu cữu!

Ám!

“Nghĩa phụ! Tử nhi nghìn sai vạn sai, nhưng hãy nể mặt nàng là máu mủ duy nhất của Nguyệt di, mà tha cho nàng đi!” Giọng nói của Ám khàn khàn, nghe ra được, vết thương của hắn nhất định không nhẹ, cho dù là như vậy, hắn vẫn kiên quyết đứng trước mặt ta, làm bình phong che chở cho ta.

“Đừng!” Vì sao? Rõ ràng ta đã phản bội người cùng cữu cữu, vì sao người không hận ta chứ? Vì sao còn muốn bảo vệ ta như vậy? Bảo vệ người sắp chết như ta làm gì?

Ta vừa sợ vừa tức, chỉ cảm thấy cường lực kiềm chế đến bây giờ đã đau đớn giải phóng ra, một trận lạnh lẽo quen thuộc đang trải rộng toàn thân!

Giữa lúc lơ mơ dường như nghe thấy Ám đang kinh hô, chỉ có một màn đen tối vô tận bao trùm!

Lạnh quá! Máu toàn thân hình như đều bị đông lại hết, ngoại trừ lạnh vẫn là lạnh!

Vì sao? Là cái gì nóng như thế, ta giống như đã bị ném vào giữa nồi cháo đang sôi sùng sục, chỉ cảm thấy toàn bộ máu đang đóng băng trong nháy mắt đều bị đun sôi hết!

Lạnh, nóng, không ngừng luân phiên, có phải ta đang ở trong địa ngục hay không?

Đừng, vì sao, chẳng lẽ ta chết rồi còn phải chịu cực hình như vậy sao? Vì sao? Vì sao không để cho ta lặng lẽ đi theo phụ thân cùng mẫu thân trong bóng tối chứ?

Ta mệt mỏi quá, đau quá, lạnh quá, nóng quá!

Đầy dọa như vậy lúc nào mới kết thúc được đây?

“Mở mắt ra! Nhanh lên, người đã ngủ mê một tròn mười ngày rồi, nếu như hôm nay không tỉnh lại nữa, liền vĩnh viễn không tỉnh lại nữa!” Có ai đang không ngừng lặp lại câu nói này bên tai ta, thật âm ỉ, đừng âm ỉ nữa, để ta ngủ, để ta ngủ một giấc thật ngon đi!

“Tỉnh lại nhanh lên! Nếu như người không tỉnh lại nữa, người đầu tiên ta sẽ giết chết chính là Minh Ám! Không phải người rất xem trọng hắn sao? Còn nữa, con tiểu nha đầu Phiêu Vũ kia, người cũng rất thích nó giống như vậy có đúng không? Ta đây sẽ giết nó làm bạn với người!” Giọng nói lãnh khốc vang lên bên tai.

Đừng, đừng vì ta mà làm hại thêm bất kỳ người nào nữa hết!

Ta liều mạng mở mắt ra, đối diện một đôi mắt tràn đầy tơ máu, không ngờ, lại có thể là —— Minh Ngự!

“Cữu cữu!” Ta vừa mở miệng, mới phát hiện ra giọng nói của mình khàn khàn như nuốt một cân hạt cát.

“Cuối cùng cũng tỉnh!” Người kia không chút nào che giấu được tình cảm mừng rỡ bộc lộ trong lời nói.

Ta trừng mắt nhìn, nhất thời vẫn không cách nào tiếp nhận, dường như ngày hôm qua ông ta xuống tay giết ta không chút lưu tình, làm sao vừa tỉnh lại mà thái độ đã thay đổi lớn như vậy?

“Người đâu! Mau, người đâu!”

Ta mới phát hiện, thì ra toàn thân đang ở bên trong động hỏa liên!

Không nghe thấy tiếng bước chân, một trận gió xẹt qua, trước mắt liền xuất hiện thêm một người nữa.

Thấy người đến, ta bất giác mỉm cười: “Ám, thương thế người tốt lên nhiều chưa?”

Về mặt Ám lo lắng, thấy ta nói chuyện thì mặt lập tức giãn ra, trong mắt tràn đầy mừng rỡ: “Ta không sao! May mà, may mà, nàng cũng không có chuyện gì!”

Tươi cười một cách gượng gạo, ta thoáng mở mắt ra: “Không phải là ta đã phải sớm chết rồi sao? Làm sao lại kéo dài đến nhiều ngày thế này?”

“Người sẽ không chết đâu!” Minh Ngự đứng bên cạnh bỗng nhiên mở miệng nói: “Hàn độc trên người của người đã hoàn toàn được ta đẩy ra hết, chỉ cần điều dưỡng mấy ngày thật tốt sẽ không có chuyện gì nữa, sau này người có thể sống như người bình thường!”

Từng chữ của hắn nói giống như là pháo hoa, đang nổ tung trong ngực ta!

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao không những ta không chết, trái lại còn là trong họa có phúc, hàn độc đã theo ta mười mấy năm nay đã được chữa hết!

Toàn bộ việc này giống như không phải là sự thật, tại sao vậy?

“Được rồi, bây giờ người hãy ở chỗ này nghỉ ngơi cho thật khỏe đi!” Minh Ngự thản nhiên nói xong, xoay người chuẩn bị rời khỏi, vẻ mừng rỡ xúc động vừa mới nảy dường như chỉ là ảo giác của ta, hiện tại đã hoàn toàn biến mất không thấy đâu.

Bỗng ta phát hiện một đầu tóc trắng của cữu cữu đã nhuộm một lớp đỏ sậm, trên khuôn mặt tuần dật khí khái kia cũng mơ hồ hiện lên một tầng hắc khí!

“Cữu cữu! Người làm sao vậy?” Còn chưa kịp có phản ứng, lời nói đã thốt ra.

“Ha ha ha, hỏi rất hay! Bé Tử nhi, nếu không phải Minh Ngự lấy công lực cả đời của hắn tống đi hàn độc cho người, người làm sao có thể từ quỷ môn quan trở về đây? Nhưng mà, đáng tiếc, tuyệt đỉnh cao thủ của U Minh Âm phủ – phủ chủ đại nhân, hiện giờ toàn bộ võ công đã không còn, quả thực chính là một kẻ phế nhân!”

Một người cao lớn uy mãnh đi đến.

Không ngờ lại dĩ nhiên là hắn!

33. Chương 33

Ám chột lấy thân che trước người ta, cữu cữu chỉ bình tĩnh nhìn người đang đi vào kia, nhưng không mở miệng phản bác.

Chẳng lẽ là thực sao? Cữu cữu là vì ta sao?

Trong khoảng thời gian ngắn hàng trăm thứ cảm xúc lẫn lộn, chỉ cảm thấy trong mắt cay cay, nước mắt liền từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Thích Nghiêm Phong! Người muốn như thế nào?” Cữu cữu bình tĩnh nói.

“Hắc hắc, ta và người hao tổn tâm sức mới đoạt được ba thanh kiếm trong tay, hiện giờ đã bị Nhan Ngạo Hành mang đến hoàng cung rồi, có lẽ mọi vật đã tập hợp đủ, hắn là đã tìm được bản đồ bảo tàng rồi. Người vất vả liều mạng đem hết toàn lực cứu tiểu nữ này, hiện nay nó cũng là người duy nhất có thể sử dụng được rồi, bây giờ chỉ có nó mới có thể giúp chúng ta lấy lại bản đồ bảo tàng.” Vẫn là khuôn mặt tươi cười quen thuộc đầy hiền lành như cũ, nhưng trong mắt đã chứa vẻ độc ác không nói nên lời.

“Người biết rõ Tử nhi không có võ công, làm sao nó có thể giúp người trộm bản đồ bảo tàng về được!” Thân thể cữu cữu cứng đờ, lạnh lùng nói.

“Ha ha, lẽ nào người quên hết sao? Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, tình ý của Nhan Ngạo Hành ngày đó đối với nó ngay cả người mù cũng nhìn ra được! Chỉ cần con bé đến gần được nó, nhất định có thể tìm được cơ hội! Cho dù Nhan Ngạo Hành không được, còn có Vũ Văn Huyền! Vị này là ngũ Vương gia có quyền lực với cả vua và dân, chỉ mê luyện Tiểu Tử nhi nhà các người! Hồng nhan họa thủy thật đúng là nói không sai, khuôn mặt Tử nhi hệt như của Minh Nguyệt Dạ năm đó. Nhớ năm đó, vì Nguyệt Dạ, người cùng Vô Định hai người tranh đến tranh đi, kết quả thì sao? Vô Định chết không được yên lành, Nguyệt Dạ tự tử mà chết, để lại một mình người như cái xác không hồn mà thôi! Đến nay, ngay cả Nhan Ngạo Hành cũng tránh không khỏi mùi hương ôn nhu này, nhưng không biết Tử nhi có thể dẫm vào vết xe đổ của mẫu thân nó hay không?” Thích Nghiêm Phong nói nói cười cười, lời nói kia lại như một cây đao, tróc ra từng lớp từng lớp da thịt!

Hóa ra, tưởng rằng không ai biết đến chuyện khó coi kia, nhưng hóa ra, đã sớm không có gì là bí mật hết!

“Câm miệng! Thích Nghiê Phong, người chó quên! Người đang ở tại U Minh Ám phủ của ta, còn dám càn rỡ như thế!” Cừu cừu phẫn nộ quát.

“Minh Ngự

~” Thích Nghiê Phong hơi nheo mắt lại, như cười như không mà nói: “Nếu như là mười ngày trước, ta tuyệt nhiên sẽ không trực tiếp xông vào cấm địa của người như vậy! Chính là bây giờ

~”

Hắn mở tay ra, nở nụ cười rất đắc ý: “Bây giờ ta không nhúng vào được, mà còn, căn bản không có ý nghĩ cứ như vậy mà đi ra!”

Dáng tươi cười của hắn thu lại một chút: “Minh Ngự, võ công của ta người đã biết, trước đây người thật sự cao hơn ta một bậc, hơn nữa người còn có đứa con xuất sắc này, ta quả thực phải nhìn người ba phần. Nhưng là người của ngày hôm nay, căn bản là một phế nhân! Bây giờ ta muốn huyết tẩy U Minh Ám phủ các người, càng dễ như trở bàn tay! A, được rồi, cần gì lời thôi như vậy chứ? U Minh Ám phủ này vốn nằm ở trên hỏa long mạch, vì có hỏa liên sinh trưởng ở chỗ này mới ngăn chặn được hỏa mạch, nếu như hủy những hỏa liên này đi

~ căn bản, ta không cần phí một tý sức lực nào, U Minh Ám phủ này sẽ bị địa hỏa hủy diệt hoàn toàn!”

Dừng một chút, hắn đang nhìn cừu cừu lại chuyển mắt sang nhìn ta: “Tử nhi, người xem, tính mạng của mọi người ở đây toàn bộ đều nhờ vào người!”

Giọng nói của cừu cừu phát ra càng lạnh giá: “Thích Nghiê Phong, người thật muốn bức ta đến tình trạng như vậy sao?”

“Lúc trước ta tuyệt nhiên không có khả năng bức người, bởi vì lúc đầu chính người không có điểm yếu, trên đời này căn bản không có gì có thể đe dọa được người, cho dù U Minh Ám phủ thực sự trầm luân biển lửa ngay trước mắt người, e rằng người ngay cả mắt cũng sẽ không chớp một cái. Nhưng hiện tại, người có lo lắng, có gì đó cho người quan tâm, người không có khả năng trở lại là người trước đây rồi, không phải sao? Cho nên, bây giờ ta mới có thể kiên nhẫn ở chỗ này nói tốt khuyên bảo. Người không quan tâm sống chết của mình, không quan tâm tồn vong của U Minh Ám phủ, đáng tiếc, Tử nhi được sinh bởi mẫu thân nó lại chính là điểm yếu của người, tính khí ngoại nhu nội cương, thật đúng là làm cho người ta hứng thú. Nó như vậy, nhất định sẽ không khiến chúng ta thất vọng đâu, không phải sao?” Thích Nghiê Phong bên miệng lộ ý cười, đôi mắt kia lại mang theo hàn ý khó quên được, làm lòng ta đông cứng lại!

Ta cười cười với hắn ta, bỗng nhiên nhớ tới có chuyện dường như có thể tìm được đáp án: “Thích trang chủ, có chuyện ta vẫn nghĩ không rõ, có thể xin chỉ bảo một chút không?”

Hắn hí mắt, cười nói: “Tử nhi cứ việc nói đi!”

“Ngày đó trong rừng đào, người thực sự muốn giết ta?” Ta từ tốn hỏi.

“Khụ khụ, việc này, lúc đó chẳng qua là tình thế bức bách, nhưng sau những tên đã mạo phạm Tử nhi, ta đã phạt qua bọn họ rồi.” Thích Nghiê Phong không ngờ lại thừa nhận hết mà mặt không hề biến sắc.

Không biết vì sao, trong lòng có một chỗ vốn đã đông cứng nay lại dần mở một lỗ hổng.

Thì ra, ít nhất một lần kia, không phải là lừa gạt!

Ta ngẩng đầu, vẫn mỉm cười: “Thích bá bá, ta giúp người lấy bản đồ bảo tàng, người có thể bảo đảm an toàn của U Minh Ám phủ cùng cừu cừu sao?”

“Tử nhi! Không cần đáp ứng hắn!” Ám xoay người, bắt được cánh tay của ta.

Ta quan sát hai người ở phía trước, một người là biểu ca của ta, một người là cừu cừu của ta, với ta mà nói, bọn họ là người thân là người nhà quan trọng của ta, nơi này là thể ngoại đào nguyên (*bồng lai tiên cảnh) mỹ lệ, là nhà của bọn họ, cũng là nhà của ta.

“Tựa như Thích bá bá nói, ta không có khả năng mặc kệ an nguy của người U Minh Ám phủ, hướng hồ, ‘phúc sào chi hạ, yên hữu hoàn noãn’(tổ chim bị phá, trứng còn có thể còn nguyên vẹn hay không), ta đáp ứng thì còn có một cơ hội sống, nếu ta không đáp ứng

~~” ta lắc đầu cười khổ nói: “sợ rằng Thích bá bá đã đến đây rồi thì sẽ không từ bỏ ý đồ đâu!”

“Ngay cả như vậy, Minh Ngự ta cũng sẽ không để người chịu uy hiếp!” Giọng nói vô cùng lạnh nhạt của cữu cữu, dường như đã quyết định điều gì.

Trong nháy mắt, Ám đang đứng ở trước người ta đã cùng Thích Nghiêm Phong chạm nhau một chưởng!

Lòng bàn tay của hai người đối nhau, rõ ràng là cương so nội lực!

Giữa lúc giật mình, cữu cữu đã đem ta ôm lên, xoay người hướng thông đạo bên kia.

Ai ngờ mới đi chưa được vài bước xa, một thanh trường kiếm liền để ngang trước mặt ta.

“Minh phủ chủ, xin dừng bước!” Giọng nói nhã nhặn lễ độ, hiện giờ nghe lại thấy đặc biệt chói tai.

“Thích Thiệu Thương, nguyên lai ngươi cũng ở chỗ này hử! Thật sự là ‘thượng trận bất ly phụ tử binh’(*ra trận cha con không rời)!” Ta chưa từng căm ghét mình như bây giờ, tại thời điểm này, cái gì mình cũng không giúp được.

“Tử nhi, các người có lẽ nên ở lại, tất cả lối ra ở nơi đây đều bị phong kín hết, đối cương là tuyệt đối không có phần thắng đâu. Vì sao Ám công tử biết rõ không có phần thắng mà còn dám so nội lực với phụ thân ta, Tử nhi ngươi còn không rõ sao? Hắn đang kéo dài thời gian cho các người.” Lời nói của Thích Thiệu Thương vẫn còn một chút chân thành.

Cảm giác cữu cữu càng nắm chặt cánh tay của ta, trong lòng đã hiểu rõ.

Than nhẹ một tiếng, ta khẽ mỉm cười nói với Thích Thiệu Thương: “Thích đại ca, Tử nhi chưa từng cầu qua huynh điều gì, nhưng lần này, xin huynh đáp ứng muội, cho dù như thế nào, ít nhất trước lúc muội trở về, hãy bảo đảm sự an toàn cho người nhà của muội!”

“Không cần cầu hắn! Chúng ta người của Minh gia, cho dù chết trận, cũng sẽ không cầu xin tha thứ với kẻ địch!” Trong giọng nói kiên định của cậu mang theo ngạo khí trời sinh.

Thích Thiệu Thương không nói gì, trong nháy mắt đã xuất thủ!

Võ công của cữu cữu quả nhiên đã không còn, may mà, mục đích của Thích Thiệu Thương chỉ là ta, đem ta từ trong lòng cữu cữu cướp đi, cũng không hạ sát cữu cữu.

Lần đầu tiên thấy vẻ mặt của cữu cữu như vậy, cảm phần cùng không cam lòng hỗn tạp, cùng với một tia khuất nhục mà ta chưa từng tưởng tượng sẽ bắt gặp trong mắt ông ta.

Đều là bởi vì ta, nếu như không phải vì cứu ta, người có tuyệt thế võ công như cữu cữu sao có thể gặp phải chuyện này.

“Nàng yên tâm, ta chỉ là điểm huyết đạo của hắn, không có thương tổn hắn.”

Nhắm mắt hết lại, trong đầu ta bỗng có ý nghĩ này: nếu mà, cữu cữu không cứu ta, thật là tốt biết bao!

Lần nữa ta tỉnh lại, là đang ở trên đường đi.

“Đã khát chưa? Có muốn uống nước hay không?” Thích Thiệu Thương với tay qua, thử nhiệt độ trên trán của ta.

Ta tránh đầu đi, không nhìn tới hắn.

Khe khẽ thở dài, giọng nói của hắn rất thấp, nhưng đủ để cho ta nghe rõ ràng: “Người ta không muốn thương tổn nhất chính là nàng, nàng biết không? Ta nghĩ, nàng cần phải biết! Sự ái mộ của ta đối với nàng cho tới bây giờ cũng không hề che giấu trước mắt nàng, chỉ là, nàng chưa từng để ta ở trong lòng. Lần đầu tiên thấy nàng, nàng vẫn còn là một cô bé, đáng yêu như phần điêu ngọc trác, bắt đầu từ lúc ấy, nàng đã ở trong tim ta. Nếu xếp theo thứ tự đến trước và sau, ta mới là người đầu tiên yêu nàng! Nhưng mà, hiện giờ, ta lại phải chính tay đem nàng đưa đến bên người của một người đàn ông khác!”

Đứng một chút, hần dường như đang cố gắng kiềm chế gì đó: “Nàng có biết cảm giác ta biết rõ là đang ở bên cạnh nàng nhưng cái gì cũng không thể làm được là như thế nào không? Nàng có biết, ta biết rõ Nhan Ngạo Hành đối với nàng thế nào nhưng vẫn phải giả vờ cùng hần vui vẻ thân tình là cảm giác gì không? Nàng có biết, ta chỉ muốn đem nàng giấu đi, ai cũng không cho gặp mà giờ chính tay ta lại phải đem nàng đưa ột người khác là cảm giác gì không? Nàng không biết! Nàng mãi mãi cũng sẽ không biết!”

Ta quay đầu, nhìn kỹ người đàn ông rõ ràng đã quen thuộc nhưng lại bỗng trở nên rất xa lạ này.

Thì ra tất cả mọi người đều đang diễn kịch!

“Ta không rõ, làm sao ta có thể biết được? Các người đều gạt ta, gạt ta! Ta còn có thể tin tưởng ai? Người nói cho ta biết? Ta nên tin tưởng ai? Cái gì yêu hay không yêu, toàn bộ đều là nói dối!”

Mở cửa sổ của xe ngựa ra, ta nhìn ra ngoài, một vầng trăng sáng treo trên trời, đã cô độc vắng lặng hết không biết mấy nghìn năm.

Ta nhìn trăng kia, cảm thấy mình lại có thể bình tĩnh mà nói ra những lời như vậy.

“Đáp ứng ta, Tử nhi, cho dù nàng đã lấy được bản đồ cũng đừng về đây!” Thích Thiếu Thương đột nhiên đưa tay chuyển đầu của ta qua, nghiêm túc nhìn ta nói.

“Người lại muốn làm cái gì?”

“Cho dù nàng lấy lại bản đồ, phụ thân cũng sẽ không bỏ qua cho nàng đâu, toàn bộ người có huyết thống của Minh gia nhất định phải chết! Nàng cầm bản đồ đi đi, nghìn vạn lần đừng trở về!”

“Không có khả năng! nếu ta cứ như vậy bỏ đi, người của U Minh Ám phủ nhất định sẽ bị phụ thân người giết sạch, huống chi, ta làm sao có thể bỏ lại cữu cữu cùng Âm! Mệnh ta vốn là do cữu cữu cứu trở về, ta còn muốn trả lại cho hần!”

“Cho dù nàng cầm bản đồ trở về, bọn họ cũng phải chết như nhau! Minh Ngự đã là một phế nhân rồi! Nàng cần gì vì hần mà phải chịu chết vô ích!”

‘Chát’ một tiếng, Thích Thiếu Thương không thể tin mà nhìn tay của ta vẫn còn đang giờ lên như trước!

“Ý tốt của người, lòng ta đã lĩnh, nhưng mà, ai cũng không chuẩn sí nhục cữu cữu của ta! Cái tát này ta sẽ không xin lỗi đâu!” Ta lạnh lùng nhìn hần

“Cữu cữu! Cữu cữu! Nàng cho rằng hần chỉ là cữu cữu của nàng thôi sao? Nàng nghĩ hần vì sao tự nguyện hi sinh tất cả chỉ để cứu nàng?” Trong mắt của Thích Thiếu Thương tràn đầy vẻ giận dữ.

“Người đang nói cái gì?” Ta sững sờ một chút.

“Ha ha, Tử nhi, ta thật không biết nên xem nàng may mắn hay bất hạnh đây?” Về mặt của Thích Thiếu Thương rất kỳ lạ, trong ánh mắt của hần nhìn ta lại có một chút —— thương hại!

Nhìn không được muốn hỏi thêm, ngoài xe ngựa bỗng nhiên có người lên tiếng!

“Thiếu chủ, có tin tức mới tới!”

“Ừ, ta đã biết!” Thích Thiếu Thương đáp.

Trên vẻ mặt của hần đã khôi phục sự bình tĩnh, có vẻ lạnh lùng, chẳng lẽ đây mới là bộ mặt thật của hần?

“Đây, uống thuốc này vào, ngủ tiếp một chút, hàn độc của nàng tuy đã được loại bỏ hết, nhưng thân thể vẫn còn tương đối yếu, chúng ta phải liên tục gấp rút lên đường, nàng nên nhân lúc bây giờ tĩnh dưỡng thân thể cho tốt đi!” Thích Thiếu Thương đưa tới một cái bát sứ tinh xảo.

Luôn luôn dịu dàng sẵn sàng, Thích Thiếu Thương nhã nhặn thanh tú dường như đã lại trở về, bên môi kia lộ vẻ nhợt nhạt mỉm cười, mặt nạ cùng vỏ bảo hộ, Thích Thiếu Thương vừa này hình như cho tới bây giờ cũng chưa từng tồn tại.

Ta tiếp nhận bát, uống cạn hết một hơi, ta quay đầu, nhìn xuyên qua cửa sổ, trăng sáng lẳng lặng treo trên bầu trời, nhớ lại người nào đó đã từng nói qua, dưới ánh trăng, rất nhiều chuyện được phát sinh đều là không vì lý do gì cả.

Thực sự không vì lý do gì sao?

Là thật? Là giả?

Yêu hoặc hận?

Quan trọng sao?

Khép lại mí mắt đang càng ngày càng nặng trĩu, trong lòng ta bình tĩnh không gợn sóng.

Đi mãi, đi mãi, tựa hồ như con đường không có điểm dừng.

Thích Thiệu Thương và ta không còn nói đến đề tài ngày hôm đó nữa, chỉ cẩn thận chăm sóc ta.

Ta ăn được, ngủ được, cố gắng điều chỉnh tình trạng của mình đến tốt nhất, bởi vì ta biết, ta sắp sửa đối mặt với một đối thủ đáng sợ.

Dọc đường đi, ta cũng không có hỏi qua tình hình của Cửu Cửu và Âm, bởi vì ta hiểu, cho dù phát sinh chuyện gì, hiện tại chính ta cũng đều chịu trách nhiệm.

Thân thể đã khôi phục bình thường, không cần tính ngày sẽ bỏ mạng nữa, nhưng mọi chuyện ấy cũng không khiến ta hài lòng được bao nhiêu, ta thường suy nghĩ, nếu như cho ta được lựa chọn, ta sẽ hy vọng mình được sống sót hay sẽ hy vọng Cửu Cửu không nên cứu ta đây?

Không có đáp án!

Bởi vì ai cũng không thể xoay chuyển được chuyện đã phát sinh!

Điều ta muốn chính là nhìn thấy được tương lai ngày mai!

34. Chương 34

Chước Cảnh Viên, biệt viện của Tuyền An Tĩnh Vương Vũ Văn Huyền, dựa vào tin tức đã thu được, Vũ Văn Huyền cùng Nhan Ngạo Hành đều ở nơi này.

Lúc đi xuống xe ngựa, trong nháy mắt ta cảm thấy hoảng hốt, sắp gặp nhau rồi!

“Nàng cẩn thận một chút!” Thích Thiệu Thương không xuống xe, âm thanh cách một bức màn tựa hồ có chút khác biệt.

“Ta đã biết, ta sẽ mau chóng đem đồ vật về, hy vọng các người có thể giữ gìn.”

“Từ Nhi, có lẽ nàng nên nghĩ nhiều cho bản thân mình đi! Những gì ta nói với nàng lần trước, nàng hãy cân nhắc! Ta đi trước!” Nói xong câu đó, hẳn không cần nghe câu trả lời của ta, lập tức cho xe ngựa quay đầu đi khỏi!

Không kịp đưa mắt nhìn theo hẳn rời khỏi, cửa chi nha một tiếng mở ra!

Ta được nô bộc kính cẩn dắt vào cửa, băng qua hành lang dài có hoa văn chạm trổ, uốn quanh hồ nước đang nở đầy hoa sen mùa hạ, đi tới trước một gian nhà đầy u nhã tĩnh mịch.

“Tiểu thư, mời vào, Vương gia lập tức tới liền!” Người nô bộc trẻ tuổi mặc thanh y tiểu mạo (trang phục áo xanh, mũ nồi hay mũ quả dưa) lễ phép, giúp ta mở cửa.

Mặc dù thấy có chút kỳ lạ, ta cũng đi vào trong.

Cánh cửa sau lưng bị đóng lại, ta xoay người muốn mở cửa, lại phát hiện cửa đã bị khóa lại từ bên ngoài!

Bên ngoài chỉ nghe thấy thanh âm của người nô bộc nhanh đi xa khỏi, vì vậy ta mới đột nhiên nhớ tới này giờ dọc theo đường đi ngay cả một người cũng không có gặp!

Có chuyện gì đây?

Thật không nghĩ mới tới nơi này chẳng biết làm sao đã bị giam lỏng!

Dựa lưng vào cửa, ta bỗng cảm thấy một hồi nhẹ nhõm, thì ra mình sợ, sợ đối mặt với người kia!

Nhắm mắt lại, nhớ lại chuyện đã xảy ra trước đây, thì ra những điều ngọt ngào và nỗi đau đớn cứ tưởng đã quên rồi, vào lúc này lại đều dâng trào ra.

Không thừa nhận không được, đối với người kia, ta cũng không có hận hấn, không chỉ như vậy, ta lại còn rất lưu luyến đối với một chút ấm áp mà hấn thí cho.

Ta cũng chỉ là một nữ nhân bình thường a, thật sự chỉ muốn có một người yêu ta và ta cũng yêu người đó!

Nhưng người kia, người kia

~“Đã lâu không gặp rồi! Tử Sa tỷ tỷ!” Giọng nói như tiếng chuông bạc đột nhiên vang lên.

Ta xoay người, xuyên thấu qua song cửa sổ có hoa văn chạm trổ, thấy ngoài cửa có một mỹ nhân mặc phấn y đang đứng dưới một gốc cây liễu rủ nhẹ.

“ ‘phiên phiên phù liễu tư, phình phình phù dung mạo’ (*tư thể tao nhã như liễu, dung mạo tao nhã như phù dung*) Ti Nhược muội muội, mấy ngày không thấy, muội xinh đẹp hẳn ra!”

Tiểu mỹ nhân ở ngoài cửa nét mặt tươi cười như hoa: “Tử Sa tỷ tỷ, tinh thần của tỷ xem ra cũng rất tốt, trước đó vài ngày thất vương gia cùng vị thần y kia một ngày một đêm nghiên cứu đến nghiên cứu đi, chính là muốn chế linh dược để có thể chữa hàn độc giúp tỷ tỷ. Bây giờ xem ra, thân thể của tỷ tỷ dường như đã không việc gì hết!”

Ta mỉm cười, trả lời: “Nhờ phúc của muội muội, cơ thể ta tạm thời không sao cả.”

Đôi mắt đẹp linh chuyển: “Ha ha, vậy lần này tỷ tỷ tới là có chuyện gì không?”

“Việc này sao

~” ta nhú mắt, hỏi thật là thẳng thắn!

“Không biết là muội muội muốn biết gì? Hay là

~” Ta cười hì hì mà nhìn người ở ngoài cửa, dù bạn vẫn ung dung hỏi thăm.

“Ha ha, tỷ tỷ không biết, Ngạo Hành huynh ấy gần đây bề bộn nhiều việc! Hơn nữa ngũ Vương gia cùng thất Vương gia lại đúng lúc không ở trong phủ, cho nên, bắt đắc dĩ, chỉ có muội muội ta đi ra nghênh đón tỷ tỷ thôi.” Có vẻ tràn đầy ầy náy.

“ A! Chẳng lẽ đây là đạo đãi khách của muội muội?”

“Ai, chẳng qua là Ngạo Hành huynh ấy vội vàng chuẩn bị hôn sự của hai chúng ta, cho nên, hết sức cẩn thận! Chỉ sợ

~” Đôi mắt của tiểu mỹ nhân kia bỗng dường như ẩn dấu con dao nhỏ, bắn hai luồng ánh sáng lạnh lẽo tới đây.

Cả người ta hơi hoảng, nắm chặt tay, nhưng trên mặt không có biểu cảm gì.

Hôn sự?

Trong lòng chính là phát khổ, thì ra những hồi ức dịu dàng đó của mình đều chẳng có gì đáng giá rồi!

“Vậy thực sự là phải chúc mừng muội muội rồi! Chỉ là lần này ta đến vì gặp ca ca, có chút chuyện cần nói, nhất định phải nói trước mặt hấn mới được. Muội muội còn có gì lo lắng sao? A, được rồi, hiện tại cũng không thể kêu muội muội, hấn là kêu tẩu tẩu mới phải!” Nụ cười mỉm bên môi của ta không thay đổi.

Người ngoài cửa kia nghe xong câu nói sau cùng của ta, cười đến run rẩy hết cả người, chỉ dùng bàn tay nhỏ bé che miệng lại, ánh mắt đung đưa lưu chuyển càng phong tình vạn chủng.

“Không dám, hai chữ ‘tẩu tẩu’ thực sự là thiệt uội muội rồi! Ai, cũng không phải muội muội không muốn cho tỷ gặp Ngạo Hành ca ca, chỉ là Ngạo Hành ca ca huynh ấy hạ lệnh, hễ là người U Minh Âm phủ, gặp một người bắt một người! Muội muội cũng vì nghĩ cho tỷ tỷ, bộ dáng của tỷ tỷ như tiên nữ, làm sao có thể đi ở trong đại lao dơ bẩn chứ? Cho nên, cũng chỉ có thể để tỷ tỷ ở chỗ này ủy khuất mấy ngày, chờ năm ngày sau, chúng ta đại hôn xong, muội lại hướng phu quân cầu tình, để huynh ấy nể mặt một chút đối với

tỷ tỷ. A, được rồi, quên nói cho tỷ tỷ rồi, khi Ngạo Hành đến liền nói với hai vị Vương gia, nói là tỷ đã phản bội cả Nhan gia, từ nay về sau, tỷ không bao giờ... là người của Nhan gia nữa, huynh ấy cũng không có người muội muội như vậy! Tỷ xem, hiện giờ cái kiểu này, tỷ mà gặp huynh ấy, chỉ sợ lập tức sẽ bị giam lại mất! Ở chỗ này, có muội muội chăm sóc, không ai dám mạo phạm tỷ tỷ đâu! A, được rồi, đợi lát nữa muội sẽ phân phó hạ nhân đưa ngọc thiện (*bữa trưa) lại đây. Tỷ tỷ yên tâm, nơi này là sương phòng yên lặng nhất, bình thường căn bản không có người đến, sẽ không quấy rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi đâu!” Trong lời nói hết sức có ý chân thành.

Khê thờ dài, xem ra ta sẽ không thể đi ra, cũng được, vừa đến đây, đợi ổn định đã.

“Vậy phiền muội muội rồi!” Ta xoay người, không nhìn tới người ngoài cửa, trực tiếp tới giường, bốn ba hét vài ngày như vậy, cuối cùng cũng có thể ngủ ở trên giường rồi.

Ta nhắm mắt lại, lập tức ngủ, cơn mệt mỏi vô cùng khiến ta có được một giấc ngủ thật ngon khó có.

Biết rõ ràng là đang nằm mơ, nhưng mà ta vẫn rất vui vẻ.

Đình viện quen thuộc, cây tử đằng rực rỡ, có phụ thân cao lớn uy vũ, còn có mỹ nhân bên cạnh ông, xinh đẹp không gì sánh được kia, chẳng phải ta vừa thấy là mẫu thân sao?

Hai người bọn họ hạnh phúc gắn bó cùng một chỗ, cười hướng về phía ta, miệng cười thật dịu dàng như vậy!

Phụ thân, mẫu thân, lúc nào Tử nhi mới có thể gặp các người đây?

Ta không kìm lòng nổi chạy về hướng bọn họ, lại bị một cây ngọc tiêu ngăn cản, dung nhan tuấn mỹ không gì sánh được, thân hình phóng khoáng một cách tự nhiên —— cữu cữu!

Được rồi, ta còn chưa thể đi tìm phụ thân cùng mẫu thân, cữu cữu cùng Âm vẫn còn đang chờ ta!

Mở phát mắt ra, ta thoáng cái ngồi dậy, sờ sờ mồ hôi trên trán ẩm ướt, chân nắn tựa lên vách tường.

Tâm thần không yên, nghìn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì với cữu cữu và Âm!

Trong phòng một màu đen mịt mù, sợ là đêm đã khuya rồi.

Đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng khe khẽ thở dài!

Có người!

Toàn thân ta khẩn trương, mạnh mẽ tự trấn tĩnh mở miệng hỏi: “Là ai ở đây vậy?”

Chỉ thấy ánh lửa sáng ngời, giá cắm nến trên bàn được đốt sáng lên.

Dưới màu vàng của ngọn lửa đang chiếu rọi kia, chính là dung mạo quen thuộc không thể không nhận ra!

Dưới ánh nến, không thấy rõ thần sắc trên mặt của người kia, bỗng nhiên nhớ tới, ngày trước cũng có tình cảnh tương tự, ta vừa tỉnh lại, hần ngồi ở ghế nhìn ta, sau khi

~Mặt ta bỗng nóng lên, nhưng cũng nhớ lại thời gian tươi đẹp kia

~Im lặng hết một lát, hần rốt cục mở miệng: “Lần này ngươi đến có mục đích gì?”

Câu hỏi không mang theo chút tình cảm nào, quả nhiên, đã không cần đối phó ta rồi a.

“Ngươi đã tìm được bản đồ bảo tàng rồi à?” Đã như vậy, không bằng đi thẳng vào vấn đề.

Người nọ chỉ hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

“Nếu như ngươi tìm được bản đồ bảo tàng, có thể cho ta mượn một chút được hay không?” Chỉ có thể hỏi lại một lần.

“Ngươi muốn sao? Ngày đó không phải ngươi tự đem ba thanh kiếm đưa cho ta đó sao? Thế nào, ngày hôm nay lại muốn bản đồ bảo tàng?” Giọng nói tràn đầy mỉa mai.

“Ba thanh kiếm là ta đưa cho ngươi, bây giờ ta muốn lấy về bản đồ bảo tàng cũng không có gì sai?” Tự quên đi sự trào phúng trong giọng nói của hần, ta kiên nhẫn nghĩ muốn thuyết phục hần.

Trả lời lại ta là nụ cười lạnh lùng.

Người nọ đứng lên, từng bước đi về phía ta.

Cảm giác áp bách kia đầy đáng sợ, khoảng cách của chúng ta càng rút ngắn thì cũng lại càng ngày càng nặng nề.

Ta vô thức lui lại một chút, lại phát hiện mình đã đứng sát vách tường, lui cũng không thể lui lại!

Căn môi, ta mở to hai mắt nhìn, chết tiệt, chẳng lẽ thói quen đã thành tự nhiên rồi sao?

Hắn đã đứng ở bên giường, chậm rãi khom người xuống.

Cho dù là trong bóng đêm, hơi thở tràn đầy hứng thú xâm lược phát ra trên người hắn đã làm ta khó có thể hô hấp rồi.

“Người không phải rất tài giỏi sao? Muốn tự mình bảo vệ an toàn của người nhà người! Thế nào, mới qua vài ngày như vậy, đã mặt dày chạy tới đòi lấy về bản đồ tàng bảo, nên nói người ngây thơ, hay là ngu xuẩn đây?” Hắn vừa nói, vừa vươn bàn tay rảnh rỗi, nâng mặt của ta lên, buộc ta cùng hắn bốn mắt nhìn nhau.

“Thứ này vốn là mầm tai họa đã hại nhà ta, ta cũng không có cách nào, chỉ có nó mới có thể cứu được người nhà của ta! Cho nên, cho dù thế nào, ta cũng phải mang bản đồ bảo tàng trở về!” Ta thản nhiên trả lời: “Lúc trước ta là kẻ ngu ngốc đã bị người lừa gạt xoay quanh mà thôi, cho nên, ta nghĩ rõ ràng rồi, thẳng thắn nói rõ ràng ra hết, như vậy tốt hơn là cùng người đấu trí đấu dũng!”

Hắn dường như rất bất ngờ khi nghe thấy ta trả lời như vậy.

Bỗng nhiên, hắn vươn một ngón tay, ngả ngón lướt qua môi của ta, dường như đang suy nghĩ đến điều gì.

Đôi môi mỏng nhếch lên một nụ cười khê, hắn chợt cúi đầu xuống, môi áp vào môi của ta, khàn giọng nói: “Lần này chính là người tự chui đầu vào lưới, cũng đừng trách ta!”

Trong lòng ta chấn động mạnh, thoáng cái máu đã xông lên hai gò má, ám muội trong lời nói của hắn làm sao ta có thể không nghe rõ?

Dùng khí lực toàn thân đẩy hắn ra, ta lấy tốc độ nhanh nhất nhảy xuống giường, chạy về phía cửa!

Mắt thấy gần với cánh cửa rồi, thân thể bỗng nhiên đã bay lên không, sau đó lại bị ném mạnh trở về trên giường.

Hoảng hốt nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt đang không hề che giấu sự tức giận chút nào, ta ra sức lui lại đằng sau, đến khi, lưng ta lại một lần nữa áp sát vào vách tường cứng lạnh.

“Không được! Chúng ta đã không còn vấn đề gì hết! Hơn nữa người cũng đã sắp thành hôn! Người không thể đụng chạm ta nữa!” Ta lớn tiếng kêu lên, thì ra cố gắng giả tạo nên lớp bảo vệ, ở trước mắt hắn lại không chịu nổi một đòn như vậy!

“Không còn vấn đề gì? Người cho rằng một câu nói là có thể xóa bỏ? Người đã quên lời ta nói rồi sao? Người là của ta! Trừ khi ta chết! Bằng không, người đừng mong thoát khỏi ta! Lần trước ở U Minh Âm phủ, không ngờ người lại có dũng khí đẩy ta ra! Người đã lựa chọn cứu cứu của người, còn cả, Minh Âm! Được! Được rồi! Không phải người nói, vì bọn họ, ngay cả tính mệnh người cũng có thể không cần sao? Nếu nói như vậy, trước khi tới nơi này người nên nghĩ kỹ chứ! Không có gì là không phải nỗ lực trả giá đắt mới có thể xong được!” Lời nói cay nghiệt như vậy từ miệng hắn nói ra dường như làm kinh thiên động địa.

Gắng sức nhắm mắt, ta hít sâu một hơi, dùng giọng điệu hết sức bình tĩnh nói: “Vậy người muốn gì? Cơ thể của ta? Thế nào, vị hôn thê của người không thỏa mãn được người sao?”

Cho dù là trong bóng đêm, ta cũng có thể thấy ánh lửa ở trong mắt hắn.

“Ta thành thân hay không thành thân không liên quan đến người sao? Đây đều không phải là mong muốn của người sao? Như vậy thì Nhan gia sẽ không phải tuyệt hậu. Thê tử của ta đương nhiên phải đối xử cẩn thận rồi, trước đại hôn làm sao có thể làm hành động vô lễ được chứ? Về phần người

người cho là người đáng giá đổi lấy bản đồ bảo tàng sao?”

Đã hiểu rõ ý nghĩa của bản thân ta trong lòng hấn, cần gì phải ở chỗ này tự rước lấy nhục chứ?

Ta bắt giác cần môi, trong lòng đã tức giận đến cực điểm, đã không còn thấy đau nhói, chẳng qua là lạnh, lạnh tới tột cùng rồi, một khoảng yên lặng mịt mù.

Trong lòng lặp đi lặp lại một lần rồi lại một lần: Nhan Tử Sa ơi Nhan Tử Sa, nếu người thật sự không thể thoát ra, thì dù bất luận thế nào cũng đều không thể đạt được mục đích.

Có lẽ là do thấy ta không có đáp lại, hấn không kiên nhẫn.

“Thế nào? Nói không nên lời? Vừa rồi không phải miệng lưỡi sắc bén lắm sao? Nói, rốt cục là ai chỉ thị người tới đây? Minh Ngự?”

Ta giương mắt, lẳng lặng nhìn người trước mắt, được rồi, là như thế này, nếu không thể quên, vậy thì phá hủy hoàn toàn vậy! Trái tim của ta nếu đã cho lầm người, không thể lấy lại, vậy dứt khoát hủy diệt!

Lộ một chút cười yếu ớt, ta quay sang hấn nói: “Ta đã là người vô dụng đối với người, nhưng trong mắt người khác thì không!”

Nói xong, không nhìn tới hấn, ta nhảy xuống giường, tìm được giày thêu, mang vào, chậm rãi đứng lên, sửa sang xong quần áo đang có chút lộn xộn, đi về phía cửa.

Vừa mới kéo mạnh mở cửa ra, cánh cửa kia lại bị một luồng lực mạnh đóng lại lần nữa, không có ngoảnh đầu lại, ta lạnh lùng nói: “Nhan công tử, xin chớ vô lễ, ta là vị hôn thê của chủ nhân nơi này, Tuyền An Tĩnh Vương Vũ Văn Huyền điện hạ.”

“Người đang nói bậy bạ cái gì?” Hai cánh tay của hấn kìm trên đầu ta, vừa vặn ôm lấy cả người ta trong lòng hấn.

“Lúc đó ở Thích gia trang, trước mặt của nhiều người, Tĩnh Vương điện hạ tuyên bố hấn là vị hôn phu của ta, chuyện này chẳng lẽ người không biết?”

Ở đằng sau, người kia dường như ngẩn ra, lẽ nào hấn thực sự không biết?

Nghĩ đi nghĩ lại thì, lúc đó hình như hấn bị thương mê man, chẳng lẽ lúc đó hấn không có giả bộ, là mê man thật sao?

Ta xoay người, vui sướng nhìn vào trong con ngươi sâu thẳm của người này, nói: “Cho nên Nhan công tử, người xem, ta có đúng hay không nên đi tìm Vương gia giúp đỡ một chút?”

“Người dám!” Hai chữ này tựa hồ như rít ra giữa hai hàm răng.

“Lạ thật, ta có cái gì không dám chứ? Nhan Tử Sa ta chẳng qua là một thiếu nữ trời gà không chặt, đương nhiên muốn tìm một người có thể nương nhờ, lại không có người nào có thể tin cậy được so với vị hôn phu của mình. Hơn nữa, Vương gia đã sớm biết quan hệ của người và ta trong lúc đó, nếu hấn cũng đã không để tâm, xin hỏi Nhan công tử người có quyền gì xen vào đây? Không dám thỉnh cầu Nhan công tử thông báo thay, chỉ mong người đừng ngăn cản nữa thì tốt rồi. Suy cho cùng, hiện giờ người và ta không có liên quan gì! À, đúng rồi, thực ra ta đã chết qua một lần rồi, bây giờ còn có thể sống mà đến đứng trước mặt của người, hoàn toàn là nhờ cữu cữu liều mình cứu giúp, cho nên, hiện tại cái mạng này của ta, sẽ chỉ vì cữu cữu cùng U Minh Âm phủ mà sống!”

Nét mặt mỉm cười, nhìn vào mắt của người nọ vô cùng chăm chú, vướng mắc với người lúc trước ta đã rất chán rồi, đã như vậy, không bằng để hai bên tự do, người có người người thật lòng yêu, ta, đương nhiên ta sẽ không đi lợi dụng sự thật tâm của Huyền, chỉ hy vọng có thể cùng hấn làm một giao dịch công bằng!

35. Chương 35

Hấn không hề cử động, vẫn duy trì tư thế như lúc trước, đưa lưng về phía ánh nến, không thấy rõ vẻ mặt của hấn.

Hít sâu một hơi, ta xoay người muốn giật lại cửa, nhưng người kia không chịu phối hợp, tay hấn giữ trên cửa làm ta căn bản không có biện pháp đi ra ngoài.

Trong lòng nổi lửa, ta xoay người, hung hăng hướng về phía hắc kên lên: “Nhan Ngạo Hành, người đừng khinh người quá đáng!”

Nghênh đón ta, lại là đôi môi ẩm áp của hắc!

Thừa dịp ta đương lúc giật mình sững sờ, cái lưỡi ướt át kia cũng lập tức tiến vào, dây dưa quấy rầy lưỡi của ta, tham lam mà mút nước miếng trong miệng ta.

Ngay khi ta vẫn đang bị hôn đến mức đầu óc choáng váng, thì thân thể đã lâng lâng, chỉ chẳng qua là lần này không phải bị trói, mà là được đặt cẩn thận lên giường.

Rốt cục, hắc kết thúc nụ hôn nồng nhiệt này, nhưng vẫn lưu luyến không rời, càng không ngừng nhẹ nhàng liếm môi ta.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy một hồi cảm giác mát mát, lúc đó mới phát hiện vạt áo của ta chẳng biết lúc nào đã bị cởi ra rồi!

Hoảng hốt, ta hoàn toàn thanh tỉnh lại!

Hiện giờ rốt cuộc là tình hình gì a!

Ta vừa thẹn vừa giận, trực giác nghĩ đẩy hắc ra, lại bị hắc vừa vặn bắt lại, hai tay dễ dàng bị hắc nắm chặt đặt bên trên đỉnh đầu.

Ta đã hoàn toàn mất đi khả năng chống cự, chỉ có thể để hắc tùy ý cởi y phục của ta ra, lộ ra một mảng lớn da thịt ở trước ngực, hắc cúi đầu, từ cần cổ của ta bắt đầu, nhẹ nhàng gặm cắn đi xuống từng chút từng chút một.

Trên da truyền đến cảm giác có chút đau đớn nhưng ta cũng không lấy làm khó chịu bởi vì ... điều này còn thua xa đau đớn ở trong lòng ta, rốt cuộc ta chỉ có thể sắm vai loại người như vậy sao?

Vứt bỏ không giãy dụa vô vị nữa, ta nhắm mắt lại, cùng đợi sự lãng nhục sắp đến.

Cơn chưa xót trong ánh mắt bất luận thế nào cũng không thể áp chế được, nước mắt, theo khóe mắt đã tràn đầy, một giọt lại một giọt chảy xuống.

Đau đớn đang lan ra đến trước ngực bỗng nhiên biến mất, giọng nói khàn khàn kiềm nén của hắc khiến ta không tài nào hiểu rõ được ý nghĩ lúc này của hắc: “Người chán ghét ta chạm vào người như vậy sao?”

Ta mở mắt ra, nước mắt đã làm mờ đi tầm nhìn của ta, khiến ta không cách nào có thể nhìn rõ được vẻ mặt của hắc.

Ta không nói gì, chỉ quay đầu đi, không biết phải làm sao lúc này, chỉ có thể dùng cách thức như vậy để trốn tránh.

Hắc lại cúi đầu xuống, lần này, chính là gặm cắn vành tai mẫn cảm của ta, hơi thở nóng rực làm khuôn mặt của ta càng lúc càng đỏ bừng.

“Người trốn không thoát đâu, người còn không rõ sao? Người vĩnh viễn đừng nghĩ né ra! Đừng tưởng rằng người đem Huyền ra thì có thể hù dọa được ta! Ta đã nói rồi, ta sẽ không buông tay! Người chỉ đẩy được ta ra một lần duy nhất đó mà thôi, dứt khoát sẽ không bao giờ có lần thứ hai nữa!”

Giọng nói của hắc không vang nhưng áp sát tai ta, giọng điệu dịu dàng nỉ non giống như tình nhân, nhưng trong nháy mắt lại làm cho trái tim ta như rớt xuống hầm băng!

Cơ thể vốn thường xuyên được hắc dạy dỗ, lại như thế nào có thể chống lại được cảm dỗ của chủ nhân đây?

Nước mắt lại càng không ngừng chảy, ẩm ướt thấm hết vào hai thân thể đang quấn quýt vào nhau, dễ dàng khiêu khích dục vọng của hắc, kể cả hô hấp cũng tự loạn, thỉnh thoảng tràn ra bên môi tiếng rên rỉ. Trong không khí bao trùm mùi xạ hương thoang thoảng.

Ta tuyệt vọng van xin hắc, không muốn không muốn, nhưng trái lại, lại khơi dậy cơn giận dữ vốn chưa lắng lại của hắc.

Động tác dường như càng phát ra kịch liệt, dường như muốn bẻ gãy eo của ta, bất chấp thân thể của ta đã mau đến cực hạn, hấn chỉ là một mực mà cướp đoạt, cướp đoạt lại cướp đoạt!

Một lần lại một lần tiến vào trong thân thể ta dây dưa triền miên không dứt, dường như vĩnh viễn không có lúc nào thỏa mãn, dù cho ta đã xụi lơ chỉ có thể dựa sát vào thân thể hấn, mặc hấn túy ý chiếm đoạt!

Đã lâu không chịu đựng hoan ái cuồng dã như vậy, thân thể ta đã mẫn cảm tới cực điểm, chỉ có thể y theo bản năng đáp lại hấn, vết thương trong lòng cũng đồng thời bị xé rách máu chảy đầm đìa!

Vì sao còn muốn đối xử với ta như vậy?

Nếu như trước đây tất cả những gì người có chỉ là lừa dối cùng cảm hận, vậy cần gì phải như vậy chứ?

Chẳng lẽ cần phải cả cơ thể và tâm hồn ta cùng bị hủy diệt hết, người mới có thể chịu để yên sao?

Hay là, điều người muốn chẳng qua chỉ là sự vui thích mà thể xác ta đem lại?

Cho dù, trái tim của ta, vì vậy mà thương tổn tới thiên sang bách khổng (*ý chỉ bị tan nát trăm ngàn vết thương.)

Nếu như không muốn ta, vì sao không chịu thả ta?

Nếu như hận ta, vì sao không mặc kệ ta bị giết?

Suy nghĩ lung tung, rốt cuộc trong khoảnh khắc thân thể đạt đến đỉnh điểm kia, cũng tỉnh lại, sau cùng trong đầu ta hiện lên ký ức từ rất lâu trước kia, khi ca ca còn là một thiếu niên, hấn mỉm cười nói: “Ta sẽ nhất định ở bên cạnh muội, luôn luôn bảo vệ muội!”

Lại lần nữa tỉnh lại, ta cảm thấy mình đã không còn ở trong căn phòng lúc đầu kia rồi.

Chiếc giường mềm mại được chạm trổ tinh xảo, tầng tầng lớp lớp sa mỏng, ta quay đầu, phát hiện ngoài cửa sổ chính là hồ nước đi qua khi tới đây, hấn là thủy các ở giữa hồ nước đi.

Bên ngoài mưa đang rơi, tuy là ban ngày nhưng vọng ra ngoài lại thấy âm u, cảnh vật bên ngoài dường như đều bị kín một tầng lụa mỏng, mờ mờ lung lung, phẳng phẳng giống như đều là hư ảo.

Lẳng lẳng nhìn lên mái hiên đang không ngừng nhỏ từng giọt nước mưa, khẽ động ta cũng không muốn động.

Ủ rũ cùng mệt mỏi trên thân thể, nhắc nhở ta đêm qua hoan ái phóng đảng và dữ dội thế nào.

Nghe thấy tiếng bước chân đi đến, ta cũng chẳng buồn quay đầu, chỉ chuyên tâm nhìn từng giọt từng giọt nước kia, hết giọt này lại đến giọt khác, giọt nước mưa đang chẳng biết mệt mỏi rã rài, tí tách rơi xuống trên lan can ngọc thạch kia, trong phút chốc tan xương nát thịt!

“Nhìn trời mưa hay lắm sao?” Hấn ngồi xuống giường, ngang ngược quay đầu ta lại, cố chấp nhìn vào mắt ta.

Ta cụp mắt xuống, không trả lời.

Hấn cũng không giận, ngược lại xốc chiếc chăn vốn đang đắp trên người ta, lấy tay cởi y phục bằng sa của ta.

Cơ thể trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, ta nhắm mắt lại, chuẩn bị thừa nhận lại bị xâm lược một lần nữa.

Tay hấn bắt đầu tỉ mỉ vuốt ve mỗi tấc da thịt ta, đến lúc ta không ngừng run rẩy hấn mới ngừng lại.

Ta cắn môi, cố gắng giữ gìn tôn nghiêm của bản thân, nuốt xuống tiếng rên rỉ muốn thốt ra.

Cho dù im lặng thế nào, hiện giờ ta cũng bắt đầu sợ hãi rồi, kế tiếp hấn sẽ đối đãi với ta như thế nào? Ta thực sự thất lạc không nguôi.

Ngoài dự đoán của ta, không ngờ hấn lại không làm gì tiếp nữa, trái lại cầm lấy bộ y phục hơi dày một chút ở bên cạnh, cẩn thận mặc vào cho ta.

“Hàn độc trên người nàng thế nào rồi?” Hấn hỏi thăm giống như thờ ơ không để tâm.

Không có lại đắp cái chăn mỏng nữa, ngược lại để ta yên vị trong lòng hấn, thậm chí còn thoáng xoay đi hướng khác, chặn lại cơn gió hơi lạnh cho ta.

Đã không có khí lực cùng tinh lực để chống cự rồi, ta để mặc hấn an bài, đột nhiên lại trở nên ôn nhu như vậy, không biết sau lưng sẽ có cạm bẫy thế nào đang chờ ta đây?

Nhắm mắt lại, ta lẳng lặng mà tựa lên ngực hấn, tiếng mưa rơi cùng với tiếng tim đập vững vàng của hấn, giống như một bài hát ru khiến ta rất muốn cứ ngủ say đi như vậy, không bao giờ muốn tỉnh lại nữa.

Cánh tay hấn di chuyển lên, hơi siết chặt, thân thể hai bên khớp vào nhau như vậy, kề sát vào nhau.

“Hả, sao không nói lời nào? Thân thể của nàng thế nào rồi?” Ngữ khí ân cần, giọng nói dịu dàng, hơi thở ấm áp thổi qua vành tai của ta, đối đãi như vậy thực sự làm cho ta thụ sủng nhược kinh mất! (*được sủng ái mà lo sợ)

“Nhan công tử hà tất phải làm vậy? Rốt cuộc ngươi nghĩ muốn thế nào hoặc là muốn ta làm chuyện gì, cứ việc phân phó, không cần lãng phí hơi sức diễn tiếp trò diễn này nữa. Ta không phải khán giả muốn xem, cũng không có thực lực đối diễn với ngươi, xin ngươi giơ cao đánh khẽ, đừng trêu đùa ta nữa! Chẳng lẽ thấy ta không chết thì ngươi vẫn chưa hết giận sao? Vậy thực sự là ngại quá, để ngươi thất vọng rồi!” Ta cup mắt xuống, cung kính, ôn nhu ngoan ngoãn nói.

Hấn không lên tiếng, thoáng buông lỏng cánh tay ra, một tay xoay khuôn mặt của ta qua, nhẹ nhàng nâng cằm lên, vừa vận đối diện với mắt của hấn.

Hiện tại không phải buổi tối, khuôn mặt của hấn ta nhìn thấy rất rõ ràng, đường nét cao dốc thâm sâu, đôi mày kiếm hơi nhíu nhíu lên, con ngươi có màu hổ phách trong suốt, còn cả, đôi môi mỏng đang mím lại kia nữa.

Mắt ta quan sát người ở trước mặt, nhưng lòng ta lại xuyên qua hấn, dường như lại một lần nữa gặp được người thiếu niên nhỏ bé ôn nhu kỳ lạ tựa hồ chỉ có thể gặp được trong mộng kia.

“Nàng đang nhìn ai?” Hấn đột nhiên mở miệng hỏi, kịp thời mang tâm trí đã bắt đầu như đi vào cõi thần tiên của ta trở về.

Lấy lại tinh thần, ta ngọt ngào cười hướng về phía hấn: “Còn có thể nhìn ai đây? Trước mắt ta cũng chỉ có một mình ngươi thôi mà?”

“Vậy sao? Vì sao ta cảm thấy nàng đang xuyên thấu qua ta, nhìn một người khác?” Ánh mắt của hấn lóe lên.

Một người khác sao?

Đúng nha, hấn hấn là đã sớm quên hết cái lời thề kia, có lúc ta cũng không nén nổi nghi ngờ, cái ký ức kia rốt cuộc là tồn tại thực sự, hay chính là ta tưởng tượng ra để an ủi mình đây?

Người như vậy, e rằng chỉ có thể sẽ tồn tại ở trong mộng của ta đi!

Sau một khắc, không khí trong miệng ta bỗng bị cướp đi!

Mở to hai mắt, nhìn khuôn mặt của hấn bỗng nhiên phóng đại, ta có phần không biết phải làm sao.

Một trận đau đớn, hấn tự dừng lại cắn ta!

Ta không dám tin mà nhìn hấn, vô thức mà liếm liếm bờ môi đang bị thương.

Cặp mắt kia dần dần từ màu hổ phách trong suốt đã biến thành màu đen sẫm lại, đôi môi mỏng khê cong lên, hấn là như vậy, nguy hiểm mà tà ác!

“Nàng còn đang đùa giỡn bịp bợm với ta sao? Nàng đang suy nghĩ đến ai? Nghĩ tới nỗi ngay cả ta cũng có thể bị quên rồi?” Mắt hơi nheo lại, giọng điệu hàm chứa ý cảnh cáo, được rồi, chính kẻ này bây giờ mới là Nhan Ngạo Hành chân chính a!

“Không có, ta không nghĩ đến ai cả ! Thế nào, xem ra Nhan công tử nhân nhĩ không có chuyện để làm, ngay cả ta nghĩ đến ai cũng phải quản! Cho dù ta đang suy nghĩ tới người khác cũng không liên quan đến người đi? Không phải người đã nói không nhận ta đây là muội muội sao? Thế nào, hiện giờ đây là muốn bày dáng vẻ của ca ca sao?” Dừng dừng nhún nhún vai, đối mặt với hắn như vậy ta ngược lại dường như đã tương đối quen rồi..

“Tiểu nha đầu, ở trước mặt ta lại dám khoe ra miệng lưỡi ghê gớm, chịu thiệt chỉ có thể là người!” Hắn chỉ tay nhẹ nhàng trượt xuống theo cần cổ của ta, vừa lòng khi thấy da thịt của ta cũng theo đó mà từ từ nhuộm màu ửng hồng.

Khe khẽ thở dài, ta đẩy ra lộc sơn thảo (*bàn tay khum khum) không kiêng nể gì cả kia ra, nắm thật chặt áo, giãy khỏi cái ôm của hắn.

Mắt thấy được vẻ mặt của người kia ngày càng khó coi, ta cũng chỉ có thể biết khó khăn đã đến.

Đi chân trần trên mặt đất, eo lưng vẫn bủn rủn vô lực như trước nhưng hiện giờ đã có thể giữ thẳng được rồi, ta hít một hơi, nhìn thẳng vào mắt hắn, nói rành mạch từng chữ từng câu một: “Nhan công tử, ta đã nói rất rõ ràng với người rồi, lần này ta tới mục đích chính là muốn lấy về bản đồ bảo tàng, nếu như người không chịu, cũng không nguyện giúp ta, như vậy xin người đừng ngăn cản ta. Cho dù trả giá lớn cỡ nào ta cũng phải mang bản đồ bảo tàng trở về!”

Mắt kia đã hoàn toàn trở nên đen kịt, màu đen giống như hồ sâu không có một tia ngọn sóng.

Hắn cũng không giận tím mặt giống như trong dự đoán của ta, ngược lại ngồi thẳng người, chậm rãi mà sửa sang lại y phục vừa bị đè nhăn, không hề nhìn ta.

Lúc này ta mới chú ý tới, ngày hôm nay hắn mặc chính là một bộ y bào tơ tằm có trắng lưỡi liềm bạc, được thêu khéo léo hoa văn màu bạc, tóc cũng dùng dây cùng màu tùy ý buộc ở đằng sau, trên người không có một chút phong cách giang hồ, ngược lại giống như một công tử đào hoa phong nhã, chỉ nhìn cái dáng vẻ hiện tại của hắn, nếu nói hắn là võ lâm minh chủ thống lĩnh hết giang hồ hảo hán, nếu ta không sớm, mà nhìn bộ dạng hiện giờ của hắn, thì sẽ tuyệt đối không tin!

Ngay cả trong Vô Định sơn trang hồi đó, cũng không thấy hắn tùy tính như vậy, trong ấn tượng của ta, trang phục của hắn luôn luôn gọn gàng vừa vặn, hiện ra vẻ uy phong trang nghiêm mà khí thế.

Nhưng không biết vì sao, hắn như bây giờ, trái lại khiến ta cảm thấy nguy hiểm, phóng phát giống như mãnh thú đã thu hồi hết nanh vuốt lợi hại của mình, cho dù khoác một thân vải da hoa mỹ, nhưng không ẩn dấu được bản tính khát máu bên dưới!

Tuy là những ngày cuối hè, nhà thủy tạ này được xây trong nước bị nước mưa gội lên, chiếc sàn đá này cũng dần theo cảm giác man mát, đứng lâu, khí lạnh kia dần dần tập trung bốc lên..

Người bình thường thì tất nhiên không có gì trở ngại, nhưng hàn độc từ lúc mới sinh ra của ta vừa mới được thanh trừ, sức khỏe nói cho cùng vẫn còn không tốt, dọc đường đã uống hết rất nhiều linh đan diệu dược, nhưng chẳng qua là chỉ là cho trước mắt mà thôi, nếu như không được tĩnh dưỡng trong thời gian dài, thân thể này có lẽ là tám phần mười là không điều khí, cho dù không lo ngại tính mạng, nỗi khổ ốm đau kia là tính tuyệt đối không tránh khỏi được.

Tuy chỉ đứng trong lúc này, nhưng cảm giác mát mát cũng đã từ lòng bàn chân lên đến tận ngực, hơn nữa đêm qua vừa mới trải qua kịch liệt hoan ái như thế, giờ đây thân thể của ta không có cách nào chống lại cái lạnh như vậy.

Rồi sau đó, chỉ nhờ một chút khí lực cố gắng chống đỡ kia, ta mới không ngã xuống trước mặt hắn..

Ngay khi ta tưởng là hắn sẽ cứ tiếp tục nhìn ta chằm chằm như vậy, đột nhiên hắn lại mở miệng: “Nói như vậy, nàng là không tiếc hết thấy mọi thứ?”

Không mở miệng được, khí lực còn sót lại đều đã tập trung hết vào sống lưng đang giữ thẳng bằng như trước.

Dường như nhận ra sự khác thường, hắn ngừng đầu nhìn ta một cái.

Ta tựa hồ nhìn thấy khoe miệng hân tắn nhả mỉm cười, chỉ là trong nháy mắt ta đã rơi vào trong vòng ôm của hân.

Nhiệt độ cơ thể của hân truyền tới, dần đuổi đi hết hơi lạnh đầy người.

“Không phải đã nói rồi sao? Đừng đối đầu với ta, chịu khổ sẽ chỉ là chính nàng mà thôi. Nàng như bây giờ, ta hoàn toàn không cần dụng tâm tính toán gì cả, nàng biết vì sao không?” Khoe môi lạnh lùng đầy ý cười cũng không có chạm đến đáy mắt hân: “Nàng của ngày trước giống như là búp bê vô tâm, cho dù ta làm cái gì, đối với nàng mà nói, cũng không có ý nghĩa gì cả. Nhưng là hiện tại, nàng muốn phải bảo vệ người nhà, có lý do muốn mình sống sót, cho nên, nàng hao hết tâm kế độ sức với ta, thậm chí không tiếc rước lấy nguy hiểm. Lần này nàng tới, nhất định là xảy ra chuyện gì, khiến cho nàng vốn một lòng một dạ muốn đưa bản đồ bảo tàng ra giờ lại muốn lấy lại lần nữa, đúng hay không? Cho nên, ta chỉ cần như lần trước, lấy người nhà mà nàng coi trọng làm áp chế, nàng trái lại sẽ tự nhiên ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.”

Nghe hân nói, thân thể vừa mới ấm áp lại bắt đầu lạnh ngắt, chỉ là, lúc này đây cái lạnh là bắt đầu bốc lên từ ngực.

“Nhưng mà nàng yên tâm, ta sẽ không làm như vậy, đã có người sẵn lòng giúp ta đem U Minh Âm phủ cùng Minh Ngự, Minh Âm đồng thời diệt trừ, có sao ta phải làm chứ? Chỉ cần nàng không cầm bản đồ bảo tàng trở về, bọn họ liền chỉ có một con đường chết mà thôi. Cho nên, ta chỉ cần lưu nàng lại, có thể giết người một cách, chẳng phải kì diệu sao?”

Nhìn sát ý ác nghiệt không chút che giấu trong mắt hân, lòng ta trầm xuống từng chút từng chút một, ta đã quá mức khinh địch rồi!

Hi vọng hân đừng ngăn cản?

Ha ha ha, ta nhện không được phá lên cười!

Nhan Tử Sa a Nhan Tử Sa, người không những khờ khạo, mà còn ngu xuẩn, chẳng nhẽ người đã quên hết rồi sao?

Người đàn ông này chính là người rất muốn U Minh Âm phủ biến mất, người Minh gia chết hết!

Người lại còn cò kè mặc cả với hân, quả thực là bảo hổ lột da, không biết lượng sức mình!

Không biết lượng sức mình!

36. Chương 36

a ngày.

Đã hết ngày thứ ba.

Ta không hề ăn gì cả. Tất cả đều bị ta từ chối kể cả khi đích thân hân dùng miệng bón cho ta cũng bị ta nôn ra hơn phân nửa.

Ta không hề mở miệng, không nói một lời nào, cho dù bị hân dùng biện pháp chọc ghẹo thế nào, ta thực sự vẫn cực kỳ nhẫn, cắn phá lấy môi, nếm được cả vị máu tươi cũng không chịu buông ra.

Ngày thứ tư, vào lúc ta gần như mất hết cảm giác, hân rút cuộc tìm người kia đưa tới.

“Vì sao lại biến thành bộ dạng này? Người điên rồi!” Nhìn thấy thần sắc của ta, Thanh không khống chế được mà bắt lấy áo của hân.

“Ngaoan, nghe lời ta, ăn cái này đi, nếu muội nhất định không chịu ăn cái gì thì làm sao có thể chống đỡ được!” Tựa vào trong lòng của Thanh, ta ngửi được mùi được thảo quen thuộc trên người hân, cảm thấy thoáng an tâm được một chút.

“Thanh.” Suốt bốn ngày qua đây là lần đầu tiên ta mở miệng, lúc này giọng nói trở nên khàn khàn giống như đã nuốt xuống một ngụm lớn cát sỏi: “Thanh, ta muốn rời đi!”

Thanh hơi quay đầu nhìn hân một chút.

Ta hiểu rõ, khẽ lắc đầu, lại nặng nề nhắm mắt lại.

“Đáng chết! Từ nay, muối ăn cái này trước đã rồi chúng ta sẽ từ từ thương lượng có được hay không?” Giọng nói tràn đầy lo lắng của Thanh cũng không cách nào khiến ta lại đáp lại bất kỳ lời nào nữa.

“Ngạo Hành! Không thể tiếp tục như vậy được! Người! Lẽ nào người muốn nhìn nàng chết ngay trước mắt sao?”

“Thanh, người đi ra ngoài đi, ta còn có biện pháp khiến nàng nghe lời.” Giọng nói băng lạnh vô tình của hắc đường như đang cố kiềm nén tức giận.

“Người không thể lại dùng biện pháp này ! Thân thể của nàng chịu không được đâu.” Thanh mở miệng phản đối, cũng khiến ta đỏ mặt, bất kỳ ai nhìn những dấu vết lưu lại trên người ta đều sẽ đoán ra được đã xảy ra chuyện gì.

“Ta biết chừng mực!” Hắc trầm giọng nói.

Hắn ôm ta vào trong lòng, khẽ sát bên tai nhỏ giọng nói: “Ngay cả Thanh nói cũng không nghe phải không? Nàng định đối đầu tới cùng sao! Nhưng không vấn đề gì, ta giúp nàng tìm một thị nữ tới hầu hạ nàng, ta nghĩ lần này nàng ăn cái gì cũng nhất định sẽ nuốt trôi đi.”

“Người đâu.” Hắc kêu.

Chỉ nghe thấy tiếng bước chân có phần dè dặt, “Tiểu thư!” Giọng nói quen thuộc này khiến ta mở choàng đôi mắt.

“Oanh nhi?” Trước mắt ta quả nhiên chính là thị nữ Oanh nhi tình như thủ túc của ta.

“Oanh nhi, người hầu hạ tiểu thư thật tốt, giúp tiểu thư ăn bát cháo này. Nếu như tiểu thư không chịu ăn, vậy tất nhiên là lỗi của người, người nói xem, nô tài vô dụng giữ lại thì có điểm ích lợi gì chứ?” Mặc dù hắc không hề quay về phía ta nói, nhưng trong lời hắc ẩn giấu ý uy hiếp khiến ta cực kỳ sợ hãi!

Ùm một tiếng, Oanh nhi quỳ gối trước mặt ta, run giọng nói: “Mời tiểu thư dùng bữa!”

“Người!” Ta quay đầu lại, nhìn hắc mà không dám tin nổi.

“Sao vậy, lần này nàng cũng không ăn sao?” Mắt của hắc băng lạnh không mang theo một chút tình cảm nào.

“Nhan Ngạo Hành, ta chưa từng có bao giờ hận qua một người giống như bây giờ!” Cho dù lấy chính mình làm canh bạc không ngờ vẫn là thất bại, ở trước mặt một người biết rõ nhược điểm của mình là gì, ta làm sao có thể thắng được hắc chứ?

Ta cười thâm hại nhìn người trước mặt. Trong nháy mắt mắt của hắc dường như bị bóp méo.

“Oanh nhi, đứng lên đi, ta sẽ ăn.” Ta bình tĩnh quay lại về phía người thị nữ còn đang quỳ trên mặt đất rét run mà nói. Lần này ta đã hoàn toàn buông tha hết, lòng đã chết rồi.

Như cái xác không hồn, Oanh nhi cho ta ăn, ta liền ăn, cho ta uống, ta liền uống.

Từ khi ta bắt đầu ăn, đã ba ngày rồi hắc không đến đây.

Từ sáng sớm, mưa đã bắt đầu rơi xuống không ngừng. Bên ngoài mơ hồ truyền đến rất nhiều tiếng động ồn ào, khi đêm đến còn có cả tiếng chiêng trống truyền đến.

Oanh nhi dè dặt nói với ta rằng hôm nay là ngày đại hỉ của đại thiếu gia. Ta chỉ đỡ đầu gật đầu, không nói gì cả.

Bóng đêm chậm rãi thấm đẫm gian phòng. Ta ngơ ngác ngồi ở trước cửa sổ, lúc phát hiện ra đã thấy cảnh vật bên ngoài đã không còn thấy rõ nữa rồi.

“Tiểu thư, đêm đã khuya, đừng ngồi ở bên cửa sổ nữa, khí đêm rất lạnh!” Oanh nhi lo lắng nhìn ta.

Ta chết lặng mà đứng lên, để mặc Oanh nhi hầu hạ thay y phục đi nằm, nhắm mắt lại, nghe thấy được tiếng Oanh nhi tắt đèn đóng cửa.

Mở mắt ra, ta cảm thấy mình thế nào cũng không ngủ được.

Từ trên giường bò dậy, ta chậm rãi đi tới vị trí bên cạnh cửa sổ đã bị Oanh nhi cẩn thận đóng lại lúc trước, si ngốc mà vớ tay ra, đón lấy giọt mưa đang rơi xuống từ mái hiên.

Ta duy trì tư thế như thế không biết qua bao lâu, nước mưa theo cánh tay thấm vào ống tay áo, tấm y mỏng manh căn bản không ngăn cản được hàng trận cảm giác buốt lạnh đang tấn công cơ thể, nhưng ta lại không hề nguyện ý thu tay về, thậm chí chỉ có lạnh như vậy, mới khiến ta có một loại cảm giác là đang còn sống.

Vẫn nhìn về phía xa xa, bỗng nhiên lại có chút khác thường, trong bóng tối thâm sâu lại mơ hồ hiện ra một ánh đỏ quỷ dị, dường như còn có thể nghe thấy tiếng người hô ầm ĩ.

Đúng rồi! Đó là, ánh lửa!

Ngay lúc này, cửa bỗng nhiên bị mở ra!

Ta xoay người, nhìn người vừa xuất hiện, vô cùng kinh ngạc thốt lên: “Thích Thiểu Thương, sao lại là người?”

Hắn mặc y phục dạ hành màu đen (*quần áo đi vào ban đêm), toàn thân từ trên xuống dưới đều đã bị mưa dội ướt hết, thần sắc trên mặt hắn có phần ngưng trọng.

“Tử nhi!” hắn bỗng nhiên kéo ta vào trong lòng, gắt gao ôm chặt lấy, dường như đang xác nhận chuyện gì đó.

Ta giật mình ngậy người trong chốc lát, vừa định đẩy hắn ra lại vô tình phát hiện mình chạm tay vào một khoảng ẩm ướt mà ấm áp!

“Người bị thương?” Ta thấp giọng nói: “Mau buông ta ra!”

“Không có gì đâu, chỉ là một vết thương nhỏ. Nàng không sao chứ? Hắn có đối với nàng như vậy hay không?” Hắn không hề buông tay mà chỉ vội vàng mà hỏi thăm.

“Ta không sao nhưng ta lại không có cách nào lấy được bản đồ bảo tàng. Đúng rồi, cậu ta cùng Âm thế nào rồi, cha người không làm khó gì bọn họ chứ?” Ta biết rằng với khí lực nhỏ nhoi của mình nhất định không đẩy hắn ra được, hơn nữa ta cũng sợ kinh động đến Oanh nhi, nên chỉ có thể để mặc hắn ôm tùy ý.

“Nàng yên tâm, bọn họ tốt lắm. Ta tới đón nàng đây, chuyện bản đồ bảo tàng nàng không cần lo lắng nữa.” Hắn rút cục cũng buông lỏng tay ra.

“Thật vậy chăng? Ta không cần mang bản đồ bảo tàng trở lại, các người cũng chịu thả cậu cùng Âm sao?” Ta nhìn hắn với vẻ nghi hoặc.

“Ta đã lấy được bản đồ bảo tàng rồi, chỉ cần nàng theo ta cùng trở về, chuyện khác nàng không cần phải lo lắng.” Thích Thiểu Thương vội kéo tay ta, nói với vẻ khẩn thiết.

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lẽo từ cửa sổ truyền vào: “Chỉ sợ hai người các người ai cũng không đi được rồi!”

Thích Thiểu Thương nhanh nhẹn quàng qua thắt lưng của ta, xoay người nhảy ra ngoài theo đường cửa sổ.

Nhún mũi chân một chút, chẳng qua chỉ là mấy lần lên xuống, chúng ta đã đứng trên mặt đất vững chắc, nhưng nhìn tình hình xung quanh thật sự chỉ khiến ta chỉ có thể cười khổ.

Một đám tay sai vừa nhìn đã biết là người đã qua huấn luyện, đều là một tay cầm cây đuốc, một tay cầm binh khí, đã bao vây quanh chúng ta.

Phía sau là nước, phía trước là vây binh, càng hồng bét chính là kẻ mặc hồng y đứng trước mặt kia.

Ngày hôm nay là ngày đại hỉ của hắn, quả nhiên không sai, Nhan Ngạo Hành trên người đúng là hỉ phục đỏ thẫm, chỉ là thần sắc ở trên mặt hắn chính là không có một chút cảm xúc vui sướng mà người làm tân lang nên có.

“Dem đồ giao ra đây, thả người ra thì dựa vào giao tình của chúng ta trước đây, ta có thể lưu toàn thân cho người – Thích Thiều Thương!”

Rất nhiều cây đuốc chiếu sáng đêm tối tăm trở nên giống như ban ngày, ta có thể tinh tường nhận thấy vẻ u ám trên mặt hắn.

“Nhan huynh, đã lâu không gặp, nhưng mà ta còn chưa muốn chết, cho nên ý tốt của người lòng ta xin nhận!” Thích Thiều Thương mỉm cười, phong thái vẫn nho nhã như cũ.

“Chẳng lẽ người mặc kệ sự sống chết của nàng ta sao?” Nhan Ngạo Hành lạnh lùng mà nói, vung tay lên, rất nhanh đã có người xuống phía dưới áp tải một người lên.

Thấy rõ hết khuôn mặt của người nọ, ta không khỏi thất kinh!

Không ngờ lại là Hàn Ti Nhược!

Không ngờ lại là Hàn Ti Nhược!

Tay nàng bị trói ở đằng sau, hỉ phục đồ thẫm trên người đã bị xé rách vài lỗ, tóc lộn xộn rối bù, mang theo vẻ thất thần chột vạt.

Mỹ nhân dù sao cũng là mỹ nhân, cho dù vào lúc này nàng ta vẫn đẹp giống như bông sen tàn trong nước khiến người ta không khỏi thương tiếc.

Chẳng qua là trên mặt của nàng ta không mang theo chút tự đắc hay tươi cười, cặp mắt nhìn ta tràn đầy sự ghê tởm không hề che giấu chút nào!

Vì sao tình hình lại trở thành như vậy?

“Tiểu thư!” Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kêu của Oanh nhi, ta quay đầu, trông thấy Oanh nhi đang đứng ở trước cửa sổ, trên tay ôm chiếc áo choàng, nhìn ta với vẻ mặt lo lắng.

Lúc này ta mới nhớ ra trên người mình chỉ mặc một bộ áo ngủ mà thôi nên cảm giác lạnh thấu xương làm cho ta không khỏi nhúm mày.

“Lạnh không?” Thích Thiều Thương cúi đầu, ôn nhu hỏi thăm.

Ta vô thức gật đầu, lại phát hiện Thích Thiều Thương làm một việc khiến ta trợn mắt há hốc mồm nhìn!

Hắn thi triển khinh công quay trở về nhà thủy tạ, tiếp nhận y phục trong tay Oanh nhi – người đang bị hù dọa đến ngất người, rồi theo đường cũ trở về, lại cẩn thận từng li từng tí mà phủ thêm cho ta.

Một loạt động tác liên tục trôi chảy, ung dung tiêu sái không gì sánh được, giống như chỉ là chuyện tình trong chớp mắt.

Ngây người mặc hắn tùy ý giúp ta phủ thêm y phục, lúc này ta mới chợt phản ứng lại, chúng ta vẫn còn đang bị vây khốn, mà hành động của hắn lúc này đây thật giống như cho rằng giúp ta mặc thêm y phục còn quan trọng hơn đối phó với hoàn cảnh khó khăn trước mắt?

Y phục, đúng rồi, trước kia cũng đã từng có loại chuyện như vậy xảy ra, xem ra ta cùng y phục thật đúng là có duyên. Ta vừa nghĩ vừa cười khổ lắc đầu.

“Còn lạnh hay không ? Là ta không tốt, lại không chú ý tới nàng, ngay cả tóc nàng đều bị dầm ướt hết rồi!” Thích Thiều Thương vô cùng thân mật đem ta ôm vào trong lòng hắn, còn tràn đầy thương tiếc mà đưa tay đẩy ra vài sợi tóc bị mưa dính ẩm ướt trên trán cho ta.

Ta có cảm giác không thoải mái mà vặn vẹo thân thể, muốn giãy ra khỏi trong lòng hắn, bên tai lại đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai.

“Tiện nhân!”

Ta quay đầu, nhìn thấy Hàn Ti Nhược đang vùng vẫy muốn xông tới chỗ ta. Ta hoàn toàn bối rối không biết phải làm sao.

“Tiện nhân!” Nàng hung hăng nhìn ta, mắt đã đỏ rực. Nếu như ánh mắt có thể giết người, ta đã sớm bị bắn đến thiên sang bách không đi. (*toàn thân nát bấy)

Nhưng là vì sao, vì sao nàng lại hận ta như thế chứ?

“Vì sao? Vì sao? Vì sao loại tiện nhân không biết hổ thẹn như ngươi lại có thể mê hoặc được nhiều người như vậy? Ngươi thông dâm cùng ca ca ruột của chính mình, có tư cách gì mà sống sót dơ bẩn như vậy!” Nàng hướng về phía ta thét rít lên.

Người của ta thoáng cái đã cứng lại rồi, máu đang lưu chuyển toàn thân từ trên xuống dưới giống như đã đông hết lại trong nháy mắt!

“Câm miệng! Ngươi đang nói bậy bạ cái gì?” Thích Thiếu Thương ôm chặt thân thể cứng ngắc của ta, lớn tiếng trách mắng, đó là ngữ khí lạnh như băng xen lẫn phần nộ mà ta chưa từng biết.

Thật không ngờ, Hàn Ti Nhược lại có thể thực sự im miệng, chỉ là ánh mắt vốn đang nhìn ta kia, ngược lại đã hướng về phía hắn.

Nước mắt nàng chảy dọc hai gò má như ngọc, môi đã khê run run, ánh mắt dường như hàm chứa thiên ngôn vạn ngữ, kể cả tuyệt vọng, yêu, hận, không cam lòng

~Ta gần như lập tức minh bạch, thì ra người Hàn Ti Nhược thật sự yêu là Thích Thiếu Thương!

“Vì sao?” Ta quay đầu, cố gắng tìm lại giọng nói của chính mình, nhìn thẳng vào hắn.

“Ta nói rồi, ta sẽ bảo vệ nàng, nàng không cần đi lo nghĩ gì cả!” Mắt hắn nhìn ta tràn đầy nhu tình, lại khiến cho ta cảm nhận được hàn ý lạnh đến thấu xương.

“Vậy còn nàng ta? Nàng ta phải làm sao bây giờ?” Ta cố hết sức bình tĩnh mà chỉ vào Hàn Ti Nhược hỏi.

“Nàng ta?” Thích Thiếu Thương theo tay của ta giương mắt nhìn nàng một cái, rất nhanh lại chuyển về: “Vậy nên hỏi Hàn huynh mới phải, ngày hôm nay bọn họ vừa mới bái đường. Chuyện của Hàn phu nhân đầu đến lượt người ngoài như ta xen vào chứ?”

Giọng hắn tràn đầy lãnh đạm, làm cho ta ngẩng đầu nhìn thấy cặp mắt xinh đẹp kia thoáng cái trở nên ảm đạm trong nháy mắt, đó là sự trống rỗng tuyệt vọng!

Ba!

Trong lúc tâm trí ta còn chưa kịp phản ứng, tay của ta dường như đã tự có ý thức, tát mạnh lên gương mặt của Thích Thiếu Thương!

“Một cái tát này là ta thay mặt Ti Nhược muội muội giáo huấn ngươi đó!” Ta không cách nào kiềm chế được lửa giận, trong nháy mắt đã bùng phát rồi!

“Ngươi cho rằng ngươi là ai? Sao ngươi có thể đùa giỡn tình cảm của một tiểu cô nương như vậy? Chẳng lẽ bởi vì nàng yêu thương ngươi, ngươi lại có thể đối xử với nàng như vậy? Lợi dụng xong thì vứt đi như vứt giày bẩn, đây là cách làm của ngươi sao? Dù ngươi có lý do gì, ngươi cũng không có quyền làm như vậy! Bởi vì, trên thế giới này thứ quý giá nhất chính là tình yêu, sao ngươi có thể lợi dụng tình yêu để đạt được mục đích ích kỷ của ngươi? Cho dù nàng là một đứa ngốc, nhưng liệu ngươi có nghĩ tới, vì sao nàng ấy cam tâm tình nguyện để ngươi lừa gạt, vì sao cái gì cũng chịu đi làm cho ngươi, vì sao tới tận cùng, chỉ hy vọng là có thể nhìn ngươi một lần? Bởi vì một lý do rất đơn giản —— nàng ấy yêu ngươi! Nàng ấy có gì sai sao? Không có, nàng chẳng qua là yêu thương ngươi mà thôi! Chỉ là như thế mà thôi! Ngươi sao nhẫn tâm vậy? Làm sao thương tổn nàng ấy như vậy? Chỉ bởi vì nàng đã yêu thương ngươi, nàng phải chịu những chuyện bi thảm này sao? Như vậy thật không công bằng đối với nàng ấy! Nàng chẳng qua là yêu thương một người không nên yêu, như vậy cũng là lỗi của nàng ấy sao? Nếu như có thể lựa chọn, ngươi cho là nàng sẽ nguyện ý trở thành quân cờ của ngươi, vật hi sinh của ngươi? Đó là bởi vì tình cảm là không có cách nào lựa chọn được, nếu đã yêu rồi, sẽ không có cách nào quay đầu lại, cho dù cuối cùng bản thân sẽ bị đẩy vào muôn đời muôn kiếp trong địa ngục!” Ta nóng nảy nói xong, một hơi ngắc lại trong cổ họng, ta chỉ có thể khom thắt lưng xuống, che miệng, càng không ngừng ho khan.

“Tử nhi!” Tay của Thích Thiếu Thương run rẩy vươn về phía ta, bị ta hất đi không chút lưu tình.

Thật vất vả thở gấp, ta đứng thẳng người, đem áo choàng ở trên người cởi xuống, hung hăng ném xuống đất, mắt lạnh lùng nhìn con người trước mắt đang có chút không biết làm sao này.

“Thích Thiều Thương, lúc trước khi biết ngươi cùng cha ngươi cùng nhau muốn ám sát ta cùng Ngạo Hành, ta không hề hận ngươi, cha ngươi dùng mạng của cậu cùng mọi người trong U Minh Âm phủ để áp chế ta, ta cũng chưa từng hận ngươi, thế nhưng hiện giờ, ta thực sự cảm thấy ngươi thật tệ! Không ngờ lại lợi dụng tình cảm của người thiếu nữ yêu ngươi để đạt được mục đích. Tuy là ta không biết ngươi dùng biện pháp gì nhưng dù thế nào đi nữa, nhất định là Ti Nhược cũng không thoát khỏi có liên quan đúng không? Đồ giấu trong bảo tàng kia chẳng lẽ quan trọng đối với ngươi như vậy sao? Quan trọng đến mức ngươi không tiếc làm ra những chuyện khiến ta khinh bỉ như vậy!” Ta vẫn như trước, không khoan dung, không buông tha mà nói hướng về phía Thích Thiều Thương.

“Đủ rồi! Đủ rồi! Ngươi sai rồi, không phải hấn lợi dụng ta, là ta tự nguyện giúp hấn đó, hấn không phải người tệ như ngươi nói vậy đâu! Hấn không phải!” Hàn Ti Nhược cắt ngang lời ta, mang theo tiếng khóc nức nở.

“Cho tới bây giờ hấn chưa từng lừa gạt ta, ngay từ đầu ta đã biết, hấn thích chính là ngươi! Trong mắt của hấn, trong lòng của hấn chỉ một mình ngươi! Là ta tự mình hy vọng hảo huyền, ta không cầu cái gì, chỉ hy vọng có thể chăm sóc cho hấn, chỉ cần có thể đứng ở bên cạnh hấn thì tốt rồi, cho dù chỉ ở bên cạnh hấn mà nhìn hấn cũng tốt rồi! Chuyện trong rừng đào lần trước là ta giật dây Thích Nghiêm Phong giết ngươi, ta cho rằng chỉ cần ngươi chết rồi, ta sẽ có cơ hội, nhưng là, ngươi không biết, ngày đó dáng vẻ của hấn khi thấy ngươi hôn mê đâu. Từ lần đó, ta đã hoàn toàn rõ ràng hết thấy, cho dù ngươi đã chết, trong mắt hấn cũng sẽ không có ta!” Nàng vừa rơi lệ vừa nói.

“Biết Thích Nghiêm Phong muốn dùng ngươi tới để lấy được bản đồ bảo tàng, ta biết ở trong lòng hấn sẽ không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện của ngươi, cho nên, ta tự đứng ra thay thế ngươi, bởi chỉ có ta mới biết được cách dùng ba thanh kiếm để tìm được bản đồ bảo tàng. Ta đưa ra được điều kiện trao đổi với Nhan Ngạo Hành, chỉ cần cùng ta thành thân, ta liền giúp hấn tìm được bản đồ bảo tàng! Ta nghĩ nếu như Nhan Ngạo Hành thành thân với ta xong, như vậy ngươi cùng hấn liền có hi vọng rồi, chỉ có ngươi ở bên cạnh hấn, hấn mới có thể hài lòng, mới có thể vui vẻ!” Hai mắt Hàn Ti Nhược lưu luyến trên gương mặt của Thích Thiều Thương, sự ôn nhu vô tận, đúng là sự ôn nhu tuyệt vọng!

“Ngươi đừng trách hấn! Thực ra hấn đau khổ giống như ta thôi! Rõ ràng yêu ngươi, không muốn để ngươi bị tổn thương một chút nào, nhưng lại lệnh cha khó cưỡng, còn phải chính tay đưa ngươi đến trong tay người đàn ông khác! Ta vốn tưởng rằng bản thân là đã thông hiểu hết, nhưng mà vừa rồi thấy sự ôn nhu của hấn đối với ngươi, cái ôn nhu đó vĩnh viễn ta cũng không thể có được, ta cũng đã nhanh chóng đổ kị đến phát điên rồi! Tử Sa tỷ tỷ, ngươi đừng trách hấn! Hấn yêu ngươi hơn bất kỳ cái gì, yêu ngươi đến thật khổ!” Người con gái này, vừa chảy nước mắt, vừa giải thích cho cái người không yêu thương mình.

Mắt của ta dần mờ đi không rõ, nếu như vừa rồi là phần nộ, thì hiện giờ chỉ còn lại có bi ai mà thôi!

Trong một chữ tình, thực sự là một con dao sắc bén, cho dù là đâm vào chính ngực mình, nếu như nắm chuôi kiếm chính là tay của người mình yêu, bản thân sẽ mỉm cười đón nhận!

Trong lúc vô ý ngẩng đầu, ta phát hiện ra nam nhân mặc y phục đỏ tươi lạnh lùng đứng ở bên kia, không ngờ lại đang nhìn ta chăm chú như vậy, cho tới giờ cũng chưa từng có ánh mắt chăm chú mà cố chấp nhìn ta như thế!

37. Chương 37

“Ha ha, bản vương còn tưởng rằng đã tới chậm, thật không ngờ đúng là ‘tối táo không bằng tối xảo’ tự dừng lại có cơ hội thấy một màn ngoạn mục như vậy!”

Ngay lúc này, từ phía sau mọi người truyền đến một giọng nói thanh sáng mang theo ý cười.

Lúc này nghe thấy giọng nói quen thuộc, không có vì ‘cửu biệt lại trùng phùng’ mà vui sướng, trái lại trong lòng ta hơi trầm xuống, đối phó đại ác ma trước mặt đã đủ phiền phức, hiện tại lại còn thêm một kẻ nham hiểm nữa, lần này nếu như có thể chạy lên trời, thì đúng là Phật tổ phù hộ!

“Thực sự là đã lâu không gặp rồi? Tiểu Sa nhi. ! Bản vương thực sự rất nhớ nàng. Nếu Thanh không chạy tới nói với bản vương nàng sinh bệnh, sợ rằng bản vương đến bây giờ còn không biết nàng đang ở ngay trong phủ của bản vương à!” Ánh mắt của Vũ Văn Huyền tràn đầy ẩn ý khiến ta sợ run cả người.

“Vương gia khách khí!” Ta ngoài cười nhưng trong không cười nói một câu.

“Ai, làm cái gì vậy? Sao lại trối bà chị bắt đi vậy, còn không mau mở trói!” Huyền cau mày nhìn về phía Ti Nhượng

“Chờ đã!”

Quả nhiên, tân lang đã đưa tay ngăn lại động tác của thị vệ.

“Chỉ sợ là có gì hiểu lầm đi? Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, biểu ca huynh chừng nào thì trở nên chẳng biết thương hương tiếc ngọc như thế? Tiểu mỹ nhân chỉ dùng để thương, không thể khi dễ nha!” Huyền không tán thành lắc đầu, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là đưa ánh mắt chuyển về trên người ta.

“Được rồi, Tiểu Sa nhi, thân thể của nàng đã khỏe hơn rồi chứ? Ta tìm nàng đã lâu, chuyện của chúng ta, ta đã cùng mẫu hậu đề cập qua rồi. Bà giục ta mau mang con dâu cho nàng xem!” Mỉm cười tao nhã, hắn vừa nói vừa đi đến đây: “Thích công tử, làm phiền hiện giờ đêm đã khuya, thân thể Tiểu Sa nhi chịu không nổi mưa đêm, để cho bản vương đưa nàng về nghỉ đi!”

“Chờ một chút!” Ta bỗng nhiên thốt lên.

Sắc mặt hắn không biến, chỉ là hơi nhíu mày, dừng bước.

“Vương gia, Tử Sa muốn thỉnh Vương gia hứa hẹn một việc, chỉ cần Vương gia đáp ứng, sau đó Tử Sa đều hết thủy mặc cho Vương gia phân phó.”

“Ha ha, thú vị đây, đây thật là điều hiếm thấy! Vậy nàng nói xem đi, miễn là bản vương có thể làm.”

Ta khom lưng hướng Huyền cung kính một lễ, đứng đứng thẳng người, dịu dàng cười nói: “Thỉnh Vương gia để Thích đại ca cùng Ti Nhượng muội muội an toàn rời khỏi, đồng thời bảo đảm không đi tìm kiếm hướng đi của bọn họ.”

“Vì chuyện này?” Huyền ý vị sâu xa nhìn ta mà nói.

“Đúng vậy!”

“Vậy nàng định để cho bọn họ cũng mang theo bản đồ bảo tàng rời khỏi sao?” Huyền cau mày tiếp tục hỏi

“Việc này, Vương gia thứ lỗi, Tử Sa cũng có tư tâm, bản đồ bảo tàng liên quan đến tính mệnh an toàn của người thân Tử Sa, cho nên, thỉnh Vương gia buông tha ột lần!” Xem ra vẫn phải mở miệng nói!

Huyền vừa nhìn ta vừa cười lắc đầu, không ngờ lại rất thẳng thắn nói: “Được rồi! Nếu là bản đồ bảo tàng có thể đổi lấy thời gian về sau của Tiểu Sa nhi! Giao dịch này cũng đáng!”

Việc này làm ta giật mình, sửng sốt một chút, thật không ngờ hắn đáp ứng dứt khoát như vậy!

Nhìn vẻ nghi ngờ của ta, Huyền tự dưng bật cười một tiếng: “Tiểu Sa nhi, biểu tình của nàng như đang nói, đáp ứng thoải mái như vậy, nên không có vấn đề gì chứ!”

“Cái này gọi là ‘ăn một quả đắng thì sẽ nhớ lâu dài.’” Ta không khỏi trừng mắt liếc hắn tức giận nói.

Không nghĩ tới, Huyền tự dưng lập tức thu lại dáng vẻ tươi cười ngả ngớn, trái lại vẻ mặt chăm chú mà nghiêm túc nói với ta : “Vậy mới đúng, nàng bây giờ cứ kêu Vương gia một lần nữa, nghe có vẻ xa lạ, không giống nàng! Nàng yên tâm, yên tâm, ta sẽ không bức nàng làm chuyện nàng không muốn làm. Đã đáp ứng nàng ta tất nhiên sẽ làm được, về phần nàng sau đó có muốn nghe ta hay không, do chính nàng quyết định! Nàng không phải chìm hoàng yến, chỉ sợ tạo một cung điện vàng son nàng cũng sẽ không lưu luyến. Trái tim không ở trên người ta, nếu giữ lại thân xác, chỉ sợ hại nàng tiêu tụy, không phải là điều ta mong muốn a!”

Nghe xong lời này, lòng ta như là ném đủ ngũ vị, ngọt bùi cay đắng đồng loạt ập đến, thật sự không ngờ, ý nghĩ trong đầu của mình trái lại bị hắn thấy ‘thanh thanh sở sở’ !

“Tiểu Sa nhi, khổ cho nàng, ta đúng là nhìn ở trong mắt! Chỉ là, nàng là người thông minh như vậy, mà ngược lại đúng là ‘trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường’, trên đời này cũng không có lý do hận, cũng không có lý do yêu, thì khúc mắc yêu-hận sao có thể làm người ta mê muội đây, nhìn thấu, nghĩ thông suốt, thì đương nhiên là tốt nhất! Nếu là nhìn không thấu, nghĩ không ra, chỉ sợ sẽ ăn khổ nhiều! Nếu là tâm thần đã bị thương tổn thì lúc đó sợ là muốn cứu cũng không kịp rồi! Người nói đúng không? Ngạo Hành!” Huyền bỗng nhiên quay đầu gọi, người mặc áo đỏ trên mặt không chút biểu tình.

Thân thể người kia dường như chấn động, thần sắc trên mặt không đổi, chỉ là xoay người, nhìn vào hoa sen tàn trong nước, chậm rãi nói: “Người xem đủ chưa hả, dù sao thì chuyện tình cảm người giải quyết sau đi!”

Huyền vẻ mặt đau khổ nói: “Ai, việc này sao có thể nói như vậy! Ta cũng không có nói muốn tiếp tay a! Ai, được được được, mà thôi, dầu sao đi nữa ta cũng là đương nhân rồi, việc này nọ cần gì thì để ta quản a! Bên kia, mau mở trời cho Hàn tiểu thư!”

Thực sự đúng là có huấn luyện, không ngờ lại còn có người đưa lên áo tơ để che mưa cho Ti Nhược, ta cũng bất chấp tất cả, chạy tới, ôm người kia vào trong lòng.

Thân thể Ti Nhược run nhè nhẹ, làm lòng ta cũng đỡ lo, tỉ mỉ kiểm tra một chút, ta liền thở phào nhẹ nhõm nàng cũng không có bị ngoại thương, xem ra cái bị thương thật sự nặng chính là một trái tim đi!

“Hàn cô nương!” Thích Thiếu Thương chẳng biết lúc nào đứng ở phía sau chúng ta, thì thào gọi.

Cảm giác thân thể Ti Nhược giật mình, tâm lý của ta cũng hoàn toàn sáng như tuyết, tâm bệnh cần chính tâm được trị đi!

“Thích đại ca, huynh mang theo Ti Nhược muội muội trở về đi! Dọc theo đường đi cần thận một chút, cậu cùng U Minh Âm Phủ, phiên huynh bất luận như thế nào cũng phải bảo toàn giúp muội!”

“Vậy còn nàng?” Thích Thiếu Thương do dự nói

“Muội không sao, huynh cũng thấy rồi, muội cùng ngũ Vương gia tốt xấu coi như là bằng hữu, huynh yên tâm, không ai đổi muội bất lợi đâu!” Ta trấn an hần vừa cười vừa nói.

Thích Thiếu Thương cắn răng, gật đầu với ta: “Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ giúp nàng bảo toàn U Minh Âm Phủ!”

Nói xong, hần khom người, ôm lấy Ti Nhược, không nói hai lời, xoay người đi ra ngoài.

Ta đứng lên, thở dài, sau cơn mưa này, không biết có thể nhìn thấy trời xanh hay không?

“Hiện tại yên tâm rồi, ở trong mưa lâu như vậy, thân thể của nàng sao chịu được! Nhanh đi pha nước nóng tắm và thay y phục đi!” Huyền cau mày, nhìn y phục ướt đẫm của ta.

Miễn cưỡng hần cười cười, toàn thân đã đóng băng, ta yên lòng một chút, tựa hồ vừa mới phát hiện ra cảm giác lạnh lẽo, ngực đã sưng nước.

Nhắm mắt lại, ta đã mau chóng đỡ không nổi nữa!

“Tiểu ngu ngốc! Luôn cậy mạnh! Nếu vạn nhất có gì, ta không phải sẽ bị Thanh mắng chết sao!” Huyền đỡ ta, trong miệng còn đang nói lải nhải: “Nàng nha! Lúc nào cũng nên quý trọng thật tốt chính mình, đừng luôn đem chuyện người này người khác gán lên mình, thành thật mà nói, ta cũng không cho rằng người cậu vô cùng lợi hại kia của nàng sẽ cứ như vậy mà mặc cho người ta bài bố! Nàng cho là có thể đối kháng với triều đình nhiều năm như vậy, U Minh Âm Phủ lại là cái loại cọp giấy ư!”

Không kịp nghe xong Huyền nói, ta đã chìm vào trong bóng tối quen thuộc.

“Thế nào rồi?”

“Hoàn hảo, hàn độc trong cơ thể nàng ấy đã được giải, nếu không thì phong hàn lần này thật đã lấy mạng rồi!”

“Vậy là tốt rồi, ta nói, người nói như thế nào, là ta đem nàng đi, hay lưu lại cho người? Ta thấy nàng thật sợ người đi!”

“

~ “

“Hừ, ta thực sự là không hiểu người! Nếu như người thực sự hận nàng, hận đến muốn chết, thì dứt khoát một chưởng đánh chết nàng đi, kéo đến như thế này, yêu thì không dám yêu, hận thì hận đến như vậy! Người thực sự là càng ngày càng không giống người rồi!”

“Câm miệng!”

“Rồng cái gì mà rồng! Ta biết người từ nhỏ đã bị di nương truyền thụ, nhận định là mẫu thân Tiểu Sa nhi đoạt đi cha người. Nàng còn chưa có ra đời, di nương đã ôm hận tự sát. Sau này thì Minh Nguyệt phản bội cha người, thậm chí tự tay giết ông ấy! Không sai, người là có nghìn vạn lần lý do để hận Minh gia, thế nhưng tất cả cũng không phải lỗi của Tiểu Sa nhi a! Người không phải là người không hiểu lý lẽ, rốt cuộc là cố chấp cái gì, mà khiến người đối nàng không buông tay? Ta không nên nói ra sao? Chúng ta những người đứng xem đều thấy ‘nhất thanh nhị sở’, người hết lần này đến lần khác đều mơ hồ ghê gớm!”

“Huyền, được rồi, người đừng nói nữa!”

“Thanh, người đừng ngăn ta, ta lần này không thể nhịn được nữa! Không ngờ người lại vì để lấy được bản đồ bảo tàng mà đáp ứng cùng Hàn Ti Nhược thành thân! Để hủy U Minh Âm Phủ, để trả thù Minh gia, người thực sự cái gì cũng đều làm được sao? Dù cho từ nay về sau Tiểu Sa nhi hận người cả đời ư? Không sai, di nương trước khi lâm chung bắt người thề, bắt luận như thế nào cũng phải làm cho những người mang dòng máu của Minh gia rơi vào địa ngục! Thế nhưng, hiện tại người xem chính người, đến tột cùng hiện tại đang ở trong địa ngục chính là ai? Là người!”

“Được rồi! Ta không cần người tới giáo huấn ta!”

“Được! Ta nói rõ với người, chuyện của Tiểu Sa nhi, ta nhất định phải quản rồi! Ta chưa bao giờ nói giỡn với người! So với việc đem nàng giao cho U Minh Âm Phủ hoặc Thích Thiệu Thương, không bằng để cho ta tới chiếu cố thì tốt hơn! Chỉ ít, ta sẽ không giống người nào đó, coi người ta như một đồ chơi hay công cụ trả thù!”

“Huyền, người bớt tranh cãi có được hay không! Đến đây, theo ta đi ra ngoài!”

“Thanh, người đừng kéo ta, ta đã hối hận muốn chết, lần trước giúp người kia lừa Tiểu Sa nhi, nếu sớm biết rằng hắn đến bây giờ còn không chịu thông suốt, lúc trước ta nên trực tiếp đem nàng đi!”

“Được rồi! Được rồi! Ta còn có việc thương lượng với người, đi nào đi nào, chúng ta đi ra ngoài rồi lại nói tiếp!”

Rất cục trở nên yên tĩnh!

Thì ra là như vậy sao?

Mẫu thân của ca ca hận mẫu thân của ta như vậy, hận Minh gia chúng ta, hận đến mức khi ta ra đời thà nguyện tự sát cũng không nguyện cùng chung một chồng với mẫu thân!

Thậm chí, bức bách chính đứa con thân sinh của mình lập lời thề như vậy!

“Người đều nghe thấy rồi?” Giọng nói băng lạnh, có một tia bức bối hiềm thấy.

Ta mở mắt, chống lại cặp mắt đen kịt của hắn!

Khó trách, thảo nào luôn nghĩ hắn hận không chỉ bởi vì cha, thì ra còn có nỗi oán hận như vậy a!

“Mẫu thân của người, bà ta

” đột nhiên ta không biết nên hỏi cái gì.

Hắn xoay người, đứng ở trước cửa sổ, nhìn bầu trời ngoài cửa, trời vẫn còn đang mưa mù mịt như trước.

“Mẫu thân ta cùng mẫu thân Huyền là tỷ muội ruột.” tiếng nói của hắn trầm thấp không mang theo một chút tình cảm.

“Hôn nhân này chủ yếu là để triều đình dễ giám thị Minh gia, thuận tiện có thể giám thị bao quát một đường ba đại gia tộc được phân công bảo quản tam kiếm ở trên giang hồ. Cho nên, ngay từ đầu, đây vốn là một cuộc giao dịch. Hồngбет chính là, mẫu thân bà ấy thực sự yêu cha. Bà là một người đàn bà có ý muốn độc chiếm rất mạnh, đồng thời, cũng là một người một ngày dùng tình thì ‘nghĩa vô phản cố’, hết lần này tới lần khác cha cũng không yêu bà, có lẽ có thể nói, ngay từ đầu, cha là bắt đắcdĩ mới cưới bà. Mà khi Minh Nguyệt vừa xuất hiện, liền chiếm toàn bộ trái tim cha. Làm người kiêu ngạo như mẫu thân bất luận như thế nào đều không thể tiếp thu chính người chồng không thương mình, sau lại phát hiện mẫu thân người là người Minh gia, đã cảnh cáo cha. Lúc đó Minh Nguyệt vừa mang thai, bọn họ hai người như keo như sơn, cha sao có thể nghe lọt tai được. Tuyệt vọng, mẫu thân lựa chọn tự tử để chứng minh tình yêu với cha và hận thù với Minh Nguyệt!”

Ta nhìn thấy tay hắc nắm chặt ở sau lưng, dù không nhìn thấy vẻ mặt của hắc, ta cũng có thể tưởng tượng ra, nỗi đau khi để tang mẹ gây đả kích cho hắc thế nào.

“Nếu như Minh Nguyệt là thật lòng yêu cha, ta đây không có lời nào để nói, thế nhưng, châm chọc chính là, ngay ngày mà người sinh ra, bà ta lựa chọn phản bội! Chính bà, tự tay giết chết người đàn ông yêu bà như vậy!”

Sau đó, sau đó, cuộc sống của người trầm luân ở trong thù hận với Minh gia, phải không?

Nhìn hắc đang đứng bên cửa sổ, ta bỗng nhiên nghĩ hình bóng ấy thật cô độc và bi thương.

Ta ít ra đã từng được sống trong tình yêu của cha, còn hắc, sớm như vậy đã tiếp thụ mùi vị của hận thù, đột nhiên ra hiểu thấu, vì sao trước đây cha đã đem ca ca tuổi nhỏ đi học võ ở nơi xa xôi, e rằng cha cũng hiểu khó mà có thể đối mặt với hắc!

Ta lơ mơ nhìn thấy, thứ bị giấu kín ở nơi sâu nhất, nỗi thống khổ của hắc!

“Ta đã từng thề, nhất định phải triệt để diệt trừ Minh gia!” Hắc xoay người, vẻ mặt không có biểu tình gì, nhìn ta.

“Ta hiểu được!” Ta hướng hắc cười cười: “Hiện tại ta ở trong mắt người chính là người Minh gia! Vậy ngày hôm nay người thả bọn họ đi không phải là hủy đi kế hoạch của người sao?”

Trong mắt hắc như lóe ra điều gì: “Hiện nay, Thích Nghiêmphong mới là uy hiếp lớn nhất, chờ đối phó xong Thích Nghiêmphong, ta mới có thể cùng Âm U Âm Phủ có một kết thúc!

Thì ra là nguyên nhân này a!

Quả nhiên, hắc không phải là người đàn ông dễ dàng dao động như vậy.

Cười khổ cúi đầu, ta có lập trường gì để nói đây?

Sự tồn tại của ta nhắc nhở tất cả những dĩ vãng của hắc, nhắc nhở hắc đã từng lập lời thề, tuy rằng trong người ta chảy dòng máu của Minh gia cùng Nhan gia, nhưng dù sao ta cũng đơn thuần là một người con gái bình thường mà thôi.

Như vậy, những lời giáo huấn nghiêm khắc Thích Thiếuthương kia, kỳ thực là việc mà ta thực sự muốn làm, hay là chỉ là trút hết những tiếc nuối cùng bất mãn mà thôi!

Bản thân mình chính là cố chấp cái gì đây?

“Người, đến tột cùng có hay không xem ta là muội muội của người?” Ta nhẹ nhàng hỏi.

Ta cúi đầu, không nhìn thấy vẻ mặt hắc, hay là căn bản ta không dám nhìn!

Trầm mặc làm người khác hít thở không thông, trong lòng cũng chỉ vì giữ hy vọng duy nhất mà run nhẹ, chờ đợi!

“Ta, cho tới giờ chưa từng coi người như muội muội!” Hắc nói từng chữ một.

Sớm đã biết trước đáp án, nhưng nghe chính mồm hắc nói ra vẫn cảm thấy đau đớn.

Khẽ thở dài, nên chết tâm đi!

Ngẩng đầu, ta hướng về phía hắc mỉm cười: “Ừ, ta đã biết!”

Đã biết rồi, sẽ không lại ôm mộng tưởng hảo huyền nữa, ảo ảnh ôn nhu trong mộng kia có lẽ quên hắc đi!

Ta nhanh chóng cúi đầu, xem ra trước đây hạ quyết tâm là đúng, nên buông tha rồi!

Nghe thấy tiếng cửa mở, rồi tiếng đóng cửa, hắc đi khỏi.

Vài ngày sau, bọn họ dường như bề bộn nhiều việc, chỉ có Oanh Nhi ở cùng ta.

Từ ngày đó, ta đã rời khỏi nhà thủy tạ, mỗi ngày đúng giờ uống thuốc, ăn cơm, vô công ngồi rồi.

Dù là hiểu rõ, ngày đó Huyền thả hai người đi, nhất định là có nắm chắc mấu chốt giải quyết, thế nhưng bản thân ta không tránh khỏi lo lắng.

Hắc đã nói, chờ chuyện tình lần này đi qua, sẽ giải quyết chấm dứt.

Giải quyết chấm dứt, có phải là sau khi chấm dứt, có thể hiểu rõ mọi chuyện không?

Như vậy, ta nên ở chỗ nào đây?

Cũng được, đợi chờ lần này cũng không lâu lắm.

Ngày đó, khi ta ra khỏi phòng, thấy bóng dáng quen thuộc kia đứng ở nơi đó, đột nhiên nói không nên lời.

“Tử Nhi!” Nụ cười quen thuộc làm ta an tâm, giọng nói ôn nhu quen thuộc: “Ta tới đón nàng!”

Ta chạy tới, nhào vào lồng ngực quen thuộc, an tâm rồi, đúng là Ám vẫn hoàn chỉnh vẹn nguyên.

“Xin lỗi, để nàng đợi lâu như vậy, được rồi, bây giờ chúng ta trở về nhà thôi!” Bàn tay mềm mại xoa đầu ta, nhẹ giọng an ủi.

“Khụ khụ, ngại quá, cắt ngang một chút.”

Bây giờ ta mới phát hiện thì ra còn có người khác ở đây, cuống quýt giãy ra khỏi lòng Ám.

“Minh công tử, người xem Tiểu Sa nhi bình an vô sự, hiện tại, người có thể thực hiện hứa hẹn rồi đi!” Huyền liếc mắt nhìn ta với ý vị sâu xa, quay đầu nói với Ám.

“Được, Vương gia xin yên tâm, vật đó đối với U Minh Ám Phủ chúng ta mà nói chỉ là vật chẳng lành,. Nếu đã đáp ứng người, tất nhiên sẽ không nuốt lời, cầm đi!” Ám rút một quyển gì đó từ trong ngực, vứt sang cho Huyền.

“Đó là?” Ta tựa hồ có điểm hiểu rõ.

“Chẳng qua là vật ngoài thân mà thôi!” Ám nói qua loa.

“Được rồi, cậu đâu? Ông ấy có khỏe không?” Ta vội vàng hỏi.

“Tử Nhi!” Ám bỗng nhiên đem ta kéo vào trong lòng, nhẹ giọng nói: “Chúng ta trở về đi, nghĩa phụ, ông ấy đang đợi nàng!”

Qua vai Ám, ta nhìn thấy người đứng dưới cây đại thụ kia, bóng cây loang lổ phủ lên người hắc, thấy không rõ vẻ mặt của hắc.

Ta hướng phía đó, mỉm cười một chút, cố sức ôm chặt Ám, lớn tiếng nói: “Được, chúng ta trở về đi!”

38. Chương 38

Một cây thụ màu vàng rực rỡ, từng đám bụi nhị hoa yếu ớt phát tán đi.

Tóc trắng trên đầu rối tung, bạch y nam tử tuần mỹ dựa dưới tán cây, trong tay cầm chén rượu bạch ngọc, từ từ nhắm hai mắt lại chớp mắt.

Ta chậm rãi khẽ bước tới, lén lút tới gần.

Thơm quá, mùi rượu hòa lẫn hương hoa, ông ta thật đúng là biết hưởng thụ. Cái này chắc chắn là rượu hoa quế được ủ lâu năm đi.

Đến bên người ông ta, cũng ngồi xuống tựa vào thân cây, ta học ông nhắm mắt lại, cả người thả lỏng ra.

“Đã trở về?” Tiếng nói êm dịu khẽ vang lên.

“Vâng, thơm quá! Quả nhiên là trời thu!” Ta khụt khịt mũi, không muốn mở mắt ra.

“Cây quế lâu năm này lớn như vậy, nhưng mới ra hoa lần đầu tiên! Người quay trở về thật đúng lúc!” Trong giọng nói hàm chứa một chút yêu chiều.

“Ta sẽ làm tốt tương quế hoa nha, làm tốt rồi, chôn ở dưới tán cây quế, đợi đến sang năm, gia thêm nước ô mai, mùi vị thật ngon vô cùng! Được rồi, ông có thích ăn ngọt không? Nếu như không thích, chúng ta sẽ ủ rượu quế hoa!”

Đáp lời ta là tiếng cười trầm thấp vui vẻ của ông.

Tay chạm vào một bên góc áo của ông, nắm vào trong lòng bàn tay, ta cứ như vậy yên tâm ngủ.

Lúc tỉnh lại mặt trời chiều đã ngả đằng Tây, chẳng biết lúc nào ta đã bị ông ta ôm vào trong lòng, đầu tựa vào vai ông, một cánh tay không khách khí mà ôm ngang lưng ông.

Ông ta còn chưa tỉnh lại, màu hơi nhú lại, hình như ngủ không được an ổn.

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của ông, ta bỗng có chút bùi ngùi, ông trời đối với ông ta thật đúng là thiên vị nha, hình như năm tháng trôi qua cũng không lưu lại trên người ông ta bất cứ dấu vết gì. Nghĩ lại, trên người ta cũng có huyết thống giống như ông ta, không biết sau này ta có thể giống ông ấy như vậy không?

“Người đang cười cái gì?”

Lấy lại tinh thần, ta phát hiện ông ta đã mở mắt, dùng vẻ mặt khó hiểu nhìn ta.

Thì ra ta ngẫm nghĩ, mà tự dừng lại nở nụ cười!

“A, ha ha, ta xem ông ngủ rất ngon, ừm, ánh nắng chiếu vào lóa mắt

~ “

“Bây giờ, hình như mặt trời đã sớm xuống núi?” Hắn nhú mày, không lưu tình chút nào bóc trần lời ta nói

“Cậu, sao ông lại đi so đo những việc này với ta vậy!” Ta lôi kéo ống tay áo hắn, lay lay.

Hắn mỉm cười trêu ta, trong ánh mắt phản chiếu ánh nắng chiều.

“Sau này đừng gọi ta là cậu, gọi ta Ngự đi!” Tay hắn nhẹ nhàng vừa vuốt ve đầu ta, vừa nói.

“Hả?”

“Thoáng cái xuất hiện một cháu gái đẳng ngoại lớn như vậy, thực sự rất không quen! Gọi ta là Ngự đi!”

“Ồ

~” Gọi cái gì cũng giống nhau a, ông vẫn là cậu của ta!

“Tử nhi, người trách mắng thân người không?” Ông ta đột nhiên hỏi.

“Nói không trách là gạt người! Ta vẫn rất muốn hỏi bà, nếu không cần ta, vì sao còn muốn sinh ra ta? Sau lại biết bà đã qua đời, giấu lại như vậy cũng tốt, nếu như bà ta thực sự chính mồm nói bà không cần ta, ta không phải càng thảm hại hơn sao!”

“Nàng, kỳ thực cũng rất khổ!” Trong ánh mắt Ngự hiện lên một chút thủy quang.

“Ngự, ông nói xem, vì sao mọi người nhất định phải hận qua hận lại? Vì sao không thể chung sống tốt với nhau?”

“Đó là bởi vì con người luôn luôn có ham muốn, có ham muốn thì có lòng tư lợi, có lòng tư lợi thì khó tránh khỏi đố kỵ lẫn nhau, căm hận, tranh đấu. Đây là chuyện vĩnh viễn không có cách nào tránh khỏi, con người,

trời sinh đều có nhược điểm, con người không phải là thần, bao nhiêu người có thể chiến thắng được chính mình? Có lúc, chỉ là vì một người, có thể không chút do dự đi thương tổn vô số người khác! Giống Thích Nghiêm Phong, với danh tiếng cùng địa vị của hắn trong chốn võ lâm, đã có rất ít người hy vọng có được, thế nhưng, hắn vẫn thấy chưa đủ, để đạt được thêm nhiều quyền thế hơn, hắn đã đánh mất chính mình.”

“Ha ha, kỳ thực, ta có tư cách gì để nói hắn đây? Để đạt được cái mình muốn, ta đã từng thương tổn không ít người! Thậm chí, còn thương tổn người mà ta muốn bảo hộ nhất!”

Trong giọng nói của Ngự, ta nghe ra vô vàn thống khổ vô phương cứu chữa! Ông ta thống khổ!

Ta không nói gì, trong nháy mắt, chỉ có thể gắt gao ôm lấy ông ta, mong muốn sưởi ấm thân thể gần như lạnh cóng đó.

“Tử nhi, ngươi thích Âm không?” Ông vỗ nhẹ vào lưng ta, đột nhiên hỏi.

“Thích a!” Ta trả lời không chút do dự.

“Vậy, ngươi nguyện ý gả cho hắn, làm vợ hắn không?”

Thân thể hơi cứng lại một chút, ta cúi đầu vào ngực ông ta, buồn bực nói: “Ngự, ta không cần thành thân, ta sau này vẫn ở cùng ông là được rồi rồi! Âm, hắn đáng giá có được một người con gái tốt hơn!”

“Ai nói?” Giọng nói của ông ta lạnh như băng: “Không ai so với người tốt hơn hết!”

Ta ở trong lòng ông ta khẽ cười ra tiếng: “Ừ, cái này gọi là cái gì? ‘con hát mẹ khen hay’ sao?”

(*nguyên bản là: hài tử chốc đầu của nhà mình, mình cũng yêu mến.)

“Đồ khờ, ngươi để ý gì chứ, Âm, hắn không để ý gì cả.” Giọng nói ôn nhu, bàn tay ấm áp, nhẹ nhàng xoa đầu ta.

“Nhưng mà ta để ý, ta mong muốn Âm hạnh phúc a, mong muốn hắn có thể có được hạnh phúc thuộc về chính mình.” Ta ngẩng đầu, rất chăm chú nhìn ông ta và nói.

“Tiểu thư, cô xem, khăn quàng vai này là do Âm thiếu gia mua từ cấm tú tơ lụa trang tốt nhất Hàng Châu, trên đời này chỉ có một sa lụa đỏ duy nhất, dùng tất cả tú nương (*những người phụ nữ làm nghề thêu) của tú trang ‘thiên hạ đệ nhất tú’, ngày đêm làm không nghỉ, dùng nguyên mười ngày mới làm xong. Trên mũ phượng này đều là châu báu đẹp nhất trong U Minh Âm, chỉ nhìn viên dạ minh châu này, e rằng ngay cả khi Hoàng hậu nương nương thành thân, trên mũ phượng cũng sẽ không có đi!”

“Được rồi, được rồi, Phiêu Vũ ngươi có thể yên lặng một chút hay không a!”

“Tiểu thư! Cô nói gì đi! Ngày mai là ngày đại hỉ của cô, bây giờ cũng nên thử xem lễ phục có gì không hợp người để sửa chữa. Tiểu thư, sao cô lại tỏ vẻ không tập trung vậy? Đây chính là việc đại sự cả đời mới có một lần nha!”

“Được rồi được rồi, Phiêu Vũ, ta thử được chưa?” Ta bắt đầu di giơ tay đầu hàng.

“Oa! Quả thực là tiên nữ hạ phàm nha! Ngày mai, Âm thiếu gia thấy được, nhất định sẽ càng thêm ái mộ cô! Lễ phục này không cần sửa lại, vừa vặn người. Thử cả mũ phượng, a! Hạt châu ở đây, ở đây rất xứng rồi, không được, em phải lập tức đi tìm viên giống vậy thay vào!” Phiêu Vũ đang cầm mũ phượng, lòng như lửa đốt liền chạy ra ngoài.

Nhìn cửa phòng bị mở ra, ta khẽ thở phào nhẹ nhõm, rốt cục có thể được thanh tĩnh một chút rồi!

(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

“Tỷ muốn thành hôn!” Từ cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng hít hơi kinh ngạc.

Ta quay đầu, kinh ngạc nhìn người nọ: “Sao lại là ngươi?”

Hàn Ti Nhược!

Thoạt nhìn nàng ta khá hơn so với lần gặp mặt trước, chỉ là hơi gầy một chút.

“Tử Sa tỷ tỷ, tỷ muốn thành hôn à?” Biểu tình của nàng ta hình như là có chút không thể tin được.

“Đến, đến đây ngồi đi, làm sao vậy? Ta thành thân rất kỳ quái sao?” Ta vừa cười vừa nói.

Nàng ta đi đến, xoay người, cẩn thận đóng cửa lại, không nói một tiếng ngồi xuống trước mặt ta, chỉ tự nhìn chăm chăm vào ta.

“Thế nào, trên mặt ta có cái gì kỳ quái sao?” Ta đưa tay sờ sờ lên mặt.

“Tỷ gả cho Minh công tử sao? Muội vẫn nghĩ rằng tỷ thích chính là

” nàng ta bỗng nhiên ngừng lại, không nói thêm gì nữa.

Trái tim ta bỗng chốc đập loạn nhịp, chỉ là bỗng chốc mà thôi.

“Ta thích chính là Âm a!” Ta vừa cười vừa nói: “A, được rồi, muội và Thích đại ca sau này thế nào?”

Ánh mắt của nàng chỉ trong nháy mắt liền ảm đạm xuống, khẽ nói: “Tử Sa tỷ tỷ, muội thực sự rất thích Thiếu Thương, thích đến mức bây giờ không biết nên làm cái gì thì mới tốt! Nếu như hai người chúng ta chỉ có một có thể sống sót, muội sẽ mong muốn người kia là hần! Vì hần, cho dù muội xuống địa ngục cũng không sợ, chỉ cần là vì hần, dù là cái gì muội cũng đều có thể buông tha, chuyện gì cũng có thể đi làm!”

Lòng của ta theo lời nói của nàng thắt chặt lại một chút.

Vươn tay, nắm lấy tay nàng, ta nhẹ giọng an ủi nói: “Ti Nhược muội muội, tình nghĩa của muội, ta tin một ngày nào đó hần sẽ hiểu. Muội phải nhớ kỹ, yêu một người cũng không phải là lỗi lầm của muội đâu!”

“Thật sao? Không phải lỗi lầm sao? Đúng a, nếu là lỗi lầm, tất cả hậu quả cũng để muội đến gánh chịu đi!” Ti Nhược đứng lên, đưa tay lau đi khóe mắt ẩm ướt, nhìn ta cười khổ, nói: “Vậy thì, Tử Sa tỷ tỷ, xin lỗi!”

Tay nàng ta liền nhấc lên, một luồng hương thơm kỳ lạ xông vào mũi, ta thậm chí không kịp nín thở đã mất đi tri giác!

39. Chương 39

Không ngoài dự đoán của ta người đầu tiên ta nhìn thấy khi mở mắt là một người vô cùng quen thuộc——Thích Nghiêm Phong!

“Bé Tử Nhi đã tỉnh lại rồi sao!” Thích Nghiêm Phong đi tới với vẻ tươi cười giả dối.

“Thích Nghiêm Phong ngươi còn chưa chết ư?” xem ra ta đã bị trúng bí hương vô cùng bá đạo, cho dù thần trí đã hoàn toàn tỉnh táo, thân thể vẫn tê liệt.

Nghe ta nói không hề khách khí như thế, Thích Nghiêm Phong ngửa đầu phá lên cười.

“Ha ha ha ha, Nhan Tử Sa, không ngờ lúc này ngươi lại còn dám nói chuyện với ta như vậy sao? Thật có can đảm nha! Rất đáng tiếc, ta còn chưa chết, đã khiến ngươi phải thất vọng mất rồi! Ta chẳng lẽ lại thua trên tay mấy kẻ tiểu bối các ngươi ư? Thù này không báo, ta – Thích Nghiêm Phong thế không làm người!” Dáng vẻ tươi cười chợt tắt, trong mắt kia tràn đầy âm hận độc ác: “Bé Tử Sa, ngươi muốn thành hôn hả, hắc hắc, bây giờ tân lang của ngươi chắc chắn đang lo lắng vô cùng! Ha ha ha ha! Đúng rồi, sinh lễ tất nhiên không thể thiếu rồi! Bé Tử Nhi yên tâm, bá bá không cần nhiều lắm, chỉ cần kẻ kia mang theo bản đồ bảo tàng tới, có thể thuận lợi mang ngươi về nhà rồi! Ha ha ha ha!”

Ta không khỏi cười khổ trong lòng, dễ dàng đoán được hiện giờ bản đồ bảo đồ hần là đang nằm trong nội viện hoàng cung.

“Đúng rồi đúng rồi, tân nương tử có lẽ nghỉ ngơi một chút cho thật tốt, nếu không, ngày mai sẽ không đẹp! Ha ha!” Thích Nghiêm Phong mang theo vẻ mặt đầy đắc ý đi ra ngoài.

Ta nằm ở trên giường, muốn thử cử động tay, cảm thấy vẫn không cách nào cự quậy nổi.

Mở to mắt, với tình trạng này ta làm sao có thể ngủ được chứ?

Không biết Âm khi biết chuyện này sẽ làm như thế nào? Cữu cữu (*cậu) nhất định rất lo lắng đi?

Ồi, thực là sơ suất, thật không ngờ Ti Nhược sao có thể tới tìm ta vào lúc này, xem ra, chắc chắn là Thích Nghiêm Phong lấy Thiếu Thương uy hiếp nàng rồi!

Thảo nào, nàng lại nói những lời như vậy, thực ra, nàng cũng là một người đáng thương!

Ngay lúc ta đang miên man suy nghĩ, phía ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng binh khí chạm nhau phát ra, bên trong còn kèm theo tiếng người gào thét.

Tinh thần của ta rung lên, sẽ không phải là Âm chứ, đã tìm được ta rồi sao!

Cửa được mở ra nhưng đập vào mắt ta lại là sắc mặt tái nhợt của Hàn Ti Nhược.

“Tử Sa tỷ tỷ, nhanh lên, thừa dịp này chúng ta mau rời khỏi nơi này!” Nàng chạy tới, mau chóng nâng ta dậy đỡ ra ngoài.

Võ công của nàng cũng không cao, mặc dù ôm ta đi là một chuyện rất nhẹ nhàng, nhưng nếu muốn rời khỏi mà không phát ra tiếng động sẽ không dễ dàng như vậy!

Lợi dụng bóng đêm, vất vả lắm Ti Nhược mới đưa ta chạy vào rừng cây đằng sau nhà, tiếng thở dốc đã càng ngày càng dồn dập, bước chân cũng dần dần chậm lại.

“Ti Nhược, bây giờ chúng ta ở đâu vậy?”

“Nơi này là khu rừng rậm đằng sau sơn cốc của U Minh Âm phủ, vài đỉnh núi trải dài triền miên, các thợ săn lão luyện cũng không dám đi vào quá sâu, sợ một khi lạc đường sẽ không có ngày trở ra. Chính là bởi vì như thế, Thích Nghiêm Phong mới có thể tránh lâu như vậy mà vẫn không bị phát hiện.”

“Chúng ta đây vẫn cứ đi xuống như vậy thì không phải cũng rất nguy hiểm sao? Không bằng muội rời khỏi trước, ta ở chỗ này trốn một hồi, bằng không chỉ sợ muội cũng sẽ bị ta làm phiền hà!”

“Hừ hừ, thực sự là tỷ muội tình thâm à!” Trong bóng đêm trước mặt có một người đi ra.

“Thích Nghiêm Phong!” Ti Nhược đã kinh ngạc khẽ kêu lên một tiếng.

“Tiểu tử Minh Âm kia ngay lập tức đã có thể tìm đến nơi này há chẳng phải đều là do người ban tặng sao, ta thật không ngờ, Hàn Ti Nhược người lại có dũng khí phản bội ta!” Thích Nghiêm Phong gầm lên tựa như con dã thú mất đồ đã bị thương.

“Muội đi mau, hắn sẽ không giết ta, muội đi mau!” Lúc này mang theo ta sẽ chỉ hại chết Ti Nhược.

“Không, Tử Sa tỷ tỷ!”

“Nếu muội còn muốn gặp Thích đại ca, bây giờ hãy mau chạy đi!” Ta hướng về phía Ti Nhược la lớn.

Ti Nhược chấn động, không hề do dự, xoay người, điên cuồng chạy đi.

Thích Nghiêm Phong cũng không hề truy đuổi nàng, mà từng bước từng bước đi về phía ta.

“Tử Sa, người rất thông minh, quả thực, hiện tại người hữu dụng hơn rất nhiều so với nha đầu ngốc kia!” Hắn kéo ta lên rồi tiếp tục nói: “Đúng rồi, chỉ cần ta giữ người bên cạnh, Minh Âm sẽ ngoan ngoãn nghe lời rồi!”

“Buông nàng ra!” Một thanh âm đầy băng giá đã cắt đứt lời hắn nói.

Là thanh âm quen thuộc đó, ngay cả khi ngữ khí lạnh đậm cũng quen thuộc khiến lòng ta đông cứng lại trong nháy mắt.

“Nhan Ngạo Hành?! Lại có thể là người sao?” Thích Nghiêm Phong dường như cũng lấy làm kinh hãi.

“Buông nàng ra!” Tay hắn vung vàng nắm danh kiếm Vô Ảnh, trong bóng tối không thấy rõ thần sắc của hắn, chỉ là đứng như vậy, toàn thân lại tỏa tới đây khí thế xâm lược.

Ta rõ ràng cảm giác được cả người Thích Nghiêm Phong đã trở nên căng thẳng!

“Hừ, ngay cả người cũng tới, mị lực của tiểu nha đầu này quả thật không thể xem thường! Người hắn là người rất muốn mạng của Minh Ngự phải không! Còn có U Minh Âm phủ, người không phải cũng muốn

chính tay phá hủy nó sao! Thế nào, chẳng nhẽ người quên hết cha của mình đã chết như thế nào sao? Người lại muốn ra tay giúp đỡ kẻ thù của mình sao? Chỉ sợ nếu như cha người biết, ở dưới hoàng tuyền chết sẽ không nhắm mắt!” Hấn lớn tiếng nói, lực cường ép cánh tay của ta lại chậm rãi càng ép chặt hơn.

“Buông nàng ra!” Giọng nói khiến người ta run sợ lại lạnh thêm vài độ.

“Hừ hừ, thì ra vẫn là ‘anh hùng khó qua ải mỹ nhân’, nhưng mà, chẳng lẽ người không biết cho dù người mang nàng trở về, ngày mai, nàng sẽ cùng nam nhân khác thành thân rồi! Hơn nữa người kia còn là Minh Ấm! Người đây là không cam tâm sao?” Giọng nói của Thích Nghiê Phong rõ ràng mang theo ý khinh miệt.

“Quả nhiên là người già nói nhiều lời vô ích!” Một tiếng hừ lạnh, thân ảnh đã theo ánh kiếm lóe lên, chỉ trong nháy mắt, đã tới trước mắt ta.

Thích Nghiê Phong kinh ngạc, hoảng sợ rút đao ra đỡ một kích kia.

Chiêu thức biến đổi, lưỡi kiếm cùng người như hình với bóng nhằm thẳng vào hai mắt Thích Nghiê Phong!

Kiếm khí kia lướt qua hai gò má của ta, khiến ta cảm thấy đau âm ỉ.

Thích Nghiê Phong hoảng hốt, nhanh chóng đã lui về phía sau vài bước lớn, mới có thể tránh khỏi tình cảnh nguy hiểm vừa rồi.

“Ta nói một lần cuối cùng, buông nàng ra!” trong thanh âm lạnh lẽo hình như đã có một chút không kiên nhẫn.

Thích Nghiê Phong ngẩn ngơ, hồi lâu nói không ra lời.

“Ha ha ha ha ha

~~” hấn đột nhiên ngửa mặt lên trời, phá lên cười.

“Nhan Ngạo Hành a Nhan Ngạo Hành, thực sự là anh hùng xuất thiếu niên, nhưng thật đáng tiếc, thật là đáng tiếc! Ta vừa mới thế nào lại không chú ý chứ, thì ra lần này sẽ là lần đầu tiên người phải chịu thua rồi!” Trong giọng nói của Thích Nghiê Phong có sự đắc ý không nói nên lời, giống như đã nắm chắc thắng lợi vậy.

“Bé Tử Sa, người biết vì sao không?” Hấn bỗng nhiên cúi đầu, hỏi bên tai ta.

“Bởi vì, hấn là vì người mà đến, chỉ cần người còn trên tay ta, ta sẽ không thua!” Thích Nghiê Phong nói từng chữ một.

“Hừ ~~” trả lời hấn chính là một tiếng hừ lạnh đầy khinh thị: “Người già rồi, không chỉ nhiều lời vô ích mà trí tưởng tượng cũng thật phong phú! Thực sự là rất đáng mừng!”

“Ha ha, Ngạo Hành, ta cũng là người từng trải, trong lòng người nghĩ gì, cho rằng ta không biết sao? Đừng quên, gừng càng già càng cay! Bây giờ, ném kiếm xuống đi, nếu không, ta trước hết sẽ hủy đi gương mặt như hoa như ngọc này!” Thích Nghiê Phong giơ đao hướng lên, để ở dưới cằm ta!

“Vậy sao? Người có thể thử xem xem!” Giọng nói kia mang theo tiếng cười lạnh, giống như đang châm biếm sự ngu xuẩn của ông ta, hấn bắt đầu từng bước một bước tới.

Theo bước chân càng ngày càng gần của hấn lưỡi đao kia cũng càng ngày càng gần ta!

Đột nhiên cảm giác được một hồi kịch liệt đau đớn, lưỡi đao kia đã cứa vào cổ ta.

Hấn đã đứng ở trước mặt chúng ta, mũi kiếm hướng xuống, mang một bộ mặt dừng đứng không chút may, không để người khác vào mắt.

Ta bỗng có một loại cảm xúc kì lạ muốn cười phá lên vì bản thân cũng vì Thích Nghiê Phong.

“Người thực sự không quan tâm nó!?” Thích Nghiê Phong lớn tiếng gầm gừ nói.

“Người vừa mới chịu nhiều vết thương ở chỗ Minh Ám, bây giờ người lại mang theo nàng, chắc chắn là trốn không thoát được đâu.” Trong cặp mắt đen kịt của hắn phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo của lưỡi kiếm.

“Huồng hồ~” Hắn dừng lại rồi nói tiếp: Người nghĩ rằng ta sẽ bỏ qua hung thủ hại chết cha ta sao?”

Ta thoáng ngây ngẩn cả người, hắn nói gì vậy?

“Hừ! Người đã biết rồi hả! Tiếc là, ta – Thích Nghiê Phong há phải là người sẽ giơ tay chịu trời!” Thích Nghiê Phong cắn răng, xót xa mà nói.

Tay trái của hắn đột nhiên nhấc lên, một chùm sáng bạc nhanh chóng bắn ra!

Mắt của ta bỗng hoa lên, chỉ cảm thấy cơ thể đã bay lên trời, Thích Nghiê Phong đang mang theo ta đi sâu vào trong rừng rậm.

Tiếng gió thổi gào thét bên tai, Thích Nghiê Phong suy cho cùng không phải là kẻ hữu danh vô thực, trong mấy cái nhún lên xuống, đã không nghe thấy tiếng động ồn ào, chúng ta dường như đã ngày càng cách xa khỏi tiểu ốc (*căn phòng nhỏ) lúc đầu!

Ngay lúc ta đang lo âu, Thích Nghiê Phong lại đột nhiên dừng bước.

“Thích Nghiê Phong, người còn muốn chạy đi nơi nào đây?” Giọng nói băng lạnh lại lần nữa vang lên.

“Hừ hừ, Nhan Ngạo Hành! Người đừng khinh người quá đáng! Nếu như ta chết cũng nhất định kéo theo tiểu nha đầu này chôn cùng!” Giọng nói của Thích Nghiê Phong đầy u ám, xen lẫn một con thích thú điên cuồng!

Ta đột nhiên hiểu rõ vì sao Thích Nghiê Phong lại dừng lại!

Ở đằng sau chúng ta là một khe núi!

Trời đêm tối đen như mực, không thấy rõ sâu bao nhiêu!

“Người có tin hay không?” Thích Nghiê Phong nhích chân từng bước về đằng sau. Ta chợt nghe thấy tiếng đá vụn rơi xuống!

Hắn không nói gì, chỉ lạnh lùng mà nhìn chằm chằm Thích Nghiê Phong, ánh mắt của hắn như có thiên đao vạn mã dường như đủ để cắt đứt hết đường sống của người kia.

“Đỡ lấy!” đao của Thích Nghiê Phong bỗng nhiên bổ xuống.

Một chiêu, hai chiêu nhanh chóng bổ xuống, mặc dù Thích Nghiê Phong không thể nhanh nhẹn như trước do đang phải giữ chặt ta, nhưng sức mạnh cùng với tốc độ này lại thừa đủ để bù đắp những thiếu hụt lúc này.

Đao thứ ba!

Khi Thích Nghiê Phong lại một lần nữa đứng vững thở phì phò, ta phát hiện, toàn thân hắn đều đang run rẩy!

“Người già rồi! Người cho rằng người vẫn còn là hộ pháp như trước đây sao? Thực là tức cười!” Lời nói châm biếm trong đêm đen hết sức rõ ràng.

Hắn lại càng thêm run rẩy kịch liệt!

Đao lại gác lên trên cổ ta, “Nhan Ngạo Hành, người thả ta, người chết không thể sống lại, ta với cha người đã từng là huynh đệ một thời, ta cũng đã là người già rồi, không còn sống được mấy năm nữa! Người thả ta, để ta giữ lại cái mạng già này, ta liền đem bảo bối của người trả lại cho người!” Thích Nghiê Phong hơi thở không yên, phì phò nói.

Trả lời hắn chỉ là cái cười nhạt đầy khinh miệt.

“Giết hắn! Chỉ cần có thể báo thù cho cha, ta như thế nào cũng được!” Ta hướng về phía hắn lớn tiếng nói.

“Nha đầu chết tiệt kia!” Thích Nghiê Phong thẹn quá hóa giận.

Ngực đau xót, lưỡi đao đã cắt vào da thịt của ta!

“Được! Nhan Ngạo Hành, xem như ngươi lợi hại! Hôm nay ngươi đã quyết tâm muốn mạng của ta, ta cũng sẽ không cho ngươi sống dễ chịu! Muốn ta chết, ta cũng sẽ kéo nha đầu này chôn cùng!” Thích Nghiê Phong vừa nói vừa nhe răng cười.

Nhìn hẩn đứng im bất động, đồng tử trong mắt đen kịt đầy căm phẫn như lửa!

Là đang kiên trì chờ ta sao?

Ta nhẹ nhàng thử nắm chặt tay, thì ra đau đớn trên người trái lại đã làm mất đi ảnh hưởng của mê hương trên người ta, tứ chi tê liệt cũng đã có cảm giác.

Dồn hết lực, cắn chặt khớp hàm, ta đẩy mạnh Thích Nghiê Phong một phen, hẩn không hề phòng, mở tay ra.

Sau cái đẩy này, ta một bước giẫm lên khoảng không, cứ như vậy ngửa mặt ngược lên trời, rơi xuống vách núi sâu!

Gió xẹt qua bên tai, do khi rơi xuống ta giữ tư thế này nên có thể trông thấy mặt trăng vốn đang bị tầng tầng lớp lớp bóng cây che lại, trăng treo ở giữa không trung, cho dù xung quanh là đêm tối thật sâu nhưng vầng trăng sáng vẫn phát ra ánh sáng rực rỡ!

Ta không khỏi nở nụ cười, đã không còn ta cản trở, hẩn chắc chắn có thể báo thù cho cha rồi!

Bỗng nhiên, một cái bóng đen ngăn ánh trăng lại!

Trong nháy mắt, một đôi cánh tay thép đã nắm lấy eo ta!

“Ngươi?!” Ta mở to hai mắt, không tin nổi mà nhìn chằm chằm người kia.

Chúng ta cứ như vậy ôm nhau rơi xuống, rơi xuống

“Keng!” một tiếng, chúng ta đang rơi xuống đột nhiên dừng lại.

Hướng theo ánh trăng, ta mới phát hiện, Vô Ảnh Kiếm đã cắm vào giữa một khe đá, hẩn một tay cầm lấy chuôi kiếm, một tay ôm ta, trọng lượng của hai người chúng ta đều treo ở trên lưỡi kiếm kia!

“Vì sao ngươi lại xuống?” Ta không hiểu, mở miệng.

Trong mắt của hẩn ánh lên một tia giận tãi đi, không hề trả lời ta.

Ta không thể kiềm chế được, la lớn: “Vì sao ngươi muốn xuống, Thích Nghiê Phong đâu? Sao ngươi không đi giết hẩn?!”

Hẩn hít sâu một hơi, dường như đang kiềm nén cơn giận dữ, lạnh lùng mà nói: “Vậy nàng vì sao muốn làm như vậy? Nàng không tin ta có thể đồng thời bảo toàn nàng và giết hẩn sao? Nàng cho là làm như vậy là đang giúp ta? Nàng quả là kẻ ngốc! Chỉ cần hẩn còn sống, ta có thể tìm được hẩn, giết hẩn trả thù! Thế nhưng nếu nàng đã chết thì phải làm sao đây?”

Ta thoáng nói không ra lời, chỉ ngơ ngác mà nhìn hẩn.

Cúi đầu, ta nhẹ giọng hỏi: “Vậy, hiện tại nên làm gì bây giờ?”

“Làm sao bây giờ? Nàng hỏi ta, ta hỏi ai?” Xem ra, hẩn tức giận không ít, khẩu khí cũng vô cùng ác liệt.

“Nhưng mà...!” Ta nhìn thân kiếm đã tại hơi chút rung động, do dự nói: “Chẳng lẽ chúng ta cứ treo như vậy ở chỗ này sao?”

Mây hẩn hơi nhíu lại, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Nếu như ta đoán không sai, chúng ta hiện tại hẩn là ở giữa thâm cốc, vách đá ở nơi này rất kỳ lạ, rơi xuống một lúc ta mới tìm được khe đá rồi dùng Vô Ảnh Kiếm để ngừng thể rơi ban nãy. Ta cũng không rõ trên vách đá ở phía dưới còn có cơ hội như vậy hay không.”

“Nếu là như vậy, lựa chọn duy nhất có lẽ chỉ có thể là nhảy xuống mà thôi!” Ta cười khổ nhẹ giọng nói.

“Cũng chỉ có thể như vậy thôi!” Hấn gật đầu: “Ngộ nhỡ không có khe đá như vậy, chúng ta sẽ rơi thẳng xuống đến đáy cốc, nàng có sợ hay không?”

“Sợ?” Ta nhẹ nhàng lắc đầu: “Sao có thể không sợ, nhưng mà đâu còn lựa chọn nào khác! Không phải sao?”

Hấn thở dài, liếc nhìn ta thật lâu, khàn giọng nói: “Nhắm mắt lại, ôm chặt lấy ta!”

Ta nghe lời mà nhắm hai mắt lại, vòng hai tay ôm chặt thắt lưng hấn, vùi đầu trước ngực hấn.

Chỉ nghe thấy “Đình” một tiếng, hấn rút Vô ảnh kiếm ra!

Ta được hấn gắt gao ôm vào trong ngực, kỳ lạ lại sản sinh ra một loại cảm giác an tâm.

Kì quái, vì sao cảm giác của ta lúc này so với trước kia lại không hề giống nhau?

Mở mắt ra, ta phát hiện, hai người chúng ta đã đổi vị trí cho nhau. Lúc này đã biến thành ta ở trên, hấn ở dưới!

Nếu như giữ tư thế này mà rơi xuống đất, thân thể hấn sẽ phải đứng mũi chịu sào mà tiếp nhận chấn động thật lớn, trở thành đệm thịt cho ta!

Nghĩ tới đây, cánh tay ôm lấy hấn của ta bắt đầu run lên.

Với tốc độ rơi xuống như vậy, xem ra chúng ta không có cơ hội lần thứ hai tới gần khe đá nứt ra rồi, chỉ có thể cứ như vậy rơi thẳng xuống đến đáy cốc.

Ngay khi ta tuyệt vọng nhắm mắt lại lần nữa, bên tai đột nhiên nóng lên, một thanh âm dịu dàng phảng phất bên tai, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, ta sẽ vẫn đi cùng nàng! Bảo vệ nàng! Cho dù phía dưới có là a tì địa ngục đi chăng nữa!”

40. Chương 40

Đau!

Xương cốt toàn thân ta dường như đều rã rời. Cuối cùng trí nhớ ta dừng lại ở trong cặp mắt còn dịu dàng và sáng hơn so với ánh trăng, và cả khóe môi thần nhiên mỉm cười kia nữa.

Dường như vào một lúc nào đó hấn đã điểm huyết ngũ của ta, có lẽ là sợ ta thanh tỉnh mà phải chịu đựng đau đớn!

Trăng đã biến mất rồi, xung quanh được bao phủ một lớp sương mù mờ ảo, vài tia nắng ban mai chiếu xuống, xem ra, trời đã bắt đầu sáng lên rồi!

Vật lộn đứng lên, ta phát hiện trên người ngoài một số vết trầy da ở bên ngoài thì không hề có một tổn thương nghiêm trọng nào.

Hấn đâu?

Hấn ở nơi nào?!

Sương mù thật dày, ta chỉ có thể dò lần đi về phía trước.

Nơi này chỉ những bụi cây rậm rạp cùng cỏ dại sinh trưởng được, những dây leo rối rắm, cây cối quái lạ, trong sương mù lại càng có vẻ quỷ dị.

Bỗng nhiên dưới chân bị trượt, tựa hồ có vật gì đó hơi ngáng lại, cả người ta mất thăng bằng mà ngã xuống đất.

Ta chặt vật ngáng đầu, hô hấp trong nháy mắt ngưng lại!

Hấn!

Ta lao đảo chạy vội đến!

Hắn, vẫn không nhúc nhích nằm ở nơi này, rõ ràng có vài chỗ vết thương, xem ra nghiêm trọng nhất chính là vết thương ở trán và ở tay phải.

Dường như là khi rơi xuống đất hắn bị đập vào tảng đá, vết thương ở trên trán to chừng cái bát lớn, máu đỏ tươi đã ngưng kết thành một mảng lớn thật đáng sợ!

Nhưng gay go nhất chính là tay phải!

Ta vẫn còn nhớ rõ, chính cánh tay kia đã gắt gao vòng tại bên hông ta, vững vàng cầm Vô ảnh, nhưng hôm nay, cánh tay này đã bị máu tươi nhuộm thẫm hết, trên cổ tay phải thành linh cầm một cành cây gãy!

Nhìn hắn đang hôn mê bất tỉnh, sắc mặt tái nhợt, lại nhìn bản thân trên người chỉ có vài vết xước nhỏ bé không đáng kể, nhớ tới lời thề ôn nhu của hắn ở bên tai trước khi hôn mê, ngực ta bỗng nổi lên một trận đau nhức!

Khẽ run lên, ta bắt tay vào kiểm tra hắn, duỗi tay ra dò xét hơi thở của hắn, cảm tạ trời đất, mặc dù yếu ớt, nhưng mà hắn vẫn còn có hô hấp!

Cắn chặt khớp hàm, ta thu tay về. Hiện tại không thể tùy tiện di chuyển hắn, điều cấp bách chính là phải nghĩ ra biện pháp khiến hắn tỉnh lại!

Nhớ tới vừa rồi dường như nghe thấy có tiếng nước chảy, ta lập tức đứng lên tìm kiếm nơi có tiếng nước.

Tuy rằng là một dòng suối nhỏ nhỏ, nhưng là trong suốt thấy đáy, ta mừng rỡ nhưng lại phát hiện không có bọt nước!

Đúng rồi, trên người ta đang mặc giao sa hở phục, nghe nói chỉ dùng sợi tơ làm từ Đông Hải giao ngư để dệt thành, có lẽ có thể đựng nước được!

Cởi y phục, bao một bọc nước suối, ta vội vàng chạy trở về.

Dùng khăn lụa thấm nước lạnh, nhẹ nhàng lau vết thương ở trên trán hắn, từng giọt đục ngầu màu đỏ, trườn theo hai gò má hắn chảy xuống.

Cúi đầu, ta ngậm một ngụm nước, rồi mớm vào đôi môi đang khô khốc.

Hàng mi dài dường như động đậy, ta ngừng thở, nước mắt đã ứa ra đến bây giờ cũng không thể kiềm chế được mà chảy xuống, rơi xuống trên mặt hắn.

Đôi mắt hắn chậm rãi mở ra, thần trí dường như cũng rất rõ ràng, cặp mắt màu hổ phách hơi có vẻ mê muội.

Chân mày cau lại, hắn đột nhiên mở miệng nói: “Đừng khóc!”

Nước mắt, tại giờ khắc này lại chảy càng nhanh hơn!

Hắn lại càng cau mày chặt hơn, đáng vẻ bối rối.

“Ồ ~” Đau đớn thành linh đến khiến hắn bất ngờ không phòng bị, không nhận được bật ra tiếng than nhẹ.

Hắn đang muốn giơ tay lau nước mắt cho ta sao?

Ta vội vã ngăn động tác của hắn lại, vội vàng nói: “Đừng nhúc nhích, ngươi bị thương rất nghiêm trọng, tay phải của ngươi, ờ ~”

Cặp mắt sáng và thanh thần kia đã không còn sự mê muội, chỉ còn vẻ thanh lạnh.

Hắn khó khăn quay đầu, nhìn chằm chằm cánh tay phải bị thương của mình một lát.

Thần sắc hắn không chút thay đổi làm cho ta một hồi hoảng sợ.

“Cái ấy

~ muốn băng vào phải rút cành cây kia ra

~~ mới

~” Ta thì thào mở miệng, rồi khi nhìn thấy động tác kế tiếp của hắn thì sợ đến nỗi nói không ra lời.

Hắn từ từ nắm chặt tay lại, chậm rãi gơ cánh tay rảnh còn lại kia, cứ như vậy mà rút mạnh cành cây cắm chặt trên tay phải ra!

Từng giọt lớn mồ hôi đọng trên cái trán tái nhợt của hắn chảy xuống, nhưng hắn lại không hề phát ra một tiếng rên rỉ nào!

Trái lại, ta bắt giác cắn chặt môi, cả người không ngừng run rẩy!

Máu từ trong vết thương được mở rộng phun bùng lên!

Ta che miệng lại, bật ra tiếng nức nở

Hắn nhắm mắt lại, hít thật sâu vào mấy hơi, mày nhíu chặt, cắn chặt khớp hàm, lộ rõ sự thống khổ tột cùng mà hắn đang phải chịu đựng.

Khi hắn lại một lần nữa mở mắt ra, hô hấp đã thoáng bình ổn một chút, hắn vật lộn muốn ngồi dậy.

Ta vội vàng đưa tay ra để dìu hắn dậy, ai ngờ lại bị hắn đẩy ra một cái.

“Ta

~” Ta mở miệng, không biết nên nói cái gì.

Hắn dừng hẳn cử động, chậm rãi quay đầu, ánh mắt lạnh giá mà quen thuộc kia khiến lòng ta một chút lại một chút trầm xuống.

“Bỏ đi!” Còn chưa nói xong, hắn rốt cục chống đỡ không nổi mà đã ngất đi.

Ta kinh hãi kêu lên một tiếng, bước về phía trước đỡ lấy thân thể của hắn, ánh mắt rơi vào cánh tay bị thương của hắn, ta không khỏi hít hơi thật sâu.

Nhan Tử Sa, người nhất định phải xốc lại tinh thần!

Hỉ phục mặc bên ngoài đã cởi ra, trên người ta hiện tại cũng chỉ đang mặc một lớp áo đơn mỏng manh. Ta xé một mảnh vải áo sạch sẽ, cẩn thận giúp hắn băng bó vết thương.

Vết thương rất sâu, màu máu rất nhanh liền nhiễm đỏ vải. Tim ta thật đau, chú ý buộc một nút thắt ở chỗ mặt trên của vết thương, giúp hắn nâng cánh tay lên, cố gắng cầm máu cho hắn.

Chẳng bao lâu, sương mù ở xung quanh dần dần tan, gió thổi xẹt qua bên tai ta.

Khi máu theo cánh tay chảy xuống càng ngày càng ít đi, ta quỳ trên mặt đất, hai tay nâng cánh tay hắn lên, một khắc cũng không dám lơ là.

Cho đến khi máu hoàn toàn ngừng hết, ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Lại một trận gió thổi tới, chiếc áo đơn đã sớm bị mồ hôi cùng máu loang thấm đẫm dán lên người, khiến ta nhìn không được rùng mình một cái.

Một trận tê dại quen thuộc đã bắt đầu từ ngực lan truyền tới lạnh cả người!

Mê hương!

Ta không khỏi nở nụ cười khổ, bí được này thật là bá đạo đi, tới giờ không ngờ lại còn có thể phát huy tác dụng!

Mê man trong nháy mắt lại đến. Trước mắt ta chỉ là một khoảng mù mịt, nhưng ta vẫn nắm chặt cánh tay bị thương của hắn, cố gắng không cho nó lại một lần nữa bị tổn thương.

Ta ngủ không hề an ổn, trong mộng ta vẫn đang rơi thẳng xuống vách núi sâu, dường như vĩnh viễn cũng không đến được tới đây.

Sợ hãi cùng bất an mãnh liệt chiếm lấy hết toàn bộ tâm tư của ta, đến tận cuối cùng

~~Đã rơi tới cùng!

Tràn đầy máu đỏ tươi hội tụ thành biển cả rộng lớn!

Một thân ảnh quen thuộc đang lẳng lẳng nằm trên mặt biển ——

Thì ra, đây là biển máu từ trên người hắn chảy ra!

“Đừng!” Ta kêu lên sợ hãi, mở phắt mắt ra.

“Gặp ác mộng sao?” Một giọng nói vô cùng băng lạnh mà quen thuộc vang lên.

Quay đầu lại trông thấy hắn ở gần ta trong gang tấc, trong lúc ta vẫn còn vô thức, thân thể đã tự nhiên tự phát phản ứng.

Gắt gao ôm lấy hắn, ta vùi đầu trước ngực hắn, nghe rõ ràng tiếng tim đập trầm ổn của hắn, thân thể ta bởi vì hoảng sợ mà không ngừng run rẩy, bây giờ mới chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Dần dần, ta khôi phục lại, thoát khỏi dư vị của ác mộng đáng sợ kia, mới phát hiện ra chúng ta đang ở trong một hang đá, nơi này hắn là ở dưới vách đá kia.

Đúng rồi, ta vội vàng buông tay ra, cúi đầu kiểm tra tình trạng vết thương của hắn, nhẹ nhàng hỏi: “Thương thế của người thế nào rồi?”

Hắn khẽ liếc mắt nhìn tay phải, thản nhiên nói: “Cái tay này có lẽ phải phế đi thôi!”

Ta nổi lên một trận đau lòng, giọng nghẹn ngào nói: “Đều là lỗi của ta, nếu ta không ~”

Hắn ngắt lời ta, nói: “Chẳng qua chỉ là phế đi một tay mà thôi.”

Một tay mà thôi?

“Vô công của người thì sao? Vô ẩn kiếm của người làm sao bây giờ?” Ta mở to hai mắt nhìn, không thể tin được hắn cứ nhiên lại coi thường thương thế của mình như vậy.

Không ngờ hắn lại có thể nhếch một nụ cười nhạt, dường như đang giễu cợt ta, người gây ra tất cả mọi chuyện.

“Đây hình như là chuyện của tại hạ đi? Minh phu nhân quản nhiều chuyện quá đi?” Ngữ khí băng lạnh mà xa lạ.

“Minh phu nhân?” Ta lẩm bẩm lặp lại nói, tâm trạng nguội lạnh, buông lỏng tay ra.

Vô thức phát hiện hi phục vốn đã cởi ra đã được khoắc lại trên người.

Hắn không hề để ý tới ta, nhắm mắt lại, nghiêng người tựa lên vách đá.

Sắc mặt của hắn không hề tốt chút nào, trắng bệch không có một tia huyết sắc, ta bất chợt nhớ ra bản thân hắn vừa mới bị trọng thương, vậy làm sao hắn mang ta tới nơi này được chứ?

Chẳng lẽ

~Ta bám vào vách đá, đứng lên, lao đảo đi ra khỏi sơn động.

Chỉ thấy, một vết trườn màu đỏ kéo dài đến tận cửa động!

Hắn!

Hắn lại có thể cứ như vậy ngang ngạnh đem ta mang đến nơi này, hơn nữa là dưới tình hình một tay hắn không cách nào sử dụng được!

Không xong, hắn đã chảy nhiều máu như vậy, vậy hiện giờ

~~Nhúu chặt mảy lại, hắn lẳng lẳng dựa vào nơi này, trên người loang lổ vết máu ta càng nhìn lại càng thấy đau lòng.

Vừa rồi hắn là gắng gượng chống đỡ, bị thương như vậy, cho dù là người mình đồng da sắt cũng không có khả năng chống đỡ được lâu thế.

Ta lại nhớ tới hần vừa mới bất tỉnh một lần, lần này có thể thực sự không hề tỉnh lại hay không?

Trái tim đau quá, cơn đau tim nói không nên lời lan tràn khắp ngực, hoảng hốt, cảnh tượng trong ác mộng phảng phất như đang hiện lên trước mắt ta.

Tình trạng của hần so với ta tưởng tượng còn gay go hơn, vẫn đều là trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, ý thức mơ hồ, rồi không lâu sau lại bắt đầu sốt cao.

Thiên nhiên thật khéo, đầu thu ở trong sơn cốc không ngờ lại nổi lên mưa tí ta tí tách trên mặt đất. Tuy là ở trong sơn động, nhưng gió thu lạnh lẽo lại từ bên ngoài thổi vào, quét lên người, chỉ cảm thấy cảm giác lạnh thấu xương.

Hần phát sốt, nếu như lại trúng gió, vậy sẽ thực sự phiền phức.

Lúc này cũng cố không nghĩ nhiều như vậy, ta cố y phục trên người của hần đã sưng ướm máu loang ra, ôm chặt thân thể hần, ngăn cản gió cho hần.

Hần ở trong lòng ta, an tĩnh hiếm thấy, nhớ lại giữa chúng ta, hình như cho tới bây giờ cũng chưa từng trải qua tình cảnh như thế này.

Người đối với ta, có tình ý sao?

Rốt cục ta nhìn không được, len lén ghé vào tai hần hỏi.

Biết rõ hần sẽ không trả lời, nhưng trong lòng ta vẫn lặng lẽ chờ mong, ta như vậy, có phải là rất ngốc hay không?

Ta nên phải hận người!

Người đối với ta như vậy, thương tổn ta, lợi dụng ta, bòn cọt ta, cũng là, bảo vệ ta như vậy.

Vướng mắc dây dưa không rõ

~Ta cười khổ lắc đầu, trong lòng lúc này có một thân nhiệt nóng khác thường, trái lại hơi ấm kỳ lạ đó lại sưởi ấm cho ta.

Đã tròn một đêm thức trắng, ta dần dần cũng bắt đầu có cảm giác buồn ngủ, nhưng ta không dám thực sự thiếp đi, đành phải hung hăng cắn môi, buộc bản thân duy trì tỉnh táo.

Nhất định phải sống sót!

Trong cốc, khí lạnh từng trận lại từng trận thổi đến, ta đoán chừng mưa đã rơi suốt nửa ngày cũng nên, mưa liên miên không dứt như thế, không biết bao giờ mới tạnh.

Điều duy nhất khiến ta có thể thở phào một hơi, chính là nhiệt độ cơ thể của hần dường như có chiều hướng giảm xuống.

Trên đầu lưỡi truyền đến cảm giác hơi hơi ngòn ngọt, nhắc nhở ta, hình như đôi môi càng bị cắn phá hơn.

Đầu của hần đột nhiên giật nhẹ, môi khê mở, tựa hồ đang muốn nói điều gì.

Ta vội ngẩng đầu, vậy mà trong lúc vội vàng tự dưng vừa vặn lại chạm phải môi hần!

Vào lúc tim đập mạnh và loạn nhịp, lưỡi của hần không ngờ lại cứ như vậy đi vào trong miệng ta!

Lại thâm sâu lại bức thiết hôn, ngang ngược bá đạo như vậy, dường như muốn đem toàn bộ bản thân ta nuốt vào trong bụng.

Đôi mắt kia cũng đang mở, yên lặng nhìn ta, đôi mắt ngập tràn ngọn lửa, nóng rực hầu như nấu cháy ta gần như không còn gì!

Nụ hôn này khiến ta hít thở không thông, ngay khi ta gần như sắp mất đi tri giác, hần, rốt cục buông ta ra.

“Tử nhi

~ Tử nhi

~~” Đôi môi kia đã rời môi của ta, dọc theo cần cổ, sau đó là xương quai xanh, trở lại là

Ta nắm chặt lấy tia lý trí cuối cùng còn sót lại, giờ tay muốn đẩy hẳn, giờ đã vùi đầu vào trước ngực ta ra, nhưng lúc chạm đến cánh tay phải mềm mại vô lực của hẳn thì ngừng lại!

Lòng đau xót, ta nhắm mắt lại, để mặc động tác của hẳn.

“Thương cảm ta? Tội nghiệp ta ư?”

Cơ thể của ta cứng đờ, nhìn hẳn chậm rãi ngẩng đầu lên.

Trong đôi mắt rõ ràng còn chưa xóa hết được cảm xúc mãnh liệt lúc nãy, nhưng giọng nói lạnh lạnh mà trống rỗng, vẻ cười cợt chế giễu quen thuộc mà băng lạnh chậm rãi hiện lên.

Ta há hốc mồm, lại không biết phải nói cái gì, bản thân cũng không cách nào làm rõ được cảm giác này, là hổ thẹn? Là thương cảm? Hay là gì?

Đột nhiên bị hẳn đẩy ra một cái, ta bất ngờ không kịp phòng bị mà ngã ngồi trên mặt đất!

“Cút ngay! Ta không cần sự thương cảm của ngươi! Cút ngay!” Hẳn quay đi, không hề nhìn ta, giọng nói dứt khoát mà quyết liệt.

Ta ngơ ngác ngồi ở chỗ đó, lại thấy hẳn đã nắm chặt bàn tay trái, lộ vẻ xúc động!

Có tia máu chậm rãi thấm ra, hẳn lại cứ làm bị thương bàn tay của chính mình như vậy mà không cảm giác được sao!?

Hẳn đang ngấm ngấm chịu đựng cái gì? Đang trốn tránh cái gì đây?

Một loại cảm giác kì lạ cho tới bây giờ cũng chưa từng có bắt đầu tràn ra từ trong lồng ngực ——

Cho tới bây giờ ta cũng không hề nghĩ tới, sẽ gặp hẳn như thế này!

Cần răng, ta bò dậy, đi lại gần, ôm lấy hẳn!

Thân thể của hẳn chấn động, dường như có vẻ hơi không thể tin được.

Về mặt từ trước đến nay luôn luôn lạnh nhạt không ngờ lại ánh lên một tia kinh ngạc, một tia khó hiểu, một tia

~~ là cảm động sao?

“Luôn luôn đều là ngươi ôm ta, ta khó có cơ hội ôm lại ngươi như thế này.” Ta cười nói, mừng thầm nhìn về mặt hẳn đã bớt đen tối hơn.

Hẳn hình như cũng thật không ngờ ta sẽ phản ứng như vậy, trong khoảnh khắc chỉ nhìn ta, quên cả cử động.

Lại vùi đầu sâu vào trong ngực hẳn, ta lẩm bẩm nói: “Hình như không còn nóng như ban nãy, nhưng vẫn còn rất ấm áp.”

Cảm thấy người ở trong lòng trở nên cứng đờ, ta hài lòng mà nhắm hai mắt lại, tâm thả lỏng, mệt nhọc cả người cũng thoáng đã kéo tới. Ta thầm nghĩ trong lòng, ngủ một chút đi, một chút đi

~

41. Chương 41

Đau quá! Mệt mỏi quá! Thật nhức quá!

Lúc tỉnh lại, cảm giác toàn thân từ trên xuống dưới đột nhiên nhói lên, ta không nhận được nhú mảy.

“Đau nhức ở đâu?”

Vậy là ta mới phát hiện ra, hiện giờ ta đang bị hắn ôm ở trong lòng rồi.

“Không có gì, ta không đau.” Ta cúi đầu, đưa tay kiểm tra cánh tay phải của hắn, khá tốt, không còn chảy máu nữa rồi.

Giọng điệu thông thả, nhưng khi phát hiện hắn làm một hành động, thì ta kinh ngạc quên mất cả phản ứng...

Không ngờ hắn lại đang cởi áo của ta!

“Người, thương thế của người...người không thể... ta là đang nói bây giờ không thể làm... không phải....ta...” Ta phản xạ có điều kiện mà hai tay nắm chặt cổ áo, nỗ lực ngăn cản tay trái của hắn liên tục xâm nhập và tiến công.

“Không nên cử động!” Hắn xoay người ngăn chặn ta giây giũa, không kiên nhẫn mà một tay bắt lấy hai cổ tay của ta, cố định ở trên đỉnh đầu ta.

Tư thế như vậy thật sự là vô cùng mờ ám, quần áo ta đã bị cởi ra một nửa, nửa người bị hắn đặt ở trên vách đá, hắn cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt của ta, chúng ta áp sát vào rất gần nhau, chóp mũi suýt nữa sắp đụng vào nhau.

Dưới cái nhìn chăm chú của hắn như thế, sắc mặt ta chậm rãi nóng lên, ta hồi hộp cắn môi, cơ thể đã trở nên căng thẳng.

“Sợ ta sao?” Hắn đột nhiên hỏi.

Ta vô thức gật đầu, đột nhiên tỉnh ngộ trở lại, vội vã lắc đầu.

Trong mắt hắn hiện lên nụ cười, nhưng mà là chợt lóe qua, nhanh đến mức ta hầu như không thể tin chắc là ta đã thực sự nhìn thấy, bởi vì sau một khắc môi của ta bị hắn nhẹ nhàng hôn lên.

Không phải là nụ hôn tràn đầy hứng thú cướp đoạt như trước kia, nụ hôn lần này mềm mại nhẹ nhàng, giống như là hắn đang được hưởng thụ hoa quả ngọt ngào gì đó, tỉ mỉ, từng chút một mà nhẹ nhàng hôn mút đôi môi ta, mỗi một chỗ vết thương đều được hắn hôn đến độ cực kì cẩn thận tỉ mỉ, dịu dàng khiến ta suýt nữa tưởng rằng mình đang được hắn luyện tiếu thương yêu.

Sau khi nếm toàn bộ đôi môi ta, không ngờ hắn lại không tiến thêm một bước nữa, cứ như vậy mà buông ta ra.

“Đừng sợ, bây giờ ta sẽ không muốn làm nàng, ‘lòng có dư mà lực không đủ rồi!’” Hắn cười nhạt mà điểm nhẹ chóp mũi của ta một cái.

Lần này ta đã rõ ràng thấy rõ trong mắt hắn, quả nhiên là vẻ cười cười.

Ngơ ngác nhìn hắn, không biết nên phản ứng như thế nào, ta vô thức liếm liếm bờ môi vừa mới bị hắn hôn triệt để.

Con ngươi của hắn trong nháy mắt đã biến thành màu đen kịt, hơi khàn khàn nói: “Không được liếm tùy tiện! Nói cách khác...”

Ta có ngốc cũng nghe ra được ý đe dọa trong lời nói của hắn.

“Người, người...” Về mặt ta đồ ỷ, muốn đẩy hắn ra, nhưng bởi vì kiêng dè thương tổn của hắn mà không biết phải ra tay như thế nào, đành phải cứng người, không dám cử động chút nào.

Hắn cười khở ể trên trán ta: “Xem ra là ta đã đánh giá thấp lực ảnh hưởng của nàng với ta rồi, hóa ra ta vẫn còn ‘dư lực’.”

Ta đồ ỷ mặt cúi đầu, không dám nhìn vào mắt hắn, đành phải để hắn ôm tùy ý.

“Không cần lo lắng, vết thương lần này tuy nghiêm trọng, nhưng mà thể chất của ta đặc biệt, sẽ không muốn mạng của ta đâu.” Hắn đột nhiên nói bên tai ta.

Ta sửng sốt ngẩng đầu lên.

“Lúc nhỏ, sự phụ thường đem ta bỏ ở ngọn núi sâu, tùy ta tự sinh tự diệt. Đầu khớp xương bị gãy, da rách thịt bong là chuyện bình thường như cơm bữa, có lẽ là bởi vì nhận nhiều tổn thương hơn, nên khả năng tự lành lại của cơ thể ta cũng mạnh hơn so với của người thông thường rất nhiều.”

Hắn nói rất bình tĩnh, nhưng trái tim của ta lại thoáng hung hăng đau nhức. Lúc hắn bị giáo dục nghiêm khắc như vậy, thậm chí có thể nói là vô cùng tàn khốc, thì ta lại đang hạnh phúc dưới vòng che chở cẩn thận của cha, chỉ biết vui chơi đùa giỡn cả ngày.

Cẩn thận xoa lên vết thương của hắn, ta nhẹ giọng hỏi: “Đau không?”

Hắn hơi lắc đầu: “Không việc gì, ta đã quen rồi.”

“Vì sao? Vì sao cha biết rõ ngươi sẽ phải chịu nhiều khổ như vậy còn phải đem ngươi đưa đến chỗ Hoang Minh nhị lão vậy?” Bàn tay nắm vạt áo của hắn, không thể tự ức chế được mà run rẩy.

Hắn nâng cằm ta lên, nhìn vào mắt ta, chậm rãi nói rằng: “Vì nàng!”

Ta thoáng cái giật mình, ngơ ngác nhìn hắn. Vì ta?!

“Cha nói: ‘Cơ thể muội muội ngươi không tốt, ngộ nhỡ sau này ta có bị làm sao, ngươi nhất định phải bảo vệ nó thật tốt. Diện mạo nó cùng mẫu thân giống nhau như vậy, là may mắn cũng bất hạnh. Từ xưa tới nay hồng nhan bạc mệnh, lấy tướng mạo, lúc lập gia đình, ban đầu chắc chắn được hết thấy thương yêu của vị hôn phu, nhưng chỉ sợ ngày tháng dài lâu, nếu như không có cách nào sinh con trai nối dõi, khó tránh khỏi sẽ chịu ủy khuất. Chỉ có người nhà mẹ đẻ đủ mạnh, mới có thể làm chỗ dựa cho nó, bất cứ lúc nào nó cũng có một chỗ che gió tránh mưa cho nó. Ngươi không những phải trở nên mạnh mẽ, hơn nữa còn phải làm một người cực mạnh, vì Nhan gia chúng ta, vì muội muội của ngươi.’ ở trong lòng của cha, chỉ có ngươi là quan trọng nhất! còn ta, chỉ là do người phụ nữ ông ấy không yêu thương sinh ra. Trong lòng hắn, sự tồn tại của ta so với nàng, chẳng qua là nhẹ như lông hồng mà thôi.” Hắn mặt không chút biểu tình, nói với vẻ vân đạm phong khinh (*thản nhiên hờ hững nói).

“Ông ấy hy vọng ta trở nên cực mạnh, được thôi, ta liền trở nên cực mạnh! Ta trở thành vô lâm minh chủ, liên minh cùng triều đình, làm cho Vô Dịch sơn trang thực sự có thể không hổ thẹn với hai chữ Vô địch! Thế nhưng, ông ấy nhất định sẽ không nghĩ đến, bảo bối quý trọng nhất của ông mà ông luôn luôn hy vọng ta bảo vệ cho tốt, tổn thương nàng bị thương sâu nhất, vừa vặn cũng chính là ta.” Hắn hít sâu một hơi, vẻ mặt phức tạp mà nhìn ta nói: “Nói cho ta biết, nàng, hận ta sao?”

Về mặt kia, nên là đau khổ hay là bất đắc dĩ đây?

“Ngươi hối hận rồi? Ngươi áy náy rồi sao? Ngươi đau khổ rồi sao?” Ta khản giọng hỏi: “Ngươi lừa gạt ta như vậy! Sỉ nhục ta! Tổn thương ta! Ngươi lại có thể hỏi ta có hận ngươi hay không?”

Chỉ cảm thấy một nỗi chua chát thẳng hướng xông lên, ta la lớn với hắn: “Sau khi ngươi làm nhiều việc quá đáng với ta như vậy! Ngươi lại có thể hỏi ta có hận ngươi hay không? có hận ngươi hay không? Ngươi mong muốn ta trả lời thế nào? Trả lời thế nào?! Ngươi vĩnh viễn không thể hiểu được, mấy năm nay ta gắt gao chống đỡ như thế nào! Ngươi không thể hiểu được, mỗi lần nửa đêm ta mộng quay về, khóc ướt áo gối! Ngươi không thể hiểu được, ta phải sợ thế nào, mỗi lần thấy ngươi đều phải sợ, sợ ngươi, càng sợ bản thân! Ngươi không thể hiểu được, ta cuối cùng cảm thấy bản thân hèn hạ thế nào, không ngờ lại có thể cùng ca ca ruột của mình làm ra chuyện loạn luân vô sỉ như vậy! Nếu như ngươi vì trả thù ta, ngươi vì mẫu thân của ngươi, vì cha, ngươi hận ta, vì sao năm đó ngươi không dứt khoát giết ta, mà là dùng cách thức như vậy để nghiêm khắc trừng phạt ta! Phương thức như thế...”

Cuối cùng ta không nhịn được, nghẹn ngào thốt ra.

Ký ức không chịu nổi tích tụ sâu trong nội tâm những năm gần đây, những ủy khuất chua xót khổ sở nhất, đau lòng tiếc nuối nhất, thoáng cái cũng bùng lên theo nước mắt ra!

“Bây giờ, ngươi phát hiện mẫu thân ta không phải giết cha ngươi, ngươi phát hiện ra lý do lớn nhất mà ngươi có thể dùng để hận ta, giày vò ta, chiếm giữ ta đã không còn! Sau đó thì sao? Ngươi tôi hỏi ta có hận ngươi hay không, đối với ngươi mà nói còn có ý nghĩa gì sao? Có cái ý nghĩa gì đâu?” Ta bỗng nhiên phá lên cười.

“Có!” Hấn kéo chặt ta vào trong lòng, hung hăng ôm lấy, gầm nhẹ nói: “Có, nàng nói cho ta biết, nói cho ta biết, ta là người nàng hận nhất có đúng hay không?”

“Hận sao?”

Ta lẳng lặng nằm trong lòng hấn, gom lại ý cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

Giờ này khắc này, rốt cuộc ta đã thật sự chắc chắn một việc, bất luận hấn đã từng làm cái gì với ta, bất luận hấn đã từng tổn thương ta như thế nào, bây giờ ta, đối với hấn, không hận!

Cánh tay đang vòng quanh ta kia, thân thể kia, dường như trong nháy mắt đã cứng đờ! Không mở miệng nữa, hấn cứ ôm ta, ôm ta như vậy, không buông ra.

Thật vô cùng kỳ lạ, vài chục năm chúng ta làm huynh muội, lần đầu tiên thật sự giống một đôi huynh muội sống chung với nhau, không ngờ lại là ở chỗ này, nơi ít dấu chân lui tới, thậm chí chim thú trong thâm cốc đều sớm đã không còn tăm tích.

Ngày hôm đó, khi ta ngủ vừa tỉnh lại ở trong lòng hấn, hình như trong một đêm hấn đã hoàn toàn thay đổi cả con người!

“Có đói bụng không? Mau tới, cá nướng được rồi!” Mang theo nụ cười vui vẻ, hấn ngồi ở bên cạnh đồng lửa, đang vẩy tay về phía ta.

Khả năng bình phục của cơ thể hấn quả nhiên rất kinh ngạc, thương tổn nặng nề như thế, sau ba ngày ba đêm hấn rồng rã sốt cao, không ngờ đã lại có thể đứng dậy được rồi.

Sau đó, ta nhìn hấn sau một ngày một đêm tự mình khỏe lên ngồi dậy, nhìn hấn tự mình dựa vào nghị lực của chính mình mà đứng lên, nhìn hấn quật cường dựa vào sức lực của chính mình mà từng bước một đi ra khỏi hang, nhìn hấn thành thạo đánh lửa,

Mặc dù không cách nào sử dụng được tay phải như bình thường, khiến cho hấn đã rồng rã cố gắng cả ngày, mới chiếm được ngôi lửa quý báu.

Hấn biết phân biệt cỏ dại cùng cây thuốc có ích như thế nào, hấn biết từ trong đầm nước bắt được con cá xảo quyệt như thế nào, thậm chí hấn còn có một tay bản lĩnh nước qua tương đối không tệ.

Hấn luôn cười nói, may mà trước đây hai vị sư phụ của hấn đã dự kiến trước, mới huấn luyện hấn những năng lực cầu sinh tồn ở ngoài nơi hoang dã thế này.

Hấn vừa ngồi ở cạnh đồng lửa, trên thân đầy vết thương to nhỏ màu đỏ, tóc dài tùy ý rối tung, thần sắc bất kham, hơn nữa đáng tươi cười kia của hấn, chói mắt khiến ta trong nháy mắt đã vầng đầu!

“Làm sao vậy? Đến đây!” Hấn vừa vẩy vẩy tay, đáng tươi cười trên mặt không giảm.

“Ta đã kiểm tra rồi, sơn cốc này tất nhiên hình thành do nứt ra, cho nên bốn vách tường đều cứng, vách đá thẳng tắp. Hiện tại chúng ta giống như con mồi bị rơi vào bẫy, bị nhốt trong một cái hộp bốn phía trơn tuột, bằng sức lực của chính mình là trốn không thoát được.” Hấn cầm cái cành cây cời lửa, nói.

Ta đang nghiền ngẫm thì dừng lại một chút, hấn vừa mới dùng để cời lửa, là tay trái.

“Ừ, bây giờ chúng ta nên làm gì đây?” Ta hỏi.

“Chờ.”

“Chờ ư?” Ta ghen một cái.

“Đúng vậy, cái gì gọi là ‘có chấp thêm cánh cũng không thoát’, chúng ta như bây giờ có thể gọi là ‘chấp thêm cánh cũng không thoát’ rồi. Nếu đã không thể nghĩ ra được cách nào, vậy sao không chờ đợi ở chỗ này. Nơi đây và nơi trốn của Thích Nghiêm Phong mặc dù cách xa nhau, nhưng mà chỗ này hấn vẫn còn ở trong dãy núi của U Minh Ấm phủ. Mặc dù hy vọng mong manh, nhưng người bên ngoài không thấy hai thi thể của chúng ta là sẽ không chết tâm. Cái tên Huyền kia nếu như không nhận được tin tức hoàn toàn chính xác của ta, tuyệt đối không dám trở về gặp mẫu thân hấn! Phỏng chừng bây giờ, hấn đang tìm kiếm điên cuồng ở bên ngoài đi! Cho nên, bây giờ chúng ta cần làm, chính là ở chỗ này sống sót cho tốt! Dĩ nhiên là, có ta ở đây, việc này không là vấn đề!” Hấn ngẩng đầu, mỉm cười với ta.

Ta lập tức cúi đầu, cúi đầu lên tiếng, lại không dám nhìn hấn!

Đây là làm sao vậy? Tìm ta đập thật nhanh!

Ban đêm, chúng ta ngủ trong hang động kia, chúng ta đều ngủ bên cạnh đồng lửa ở cửa động.

Mấy ngày ngay tới giờ hấn hoàn toàn giống kiểu một ca ca, quan tâm săn sóc cũng không vượt quá khoảng cách, ôn nhu nhưng chỉ dừng đến điểm, đối với ta không hề có bất kỳ tiếp xúc thân mật gì, gần như có thể nói đến cả tay cũng không tới chạm ta một cái.

Từ cẩn thận dè dặt ngay từ đầu đến bây giờ yên tâm cùng tín nhiệm, ta cũng đã hoàn toàn buông xuống lòng cảnh giác hấn, yên tâm mà hưởng thụ sự chăm sóc đến từ “ca ca”.

Tại đây trong hoàn cảnh đoạn tuyệt với nhân thế, cách trở không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, dường như cũng đã ngăn trở yêu hận tình thù từng có, ta thường bất giác nghĩ rằng, nếu như vừa cảm giác tỉnh lại, phát hiện các loại quá khứ chỉ là giấc mơ hão huyền, chỉ sợ ta cũng sẽ chẳng thấy kinh ngạc.

Lúc này, chúng ta thường nằm nói chuyện phiếm, hấn kể cho ta hai vị sư phụ võ công cực cao nhưng cá tính lại cổ quái của hấn, kể về mái tóc dài trắng phau phau như tuyết, còn cả chuyện sau đó hấn tranh bá vô lâm. Ta cũng kể với hấn về Ngự bệ ngoài lạnh nhạt nhưng trọn đời chỉ chung tình với một người, kể về U Âm phủ bốn mùa như xuân, còn cả chuyện mơ hồ nhớ lại về thời thơ ấu đã qua.

Lúc này, chúng ta dường như đã hoàn toàn đã không còn đắn đo cùng giữ lại, chỉ thổ lộ hết tâm sự, lắng nghe, nghe một hấn mà mình hoàn toàn không biết, nói chuyện với một hấn mà mình hoàn toàn không biết.

Nói đến khi mệt mỏi, thường là ta thiếp đi trước.

Đang từ từ nhắm hai mắt mơ màng, đột nhiên cảm thấy có một đôi tay, nhẹ nhàng khép thật chặt áo khoác trên người cho ta, có vẻ cẩn thận từng li từng tí.

Ta mang theo nụ cười, chìm vào mộng đẹp. Đã quên mất, quên mất rồi sao? Ca ca

Vài chục năm trong đời ta, chưa từng được có được những ngày yên ả, ôn hòa, tuy rằng gian khổ, tuy rằng ăn no chỉ có cá hoang, quả dại, thỉnh thoảng là con thú nhỏ trượt chân xuống, nhưng mà cùng Nhan Ngạo Hành hai người ở cùng một chỗ, lại có thể khiến chỗ những ngày trôi qua cũng không phải gian nan như vậy.

Ta cũng đã ra khỏi những ác mộng quấy nhiễu, bởi vì kẻ ma quỷ trong mộng kia của ta đã hóa thân biến thành người bảo vệ ta rồi, người bảo vệ ôn nhu mà kiên cường.

Cho nên, ta tuyệt không lo lắng, không một chút nào!

Cho nên, ngày hôm đó, khi trông thấy Thanh đang mừng rỡ như điên chạy về phía ta, ta, là đang mỉm cười!

42. Chương 42

“Tiểu thư, cô đã phải chịu khổ nhiều rồi, nhìn càng ngày càng gầy hơn, hỉ phục này cũng phải sửa lại!” Phiêu Vũ không biết đã lẩm bẩm bên tai ta mấy lần, đang cẩn thận đo quần áo cho ta.

Ngày ấy chưa kịp tổ chức hôn lễ, ngay ngày mai, sẽ lại tổ chức một lần nữa.

Trở lại U Minh Âm Phủ, nhớ lại những ngày ở thâm cốc kia, dường như đã cách mấy đời!

Ngày đó ra khỏi cốc, ta đã được Âm đón trở về.

Mà hấn, lại chỉ liếc mắt nhìn ta, cái gì cũng không nói, liền đi theo Huyền và Thanh.

Hấn không nói cho ta biết hấn đi nơi nào, cũng không có nói sẽ tới tìm ta hay không, liền cứ như vậy mà đi.

“Tiểu thư, tiểu thư? Cô xem ngày mai mang đôi hoa tai này hay là đôi kia?” Phiêu Vũ gọi người sắp đi vào cõi thần tiên như ta trở về.

“Ừ, tùy đi!” Ta miễn cưỡng nói.

“Ai, sao có thể tùy tiện đây? Ngày mai chính là ngày đại hỉ của tiểu thư đó! Chính là ngày quan trọng nhất của tiểu thư nha!” Phiêu Vũ thực sự không vừa lòng.

Ngày quan trọng nhất của ta sao?

Ta có hơi chút thất thần.

“Nhất bách thiên địa!”

Rèm châu che trước mặt nhẹ nhàng đung đưa, ánh nến đỏ đã tắt, cặp mắt có chút mơ hồ.

“Nhị bách cao đường!”

Lúc khom lưng, chỉ có thể nhìn thấy vạt áo của cậu, vì hôm nay, cậu phá lệ cũ không có mặc hắc y, giống như màu xanh của trời xanh, cho dù chỉ là vội vã nhìn lướt qua, ta cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ tuấn kiệt hào hiệp của cậu khi mặc nó.

Khi trở về, ta chỉ gặp qua cậu một lần, ở trong Hỏa Liên động, ông nghe xong những việc ta trải qua mấy ngày nay, cũng không có hỏi nhiều, có lẽ là sau khi nhìn thấy ta khỏe mạnh thì sẽ an tâm đi.

Nhưng mà, nghe Ám nói, mấy ngày nay cậu liên tục đợi ở nơi này cả ngày lẫn đêm, quay mặt về phía hồ sen hồng, lúc nào cũng đều là một mình!

“Phu thê giao bách!”

Đang muốn khom lưng, thành linh ta bị văng đầu chóng mặt, suýt nữa khiến ta đứng không vững!

Bên tai truyền đến tiếng kinh hô của ai đó, là ai đang gầm lên?

Đột nhiên, có một đôi tay vững vàng đỡ đằng sau lưng ta, “Nhan Ngạo Hành, ngươi có ý gì đây?” Trong giọng nói của Ám có sự tức giận không cách nào che giấu.

Hắn?!

Ta nâng tay vén rèm châu lên, kinh ngạc!

Không biết lúc nào, một nửa người trong phòng đã bị chế ngự lặng yên không một tiếng động!

Ngày vui vừa rồi còn xôn xao, bây giờ, lại yên tĩnh dọa người!

Hắn, lẳng lặng đứng ở nơi đó, đưa tay ra, nhìn ta.

“Nếu như Nhan công tử đến uống rượu mừng, U Minh Ám Phủ chúng ta chắc chắn mở rộng cổng đón chào, nói thế nào, ngươi cũng là ca ca của Tử Nhi!” Ngự ngồi ở ghế đầu, chậm rãi nói, hai chữ cuối cùng vô tình mà cố ý nặng nề thốt ra.

Người kia khẽ mỉm cười lắc đầu: “Ngự phủ chủ khách sáo rồi, bây giờ U Minh Ám Phủ các người tất cả đã trong khống chế của ta, sao lại nói đón chào đây?”

“Thú vị thật, ta không đi tìm ngươi, trái lại ngươi tự mình đã đưa tới cửa rồi?” Giọng điệu của Ngự thoáng đã lạnh xuống.

“Vãn bối không dám, chẳng qua là có một yêu cầu quá đáng muốn mời chủ phủ tác thành!” Miệng hắn mang theo nụ cười, nhưng là hoàn toàn không có ý cười.

“Ta muốn mạng của ngươi!” Từng chữ một, giống như tiếng vọng từ dưới vực sâu.

Trái lại, Ngự nở nụ cười, trong cặp mắt sáng hình như có một tia sáng tỏ, ông đứng lên, quay sang Nhan Ngạo Hành nói: “Đã như vậy, ta hiểu rồi, chỉ có điều nơi này là hỉ đường của cháu ngoại ta, thấy máu ở chỗ này khó tránh có điềm xấu. Ngươi theo ta đi!”

Nói xong, ông đã phát ống tay áo, trực tiếp đi về hướng cửa, đột nhiên dừng lại, trầm giọng nói: “Ám, ngươi nhìn Tử Nhi, không cho phép nó qua đây! Bất kể ta có quay về hay không, ngươi đều phải cùng Tử Nhi hoàn thành nghi lễ, kết làm phu thê!”

“Không được, Ngự, ông không được...” Ta nghĩ muốn chạy đi gặp hần, lại bị Ám kéo lại một cái, nhốt vào trong lòng.

“Đừng nha, Ám, người thả ta ra a! Ta không muốn thế này, vì cái gì hả! ? Vì sao?! Vì sao hả! ” Ta khóc nức nở, hình như trông thấy bóng lưng Ngự hơi cứng đờ, nhưng cũng không quay đầu lại nhìn ta.

Nhan Ngạo Hành quay về phía những người đó phát phát tay, những người đó vốn có huấn luyện nên đồng loạt buông lỏng không chế với mọi người trong phòng ra.

Hần bình tĩnh liếc mắt nhìn ta, liếc mắt mà thôi, cũng không quay đầu lại, theo sát Ngự rời đi.

Hần đi ra ngoài một bước, có người đã đóng chặt cửa “sầm” một tiếng, thậm chí còn một hàng bốn người thẳng tắp chắn ở trước cửa.

Cánh tay Ám gắt gao vòng quanh ta, kiên định mà mạnh mẽ!

Hần không nói gì cả, chỉ là khẽ vỗ nhẹ lưng ta, an ủi ta còn đang khóc, có chăng cũng là tiếng tim đập loạn kia chứng tỏ ra hần cũng lo lắng giống ta.

Ngự đã mất đi vô công, ông ấy đi như vậy chính là hoàn toàn chịu chết a!

Nhưng mà, vì sao vậy? Vì sao phải như vậy?

Vì sao nhất định không thể buông tha cho Ngự chứ?

Suy cho cùng là làm sao vậy hả?

Hình như là âm ỉ ở sâu thẳm bên trong, khiến cho lòng ta đau nhức không thôi, e rằng lại là một lần đối gạt nữa!

Hần có thể mang theo nhiều người thuận lợi đến được nơi này như vậy, ta mới là kẻ đồng lõa lớn nhất!

Nhớ tới những ngày ở đáy cốc kia, tâm sự trắng đêm bên cạnh đồng lửa, thì ra lại là mỗi độc mê người cắn câu.

Thật sự không tưởng tượng ra được, sao lại có tâm cơ như thế? Làm sao, làm sao lại nhẫn tâm như thế?

Cuối cùng đã hoàn toàn rõ ràng, Ám đã từng nói lúc ban đầu: ‘Thực ra không có được là hạnh phúc nhất, bởi vì dạng như nàng này mãi mãi không cần chịu đựng sự thống khổ mất đi!’

“Nhớ cho kỹ, ôm chặt ta, ta mang nàng xông ra!” Đột nhiên Ám áp vào lỗ tai ta, nhỏ giọng nói.

Ta ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn nhìn hần, hần hơi gạt đầu với ta, hướng một ánh mắt về phía cửa.

Nói thì chậm nhưng lại là nhanh, Ám một tay ôm lấy ta, một tay kéo dài khăn đỏ ở trên đài, bốn người giữ ở cửa trước đã tản ra đi tới!

Vốn là giá cấm nển cùng hoa quả xếp gọn trên bàn cũng biến thành vũ khí lợi hại để tấn công!

Ngay khi bốn người kia vội vàng né tránh trong nháy mắt, Ám đã ôm ta xuyên qua bọn họ, một chuồng đã đánh về phía cửa chính!

Những người đó hẳn được cho là cao thủ rồi, nhưng so sánh cùng Ám có lẽ kém một khoảng lớn, chỉ là mấy cái nhảy lên xuống, bọn họ đã bị vút lại ở đằng sau.

Chờ khi ta phục hồi tinh thần lại, chúng ta đã đứng ở lối vào của động Hỏa Liên rồi.

Cửa động mở ra!

Không biết vì sao, ta có loại cảm giác, bọn họ hẳn là ở bên trong!

Ta đang muốn đi vào bên trong, Ám lại nhanh chóng chắn trước người ta.

Trong động có một người đi ra....

“Là người!!” Ta thất thanh kêu lên.

Người đi ra chính là Nhan Ngạo Hành!

“Cậu đâu?” Ta run giọng hỏi.

“Chỉ sợ nàng sẽ không còn được gặp ông ấy rồi! Ta nói đúng không? Ngạo Hành!” Một giọng nói nhẹ vừa cười vừa nói.

Ta quay đầu, đã thấy Huyền hài lòng thỏa mãn cùng Thanh sắc mặt trắng bệch theo sau hần!

Đã hoàn toàn sáng tỏ!

“Tàn dư cuối cùng của Minh hoàng tộc cũng đã bị tiêu diệt rồi, tốt lắm, tốt lắm, rốt cục bây giờ có thể vô tư rồi! Biểu ca, đúng là công lao không thể không thuộc về người, nếu ngoại công (*ông ngoại) dưới cửu tuyền biết sau này thừa kế vương vị của hần là một người con trai nối dòng xuất chúng như thế này, chắc chắn sẽ thật cao hứng. Tóm lại, đã chấm dứt tất cả mọi chuyện ở đây rồi thì có thể theo ta quay về kinh thôi.” Huyền nhàn nhả lắc lắc tay áo, nhắc chân muốn đi vào trong động.

Đúng lúc này, Nhan Ngạo Hành bỗng nhiên giơ tay đánh về phía bộ phận then chốt, cánh cửa, đóng lại.

Lúc hần thu tay về, cái chốt của bộ phận để mở ra vách hang kia đã vỡ, rớt xuống dưới.

Sắc mặt Huyền khê biến: “Người có ý gì đây?”

“Ngay cả ta mà người cũng không tin sao?” Hần lạnh nhạt nói: “Ta từng đáp ứng Minh Ngự, để hần ở lại trong động Hỏa Liên cùng di vật của Minh Nguyệt Dạ, không để cho người khác quấy rầy, ta đương nhiên hết lòng tuân thủ hứa hẹn.”

“Ta sao có thể không tin người? Không sao, lối ra cũng đã bị núi đá đổ chắn lên rồi, nơi đây thành một toà lăng tẩm tự nhiên, có thể xứng thân phận Minh Ngự rồi!” Huyền mỉm cười, nói.

“Kế tiếp thì...” Ánh mắt Huyền đã hướng ngược lại về phía chúng ta.

“Đã kết thúc rồi sao?” Ta lơ đãng nhìn về phía Huyền.

“Ca ca!” Ta đẩy mạnh Ám ra, chạy vội tới phía Nhan Ngạo Hành!

Cơ thể tiếp xúc dường như trong nháy mắt cứng đờ, ta đã vòng chặt quanh hần, vùi đầu vào trước ngực hần, khê nỉ non nói: “Ca ca, ca ca, người mang Tử Nhi trở về có được hay không?”

“Tử Nhi, nàng...” Một giọng nói khàn khàn truyền đến từ đằng sau.

Ta quay đầu, cười buồn bã, nói với Ám: “Ám ca ca, trước sau muội chỉ có thể xem huynh là ca ca, sở dĩ trước đây bằng lòng gả làm vợ huynh, cũng là để làm vui lòng cậu. Bây giờ, cậu đã quy tiên, huynh và muội cũng không có chính thức thành hôn, không bằng chấm dứt ở đây thì tốt hơn. Còn nữa, Tử Nhi có một lời, không biết có nên nói hay không?”

Sắc mặt Ám tuy là khó coi, nhưng vẫn gật đầu với ta.

“Trước đây là bởi vì cậu, nên huynh mới thành thiếu chủ của U Minh Ám Phủ này, nhưng từ nay về sau, có lẽ U Minh Ám Phủ cũng biến mất theo cậu. Từ trước đến nay huynh đều hào hiệp, vả lại vốn cũng không phải là người nhà họ Minh, tại sao không buông tất cả ở đây, bước chân vào giang hồ, bắt đầu một phen sự nghiệp của mình?” Ta chậm rãi nói.

Ánh mắt hần chợt lóe lên, nháy mắt liền tối sầm đi.

Kinh ngạc nhìn ta một lát, hần khê lắc đầu, đột nhiên đưa tay cởi hỉ phục đồ thẫm trên người ra, mỉm cười với ta, rồi xoay người, bay vút đi.

Bóng lưng kia biến mất rất nhanh, rất nhanh!

Ta nhìn bóng lưng kia, khê than một tiếng, lại tựa đầu vào trong lồng ngực kia lần nữa, ôn nhu nói: “Ca ca, Tử Nhi mệt mỏi, chúng ta đi thôi!”

Ta sinh bệnh nặng một hồi, đang mơ mơ màng màng, trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê mà được đưa đi kinh thành.

Ta nằm trên giường ước chừng hơn mười ngày, mới khôi phục trở lại.

Thanh vừa ra khỏi U Minh Âm Phủ là lên đường đi Đại Lý, cho nên, chiếu cố ta chính là ngự y mà Huyền mang theo từ trong cung ra.

Thật ra, sở dĩ phục hồi chậm như vậy có liên quan với việc ta ra về ta đây, bất hợp tác với mấy vị đại phu: bắt mạch cho ta, ta không chịu, muốn ta uống thuốc, ta cũng không chịu, cuối cùng, ca ca đành phải liên tục cho ta ăn hạt sen mang về từ U Minh Âm Phủ.

Nhiều linh dược như vậy, đã trở thành giống như đậu đường, ta ít nhất đã ăn hơn ba bình.

Chúng ta cũng ngầm hiểu nên chưa bao giờ đề cập đến chuyện xảy ra ngày đó ở U Minh Âm Phủ.

Hắn rất bận, rất bận, ta phải rất khó khăn mới gặp hắn một lần, sau khi gặp, nói tối đa vài câu các kiểu thân thể có khỏe hay không.

Nhưng mà, hắn rất sủng ta, cái gì cũng đều tùy ta, cái gì tốt nhất cũng đều cho ta.

Hạ nhân trong vương phủ đều biết, ta nói hay Vương gia nói đều có hiệu lực như nhau.

Đúng rồi, hắn đã kế thừa vương vị lưu lại của ngoại công hắn – Bắc Tĩnh Dực vương.

Sau này ta mới biết được, hóa ra sau khi học nghệ từ chỗ hai vị sư phụ hắn trở về, Hoàng hậu nương nương, cũng chính là tỷ tỷ của mẫu thân hắn, đã phái người đến nói tất cả mọi thứ cho hắn.

Cũng là bắt đầu từ thời điểm đó, thực ra hắn cũng đã có một thân phận khác, chỉ là tuyên bố với bên ngoài là con nuôi Hoàng thượng mà thôi. Hắn sớm đã lên bắt đầu tiếp quản mọi thứ của vương phủ Bắc Tĩnh Dực vương rồi.

Một ngày lại một ngày trôi qua, ta lặng lặng lẽ lẽ, thoải mái sinh hoạt ở nơi này, so với Vô Dịch sơn trang còn lớn hơn gấp mười lần

Người võ lâm minh chủ oai phong giang hồ kia, nhanh chóng biến đổi, với vị trí Vương gia thiên tuế, bắt đầu quang minh chính đại san sẻ âu lo giúp Hoàng thượng, tận lực vì xã tắc.

Ngày đó, lúc ta đi vào phòng khách, đúng hắn vào triều trở về, đang xem một sổ công văn mang về.

Triều phục gấm trắng thêu hoa văn rồng, phát quang màu vàng, cho dù tùy tiện ngồi ở chỗ kia như thế, cũng có một loại khí chất không nộ mà uy.

Ta vịn vào cánh cửa, hơi có chút xuất thần, trong trí nhớ, cái người nói năng thận trọng ở Vô Dịch sơn trang là hắn, cái người xuất thần thanh nhã trong Thủy các là hắn, cái người phóng khoáng không chịu gò bó trong tuyết cốc là hắn, dường như mỗi một người đều là hắn, lại hình như mỗi một người cũng không phải là hắn!

Im lặng nhìn hắn, chẳng qua chỉ là cách vài bước đường, vì sao đối diện cùng người kia, khoảng cách gần như vậy, lại là xa đến thế!

“Nàng đã đến rồi?” Hắn nhanh chóng đã phát hiện ta, đặt công văn trong tay xuống, đi về phía ta.

“Hai ngày này đầu còn nhức không? Có muốn ăn cái gì không?” Hắn ôn nhu dịu ta ngồi xuống, quan tâm thân thiết hỏi thăm.

“Ta tất cả đều tốt, ca ca huynh không cần lo lắng.” Ta vừa cười vừa nói.

“Hôm nay Thanh hẳn là sẽ về rồi, ngày mai mời hắn qua đây xem nàng thật kỹ!” Hắn đưa tay lau mồ hôi lưu lại trên trán ta.

“Ừ, được rồi, cháu trai của mẹ Nguyệt đã mang vài quả bí ngô thật lớn từ quê lên, ta đã đặc biệt làm một chút điểm tâm nhỏ, tối nay, huynh có thời gian cùng ta dùng bữa cùng nhau không?” Ta tràn đầy kỳ vọng mở miệng hỏi.

“Vậy, ngày mai được không? Tối nay ca ca cùng Huyền có hẹn rồi, có một số việc phải nói với hắn.”

“Không được không được! Không phải hôm nay thì đã chẳng còn ý nghĩa!” Ta kéo ống tay áo hắn, nũng nịu nói.

“Vậy được rồi, ta sai người nói một tiếng với Huyền đi!” Hấn sững nình mà vỗ lên mái tóc ta, bắt đắ dĩ đành phải gạt đầu.

43. Chương 43

Tối nay không ngờ ngàn dặm lại không mây, vành trăng nhỏ cong cong đọng ở chân trời, nhưng thật ra trời đầy những vì sao lóng lánh chói mắt.

Ta đặc biệt chọn cái đình gần hồ nước, để phòng bểplàm một ít thức nhắm ca ca thích ăn, còn chuẩn bị một bình rượu lớn.

Hấn ngồi đối diện ta, đã thay một thân y phục thường ngày, trường bào màu nguyệt sắc (*xanh nhạt) đơn giản, trái lại lại có vẻ nho nhã.

“Ca ca, bây giờ muội mới phát hiện, huynh thật sự rất không đơn giản mà!” Ta vừa cười, vừa rót rượu cho hấn.

Hấn khẽ cười cười, cầm lấy chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Hiện giờ đã uống rượu hết hơn nửa, đa số là hấn uống thôi, ta chỉ là hơi chạm môi.

Bọn hạ nhân đều bị sai đi khỏi, chỉ còn hai người chúng ta, nói chuyện lan man.

Dần dần, cái vò đã thấy đáy.

Tửu lượng hấn cho dù tốt, lúc này cũng đã say, kia chính là chai rượu trúc điệp thanh lâu năm mà!

Ta chưa từng thử nói nhiều như vậy, càng không ngừng nói, càng không ngừng lại tìm một cái cớ mời hấn rượu.

Bầu trời tựa như có một mảng mây đen thối qua, những tinh tú đầy trời cũng đã trở nên ảm đạm, chỉ còn lại có nền đỏ trên bàn, chập chờn lay động.

Ta cầm lấy vò rượu đã trống rỗng, nhìn hấn nuốt xuống chén cuối cùng: “Ca ca, tửu lượng của huynh thực sự tốt nha!”

Hấn nở nụ cười: “Không được, ta muốn uống thêm nữa!”

Hấn chống đỡ đứng lên, ánh mắt có chút dao động, cả người bất ổn, suýt nữa té ngã.

Ta nhanh tay lẹ mắt mà đỡ lấy hấn, nắm ở thắt lưng hấn, không cho hấn ngã xuống.

“Thực sự say đây!” Hấn dễ dàng ôm lấy ta, hơi nóng thổi ra phun lên cổ ta, chậm rãi nói.

Ta khẽ thở dài, cuối cùng mở miệng nói: “Ca ca, huynh biết không? Muội luôn luôn rất muốn biết lòng của huynh đến tột cùng là cái gì tạo nên, chẳng nhẽ máu của huynh đúng là lạnh sao? Không nên hết lần này đến lần khác thương tổn muội như vậy, không thể không lừa gạt muội được sao? Muội ở trong lòng huynh, rốt cục tính là cái gì đây?”

Hấn chấn động, cánh tay đang ôm ta càng siết chặt hơn, nhưng lại không nói gì.

“Trước đây huynh từng hỏi muội, muội có hận huynh sao? Trước kia, muội không hận huynh, từ thời khắc huynh nhảy xuống vách núi cứu muội, muội cũng đã không hận huynh rồi. Thế nhưng, vì sao hiện giờ lại phải trở thành cái dạng này, bây giờ người muội hận nhất chính là huynh!” Ta cắn răng nói.

Rút chủy thủ giấu ở trong tay áo ra, ta không chút do dự đâm về phía hấn!

Không có một chút do dự, ngay cả trong dự đoán cũng không có run rẩy, người chưa bao giờ từng tập võ như ta, vậy mà lại dễ dàng cầm chủy thủ đâm vào trong ngực hấn.

Đầu hấn vốn đang nằm trên vai ta chậm rãi nhấc lên, nhưng không buông tay ra.

Trong cặp mắt kia không ngờ lại không hề có chút men say nào!

Cặp mắt nhìn ta kia đột nhiên nhắm lại, “Nhớ kỹ, lần sau lúc ra tay thì phải đâm vào chỗ hiểm, nòng đâm như thế chưa đủ sâu.”

Giọng nói trầm thấp, dường như đang nói về chuyện không hề liên quan đến mình!

“Phải giống như vậy!” Hắn mạnh mẽ dùng lực, ta bị hắn ôm chặt hơn nữa, chủ tử trong tay cũng thuận thế mà đâm sâu vào trong cơ thể hắn, mãi tới khi ngập đến tận chuôi!

Ta hoàn toàn không cách nào nhúc nhích, bị hắn gắt gao ôm vào trong lòng, không nhìn thấy được, thế nhưng lại cảm thấy ấm áp dính dính trong tay, là máu của hắn!

Nụ hôn tình tế, dịu dàng đậu trên tai ta.

Hắn không hề nói nữa, cứ như vậy ôm ta – người đã đâm bị thương hắn, ôm, hôn tóc ta, tai ta, nhưng chỉ là, không còn nhìn vào mắt ta nữa.

Vẫn chậm rãi hôn xuống, mãi cho đến cuối cùng, hắn nhẹ nhàng mà học ra một tiếng thở dài, mơ mơ hồ hồ thì thầm, ta hình như nghe được rõ ràng, mà cũng hình như chẳng nghe thấy bất cứ gì cả.

“Ai, Ngạo Hành, tiểu tử ngươi này thật sự là càng ngày càng lại hưởng thụ, có tiểu muội muội cùng uống rượu, còn ta thì ném sang một bên a!” Có người vừa lớn tiếng oán trách, vừa bước nhanh tới.

“Ồ, thế nào, uống say hả? Ha hả, tử lượng của ngươi lúc nào lại trở nên kém như vậy? Ha ha, chúng ta cũng uống một chén.” Người kia tự mình ngồi xuống,

“Ngạo Hành? Ngươi làm sao vậy? Tử Nhi?” Thanh âm nhẹ nhàng kia đột nhiên trầm xuống.

“Người đâu! Mau tới!” Người kia dường như đứng lên, thanh âm cũng có chút bất ổn.

“Đồ ngu! Nhanh đi gọi ngự y, không phải, nhanh đi tìm thất vương gia, bảo hắn lập tức qua đây! Tử Nhi, nòng mau buông tay!”

Đầu thật choáng váng, trong ngực rầu rĩ, vì sao ta không nghe người nói rõ lắm vậy?

Lặp lại lần nữa, ập lại lần nữa, ta nhất định có thể nghe rõ!

Ca ca!

“Nhan Tử Sa, buông tay!”

Gáy đau đớn, trước mắt ta là một mảng đen kịt.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết

~~ mưu hại Bắc Tĩnh Cánh vương

~~ ban thưởng một chén rượu độc.”

Thật ảm ỉ, vì sao vẫn còn ảm ỉ như vậy? Là ai đang nói vậy, thanh âm thật chói tai!

Ồ, đây là cái gì?

Thật đáng, các người cho ta uống cái gì? Cái gì vậy?

~“Tĩnh tĩnh, tiểu thư tỉnh dậy đi! Thật tốt quá, mọi người mau chuẩn bị a! Kiệu hoa sẽ tới ngay!”

Mở mắt ra, đầu đầu cũng thấy màu đỏ.

Y phục màu đỏ, ngọn nến màu đỏ, màu đỏ, màu đỏ!

Ta hoảng sợ mở miệng, nhưng phát hiện mình không phát ra bất kỳ thanh âm gì!

“Ôi, tiểu thư, cô làm sao lại run rẩy kịch liệt như vậy a! Đừng sợ, Vương gia là một người rất tốt, rất ôn nhu, ngài ấy nhất định sẽ đối đãi với cô thật tốt!” Thị nữ xa lạ, dáng vẻ tươi cười xa lạ.

Đừng, người là ai? Ta đang ở nơi nào? Ai tới nói cho ta biết?

“Tiểu thư, cô làm sao vậy a! Ai, không có cách nào! Tiểu Cúc, đi đốt chút hương kia lên.”

(Các bạn đang đọc truyện tại: [tuthienbao](http://tuthienbao.com))

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

“Cẩn thận chút, đại nhân đã phân phó, chỉ cần bái đường xong, đưa vào động phòng, sẽ không có việc gì cả. Tiểu thư hiện giờ hơi mơ màng, các người phải cẩn thận, đừng làm cho người ta nhìn vào chê cười!”

Không nhìn thấy gì, chiếc khăn voan màu đỏ trên đầu, mê man, không có cách nào suy nghĩ.

Ta, là ai?

“Nhất bái thiên địa!”

“Nhị bái cao đường!”

“Phu thê giao bái!”

“Đưa vào động phòng!”

“Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia, ngài mau vén khăn voan, cùng tân nương tử uống rượu giao bôi đi!”

Ai vậy? Chớ lại đây!

Không thể di chuyển, không thể nói chuyện, rất sợ hãi!

“A, là, nô tỳ xin cáo lui!” Giọng nói kia hoảng hốt, hơi run rẩy.

Bỗng nhiên, trong phòng trở nên tĩnh lặng, mọi người đều đồng loạt rời khỏi gian phòng.

Có tiếng bước chân đi tới, đứng ở trước mặt ta.

Khăn voan được đẩy ta, lộ ra tuần nhan mang theo nụ cười mỉm tà tà, xuất hiện trước mặt ta.

“Đến lúc này, nàng trốn không thoát a!” Giọng nói giá lạnh dường như từ sâu trong địa ngục truyền đến!

Ta trừng lớn mắt, không dám tin mà nhìn người ở trước mắt kia!

Hắn ngẩng đầu phá lên cười, tựa hồ rất hài lòng biểu tình ta lộ ra.

“Tiểu Tử nhi, ta đã cho nàng cơ hội, ta cũng thử làm một người ca ca tốt, thử chậm rãi cảm hóa nàng! Đáng tiếc, nàng làm cho ta quá thất vọng rồi, không ngờ không có chút do dự mà động dao giết ta. Được rồi, nàng đã tự tay giết chết ca ca ruột của nàng rồi! Thực sự là thâm hiểm, không phải sao?” Ánh mắt lóe lên, giống như mãnh thú khát máu nhìn thấy con mồi ngon lành vậy.

“Ồ, đã điểm á huyết (huyết cam) của người rồi sao! A, không ngờ ngay cả mê hương cũng dùng tới, ha ha, bọn họ thật đúng là cứ phải chuyện bé xé ra to, cứ như vậy, không phải sẽ không có thú vị sao?” Hắn vươn tay, nhẹ nhàng phất qua, một trận mùi hương thoảng tới đây.

“Không được tới đây.” Người ta vẫn còn bị bó chặt, khàn giọng kêu lên về phía hắn.

“Không được!” Ta tuyệt vọng nhìn hắn, hắn cao cao tại thượng, hắn băng lạnh không có một tia cảm xúc!

“Không được?” Môi hắn hơi nhếch lên : “Hình như nàng rất thích hai chữ này! Nhưng mà, e rằng chờ một chút nữa, nàng cũng sẽ lại khóc nói ‘muốn’ nữa đi!”

“Người vẫn không chịu buông tha ta sao?” Ta bình tĩnh lại, cười với vẻ sâu thẳm: “Quả nhiên, ta vẫn còn bị ép buộc!”

Cẩn rằng, ta trở tay rút chiếc thoa phượng cài tóc bằng ngọc lưu ly ngũ sắc cắm ở trên đầu ra.

“Không được tiếp tục qua đây! Thả ta đi!”

Hắn liếc mắt nhìn vũ khí trên tay ta, nở nụ cười nhẹ giọng nói, “Tử Nhi, cái này không thể như chủ thủ kia, không đủ sắc bén, không thể làm ta bị thương được.”

“Nếu như là chính ta thì sao?” Ta trở tay đem chiếc thoa nhọn để trên chính vết hầu của mình.

“Nhan Ngạo Hành, ta mệt mỏi, ta không muốn lại dây dưa với người thêm nữa, người thả ta đi!” Ta trở nên bình tĩnh, khẽ mỉm cười, nhìn người đàn ông trước mắt, còn thần sắc hẩn trong nháy mắt liền biến đổi.

“Nàng thà chết cũng không muốn ở lại bên người ta?” Hẩn nhìn chằm chằm vào mắt ta, cắn răng nói.

“Đúng!” Ta cười cười với hẩn, cánh tay nhẹ nhàng dùng sức, một đường máu trườn xuống cổ, đau đớn khiến ta thanh tỉnh lại để có thể đối diện với người thân nhất cùng kẻ địch đáng sợ nhất trên đời của mình.

“Nếu nàng thực sự đâm xuống, nhất định sẽ hối hận!” Người kia bỗng nhiên thay đổi ngữ khí, nói một cách ôn hòa.

Ta không nói lời nào, chiếc thoa cài tóc nhọn lại đâm vào sâu hơn một chút.

“Nếu như nàng chết, đứa con trong bụng nàng cũng sẽ thành chôn cùng nàng. Nàng nhẫn tâm vậy sao? Tiểu Tử nhi của ta?”

Một câu nói tựa như thờ ơ dừng đứng, lại dường như giống một tia sấm sét giữa trời vậy. Ta chấn động đến sững sờ giữa chừng.

Hẩn nói gì vậy

Ta nhất định là nghe lầm!

“Người gạt ta! Thân thể của ta...” Môi ta run rẩy, gần như không tài nào nói rõ được một câu!

“Ta không có khả năng, không có khả năng...” Ta run rẩy suýt nữa không cầm được cái thoa trong tay!

“Hàn độc trên người nàng không phải đã được giải rồi sao?” Hẩn cúi mình, không đếm xỉa ta trong nháy mắt cứng đờ, áp vào mái tóc ta, thủ thỉ giống như người yêu, thì thầm nói: “Những ngày này, nàng và ta cả ngày triền miên, nàng có thì cũng không thể tránh được.”

Thuận tay lấy thoa cài tóc trong tay ta ra, ném tới góc tường xa xa, mũ phượng trên đầu và cả khuyên tai, vòng cổ đều bị cởi xuống.

Bàn tay to mơn trớn tóc ta, hơi dùng sức, kéo ta vào trong lòng.

Ta vẫn còn đang khiếp sợ chưa phản ứng được, bất ngờ lại nghe thấy tiếng tim đập dồn dập của hẩn.

Đêm hôm đó, hẩn cũng không có làm gì, chỉ ôm ta, ôm một đêm.

Cho dù có hoài nghi, ở ngày hôm sau lúc thấy Thanh, ta cũng hoàn toàn vứt bỏ ngờ vực!

Thanh nhiều lần căn dặn muốn ta nghỉ ngơi thật tốt, lại còn mang theo thêm một đồng thuốc bổ nữa, nói là thân thể của ta kém, đứa bé với ta mà nói, là một gánh nặng rất lớn, nhất định phải cẩn thận.

Hẩn vừa nghe, vừa quay sang người hầu bên cạnh nói: “Đều nghe rõ rồi chứ? Nếu Vương phi ngộ nhỡ có gì xảy ra, các người tự mình biết nên làm thế nào đi?”

Những người đó đều quỳ xuống, cùng lên tiếng đáp ứng.

Vương phi?

Thật là một khúc ngoặt lớn, ta tự dừng từ muội muội của Vương gia, biến thành phi tử của hẩn?

Nên cười to sao? Hay là nên mắng to?

Nhưng ta cái gì cũng không nói ra được!

Trời tạo nghiệt, có thể làm trái; tự tạo nghiệt, không thể sống!

Ta rốt cuộc đã thực sự hiểu được ý tứ của những lời này!

Vốn là muốn báo thù cho Ngự, vốn là chỉ còn có hận, thế nhưng đến nước này, cũng thật là trăm ngàn không ngờ!

Ta, không ngờ lại có con của hẩn?

Hắn chung quy là rất hiểu rõ con người ta, vốn là đã không có ý muốn sống, nhưng chính là lại chưa đủ tàn nhẫn để hại đến tiểu sinh mệnh vô tội kia.

Ta lên mưu tính kế hết thấy, nhưng thủy chung cũng không nhảy ra được khỏi bàn tay Như Lai của hắn.

Chỉ là không rõ? Vì sao, tới giờ phút này rồi, hắn lại có ý nghĩ cố chấp khác thường đối với ta vậy, có lẽ sự hứng thú vẫn chưa hề tiêu giảm chút nào?

Thời gian, trong lúc này bỗng nhiên như là được thả dài vô hạn, mỗi ngày mỗi đêm, ta đếm mặt trời lên mặt trời lặn ngoài song cửa, trong lòng chỉ là một khoảng hư vô cùng bình tĩnh!

Ta trở nên không thích nói chuyện, không nở nụ cười, ta thường hay dăm ba ngày đều không nói gì cả.

Thai nhi trong bụng, trái lại rất khỏe mạnh, nói cho cùng ta rất phối hợp ăn cơm, uống đủ loại thuốc bổ.

Chỉ là, ta lại càng ngày càng gầy đi, dường như, đứa bé này thay thế ta, tựa như chậm rãi hút đi sinh mệnh của ta.

Hắn thường đến thăm ta, nói chuyện cùng ta, cho dù, đến giờ ta cũng đều không trả lời hắn.

Mười tháng mang thai, tháng năm, vào một ngày trăm hoa đua nở, con gái của ta, đã sinh ra!

Nhan Tích, con gái của ta.

Từ thời khắc nó được sinh ra, ta liền hiểu rõ, chính mình nên rời đi, ủ rũ như vậy đã khắc sâu vào xương tủy ta rồi.

Nếu như, ngày ấy, ta thực sự rời đi, nếu như ngày ấy, ta không phải muốn liếc mắt một cái cuối cùng nhìn Nhan Tích, có lẽ ta sớm đã cô độc đi tới hoàng tuyền rồi!

Không yêu, cũng không hận

Chỉ là, thiên ý trêu người!

44. Chương 44

Kiểm, để ở trên cổ Nhan Ngạo Hành, còn trong lòng hắn đang ôm Tích nhi ngủ say.

“Ám!” Ta nhìn thấy người mặc một thân áo đen cầm kiếm, ngạc nhiên kêu ra tiếng.

“Tử nhi, nàng có khỏe không!” Tiếng nói kia vẫn quen thuộc như thế, giọng điệu quan tâm, giống như trước.

“Ta” Ta bỗng nhiên không biết nên trả lời thế nào? Khỏe? Hay là không khỏe?

“Tử nhi, có một số việc, ta không biết có nên nói cho nàng hay không! Thế nhưng, nếu như nàng không biết, ta trước sau cảm thấy cha nuôi trên trời có linh thiêng sẽ không an giấc. Cho nên, ta đã tới!” Ám khẽ thở dài, vẻ mặt phức tạp nhìn ta.

“Nhan Ngạo Hành, lấy lá thư đó ra đi!” Ám lạnh lùng ra lệnh.

Thư gì?

“Sao, chẳng nhẽ ngươi quên rồi, ngươi đã ăn độc dược bí mật được chế ra ở U Minh Ám Phủ của ta, bây giờ lại bị ta điểm huyết, trong hai canh giờ võ công mất hết. Nếu như ngươi không nghe lời, ta bây giờ có thể lấy mạng của ngươi! Lấy ra!” Kiếm đã đưa lên cổ hắn, máu chảy ra.

“Minh Ám, nếu ngươi là thật lòng muốn tốt cho Tử Nhi, thì không nên làm như vậy!” Hắn lạnh nhạt nói.

“Có chuyện gì là ta không nên biết đến?” Ta nhin không được hỏi.

Hắn ngẩng đầu, liếc mắt nhìn ta thật sâu, nhưng không trả lời.

“Thôi được, ngươi đã không muốn, ta cũng không miễn cưỡng!” Ám không cần nhiều lời, tự mình đưa tay vào trong ngực Nhan Ngạo Hành dò xét, lấy ra một phong thư, đưa cho ta.

“Tuyệt bút!” Ta thất thanh kinh hãi.

Hai chữ trên phong thư, đúng là nét chữ của cha, đây chẳng nhẽ là di thư của cha sao?

”Ngạo Hành con:

Con ở trong lòng nhất định oán giận cha, dứt bỏ mẫu thân con, sau đó, lại khiến chỗ con tuổi nhỏ rời nhà đi xa. Bây giờ, cha nhất định phải nói cho con, chỉ có con, chỉ có con, mới là người quan trọng nhất trong lòng cha.

Trước đây, sở dĩ cha cưới Minh Nguyệt làm vợ, chỉ là vì xác định căn cứ của U Minh Âm phủ, để đem những tên giặc loạn thần một lưới bắt hết.

Ai ngờ, cha lại có thể động lòng với nàng!

Nhưng mà, Minh Nguyệt lại chưa từng yêu ta!

Nàng vẫn yêu người kia, thực ra là huynh trưởng của nàng, Minh Ngự.

Nếu không phải vì Minh Ngự, nàng căn bản sẽ không đến bên cạnh ta.

Nàng đã lợi dụng cảm tình của ta, thậm chí còn lừa gạt ta, đã trộm đi Nguyệt kiếm!

May mà, con gái của nàng đã rơi vào trong tay của cha!

Nhan Tử Sa! Không, phải gọi là Minh Tử Sa!

Nó là nghiệt tử mà hai huynh muội Minh Nguyệt cùng Minh Ngự loạn luân sinh ra!

Cha hạ hàn độc trên thân thể người con gái này, cẩn thận chăm sóc, chính là vì để nó làm mối nhử dụ Minh Nguyệt đến!

Hàn độc đích thực chỉ có cha mới có, một ngày bắt đầu nuôi, sẽ không thể dừng lại giữa chừng, nếu không, nhất định phát độc mà chết!

Minh Nguyệt lo lắng việc này, đó là lí do mà mấy năm qua cũng không dám cố gắng đoạt lại, Cho nên ta hẹn Minh Nguyệt, khiến nàng lấy Nhật kiếm cùng chuyện cơ mật của U Minh Âm phủ trao đổi.

Ngày mai, ta chính tay giết chết Minh Nguyệt!

Nếu như ngộ nhờ cha có cái gì, người nhất định phải nhớ kĩ, cuộc đời này cha tâm nguyện duy nhất chính là đem U Minh Âm phủ hoàn toàn hủy diệt!

Vì thế, cha không tiếc trả bất cứ giá nào!

Con nhất định phải lợi dụng Minh Tử Sa cho tốt, quân cờ này tuyệt đối không được phép lãng phí!

Minh Ngự chưa hẳn biết rõ nó là con gái của hắn, có thể lợi dụng nó, tìm ra bí mật của U Minh Âm phủ, đưa bọn họ một lưới tóm gọn.

Cuối cùng, hãy nói cho nó, thân thể thực sự của nó!

Cái này là tặng cho nghiệt tử mang đến cho cha sự nhục nhã nhất!

Con nhất định phải thương yêu nó cho tốt! Sau khi để cho nó ném những thứ tốt đẹp nhất, hủy diệt toàn bộ ảo tưởng của nó!

Trên đời này thống khổ nhất, chính là đã từng đạt được lại hoàn toàn mất đi!

Không yêu mới có thể không đau đớn, con nghìn vạn lần đừng giẫm vào vết xe đổ của cha, nghìn vạn lần không được phép động tình, trên đời này duy nhất có thể tổn thương con sâu vô cùng, chính là người con yêu nhất!

Ghi nhớ kỹ!

Đến lúc con trừ tận gốc U Minh Âm Phủ cho Hoàng Thượng rồi, con cũng sẽ không nhất định phải trà trộn vào với kẻ trong giang hồ, mà có thể vào trong triều đình!

Trước đây cha phụ mẫu thân con, nhất định sẽ hoàn trả lại cho con!

Tuyệt bút!”

Rõ ràng ta nắm chặt trong tay là tờ giấy mỏng nhưng lại dường như nặng tựa ngàn cân!

Trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, có cái gì đang cuộn cuộn phun lên.

Oa một tiếng, ta phun ra một ngụm lớn máu tươi, trước mắt thoáng chốc một mảng đen kịt!

“Người đã sớm biết!” Mở mắt ra, ta ngồi trên giường đối diện người nọ, nói câu đầu tiên.

“Đúng, ngày đó cha qua đời, thì ta thấy được phong thư này!” Mặt hắn không chút thay đổi, hồi đáp.

“Vậy người cũng sớm biết ta không phải là muội muội của người?” Tay lặng lẽ nắm chặt vào trong.

“Đúng!” Cặp mắt đen lưu chuyển, hắn mang vẻ mặt phức tạp liếc mắt nhìn ta.

Ta chợt nhớ tới, nhiều ngày như vậy đến nay ta còn chưa có nhìn kỹ lại hắn.

Tuần nhan như điêu khắc vẫn như trước kia, chẳng qua cảnh lúc cảnh nổi bật góc cạnh lạnh lùng ác nghiệt, hàng mày kia cau lại, ở trong mơ hồ, ta mới nhớ lại, người này đã thật lâu rồi chưa từng cười!

Rất nhiều chuyện dường như đều rõ nét lên trong nháy mắt!

“Sao người không vạch trần ta? Người sớm có thể nắm được thời cơ khiến ta ”vạn kiếp bất phục” Vì sao? Trái lại luôn luôn che chở ký ức của cha và ta, thà rằng ta hận người sâu vô cùng, cũng không muốn giải thích nguyên nhân?” Ta bỗng nhiên ngồi dậy, nắm ống tay áo hắn, giọng nói đau xót hỏi: “Thương hại ta? Hay là, người còn chưa có trả thù đủ ta? Ta chỉ nghĩ bởi vì chuyện mẫu thân của người, mới có thể khiến người chán ghét ta như vậy! Nhưng hóa ra, cái chết của cha cũng hoàn toàn là do ta dựng lên! Hắn không cách nào tiếp nhận người con gái mình yêu thương sâu sắc mà lại sinh con gái kẻ khác, Cho nên lựa chọn cùng nàng đồng quy vu tận! Vì sao người không tuân thủ di mệnh của cha, đặt ta vào địa ngục, vĩnh viễn không thể siêu sinh?”

“Đặt được lại mất đi, mới là chuyện chân chính thống khổ!” Hắn than nhẹ một tiếng, đưa tay kéo ta vào trong lòng.

“ở trong lòng nàng, cha giống như là nơi thiêng liêng bất khả xâm phạm! còn ta,” hắn cười khổ mà nói: “ta, nàng chưa từng yêu ta, lại hận ta thì có sao đâu? Ta chỉ muốn, nếu như nàng vẫn hận ta, ít nhất trong lòng còn có một chỗ Niết bàn không bị thương tổn, chí ít còn có thể tiếp tục chống đỡ. Ta làm trái di mệnh của cha, cũng nên có báo ứng! Chỉ có nàng, ta thực sự không muốn lại tổn thương nàng!”

Hắn bỗng nhiên đỡ lấy ta, nhìn vào ta, nói một cách nghiêm túc: “Hôm nay, nếu không phải Minh Âm tới, nàng đã hạ quyết tâm phải rời khỏi ta có đúng hay không! Rời khỏi Tích nhi! Rời khỏi....trần thế này?”

Giọng nói của hắn tự nhiên lại có chút run rẩy.

“Được, đã như vậy...” Hắn đưa tay từ trong ngực, giống như lấy ra vật gì đó, rồi đặt vào trong tay của ta.

Chủy thủ!

Lại là chủy thủ hôm đó ta làm hắn bị thương!

“Nàng giết ta rồi, mang theo Tích nhi cùng Minh Âm đi thôi! Từ nay về sau, ân oán hai nhà chúng ta hoàn toàn xóa bỏ! Nguồn gốc đau khổ của nàng đã xóa sạch, về sau nàng có thể tự do rồi, vui vẻ đi làm việc chính mình muốn làm đi! Không cần lo lắng Huyền, hắn đã nhận lời ta rồi, sẽ không làm khó dễ các người nữa.” Hắn ôn nhu nói, ánh mắt nhìn ta không có chút mảy may do dự và miễn cưỡng nào.

“Ta tổn thương nàng quá sâu! Lừa gạt nàng quá sâu! Nhưng mà, bất kể nàng có tin hay không!” Hắn hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, chậm rãi nói.

“Nhan Ngạo Hành ta, cả đời này vô cùng yêu thương, chỉ có một mình nàng.”

Ta nhìn người trước mặt, người mà lời nói của hắn đã tổn thương và lừa gạt ta sâu vô cùng.

Có lẽ, thật sự người thống khổ nhất, thực ra là hắn!

Đau đớn trong ta cùng tổn thương trong lòng hắn mà so sánh thì, ai nhẹ ai nặng?

Ta im lặng nở nụ cười!

Đúng vậy, chưa từng có được, thì không có đau khổ mất đi, nhưng mà, nếu thật ra ta đã luôn luôn có thì sao?

Sao ta có thể để nó trốn đi từ trong tay ta chứ?

Đem chủy thủ kia vứt bỏ ra xa, dường như dứt bỏ mọi thứ, ta không hề là Nhan Tử Sa, bây giờ, ở đây, là Minh Tử Sa!

Vươn tay, ôm chặt người trước mắt: “Nếu như muốn đền bù ta, thì phạt người cả một đời này, thương yêu ta! Yêu ta! Xem trọng ta! Bảo hộ ta! Không chỗ phép, rời khỏi ta nữa!”

Mỉm cười, chống lại cặp mắt kinh ngạc kia, ta ngẩng đầu lên, hôn lên môi hắn.

Thỏa mãn than nhỏ một tiếng, vòng quanh cổ hắn, mắt ta lơ đãng nhìn thấy, trên bàn, tự nhiên lại có một nắm hoa quế, phía trên viết hai chữ vô cùng đơn giản — “Bảo trọng!”

Hài lòng thở dài, người đàn ông này thực sự đã giấu diếm ta quá nhiều, may là sau này còn rất nhiều thời gian, có thể từ từ cùng hắn tính toán rõ ràng, từng thứ từng thứ một!

45. Chương 45: Phiên Ngoại Về Nhan Tích

“Tên của ta là Nhan Tích, năm nay đã sáu tuổi! Ta đánh đàn hay lắm nha! Ta còn biết nhảy điệu múa hồ xoay tít do Tây vực truyền tới! Tiểu hài tử tốt giống như ta vậy thật sự rất khó có được nha!” Tiểu tử kia buông tóc xuống, trên người vẹn vẹn là áo ngủ bằng gấm thêu hoa thuần trắng, một đôi mắt to lấp la lấp lánh đang thần nhiên nhìn người đàn ông đang pha trà.

“Ta nói với người nha! Cha ta là Bắc Tinh Dực vương! Mọi người đều nói người có quyền thế! Nếu người đòi tiền cứ việc yêu cầu với người, nếu như người nói muốn làm quan cũng có thể nói với người, cha ta chỉ có một người con gái là ta đây, cái gì người cũng đều có thể đáp ứng người!” Tiểu tử kia cố gắng khuyên bảo.

“Này! Sao người không nói lời nào hả! Ta cũng nói với người, nếu như người có ý định muốn lấy thiên hạ đệ nhị mỹ nữ như ta đây thì còn quá sớm, cha ta sẽ không để ta lấy chồng sớm như vậy!” Cuối cùng kiềm chế không được, nó chân trần nhảy xuống cái ghế, tiếp tục đi tới trước mặt người nọ, thương lượng rất nghiêm túc.

Hắn cuối cùng ngẩng đầu, nhìn nó một cái.

“Hả! Người bộ dạng nhìn thật là đẹp! Đẹp gần giống cha ta!” Tiểu nha đầu không nhin được muốn vươn tay xoa hai gò má hắn.

“Người đúng thật là nhiều lời.” Hắn khẽ thở dài, ôm lấy nó.

“Đến đây, uống miếng nước.” Hắn đưa một ly trà qua, nhìn nó ngoan ngoãn uống hết một hơi.

“Tại sao nói người là thiên hạ đệ nhị mỹ nữ?” Hắn nheo mày với vẻ hứng thú.

“Bởi vì nương ta là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ a!” Tiểu tử kia hùng hồn nói: “Chắc chắn người chưa từng gặp qua nương ta, mọi người nhìn thấy mẹ ta, ôi phản ứng đầu tiên nhất định là ngây ngốc nhìn chăm chăm người, nếu không bởi vì cha ta rất đáng sợ mà nói, thì nương ta đã sớm bị người ta đoạt đi mất!”

“Cha người đối với nương người thế nào?” Hắn dường như có chút suy nghĩ, nhìn dung mạo ngờ ngợ quen thuộc trước mắt.

“Tốt cực kì! Quả thực là sung tận trời đi! Nương muốn ăn bao nhiêu kẹo đều có thể ăn, ta lại không thể ăn! Còn nữa còn nữa, lần trước nương nói muốn đu dây, cha sai không ít người liên mấy đêm làm ra một cái, không những không cho ta chơi trước, còn vứt ta cho Lan nhi tỷ tỷ, tự mình cùng mẫu thân hai người chơi chán một trận. Còn nữa còn nữa, cha rất bá đạo, ngày thường cũng không cho phép ta ngủ cùng mẫu thân, lúc rảnh rỗi thì một mình chiếm lấy mẫu thân, còn luôn vui vẻ cùng nương chơi trò hôn nhẹ! Thế nhưng

Tuyệt Tuyệt hôn mẫu thân một cái đã bị cha trực tiếp ném ra khỏi cửa, còn không cho phép nó gần nương nữa.” Tiểu nha đầu hơi bất mãn mà kêu lên.

“Tuyệt Tuyệt?”

“Đúng vậy! Là Huyền thúc thúc đưa cho ta, bộ dạng trông rất dễ thương nha!”

“Ha ha!” Tưởng tượng thấy tình cảnh người kia ghen cùng một con chó, người đàn ông nhin không được cười ra tiếng.

Vừa quay đầu lại nhìn xung quanh một cái, tiểu tử kia hạ giọng nói: “Huyền thúc thúc luôn chê cười cha là nô lệ của vợ, chỉ có điều bình thường sau khi hắn nói lời này xác định chắc chắn trong vòng một tháng không dám tới nhà ta.”

“Cho nên, mặc dù cha ta có chút phiền phức, nhưng về sau nếu ta tìm phu quân sẽ tìm người giống cha! Phải sủng ta, phải nghe ta nói, mua kẹo và mút hoa quả cho ta ăn, phải ôm ta cười đùa, theo ta thả diều, chép bài tập thầy giao thay ta, cho dù ta đánh vỡ đồ cổ trong thư phòng cũng không tức giận, quan trọng nhất là phải mang ta dạo chơi khắp nơi, ăn thức ăn ngon khắp thiên hạ! A được rồi, người vừa hai, ba chiêu liền đem mấy người xấu kia đánh chạy, võ công của người chắc chắn giỏi lắm?” Về mặt nó kì vọng nhìn hắn.

“Cũng có thể đi!” Hắn mỉm cười.

“A, vậy thì không có vấn đề gì rồi!” Tiểu nha đầu mặt mày tươi cười nói: “Bằng không, về sau người có vợ xinh đẹp như ta, võ công không giỏi sẽ rất phiền phức!”

Không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của người đàn ông, tiểu tử kia thỏa mãn hôn lên trên hai gò má của hắn.

“Ta quyết định rồi! Người có thể theo cha ta cầu hôn rồi! Ta nhìn-trúng-người rồi!” Tiểu tử kia, không, là quận chúa Nhan Tích, tuyên bố từng chữ một.

“Người! Ha ha, lúc đầu ta tưởng là người khá giống nương người, bây giờ xem ra, kỳ thật người càng giống cha người! Đều là ngang ngược như nhau.” Người đàn ông cười thất thanh.

“Thật là xấu hổ, để người chê cười rồi!” Một giọng nói từ ngoài cửa sổ truyền vào.

“Cha!” Tiểu tử kia ngạc nhiên mừng rỡ la lên.

Người đàn ông khẽ thở dài một tiếng, thuận tay cầm chiếc áo choàng bên cạnh, cẩn thận quấn tiểu nha đầu vào, đứng lên, đi ra ngoài.

Dưới ánh trăng, người đàn ông một thân triều phục thêu hình con trăn trắng đang chấp tay đứng.

(Các bạn đang đọc truyện tại: [tuthienbao](http://tuthienbao.com)

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

“Đã lâu rồi không gặp, Nhan minh chủ, a, đúng rồi, bây giờ hắn nên gọi người là Vương gia chứ!” Hắn ngấm ngầm nhìn người đàn ông trước mắt.

“Xin lỗi, vừa mới bãi triều xong biết tiểu nữ mất tích, không kịp thay quần áo, cứ như vậy chạy đến!” Nhan Ngạo Hành thấy hắn quan sát mình từ trên xuống dưới, lạnh nhạt nói.

“A, thấy hộ vệ vương phủ các người thật sự là rất thất trách, trước kia ta ở Vô Định sơn trang cũng sẽ không phát sinh chuyện như vậy!”

“Nếu như là người mà nói, kể cả là đại nội hoàng cung cũng là như vào chỗ không người! Chỉ Bắc Tĩnh Dục vương phủ ta sao lại ngăn được Minh Âm công tử đây!” Nhan Ngạo Hành có ý ám chỉ, nhìn qua con gái rượu trong lòng Minh Âm.

“Cha, không phải ca ca này bắt ta, là người xấu khác! Va ca này đánh ngã những người xấu kia, sau đó đã mang Tích Nhi tới nơi này uống trà!” Trong giọng nói trẻ con hơi có vẻ hờn dỗi tràn đầy ý bảo vệ.

Lúc này ngược lại đến phiên Nhan Ngạo Hành phá lên cười!

“Ám huynh, người trái lại thật lợi hại, tiểu tổ tông này của ta ngay cả mặt mũi Huyền đều có dũng khí bắt bẻ, lúc này mới gặp người được bao lâu, mà đã đưa tay bênh vực rồi! Chỉ là...” Hấn chuyển đề tài câu chuyện, ôn nhu hướng về phía con gái nói: “Luận về vai vế, con nên gọi hấn là cữu cữu (*cậu), nhưng mà không quan trọng, dù sao đi nữa cũng là cha không phải!”

“Cữu cữu!” Tiểu cô nương quay đầu nhìn chằm chằm Minh Ám hồi lâu, cao hứng nói: “Vậy người cũng quen với cha và mẫu thân! Thật tốt quá! Nếu là người lạ, cha tuyệt đối sẽ không đáp ứng lời cầu thân của người, người nhất định thân càng thêm thân rồi! Mẫu thân chắc chắn rất vui về!”

Biểu tình trên mặt Minh Ám thoáng cái cứng ngắc lại, mà vẻ mặt Nhan Ngạo Hành đứng ở đối diện cũng không tốt được chỗ nào.

“Việc đó, Tích Nhi, bây giờ con còn nhỏ, chuyện kết hôn, sau này khi con lớn sẽ bàn tiếp!” Nhan Ngạo Hành ho nhẹ một tiếng, nói khuyên nhủ con gái.

Ngược lại hấn quay về phía Minh Ám nói: “Sắc trời cũng đã tối, Tử nhi ở nhà cũng lo lắng một lúc rồi, không bằng ta đem Tích nhi mang về trước. Còn những kẻ xấu dám đến Bắc Tĩnh Dực Vương ta giở trò lưu manh, ta nhất định sẽ không bỏ qua!”

“Cũng được, thật ra ta cũng nghĩ Tử nhi chắc chắn sẽ lo lắng.” Minh Ám mỉm cười, đi lên phía trước, đem đứa bé ở trong lòng đi tới.

“Không được! Cữu cữu, người theo chúng ta cùng nhau trở về!” Bàn tay nhỏ bé của Nhan Tích vòng quanh cổ của Minh Ám, không chịu buông tay.

“Tích nhi ngoan, cữu cữu của con có việc khác muốn làm, không có rảnh rồi chơi với con, cẩn thận trở về mẫu thân người phạt người!” Nhan Ngạo Hành thoáng có chút không kiên nhẫn, đành phải tự mình chạm vào tách bàn tay nhỏ bé của con gái, đem nó vào trong lòng mình.

“Sự tình hôm nay không cần nói với Tử nhi, nàng đỡ phải....”

Minh Ám có chút buồn cười mà nhìn nha đầu bị nhốt trong lòng cha nhưng vẫn giãy giụa muốn hướng về phía mình như trước.

“Tích nhi ngoan, lại không nghe lời, cha sẽ phạt con một tháng không cho phép đi ra ngoài!” Sắc mặt Nhan Ngạo Hành trầm xuống, dạy bảo con gái ruột trong lòng đang cố gắng phản bội.

“Người không đi gặp mặt nàng một lần sao?” Ra tay dứt khoát điểm huyệt ngủ của tiểu nha đầu, lúc này mới nói câu dễ nghe.

“Không đi, gặp thì đã sao nào? Trước đây nàng là trách nhiệm của ta, bây giờ, trách nhiệm này đã là của người rồi, xem ra ta cũng không cần lo lắng.” Minh Ám xoay người, nhìn lên vầng trăng sáng treo giữa bầu trời đêm.

“Trước đây nếu người không.... chỉ sợ ta đã mất đi hai người quan trọng nhất rồi.” Tuy là nói thản nhiên, nhưng lời này cũng đủ rõ ràng rồi.

“Ha ha, cảm tạ ta làm gì? Ta đúng là thật cho người ăn độc dược, nếu không bức ra lời thật tình của người, người đã sớm đi đời nhà ma rồi, ta cũng không phải là người tốt thiện lương gì, chẳng qua là một ca ca thương yêu muội muội mà thôi!” Đường như có chút kinh ngạc, người kiêu ngạo vậy mà cũng sẽ nói tạ ơn, Minh Ám ung dung tiêu sái khoát tay áo.

“Vả lại, người cứu nghĩa phụ, cũng đã bỏ qua cho nhiều người trong U Minh Ám phủ như vậy, khiến ta thiếu người một cái nhân tình lớn, ta làm sao không biết xấu hổ mà lại xuống tay tổn thương người và Tử nhi? Chỉ là...” Hấn quay đầu, vừa cười vừa nói: “Chỉ là, người nên vui mừng, ta đối với Tử nhi vốn chỉ có tình huynh muội mà không có tình yêu nam nữ, nếu không, sao ta lại dễ dàng đem nàng cho người như thế? Thấy thế nào, trước đây đều là ta khéo tính kế.”

“Hừ, thì tính sao? Các người dù lại thành hôn lần nữa, ta cũng sẽ lại đoạt hôn lần nữa!” Giọng nói lạnh lùng không buông tha mang theo sự lạnh lùng không dung thứ.

“Ha ha ha ha, quả nhiên, người a, chỉ có Tử nhi mới có thể không chế được người!” Người bị tròng mắt, ngược lại cao giọng phá lên cười, không đếm xỉa đến vẻ mặt người đàn ông kia càng ngày càng tối sầm.

“Người phải cẩn thận, ta biết Tử nhi là điểm yếu của người, kẻ khác cũng biết, vả lại, các người còn có Tích nhi. Sự tình hôm nay, không đơn giản như vậy, những kẻ ra tay là tử sĩ, sau khi thất bại đã uống thuốc độc tự sát, manh mối gì cũng không tra được. Vương gia so với võ lâm mình chủ, e rằng càng khó đảm đương?”

“Ta biết rồi, người yên tâm, ta nhất định sẽ không để cho người khác có cơ hội xúc phạm tới mẹ con các nàng! Nếu ta tra ra là ai quấy rối...” Trong cặp mắt đen hiện lên sát ý rõ ràng!

“Ha ha, vậy là tốt rồi, người trở về cũng đừng nhắc đến ta với Tử nhi, để tránh nàng tùy hứng, lại cho người rắc rối.”

“Nói cũng không sao, vả lại, còn có đứa tiểu tử tông này, chắc chắn sẽ bị Tử nhi hỏi không còn một mảnh. Ôi, rõ ràng là một nữ hài tử, tính nết sao không điềm đạm nho nhã chút nào, cũng không biết giống ai?” Nhìn con gái ngủ yên trong lòng, Nhan Ngạo Hành thở dài hiềm thấy.

“Giống Tử nhi, cũng giống người! Căn bản là tập hợp tính tình hai người các người, vừa ngang ngược, lại còn đủ nhanh mồm nhanh miệng.”

“Người là đang khen sao? Hay là nói lời châm chọc đây?”

“Ha ha, nói vậy thì giúp ta chuyển lời tới Tử nhi một tiếng, sau này nếu như nàng đi theo người nhằm chán rồi, bảo nàng tới tìm ta đi!” Minh Âm vừa nói, vừa đi vào phòng.

“Không tiễn!” Cánh cửa, đóng lại.

“Những lời này đừng nghĩ ta sẽ nói hộ người!” Người đàn ông bị cửa đóng ở ngoài oán hận nói.

Dường như nghe thấy được lời hằn nói, trong cửa lại truyền ra một trận cười sung sướng.

Gió thổi qua, đã không thấy bóng người, chỉ có tiếng đàn mờ mờ ảo ảo bay theo gió.

46. Chương 46: Phiên Ngoại: “người Biết Không?”

“Ám, tên của người là ai chọn? Ám ám đạm đạm, thật là điềm không may, rõ ràng là cái người ca ca không thú vị kia chọn đi? Nhưng mà, thôi đi, chẳng qua là một cái tên mà thôi, cho dù thế nào người cũng nghìn vạn lần đừng biến thành “ám” là được!”

Sao lại vậy? Vì người, cho dù chỉ có một chút ánh sáng, ta cũng sẽ cố gắng chiếu sáng cho người, cho dù, ánh mắt của người chỉ nhìn trắng sáng kia, mà không phải là ta – ánh nền nho nhỏ này

“Ám, người biết không? Thực ra, có lúc, ta thực sự rất hận phụ thân, vì sao lại để hai người chúng ta là huynh muội? Ha Ha, thôi đi, nói với người, người cũng không hiểu được, người vẫn còn một đứa trẻ!”

Sao ta lại không hiểu, đêm đó, ta đến gần cửa sổ, nhìn người khóc, lần đầu tiên, nụ cười của người vẫn có nước mắt nhỏ xuống, giống như những ngôi sao mờ nhạt vậy, từ trên hai gò má như ngọc thạch chảy xuống lấp lánh.

Thực ra, ta đều nghe thấy hết, nhìn thấy hết, người không thấy, Nghĩa phụ đưa người đi rồi, máu chảy xuống từ hai nắm đấm chặt của hắn.

“Ám, ta rất hận, ta nhất định sẽ không tha thứ, rồi người xem, ta chắc chắn sẽ làm hắn hối hận!”

Nên làm gì bây giờ? Nên nói sao? Thực ra người, cũng không phải là như người suy nghĩ thực sự đối với người không chút tình cảm như vậy, chỉ là người, có nỗi khổ tâm của người!

Không muốn, ta không muốn a! Nếu như người biết rồi, còn có thể nhẫn tâm buông tha hay không chứ? Có lẽ, như vậy mới phải, không phải các người là huynh muội sao?

“Ám, ta rất ngốc, người biết không? Ngay cả đêm đó ta xuất giá, hắn, cũng không có xuất hiện qua. Hắn thực sự không để ý ta, hắn để tâm chỉ là di mệnh của cha, ta, cái gì cũng không là, cũng không là!”

Không, không, người không thấy, đêm đó, Nghĩa phụ cho tới bây giờ một giọt rượu cũng không uống, mặc kệ uống trọn 10 hũ nữ nhi hồng, lúc say ngã vào phòng của người, đều là lẩm bẩm đọc tên của người, tên của người a!

“Ám, người kia nói hần yêu ta đấy! Vì ta, ngay cả lời thề non hẹn biển của nguyên phối phu nhân *, ha ha, còn không phải là vì bề ngoài của ta! Người nói, ta đẹp không? Ám, ta đẹp không? Nhưng vì sao hần không thích ta? Vì sao? Ta chỉ muốn hần liếc mắt xem ta mà thôi, thế thôi a!”

Ta đã từng gặp qua, ánh mắt đó, cái ngày mà người rời khỏi, người đứng ở nơi đó, dưới ánh trăng, nhìn theo bóng lưng của người.

Ánh mắt kia, giống như có thể đem ngôi sao của bầu trời thiêu hủy như không còn gì!

Người hãy nghĩ xem, thực ra người sớm đã chiếm được nhiều đến mức vượt quá sự tưởng tượng của người!

“Chờ ta lấy lại Nguyệt kiếm, người nói, hần có thể thích ta nhiều chút hay không, ta nghĩ thông suốt rồi, ta mặc kệ hần nghĩ như thế nào, ta đã muốn, thì nhất định phải thực hiện được! Ám, người nhớ kỹ, nghìn vạn lần đừng làm ình ân hận!”

Vậy, người đã từng hối hận chưa?

Có lẽ, ở trong lòng của người, thực ra, ngoài người ra cái gì cũng đều không quan trọng sao?

Yêu như vậy! Yêu như vậy! Ta, làm sao lại có thể hy vọng xa vời, sẽ có một chút gì thuộc về ta?

Mặt trăng, chiếu sáng đất trời, còn ta lại chỉ nguyện chiếu sáng trong lòng người trước mặt mà thôi.

“Ám, tối nay người đừng tới đây nữa, nghỉ ngơi sớm một chút đi, ta, có một số việc, phải cùng ca ca nói chuyện xong.”

Ha Ha, “nói chuyện” sao?

Vì sao phải làm như vậy?

Người thực sự điên rồi sao?

Để có được người, người không từ thủ đoạn như vậy?

Ha ha, cũng đúng, người sớm đã điên rồi, đã sớm vì người, mà điên rồi!

Người không biết, đêm đó, ta ở ngoài cửa phòng của Nghĩa phụ, nghe các người kêu to tên đối phương, mặc dù là một người thần chí mê loạn, một người ý loạn tình mê.

Đau lòng, là vì bản thân ta? Hay là, vì một đêm này của các người?

Người muốn lưu ta lại để làm gì?

Nhưng, người cũng biết, sau khi được hiệu qua đi, người cũng sẽ không nhớ gì cả, người chính là cam chịu như vậy sao?

Cho dù tất cả tội nghiệp đều do người một người chịu đựng?

Vậy, ta sẽ vì người, nhận trách nhiệm bảo vệ tâm nguyện nghịch ý trời này!

“Ám, nếu như, sau này ta có hài tử, người sẽ giúp ta bảo vệ nó đúng không? Được rồi, Ám, người thích đệ đệ hay là muội muội? Nếu như, nếu như là tiểu muội muội, Ám nhất định phải cố gắng khiến nó hạnh phúc nha, nếu là người, nhất định có thể.”

Muội muội?

Ta không nghĩ muốn một đứa muội muội gì, nhưng, trên người nó có máu của người, nếu như là nguyện vọng của người, ta nhất định sẽ giúp người thực hiện!

“Ám, sau này người nghìn vạn lần không được giống như ta, về sau chờ người có hài tử, thì sẽ hiểu, ta nợ đứa trẻ kia rất nhiều, nhưng mà, ta sẽ cố gắng đền bù cho nó.”

Nếu như biết kết quả là như vậy, ta thà rằng người chết chính là nó!

Người dùng chính mệnh của mình đổi lấy, tiểu hài tử kia, thực sự rất đáng ghét! Rất đáng ghét!

Người biết không? Nghĩa phụ người một đêm tóc bạc.

Người lúc nào cũng tùy hứng như vậy, chỉ chú ý cái mà người muốn chú ý, chỉ yêu thứ mà người yêu, chỉ làm điều người muốn làm, có lẽ cuối cùng cả đời ta, cũng không cách nào hiểu, người, rốt cuộc là tàn nhẫn với mình hay là với người khác!

Tháng tư, trong thành Hàng Châu là thời gian các loại hoa đua nở, khi lần đầu trông thấy nàng, ta nghĩ là người đã trở về.

Hàng mày kia, mắt kia, dáng vẻ kia, phong thái kia, nhưng mà nàng vẫn không bằng cặp mắt kia của người, rõ ràng là cười, nhưng không có ý cười.

Cả người của nàng rất nguy kịch, ngay cả sinh lực cũng đã bị đi tới cực điểm rồi, ngày đó, nếu không phải tình cờ gặp ta, e rằng hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

“Cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái?” Ta hỏi, đây là câu đầu tiên ta nói với nàng.

“Có, ta đã đói bụng rồi.”

Khoảnh khắc đó, nghe thấy giọng nói của nàng, nhìn dung mạo lãnh đạm của nàng, ta bỗng nhiên hiểu ra, vì sao lúc trước người muốn ta chăm sóc nàng, thật là vật nhỏ chọc người trù ố thương yêu

“Ám, người muốn một muội muội hay là đệ đệ?”

Muội muội này, người con gái rất giống người như vậy, yên tâm, ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt, nhất định dùng hết khả năng ta có mà tận sức bảo vệ nàng, hy vọng nàng có thể có cái mà người không cảm nhận được, hương vị “hạnh phúc”!

“Ám, Minh Ám. Đây là tên của ta!”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dia-nguc-sau-tham>